

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyright © 2004

*Her secrets may be her
greatest battle...*

GRACE BURROWES

*Author of *The Heart*, a Publishers Weekly Best Book of the Year*

THE *Soldier*

PRaise FOR *THE HEART*:

“LUMINOUS AND GRACEFUL.”

—*Publishers Weekly*, starred review

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE *Soldier*

GRACE BURROWS

Telif Hakkı

Telif Hakkı © 2011 Grace Burrowes

Kapak ve iç tasarım © 2011 Sourcebooks, Inc. Kapak:

Dawn Pope/Sourcebooks

Kapak illüstrasyonu Anne Cain

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks, Inc. firmasının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir elektronik veya mekanik yolla - eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Sourcebooks Casablanca, an imprint of Sourcebooks, Inc. tarafından yayımlanmıştır.

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

FAKS: (630) 961-2168

www.sourcebooks.com

İçindekiler

<u>Ön Kapak</u>	
<u>Başlık Sayfası</u>	
<u>Kopya hakkı</u>	
<u>Bir</u>	
<u>İki Üç</u>	
<u>Dört</u>	
<u>Beş</u>	
<u>Altı</u>	
<u>Yedi</u>	
<u>Sekiz</u>	
<u>Dokuz</u>	
<u>On</u>	
<u>Onbir</u>	
<u>Oniki</u>	
<u>On Üç On</u>	
<u>Dört On Beş</u>	
<u>On Altı On</u>	
<u>Yedi</u>	
<u>Teşekkür Yazar</u>	
<u>Hakkında</u>	

Arka Kapak

Asker, kelimenin tam anlamıyla bir asker olan en büyük kardeşim John'a ve barışa giden yolu çetin bir mücadele olarak gören üniformalı ya da üniformasız tüm askerlere adanmıştır. Fedakârlıklarınız boşuna değil.

Bir

"Bu neden çeşmemin üzerinde duruyor?"

Devlin St. Just, Rosecroft Kontu, sorusunu arazi kâhyası olarak görev yapan solmuş örneğe yöneltti. "Peki, Temmuz ayının ortasında neden çeşmem çalışmıyor?"

Holderman önce daha basit olan soruyu yanıtlayarak, "Korkarım lordum, çeşme birkaç yıldır çalışmıyor," dedi. "Diğerine gelince, anladığım kadarıyla mülkle birlikte taşınmış."

"*Bu*" -kral çenesini salladı- "aktarılamaz. Ne demirbaş ne de çiftlik hayvanı."

Holderman boğazını nazikçe temizleyerek, "Yasal anlamda, belki de değil," diye geçiştirdi. Kelimeye biraz vurgu yapmıştı: lee-gal, ve işvereni ona kaşlarını çatı.

"Ne?" diye üsteledi Kont ve Holderman kız kardeşinin tavsiyesine kulak verip yazları York yakınlarındaki amcalarının malikanesinde sıkılmadan kalmayı dilemeye başladı. Kont, yanında çalışması kolay biri değildi; 1.80 boyunda eski bir süvari subayı, güçlü bir dükün ilk çocuğu ve bolca kibir ve öfke sahibiydi.

Adam, Holderman'ın karşılaştığı tüm unvanlardan daha iyi para ödese ve daha çok çalışsa da, Kara İrlandalı bir terördü. Yeni yaratılan Rosecroft'un ilk Kontu Devlin St. Just, dümdüz, çığlık atan bir terördü. York'ta bile dedikodular, St. Just hücumu geçtiğinde Fransızların tepelere kaçtığı yönündeydi.

"Şey, görüyorsunuz, lordum..." Holderman yutkundu ve çeşmeye bir bakış attı. Tanrı aşkına, o bir arazi kahyasıydı ve durumu açıklamak ona bırakılmamalıydı.

"Holderman," diye başladı Kont, volkanik bir gösterinin habercisi olan o alçak ses tonuyla, "kölelik ve ticareti neredeyse on yıl önce burada, eski neşeli İngiltere'de yasaklandı. Üstelik benim en az *dokuz* küçük kardeşim var,

ve size söyleyebilirim ki o bir çocuk, kendi başına bir eşya değil ve bu nedenle taşınamaz. Götürün şunu."

"Korkarım tam olarak ne istediğinizi tam olarak yapamıyorum." Holderman tekrar boğazını temizledi.

"Holderman," diye cevap verdi Kont korkunç bir hoşlukla, "bu şey ancak üç taş ağırlığında olabilir. Onu al ve koşmasını söyle. Mutfağa gidip etli börek çalmasını söyle, ama gitmesini sağla."

"Peki, lordum, buna gelince..."

"Holderman." Kont kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturdu ve rütbesi ne olursa olsun, küçük subayların, küçük kardeşlerin, yaramaz atların ve sarhoş akranların isyanını bastırdığına şüphe olmayan bir bakışla arazi kâhyasını mızrakladı. "Yap. Yap. Git. Uzaklaşsın."

Holderman cesaretini tamamen kaybederek sadece başını salladı ve yere baktı.

"Peki." Kont iç çekti. "Bunu kendim yapacağım, tıpkı bir malikânenin paradisi olan bu sefil bahanede bahsetmeye değer diğer her cahil işi yapmak zorunda olduğum gibi. Sen, defol!" Parmağını uzaktaki tepelere doğru uzattı ve çeşmeye doğru ilerlerken çocuğa doğru böğürdü. Çocuk kuru çeşmenin kenarında ayağa kalktı - ki bu da Kont'a hâlâ büyük bir yükseklik avantajı sağlıyordu - çok daha küçük bir parmağını

"Sen, defol!" diye bağırdı.

Kont durdu, kaşları düşünceli bir ifadeye dönüştü.

"Holderman." Dönmeden konuştu. "Çocuk çok zayıf, kirli ve terbiyesiz. Kimin veledi bu?"

"Şey, lordum, bir bakıma, çocuk... Sizin." "Çocuk hiçbir şekilde benim değil."

"Çocuğun sorumluluğu diyebilirim."

"Peki böyle bir sonuca nasıl varıyorsunuz?" diye sordu Kont çenesini ovuşturarak ve çocuğa bakarak.

Holderman, "Herkesin tahmin edebileceği gibi bu eski kontun soyu," dedi. "Kraliyet size Rosecroft'u vermeyi uygun gördüğüne göre, onun bakmakla yükümlü olduğu kişiler de sizin sorumluluğunuzda olmalı."

Kont çocuğu düşünerek, "Mantıklı," diye izin verdi.

Ama, Tanrım, diye düşündü St. Just bir öfke patlamasıyla, sadece buna ihtiyacı vardı. Eski unvan sahibi ölmüştü ve geride meşru bir sorun bırakmamıştı. Çünkü

Rosecroft malikanesi bakımsız ve borç içinde olduğu için, Kraliyet malikaneye el koyma işlemlerine sıcak bakmamıştı. Bir dükün ilk çocuğu için küçük bir unvan *yeterli olmayacağından*, hiç yoktan bir kontluk yaratılmış ve mülk, *unvanlarla*, sorumluluklarla ya da herhangi bir tür borçla hiçbir ilgisi olmak istemeyen bir adamın üzerine yıkılmıştı.

"Dinle, çocuk." Kont çeşmenin kenarına oturdu ve yerlilerle konuşmaya hazırlandı. "Sen bir sorunsun, gerçi beni de aynı gözle gördüğünden şüphem yok. Bir ateşkes ilan etmeyi ve acil ihtiyaçlara bakmayı öneriyorum."

"Gitmeyeceğim," diye cevap verdi çocuk. "Beni zorlayamazsınız."

İnatçı, diye düşündü Kont, onayını kendine saklayarak. "Ben de gitmeyeceğim ama kuşatmaya hazırlanıyorsanız önce biraz yiyecek depolamanızı önerebilir miyim?"

Çocuk kaşlarını çatı ve gözlerini kırıştırarak ona baktı.

"Yemek," diye açıkladı Kont. Bu kadar küçük biriyle sohbet etmek zorunda kalmayalı epey zaman olmuştu. "Ordular, ne demişler, ayakları üzerinde değil karınları üzerinde yürürler. Yemek yemelisin."

Rakibi konuyu düşünmüş gibi görünüyordu. "Ben açım."

"En son ne zaman yemek yedin?" Çocuk yedi yaşında olabilirdi ama yedi yaşındaysa bile zayıf, cılız bir yedi olurdu. Altı daha olası görünüyordu ve beş de kesin bir olasılıktı.

"Unuttum," diye yanıtladı çocuk. "Bugün değil." Güneş yeşil Yorkshire tepelerine doğru alçalırken, duruma acilen bir çare bulunması gerekiyordu.

"Peki, gel o zaman." Aziz Just elini uzattı. "Seni besleyeceğiz ve sonra seninle ne yapacağımıza bakacağız."

Çocuk onun eline baktı, kaşlarını çatı, yüzüne ve sonra tekrar eline baktı. Kont sadece elini uzattı, yüz ifadesi sakindi.

"Etli turtalar," diye yüksek sesle düşündü. "Peynirli tost, soğuk elma şarabı, elmalı tart, çilekli turta, sosis ve yumurta, pekmezli puding, güneş ışığı ve lavanta kokan temiz çarşaf, balmumu mumlar..." Küçük parmakların avucuna dokunuşunu hissetti, elini parmakların etrafına kapattı ve sesinin çocuğu yönlendirmesine izin verdi. "Meyveli tartlar, sabah çörekleri, jambon, pastırma, bol kremalı ve şekerli güzel sıcak çay, çiroz, biftek, tereyağlı ekmekler ve kekler..."

"Kekler mi?" diye sordu çocuk özlemle. Aziz Just çocuğun yüzündeki meleksi ifadeye neredeyse gülümseyecekti. Büyük mavi gözler, buğulanmış, baştan çıkarıcı küçük bir surattan dışarı bakıyor, buğday sarısı bukleler çocuksu bir masumiyet imajını tamamlıyordu.

"Kekler." Malikânenin yan terasına çıkıp içeriye geçtiklerinde Kont tekrarladı. "İsterseniz tereyağı ve reçelle birlikte. Ya da çikolata veya portakaldan sıkılmış meyve suyu."

"Portakal mı?"

"İspanya'da her zaman vardı."

"İspanya'da mıydın?" diye sordu çocuk, gözleri yuvarlak. "Yaşlı Boney ile dövüştün mü?"

"İspanya'daydım," dedi Earl, ses tonu ciddiye, "Portekiz'de ve Fransa'daydım ve yaşlı Boney ile savaştım. Kötü bir işti, çay kekleri ya da temiz çarşaf, hatta biraz ekmek ve tereyağı düşüncesi kadar hoş değildi."

"Ekmek ve tereyağı iyidir. Ben Helmsley Kontuyum."

Rosecroft Kontu durdu ve kaşlarını çatı. "Sen benden daha iyisin. Ben Rosecroft'um, bir kontluğa verilecek en basit isim."

"Bu arazinin adı Rosecroft ve Helmsley Kontu'na ait."

Keşke hâlâ öyle olsaydı, diye düşündü St. Just sessizce. Helmsley'nin ölümünü çocuğa kimse söylememiş miydi?

Kont arkadaşına, "Bir ateşkesin ortasındayız," diye hatırlattı. "Bir centilmen ateşkes sırasında ihtilaflı konuları gündeme getirmez."

"Ben hâlâ Helmsley Kontuyum. Yine de akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

"Yapabiliriz." Kont başıyla onayladı ve çocuğu merdivenlerden yukarı çekmeye başladı. "Ama akşam yemeği için düzgün giyinmek gerekir ve sen, dostum, ne yazık ki hem kıyafet hem de hijyen konusunda eksiksin."

Çocuk kirli pantolonuna, yırtık pırtık gömleğine ve çok kirli kahverengi ayak parmaklarına baktı. "Ben terbiyeliyim."

"Ancak rakip generaller büyük bir savaştan önceki gece birbirlerine misafirperverlik gösterdiklerinde, kendilerini sadece iyi biri olarak sunmazlar."

"Öyle değil mi?" Çocuk, Kont'un tahsis ettiği özel süite göz gezdirdi. Odalar genişti ve şüphesiz dokunulmak için yalvaran ilginç şeylerle doluydu.

"Cassius'un zayıf ve aç bir görünüşü var," dedi Kont. "Otursana." Çocuğu yarı kaldırdı, yarı koltuğa götürdü, ancak mobilyanın bu mütevazı parçasında bile o kirli küçük ayak parmakları birkaç santim sallanıyordu

halının üstünde. Aziz Just giysilerini çıkarmaya başladı, uzun zamandan beri bir uşak, sopa ya da başka bir dalkavuk olmadan idare etmeyi öğrenmişti.

"Pekâlâ, işe koyulun," dedi Kont, pantolonunu çıkarırken. "Bir beyefendi doğru dürüst yıkanmadan yemeğe inmez ve korkarım siz de epey yıkanacaksınız."

"Ben bir centilmen değilim," dedi çocuk, huysuzluğu tüm gücüyle geri dönmüştü. Kont kendi çıplak göğsüne baktı ve yetişkin erkeklerin, o kadar da yetişkin olmayan erkekler için kendilerini kıyaslayacakları kolay bir şey olmadığını hatırladı. Omuz silkerek sabahlığını giydi ve gömleğini çocuğa fırlattı. "Alçakgönüllülüğün için. Şimdi işimize bakalım, olur mu? Ne kadar çabuk temizlenirsek, o kadar çabuk yemek yeriz."

Çocuğun saçlarına baktı ve temizlenmenin bir miktar şampuan gerektirebileceğinden şüphelendi, ama sadece elini tekrar uzattı. "Gel bakalım çocuk."

"Ben bir centilmen *değilim*," dedi çocuk tekrar, kanepeye yaslanarak.

Kont, güven verici olduğunu umduğu bir ses tonuyla, "Bunu düzeltebiliriz," dedi. "Biraz temizlik, düzgün kıyafetler, küçük konuşma incelikleri." Tek bir hareketle çocuğun gömleğini çıkardı. "Eğer ben otuz iki yıl gibi kısa bir sürede bunu başarabiliyorsam, senin için de umut var demektir."

"Ben bir centilmen değilim," diye bağırdı çocuk, koltuk minderlerinin üzerine çıkıp Kont'un ellerine vurarak, "ve bir centilmen *olmak* da istemiyorum."

"O zaman korsan olabilirsin," diye akıl yürüttü Kont. "Ama yemeğimi yiyorsan, bunu temiz parmaklarla yapacaksın." Pasaklı pantolonu ustalıkla kavradı ve hızlı bir hareketle dar kalçalarından ve kemikli dizlerinden aşağı çekti.

Çocuk çıplak ve kızgın bir halde kanepenin üzerinde ayağa kalktı.

"*Ben bir centilmen değilim. Bir centilmen olmak istemiyorum!*"

"İsa, Tanrı ve Havariler!" Kont çocuğu hızla gömleğine sardı ve şok içinde nefes nefese kaldı. "Sen cahil, lanet olası bir kadınsın!"

"Hala banyo yapmak zorunda mıyım?"

"Cahil, lanet olası bir kadın nedir?"

Kahvaltı salonunda yemek yiyorlardı çünkü Kont, personelini tek kişilik resmi bir akşam yemeği zahmetine sokmak istemiyordu ve

Kahvaltı salonu mutfaka daha yakındı. "Bunu söylediğimi unutacaksın," diye talimat verdi Kont. "Dirseklerini masadan kaldır ve adın ne?"

"Velet," diye cevap verdi çocuk, dirsekleri gözden kayarak. "Annem bana Winnie derdi, ama diğer herkes bana velet der." Kont bir kaşını kaldırdı ve akşam yemeği konuyu bakışlarını yere indirdi. Ona bundan daha kötü sesleniyorlardı, ama bunu henüz onunla paylaşmayacağını biliyordu.

"Size Bayan Winnie diyeceğim. Annen nerede?"

"Cennette. Biraz daha bezelye alabilir miyim?"

"Sen doğaya aykırı bir çocuksun," dedi St. Just tabağına biraz daha tereyağlı bezelye koyarken. "Çocuklar sebzelerden nefret eder."

"Bahçeden çıkanları seviyorum." Winnie konuşurken bezelyelerini mideye indiriyordu. Kont, onun tek bir düşünceyle yemeğini yiyişini izlerken, bahçeden çıkanları sevdiğini, çünkü bütün yaz boyunca bunlardan yiyebileceğini düşündü.

"O zaman elmalı turtaları seveceksin."

"Beğendin mi?" Winnie sorarken gözlerini bezelyelerinden ayırmadı.

"Ağzın doluyken konuşmak yok. Elmalı turtaları çok severim, özellikle de bol tereyağı, tarçın ve brendi sosuyla yapıldığında. Tanrı aşkına çocuğum, kimse senin bezelyelerini çalmayacak."

"Önce ben yersem olmaz." Winnie tabağını eğerek tereyağı sosunu kaşığına sıyırdı.

"Hiçbiri değil." Kont tabağı tekrar masaya koydu. "Elmalı tartınız için yer bırakmanız gerekiyor." Bir uşağa işaret etti. "Bayan Winnie elmalı tartının yanında çok zayıf bir çay içecek."

"Elbette lordum." Adam eğildi ve tabakları toplamaya başladı, Winnie'nin onun gidişini özlemle izleyen bakışlarını görmezden geldi.

"Söyleyin bakalım Bayan Winnie, lavanta köpükleri hoşunuza gitti mi?"

"Lavanta gibi kokuyorlardı ama lavanta rengine değillerdi." Winnie masada kalan tek yiyecek olan ekmek sepetine ve tereyağına baktı. "Banyoda mor köpükler mi istedin?" Aziz Just neredeyse gülümsedi. "Güzel kont olacaksın."

Winnie'nin çenesi yukarı kalktı. "Ben Helmsley'im. Annem öyle söyledi."

"Banyo yaptığın, dualarını ettiğin ve uslu durduğun sürece istediğin kadar Helmsley olabilirsin. Sana kim bakıyor?"

Küçük kızın yüz hatlarında sinsi bir ifade belirdi, ya da bu kadar açık bir gizlenme başlangıcı olmasaydı sinsi bir ifade olabilirdi.

"Bir hanımefendi. Nehrin aşağısında bir evde yaşıyor." Ouse nehri arazinin batı sınırından geçiyordu, bu yüzden kont tüm iyi yalanlar gibi bu küçük hikayenin de bir şekilde gerçeğe dayandığı sonucuna vardı.

"İyi bir hanımefendi mi?" diye sordu Earl, lanet elmalı tartların ne zaman geleceğini merak ederek.

"Yaşlı ama turtta ve kek pişiriyor ve özellikle kışın çok güzel kokuyorlar. İki kedisi var ve peynir yedikleri için çok şişmanlar."

Kont bir gülümsemeyi daha bastırdı. "Peki isimleri ne? Scylla ve Charybdis mi?"

"Io ve Ganymede."

Çoğu çocuk Jüpiter'in uydularının isimlerini bilmeyeceği için Kont'un kaşları kalktı. "Dost canlısılar mı?" diye sordu, gerekirse lanet tartı için zili çalmaya hazırlanıyordu.

"Çok." Winnie şiddetle başını salladı. "En azından benim için. Herkesi sevmiyorlar ama ben peynirimi onlarla paylaşıyorum, bu yüzden çok iyi anlaşıyoruz."

"Peki, kedilerine bakmanıza ve turtalarını çalmanıza izin veren bu sevimli yaşlı sevgilinin adı nedir?"

"Bayan Emmaline Farnum," dedi çocuk ona, ciddi bir tavırla. "Ben ona Bayan Emmie diyorum. O benim en iyi arkadaşım."

"Ne kadar tatlı." Kont parmaklarını masaya vurdu ama Rosecroft'a geleli bir haftadan fazla olduğu halde başka bir çocuk görmediği aklına geldi. Büyük olasılıkla Winnie'nin kendi yaşında hiç oyun arkadaşı yoktu. Ayrıca çocuklar zalim olabilirdi, özellikle de beş parasız ve seilmeyen bir kontun yetim bıraktığı bir çocuğa karşı.

"Lordum, özür dilerim!"

Küçük yemek salonunun kapısı çarparak açıldı ve özür dileyen uşak, St. Just'un daha önce görmediği genç bir kadının arkasından içeri daldı. Ayak bileklerinden bileklerine ve boynuna kadar uzanan şekilsiz siyah bombeli bir elbiseye sarılmıştı, başında da aynı derecede iğrenç siyah bir bone vardı.

Kont kimseye belli etmeden, "Bu benim tartım değil," dedi.

"Bronwyn!" Kadın odanın öbür ucuna sıçradı ve kollarını Winnie'ye doladı, acelesinden bonesi düşmüştü. "Oh, Winnie, seni yaramaz çocuk, her yerde seni arıyordum."

"Merhaba, Bayan Emmie." Winnie sırtarak kadına sarıldı. "Rosecroft elmalı tart yiyeceğimizi söyledi."

"Madam?" Kont ayağa kalktı ve selam verdi. "Rosecroft, hizmetinizdeyim."

"Lordum." Gergin bir reverans yaptıktan sonra çocuğa doğru döndü. "Winnie, iyi misin?"

"Banyo yapmam gerekiyordu." Winnie bu anıyı hatırlayınca kaşlarını çatı. "Ama yedim, yedim ve yedim. Yine de ben bir centilmen değilim."

"Banyo mu yaptınız?" Bayan Farnum'un gözleri döndü. "Lordum? Onu doğru mu duydum?"

Kont ciddiyetle, "Lavanta köpükleriyle," diye cevap verdi. "Peki siz?"

"Bayan Emmaline Farnum," dedi gözlerini kısarak. "Ona banyo yaptırmayı nasıl başardınız?"

Kont da gözlerini kısmıştı. "Belki de bu biz yetişkinlerin daha sonraya saklayabileceği bir tartışma. Bir çocuğa verdiğim sözü tutmadığım için suçlu olmak istemediğimden, sizi elmalı tart yemeye davet edebilir miyim Bayan Farnum?"

Çocuğun bakışları yetişkinler arasında gidip gelirken uşak, Kont'un kaşlarını kaldırmasıyla geri çekildi. Winnie, birinin sandıktan çıkardığı eski bir gecelikle tüm masumiyetiyle oturuyordu. Altın rengi bukleleri parılıyordu ve ayaklarında bir kaç numara büyük yün çoraplar vardı.

"Elmalı tart kulağa çok lezzetli geliyor," dedi Bayan Farnum. Kont nezaketle onu yerine oturttu ve bu fırsattan istifade ederek hanımefendinin - tüm berbat kıyafet zevkine rağmen- limon ve çayır nanesi koktuğunu fark etti; yaz akşamına yakışan ekşi ve hoş bir kombinasyondur bu. Sandalyesini iterken bakışları kadının boynuna kaydı ve pürüzsüz kadın teni onun ilk tahmin ettiği kadar olgun olmadığını gösterdi.

Kont, "Bayan Winnie de bana kedilerinizden bahsediyordu," diye söze başladı ve son misafirini değerlendirmeye devam etti. Tam bir terzi faciasıydı ama Yorkshire'ın vahşi doğasında başka ne beklenebilirdi ki? Soluk siyah, sarışınlar için nadiren iyi bir renkti ve o da bir istisna değildi. "Kedilerinizin ilginç isimleri var."

"Gany ve Io?" Bayan Farnum eldivenlerini çıkararak cevap verdi. Kontun ihtiyatlı bir işaretiyle eldivenler fırçalanarak çıkarıldı ama bu, sağ dördüncü parmakta yırtığı fark etmeden önce olmadı. "Dört yavrulu bir aileden geliyorlardı, diğer ikisinin adı Europa ve Callisto'ydu."

Tartlar getirilirken Kont, "Birileri ya yıldızlara bakmaktan ya da mitolojiden hoşlanıyor," dedi. Üçüncü tart davetsiz misafirine gideceği için bir tanesiyle yetinmek zorunda kalacağını düşündü. "Winnie, seninkini senin için kesebilir miyim?"

Winnie parmaklarıyla tartına uzanırken soru havada asılı kaldı.

"Bronwyn?" Bayan Farnum'un sesi son derece kibar. "Lord Hazretleri o lezzetli tartı sizin için kesmeyi teklif etti."

Çocuk derin bir iç çekti ama başını salladı. "Evet, lütfen." Earl kendi yemeğini küçük parçalara böldükten sonra tabağı ona uzatırken, gözleri beklentiden neredeyse şaşmış bir halde onu izledi.

"Teşekkür ederim."

"Devam et. Boğulmamaya dikkat et, yoksa seni baş aşağı çevirmek ve sıksa boynunu kurtarmak için sana vurmak zorunda kalırım."

Bayan Farnum onun yorumuna büyük bir itirazda bulunacakmış gibi görünüyordu ama Winnie sadece çatalını alıp zarif ısırıklar almaya başlayınca hanımefendi sesini çıkarmadı.

"Sanırım siz komşusunuz, Bayan Farnum?"

"Öyleyim," dedi, ev sahibinden ziyade tartına bakarak.

"Sizinkini de keseyim mi, madam?" Kadın ona göz kırptığında Kont bir kaşını kaldırdı. Köylüler tuhaf insanlardı ve uzun süre köyde kalan kadınlar en tuhaf olanlarıydı. Hiçbir şekilde yaşlı değildi ama ifadeleri ve tavırları yaşlıydı. Sanki her an tatsız bir sürprizle karşılaşmayı bekliyormuş gibi dikkatliydi.

"Hayır, teşekkür ederim lordum." Kaşları artık doğrudan ona dönüktü. "Ben sizin hemen kuzeydeki komşunuzum, ya da Rosecroft'un sahibi sizseniz öyleyim?"

"Evet," dedi, kırsal bölgelerdeki dedikodu değirmenlerinin asla boş durmadığını çok iyi biliyordu. "Burası son yıllarda ihmal edildiği için, en azından öngörülebilir gelecekte burada epeyce zaman geçireceğimi sanıyorum." Bununla birlikte, kışı Yorkshire'da geçirmek isteyen bir yanı yoktu. Pitoresk, pastoral, binlerce farklı şekilde giydirilmiş olsa da, vadiler acınacak derecede soğuktu ve şiddetli kar yağışına meyilliydi ve korkunç bir arkadaş kıtlığı vardı. York'un kendisi bile sosyete ve eğlence açısından Londra'dan çok daha az şey sunuyordu.

"Seraları yeniden inşa edecek misiniz?" Bayan Farnum bir parça tart ısırarak sordu.

"Gerçekten bilmiyorum. Winnie, bunun için bir peçeten var." Winnie ağzını koluna silerken durakladı, sonra sanki ilk kez fark ediyormuş gibi kucağındaki çarşafı aldı.

"Cennet gibi günler," dedi Bayan Farnum yumuşak bir nefesle. Gözleri kapalıydı ve ağzı elmalı tart lokmasının üzerinde yavaş bir okşayışla hareket ediyordu. "Şefinizi nereden buldunuz? Bu yediğimi hatırladığım en güzel tatlı."

"Büyükannenin erikli kekinden daha mı iyi?" Winnie lokmalar arasında sordu. "Daha iyi. Aşçınızdan tarifini öğrenmeliyim lordum."

"Sizin için yazabilirim," dedi Kont, kendi porsiyonunu bitirirken. "Çok karmaşık bir şey değil, tabii kabuğunu doğru yaparsanız."

"Bu elmalı tartın tarifini bildiğine inanmamı mı bekliyorsun?" Gülümsemesini ona yöneltti ve adam tartın son lokmasını yutkunarak boğazından aşağı itmek zorunda kaldı. Berbat siyah kıyafetine, saçlarının sıradan bir topuz haline getirilmiş olmasına, kadınsı süslemelere yaklaşan hiçbir şeyin olmamasına rağmen, o gülümseme *büyüleyiciydi*. Ağzının cömert ve dudaklarının dolgun olduğunu fark etti. Gözlerinin yumuşak gri bir mavi olduğunu ve yüz hatlarının gerçekten de güzel olduğunu fark etti.

Klasik anlamda güzel değildi - burnu hiç de küçük değildi, aksine yüzüne karakter kazandırdığı söylenebilirdi. Çenesi de aynı şekilde, muhtemelen Tötonik bir kalıba dökülmüştü ve çenesi de onu takip ediyordu. Ama o gülümsemeyle süslendiğinde, bütünüyle hoş, çekici ve son derece kadınsıydı.

"Temiz, çekirdekleri çıkarılmış bir elmayla başlayın," diye devam etti Kont, "ve tercihen tereyağıyla yapılmış, domuz yağıyla değil, iki kez elenmiş beyaz unla, una eklenmiş birer tutam tarçın, hindistan cevizi, karanfil ve tuzla yapılmış dörtte bir hamur. Devam edeyim mi?"

"Bir tarif biliyorsunuz," dedi Bayan Farnum, gülümsemesi yumuşayarak sessiz bir ışıltıya dönüştü. "Etkilendiğimi itiraf etmeliyim."

"Sözüm kesilmediği sürece ben de ona kadar sayabilirim. Winnie," çocuk gözlerini onunkilere dikene kadar bekledi, "burada oturup benim mutfak ve aritmetik yeteneklerimle övünmemi dinlemek zorunda değilsin. Yatağa gitmek ister misin?"

Winnie'nin bakışları onunkilere kilitlendi. "Burada uyuyabilir miyim?"

"Burada uyuyabilirsin. Ne de olsa Helmsley'siniz."

"Nerede? Ahırlar sıcak, samanlıkların üstü zaten. Nehrin aşağısında, ağaçların arasında, daha serin, ama inekler oraya gitmeyi seviyor ve ayaklarım

kirlenirdi."

"Çocuğum, temiz çarşaf, yastıklar ve sindirimine yardımcı olması için güzel bir fincan nane çayı ile bir yatakta uyuyacaksın." Tanrım, kimse bu kızla ilgilenmemiş miydi?

"Bir banyo daha yapmam gerekecek mi?" Winnie onun bakışlarını inceledi ve Kont onun kendisine ne zaman yalan söylemeye başlayacağı konusunda tetikte olduğunu biliyordu.

"Tekrar kirlenene kadar değil, gerçi yaz mevsimindeyiz, insan kendini sık sık abdest alma ihtiyacı içinde bulabilir."

Winnie'nin yüz ifadesi ihtiyatlıydı. "Blutions nedir?"

"Bubbles." Kont bir uşağa işaret etti. "Banyo sırasında çok yardımcı olan küçük kızı getirirsen, Bayan Winnie'ye yatağa kadar eşlik edebilir. Şimdi bana eşlik et, Winnie. Masadan kalkmak istediğinde ev sahibine, 'Lütfen müsaade isteyebilir miyim?' diye soracaksın."

"Siz benim ev sahibim misiniz?"

"Bu büyük onura sahibim."

"Lütfen müsaade eder misiniz?"

"Aferin. Gidebilirsin ama gitmeden önce Bayan Farnum'a iyi geceler dilemeyi unutma. Anladığım kadarıyla senin için endişelenmiş."

"İyi geceler, Bayan Emmie." Winnie sandalyesinden zıplayarak indi, koşar adımlarla kadının yanına gitti ve boynuna sıkıca sarıldı. "İyi geceler, Rosecroft!" Aynı şefkati St. Just'a da gösterdi, uşağın elini tuttu ve dışarı fırlayarak kontu Bayan Farnum'u azarlayabileceği engelsiz bir alan bıraktı.

"Bayan Farnum, bir fincan çay içmek için kütüphaneye geçelim mi, yoksa bir içki mi tercih edersiniz?"

"Elmalı tart yeterince tatlıydı," diye cevap verdi, çocuğun yokluğunun artık komşuluk ilişkilerinin olmayacağı anlamına geldiğini anlamış gibiydi. "Benim için birkaç soruya cevap verebilirseniz, o zaman gideceğim, ancak sabah Winnie'yi alacağım, diyelim ve çok lezzetli için teşekkürler..."

Kont onun sandalyesinin yanında durmuş, ayağa kalkmasını bekliyordu ve sesi kesilince kolunu uzattı.

"Biraz daha zaman ayırmanız için ısrar etmeliyim." Kadının elini tuttu ve kolunun üzerine koydu. "Gördüğünüz gibi buradaki ilk ziyaretçimsiniz ve Yorkshire'da bir komşunun sofrasına açıklama yapmadan ya da davet etmeden dalıp yemeğini bölmenin adet olduğunu bilmiyordum."

Bir zamanların zarif malikânesinde yavaşça ilerlerken, Emmie Farnum sarhoş ve kaba Helmsley Kontu'nun onu geri adım attıramadığını hatırladı. Ayık ve tüyler ürpertici derecede kibar olan Rosecroft Kontu daha büyük bir meydan okuma olmayacaktı. Hayat şartları onu iyi bir karakter yargıcı, özellikle de erkek karakteri konusunda iyi bir yargıç yapmıştı, çünkü bu her zaman sığ ve önemsiz bir konuydu. Kontun yanında geçirdiği on dakikadan kısa bir süre içinde onun çok aldatıcı bir adam olduğunu anlamıştı.

Kasten sahtekârlık değil belki ama aldatıcı.

Tüm dünyaya, yaz sıcağında kırlarda oyalanmaya gelmiş zarif bir aristokrat gibi görünüyordu. Yakasında ve boğazında bir tutam dantel, boyun örtüsünün kıvrımları arasından göz kırpan küçük yeşil bir taş, sol elinde parıldayan bir mühür yüzük, yelek ve gömlek kollarıyla bile zenginliği, soyluluğu ve tembelliği yansıtıyordu.

Konuşması son derece düzgündü, tonu en iyi okulları, en iyi bağlantıları ve en iyi terbiyeyi çağrıştıran ince bir nezaketten asla sapmıyordu. Sözcüklerini küçük hançerler gibi kullanıyor, rakibini seçtiği hedefe her seferinde bir ok saplıyordu.

Pırıl pırıl çizmelerinden boyun örtüsüne ve aralarındaki hoş koordinasyona kadar her şeyiyle kendisi için özel olarak dikilmiş kıyafetleriyle vücudu da aldattı.

Samur saçları biraz fazla uzun bırakılmış, koyu yeşil gözleri, dikkat çekici boyu ve askeri duruşuyla yakışıklıydı. Yüzü bazı standartlara göre fazla güçlü sayılabilirdi -asla güzel bir adam olarak adlandırılmazdı- ama belli bir erkeksi çekiciliği vardı, burnu hafifçe çengel, çenesi biraz kibirli ve kaşları biraz dramatikti. Dürüst hiçbir kadın onu yüzü ya da biçimiyle çekici bulmazdı.

İyi dikilmiş kıyafetlerinin altında, büyük kas kütleleri her hareketiyle birlikte kıvrılıyor ve yumuşuyordu. Emmie'nin sandalyesini tutan eller zayıf, kahverengi ve zarifti ama aynı zamanda nasırlıydı ve Winnie'nin elmalı tartını keser gibi kolayca boynunu kırabileceklerinden hiç şüphesi yoktu. Bir beyefendi gibi giyinmiş, bir beyefendi gibi konuşmuş ve bir beyefendinin tavırlarına sahipti ama Emmie buna aldanmadı.

Rosecroft Kontu bir barbardı.

Ama sonra, en şaşırtıcı aldatmaca ortaya çıktı: O bir barbardı, ama barbarlar küçük çocukların yorulduğunu fark etmezlerdi, küçük bir kızın tartını onun için kesmeyi düşünmezlerdi, yağmalamak, talan etmek ve yok etmek varken kandırmazlar, büyülemezler ve yol göstermezlerdi.

Yani zeki ve kurnaz bir barbardı.

Emmie onun kendisini panelli kütüphanedeki yeşil brokar kanepeye oturtmasına izin verdi. "Lordum, izin verirsiniz bir iki soru sorabilir miyim?"

"Yapmayacağım," diye cevap verdi ve onun izni olmadan, barbar bir tavırla kanepenin karşısındaki berjer koltuğa oturdu. "Soruları ben soracağım, çünkü benim çatım altındasınız ve benim davetim olmadan."

"Yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim," dedi Emmie, alçakgönüllülük göstermeye çalışarak, "ama çocuk için endişelendim."

"Anladığım kadarıyla. Çay, Bayan Farnum?" Zarif servis, aralarındaki alçak masaya oturduğunda uşaktan izin aldı.

"Çay çok iyi olur," dedi otomatik olarak, onun sorgulamasındaki gecikmeye içerleyerek. "Doldurayım mı?"

"Gerek yok. İstedğim gibi hazırlanmamış bir fincan çaydan nefret ettiğim için kendim için dökeyim diye sizin için dökeceğim. Hiç çay olmamasından daha kötü."

"Anlıyorum. Peki o zaman, benimkine krema ve iki şeker lütfen." Adam çay bardağını Emmie'ye uzattı, Emmie bardağı kabul ederken parmakları Emmie'ninkilere değdi ve Emmie elinden hafif bir farkındalık akımının yükseldiğini hissetti.

"Teşekkür ederim lordum," demeyi başardı. Barbarların heyecan verici görünme yeteneğine sahip olduklarını biliyordu. Bu, erkenden öğrendiği içler acısı bir gerçektir.

Kont kendi çayını hazırladı ve temkinli bir yudum aldı. "Çocukla ilişkiniz nedir?"

"Bir nevi kuzeni olduğum söylenebilir, ancak bu herkesçe bilinen bir şey değil ve böyle kalmasını tercih ederim."

"Dünyanın sizi Kont'un piçisiyle ilişkilendirmesini istemiyor musunuz?" diye sordu ev sahibi, çayını yavaşça karıştırarak.

Emmie onun bakışlarına karşılık verdi. "Daha da önemlisi, Bronwyn akraba olduğumuzun farkında değil ve bunu ona söyleyecek kişinin ben olmasını tercih ederim."

"Bu nasıl oluyor?" Kont çayını yudumlarken bile fincanının kenarından ona baktı.

"Annem öldüğünde teyzem bana bir yuva sağlayacak kadar nazikti," dedi Emmie, dudaklarını büzerek, çünkü anlatmaya isteyerek başladığı bir şey değildi. "Böylece Bronwyn'den önce köydeki evine katıldım."

doğdum. Yaşlı kont bunu öğrenince beni İskoçya'daki bir okula gönderdi."

"Yani teyzem seni buraya getirdi ve sonra da hayırsever yaşlı kont tarafından okula gönderildin."

"Öyleydim ve daha sonra teyzem genç kontun metresi oldu. Sanırım büyükbabası beni bu kaderden kurtarmak için gönderdi."

"Winnie de rahmetli kontun ikinci eşi mi? Teyzeniz oldukça genç olmalı."

"Helmsley'den on yaş büyüktü ama annesi o küçükken öldüğü için ona uygun olduğunu söyledi."

"Merhum kontu tanıyor muydunuz?"

"Onu tanıyordum. Yaşlı kont yaklaşık üç yıl önce hastalandığında, İskoçya'da mürebbiyelik yaptığım yerden, onun bakımına yardımcı olabileceğim düşüncesiyle geri getirildim. Lord hazretleri istenmeyen ilgilere maruz kaldığımı görünce beni ayrı bir mülke yerleştirdi."

"Hangi sıfatla?" Kont çay fincanını doldurdu, ona hiçbir mahremiyet bırakmadığı düşünüldüğünde tuhaf bir şekilde medeni bir jestti.

"Kendimi geçindiriyorum," diye cevap verdi Emmie, sesindeki gurur kırıntısına engel olamayarak. "O zamandan beri Yorkshire'a döndüm. Yaşlı kontun tavsiyesi üzerine teyzemin köydeki evine hiç katılmadım, bu yüzden Winnie kuzen olduğumuzu anlamıyor. Bunun Helmsley'e de yansıdığından emin değilim."

"Helmsley'in bir kızı olduğunu öğrendiniz mi?"

"Zar zor." Emmie kelimeyi tükürdü. "Teyzem Winnie'yle yeterince iyi anlaştı, gerçi çocuğu babasına çok sık yüklememeye dikkat ediyordu. Helmsley arkadaşlarını kötü seçmeye meyilliydi. Özellikle bir tanesine çocukların yanında güvenilmezdi ve bu yüzden Winnie teyzemin ölümünden sonra babasının evine garip bir eklenti oldu."

"Ve şimdi de evinize mi eklendi?"

"Öyle... sonunda öyle." Emmie o akşam ikinci kez ona gülümsedi ama gözleri de doldu ve utancını gizlemek için yüzünü eğdi. "Kadınlar," diye mırıldandı Kont. Mendilini çıkardı ve Emmie'ye uzattı.

ona.

"Özür dilerim." Emmie gülümsemeye çalıştı ama başaramadı ama mendilini aldı. "Onun bebeklikten çocukluğa geçişini izlemek ve teyzem öldüğünden beri onu sevecek kimsesi olmadığını görmek çok zordu."

"Kabul etmek gerekir ki, çocuğa değer veriyor gibisiniz." Kont kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama onun üzerinde ne tür bir etkiniz olduğunu da sorgulamak gerekir. Teyzenizin yaptığı gibi kendinizi geçindirmiyorsunuz, değil mi?"

"Kaba bir şekilde ima ettiğiniz gibi kendimi desteklemediğim kesin." Ayağa kalktı ve ıslak mendilini tekrar eline sokmaya çalıştı. "Dürüst para için çalışıyorum ve hakaretlerinize tahammül edemeyeceğim."

"Sende kalsın." Parmakları kızın elini mendilinin etrafında kıvrırken ona hafifçe gülümsedi. "Bende bol miktarda var. Karakteriniz ilgimi çektiği için lütfen özürlerimi kabul edin, Bayan Farnum."

"Geçimimi nasıl sağladığım seni neden ilgilendiriyor?" Oturmaya devam etti ama onun o delici yeşil bakışıyla tekrar karşılaşmaktansa mendilini kucağında ikiye, çeyreğe ve sekize katlamaya odaklandı.

"Karakterinizle ilgileniyorum çünkü Bayan Winnie'nin arkadaşısınız ve o benim ilgi alanıma girdi."

"Bronwyn hakkında"-Emmie tekrar ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı-"bir tür anlamaya varmalıyız."

"Mecbur muyuz?"

"O benim ailem," dedi Emmie, sonra daha yumuşak bir sesle, "benim tek ailem. Benimle birlikte olması gerektiğini anlayabiliyorsunuzdur herhalde?"

"Peki neden değildi?" Oturduğu yerde çayını yudumlayan adamın kara kaşlarından biri çatıldı. Emmie onun bir kuyruğu olsaydı, tembel bir kedi ritmiyle sallayacağını düşündü.

"Neden ne değildi?" Emmie volta atmaya bıraktı ve bir kitap rafını düzeltmekle meşgul oldu.

"Neden sizinle değildi? Onu o çeşmeden aldığımda kirliydi, yorgundu ve bütün gün bir şey yememişti."

"Onu yakalayamadım." Emmie kaşlarını çatarak kitaplara baktı.

"Pardon?" Kontun sesi dirseğinin dibinden geliyordu ama irkilirse lanetlenirdi.

"Onu yakalayamayacağımı söyledim." Emmie o zaman şöyle bir baktı ve Kont'un sadece uzun boylu değil, aynı zamanda iri bir adam olduğunu fark etti. Odanın öbür ucundan görüldüğünden daha iriydi, alçak herif.

"Ve ben de onu kaçıramazdım," diye düşündü Kont. "Bilmeniz sizi rahatlatılabilir Bayan Farnum, ben on çocuğun en büyüğüyüm ve gençlere alışık değilim."

"Onunla iyi anlaşıyor gibisiniz ama benim bir avantajım var lordum. Asla rekabet edemeyeceğiniz biri."

"Avantaj mı?"

"Evet." Emmie onun için biraz üzülerək, çünkü bu konuyu daha fazla tartışamayacağını söyledi. "Gördüğünüz gibi ben bir dişiyim. Bir kızım. Yetişkin bir kadınıam ama Bronwyn gibi ben de bir kızdım."

"Siz bir kadın mısınız?" Kont onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve Emmie kızardığını hissetti. Bu kapsamlı ve tamamen tarafsız bir incelemeydi. "Neden öylesiniz, ama bu nasıl oluyor da sizinkini daha iyi bir rehber yapıyor?"

"Bazı şeyler var lordum..." Emmie kızarmasının derinleştğini hissetti ama utancından teslim olmayı reddetti. "Bir hanımefendinin bir beyefendinin bilmeyeceğini bildiği şeyler, eğer bu hayatta idare edecekse birisinin zamanı geldiğinde küçük bir kıza aktarması gereken şeyler."

"Şeyler." Kontun kaşları çatıldı. "Doğum gibi şeyler belki de?"

Emmie yutkundu, onun bu açık sözlülüğüne hayranlık duysa da içerledi. "Şey, evet. Doğum yaptığınızdan şüpheliyim lordum."

"Öyle mi?" diye karşı çıktı, ona bakarak. "Mesele bu değil."

"Yani bu sizin için bir avantaj değil, özellikle de zamanında bir ya da iki doğuma katıldığım için ve sizin de bunu başardığınızdan şüpheliyim."

"Neden...?" Emmie'nin ağzı, o bariz, kaba ve yakıcı soruyu soramadan kapandı.

"Ben bir askerdim," dedi nazikçe. "Ve savaş askerler için çok zordur, ama kadınlar ve çocuklar için daha da zordur, Bayan Farnum. Savaş bölgesinde doğum yapan bir kadın, mevkisi, cinsiyeti ve hatta giydiği üniforma ne olursa olsun, genellikle yardıma hazır olan kişinin yardımını kabul etmeye isteklidir."

"Yani biraz deneyiminiz var, ama bana bir bayanın bedensel ayrıntılarına aşina olduğunuzu söylemeyeceksiniz... yani, demek istediğim. Şey."

"Regl dönemi mi?" Kont yine eğlenmiş görünüyordu. "Benden daha fazla aşinalığınız olabilir, bunu kabul ediyorum ama beş kız kardeşi olan bir erkek olarak, kadınların ay hali konusunda hiç arzu etmediğim kadar bilgili ve sempatik biriyim. Bahsettiğiniz bu konular -doğum ve kurslar- Bayan Winnie için çok uzak konular değil mi?"

"Bronwyn," diye mırıldandı Emmie. Ona bu kadar yakın durduğu için kontun kokusunu alabiliyordu ve koku hem zarafeti hem de barbarlığı bir araya getirmeyi başarmıştı. Çiçekten ziyade baharatlıydı ama aynı zamanda çayırılar, meltemler ve soğuk, hızlı akan dereler gibi tazeydi.

"Winnie'ye cevap veriyor," dedi, "ve senden kaçtı."

"O yaptı." Emmie'nin omuzları çökerken, içindeki mücadelenin bir kısmı da kayboldu. "Öyle. En azından yaz aylarında onu saatlerce kaybediyorum ve kimse nereye gittiğine dair gerçek bir fikre sahip değil. Teyzem ilk öldüğünde o kadar kötü değildi ama Bronwyn büyüdükçe daha da kötüleşti. Çok korkmuştum..."

"Evet?" Kızın gözlerini sabit bir şekilde tutan yeşil gözlerde yargılama yoktu, sadece alaycı bir şefkatle birlikte sabırlı bir bakış vardı.

"Helmsley'in onu güneye götürmesinden ya da daha kötüsü, o ahmak Stull'un onu ele geçirmesine izin vermesinden korkuyordum; ama Helmsley onun babasıydı, bu yüzden onun için hiçbir şey yapmaya ya da nasıl devam edeceği konusunda söz sahibi olmaya hakkım yoktu."

"Ve teyzeniz yaşasaydı, kanun Helmsley'e ne çocuk üzerinde bir hak ne de ona karşı bir yükümlülük verirdi."

"Oh, *kanun*." Emmie umursamaz bir el salladı. "Kanun bize, sevgili babası mirası kumarda kaybederken çocuğun açlıktan ölmesine izin vermenin daha iyi bir yol olacağını söylüyor. Bana kanundan alıntı yapmayın lordum, çünkü o sadece çocukların kaderi söz konusu olduğunda yasal olanla doğru olanın çoğu zaman örtüşmediğini gösterir."

"Yasalar bir yana, çocuğa yardım etmek için sizden daha iyi bir konumdayım. Nasıl ki yaşlı kont size mürebbiyelik yapabilmeniz için bir eğitim verdiyse, ben de Winnie için her türlü maddi avantajı sağlayabilirim. İş o noktaya gelirse, çocuk için Moreland kaynaklarını da kullanabilirim."

"Ama ben onun kuzeniyim," dedi Emmie, gözlerinin yeniden dolduğunu hissederek. "Ben onun kuzeniyim ve tek akrabasıyım."

"Öyle değil, ama tersi de doğru olabilir. Çocuğun teyzesi Anna şu anda erkek kardeşimle evli, bu da beni enişte ya da onun gibi bir şey yapıyor ve ben on kişiden biriyim, hatırlayın. Teyzesinin evliliği sayesinde Winnie'nin çok sayıda akrabası var."

"Ama onu tanımıyorlar," diye feryat etti Emmie sessizce. "Ben Winnie'nin ailesiyim. *Ben ailesiyim*."

"Uzlaşalım mı?" diye sorarak Emmie'nin kolunu kendi koluna doladı ve onu kanepeye doğru götürdü. "Bana öyle geliyor ki, ya senin ya da benim Winnie'nin özel arkadaşlığına sahip olmamız gibi karşılıklı olarak birbirini dışlayan sonuçlar düşünüyoruz. Neden ikimize de sahip olamıyoruz?"

"Ziyaret edebilirsin," dedi Emmie, bu fikre ısınarak. Belki de, diye kabul etti, adam aydınlanmış bir barbardı, Winnie'yi terk etmek için öne sürdüğü argümanlara rağmen

onun gözetimindeydi. "Ya da belki Winnie burada vakit geçirebilir, çünkü burayı evi olarak görüyor."

"Sorumluluklarımı *ziyaret* etmiyorum Bayan Farnum," diye cevap verdi Kont, karşısındaki koltuğuna yeniden oturarak. "Düzenli beslenmeleri, yıkanmaları ve uzun zaman önce öğrenmiş olmaları gereken temel sofrada adabını öğrenmeleri gerekirken değil."

"Peki nasıl uzlaşacağız?" Emmie ima edilen eleştiriyi kendi iradesiyle görmezden geldi. "Eğer Winnie burada seninle yaşıyorsa, bu nasıl bir uzlaşma oluyor?"

"Basit." Kont ona gülümsedi, eğer gördüyse bir korsan gülümsemesiydi bu. "Siz de burada yaşıyorsunuz. Mürebbiyelik deneyiminiz olduğunu söylemişsiniz; çocuğun bir mürebbiyeye ihtiyacı var. Ona bakıyorsunuz ve kendinizi onun yetiştirilmesine yardımcı olmaya yetkili görüyorsunuz. Bana gayet makul bir çözüm gibi görünüyor. Sizin ve benim onayımı alacak birini bulana kadar onun mürebbiyesi olarak kalacaksınız."

"Mümkün." Emmie ağzının ve kaşlarının birbirinden kopuk bir senfoni halinde çalıştığını hissetti, hiçbiri iyi niyetli değildi. "Bronwyn'e mürebbiye olmamı mı istiyorsunuz?" Ayağa kalktı ve kont onu izledi ama oturmaya devam etti. "Bir zorluk var." Yüzündeki rahatlamanın belli olmamasını umuyordu.

"Sadece bir tane mi?"

"Müthiş bir şey." Emmie *onu* bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bronwyn'in yaşındaki bir çocuğa göz kulak olabilecek niteliklere sahibim ama onun için her zaman bir otorite figürü olmaktan çok bir arkadaş oldum. Beni dinleyeceğinden emin değilim, aksi takdirde kendimi onun nerede olduğu konusunda bu kadar sık endişelenirken bulmazdım."

"Konuşacak bir babaya sahip olmadığı ve annesini kaybettiği için, çocuk muhtemelen kendine çok fazla güvenmeye başladı, bu sadece kontrol altına alınabilecek bir şey, tamamen ortadan kaldırılamaz. Çocuk sizi dinlemeyebilir ama beni dinleyeceğine inancım tam."

"*Her* güven?" Emmie bir kaşını kaldırdı ve onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı.

"Onu eve soktum." Kont parmaklarıyla saymaya başladı. "Temel sofrada adabını aşıladım, sadece pansiyonerleri kovmaya niyetliyken onu medeni bir tartışmaya dahil ettim ve" -kaşlarını ona doğru kaldırdı- "onu küvete soktum ve orada sabunlanıp ovularak sevimli küçük bir kıza benzer bir hale getirdim."

"Sen yaptın." Emmie düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Nasıl olduğunu sorabilir miyim?"

"Nelson Trafalgar'da. Deniz savaşları ancak uygun koşullar altında gösterilebilir."

"Ona banyo mu yaptırdın?" Emmie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sabun ve su karmaşık değil, ancak küçük çocuğun denizcilik stratejisini anlaması pek mümkün değil. Çocuğa doğru banyo oyuncaklarını sağlayacağım ve bu noktadan sonra benim doğrudan müdahaleme gerek kalmayacak. Sanırım denizcilik tarihi hakkında bilginiz var?"

"Denizcilik tarihi mi?" Emmie dehşet içinde soluk soluğa kaldı.

"Önemli değil. Sana birkaç büyük savaş öğretebilirim, kendine saygısı olan her çocuk da oradan alır. Anlaştık mı?"

"Neyin üzerine?" Emmie kendini şaşkın ve bunalmış hissetti, sanki bir süvari alayı ortaya çıkmış, en yakındaki tepeye doğru hücum etmiş ve Emmie de hiç beklemediği bir anda onların yoluna çıkmış gibiydi.

"İkimizin de onaylayacağı birini bulana kadar onun geçici mürebbiyesi olacaksın. Elbette ücretini ben ödeyeceğim."

"Aileme bakmak için para almayacağım."

"Verdiğiniz hizmetler karşılığında para almazsanız kendinizi nasıl geçindireceksiniz?"

"Bu planı kabul edemememin bir diğer nedeni de bu." Emmie neredeyse parmaklarını şıklatacağı, o kadar rahatlamıştı ki. "Müşterilerimi hayal kırıklığına uğratamam. Eğer uzun bir süre mal vermeyi kesersem, işlerini başka bir yere götürürler ve güvenilirmez biri olarak ünlenirim. Bu işe yaramaz lordum. Başka bir uzlaşma yolu düşünmeniz gerekecek."

"İşiniz nedir ki müşterileriniz bu kadar kararsız olsun?"

Emmie gururla gülümsedi. "Ben bir firincıyım lordum. Her türlü ürünü yaparım... özellikle de ekmekleri ve tatlıları."

"Anlıyorum. O halde hiçbir engel yok."

"Tabii ki var." Emmie ona yerel sanatkâr bakışının bir versiyonunu attı. "İşimi bırakamam lordum, yoksa Bronwyn için kalıcı bir mürebbiye bulduğumuzda hiçbir gelirim olmayacak."

Kont ona, "İşini terk etmiyorsun," diye bilgi verdi. "Sadece burayla ilgileniyorsun. Mutfaklar geniş, yardıma hazırlar ve belli ki kuzeninize ve ticari yükümlülüklerinize aynı anda bakmaya hazırsınız, bu yüzden Rosecroft'ta bunu kolayca yapabilmelisiniz."

"Rosecroft'u bir fırına dönüştürmemi mi istiyorsun?" Emmie neredeyse ciyaklayacaktı. "Burası eski ve güzel bir malikane lordum, bir..."

"Evet?"

"Müşterilerim siparişlerini almak için buraya gelirken rahat edemezler. Helmsley'in komşularının çoğuyla arası iyi değildi ve siz de bir yabancısınız."

"O zaman mallarınızı teslim edeceğiz. Gerçekten Bayan Farnum, bu önlemler geçici ve buradaki iyi insanların Winnie'nin hem annesini hem de babasını kaybettiğini anlayacağını umuyorum. Onun ailesi olarak, onun iyiliğini birilerinin çay kek ve çöreklerinden önce tutmalıyız."

Adamın bakışlarıyla karşılaştı ve bir yenilgi iç çekişi yaptı, çünkü adam lanet olsun ki haklıydı. Kimsenin çay kekleri, çörekleri, hatta günlük ekmeği Bronwyn'in geleceği kadar önemli olamazdı. Ayrıca Bronwyn'in Yorkshire'da turta pişirerek geçimini sağlayan bir kuzenden çok daha fazlasını ona sunabilecek bir ailesi -güçlü, varlıklı bir aile- olduğu konusunda da haklıydı.

"Elmalı tart tarifini istiyorum," dedi çenesini kaldırarak. Eğer bu adamın dünyada en çok sevdiği çocuğu ondan almasına izin verecekse, en azından bu kadar tazminat borçluydu.

Kontun dudakları büküldü. "Sevgili leydim, neden bir gün masasına oturabileceğim herkese böyle bir şey vermeyeyim ki? Tarif biriktirme işini hiç anlamadım. Şimdi, başlamanız için ne kadar çabuk ayarlayabiliriz?"

Zafer kazanırken kibardı. Bunu ona vermeliydi. Ayrıca Bronwyn'i küvete sokmuştu ve hayatında tattığı en iyi elmalı tart tarifine sahipti. Tablo tamamen iç karartıcı değildi. Dahası, Rosecroft mutfaklarının baştan aşağı bir temizliğe ihtiyacı olabilirdi ama ona kısa bir tur attırırken fırınların devasa, tezgâhların sonsuz ve eşyaların şaşırtıcı derecede modern ve bakımlı olduğunu gördü.

"Envanterimin taşınması gerekecek ve bunun için de depoya ihtiyacım olacak."

"Ayrıntılar ve kolayca halledeceğinize emin olduğum ayrıntılar." Mutfaktan çıktıklarında Kont elini onun koluna koydu. "Işığı kaybettiğimize göre, Bayan Farnum, saatin geç olduğu sonucuna varmalıyım. Sizin için arabayı çağırmama izin verir misiniz?"

"Yoldan yarım mil kadar uzaktayım. Bu kadar önemsiz bir yolculuk için ahırları rahatsız etmeye değmez. Buraya kadar yürüdüm; eve kadar yürümekten zevk alacağım."

"Nasıl isterseniz." Onu evin içinden geçirerek, yıpranmış eldivenleri ve çirkin şapkasının bir masanın üzerinde beklediği ön kapıya götürdü. "Ben taşıyayım mı?"

Sen?" Bone'yi kurdelelerinden tutarak kaldırdı, eldivenleri tacın içine katlanmıştı. "Bu saatte ten renginizi korumanız gerekmiyor."

"Ben taşıyabilirim." Kadın kaputu tuttu ama adamın kaşları yine çatılmıştı.

"Henüz yerel görgü kurallarının tüm nüanslarını kavrayabilmiş değilim Bayan Farnum, ama genç bir hanımın karanlıkta eve tek başına yürümesine izin verecek değilim." Boştaki dirseğini ona doğru uzattı ve uşak tarafından açık tutulan kapıya doğru bir işaret yaptı.

Barbar. Ayağını onunkine sertçe vurmak ve karanlığa doğru yürümek istiyordu. Onun Bronwyn'in sorumluluğunu paylaşma fikrine isteksizce ve belki de sadece geçici olarak boyun eğmişti. Onun burnunu sokmasına, araştırmasına ve çay servisi yapmasına katlanmıştı. İş faaliyetlerini onun mutfağına taşımayı kabul etmişti ama zorbalığa boyun eğmeyecekti.

"Yolu biliyorum lordum," dedi ona ters ters bakarak. "Bu gösteriye hiç gerek yok."

"Winnie'nin edep ve ihtiyat duygusu edinmek için göstereceği ilk çabalardan siz sorumlu olacaksınız, Bayan Farnum." Winnie'nin elini tutup tekrar kolunun üzerine koydu ve onu merdivenlerden aşağı indirdi. "Devam etmeyi düşündüğünüz gibi başlamalı ve çocuğa samimi bir örnek olmalısınız. Sahtekârlığı elli adımda fark edecektir ve o zaman benim otoritem bile çabalarınızı kurtaramayacaktır. Bir hanımefendi uygun bir refakati nezaketle kabul eder."

"Askerlik yaparken acemi erleri böyle mi eğitiyordunuz?" Kadın, dolunayın güzelliğini ve yaz gecesinin kokularını görmezden gelerek onun yanında tepindi. "Onları sıkıştırıyor, ikna ediyor, kızdırıyor, tartışıyor, alay ediyor ve istediğini elde edene kadar eğip büküyor musun?"

"Üzgünsünüz. Eğer sizi kırdıysam özür dilerim." Sesi eşitti, bir kadının huysuzluğuyla dalga geçen bir erkeğin küstah özrü gibi değildi. Onu karanlıkta yirmi metre kadar daha sürükledikten sonra durdu ve iç geçirdi.

Emmie onun kolunu bırakarak, "Özür dilerim," dedi. "Sanırım kışkandım."

Onun elini tekrar tutmak için hiçbir hamle yapmadı ama kendi elini onun sırtına koydu ve adımlarını tekrar ileriye doğru yönlendirdi. "Neyi kışkanıyorsun?"

"Bronwyn'le olan rahatlığından. Ona bu kadar kolay bakmanı sağlayan servetinden. Ona benim sunabileceğimden çok daha iyi bir gelecek sunmanızı sağlayan bağlantılarınızdan. Bir el sallayıp her şeyi istediğiniz gibi düzenleyebilme yeteneğinizden."

"Haydutlar tarafından mı takip ediliyoruz Bayan Farnum?" diye sordu Kont, sesi yumuşak, yaz karanlığında kadifemsi bir baritonda.

"Biz değiliz."

"O zaman belki de zorunlu yürüyüşten daha az bir hızla ilerleyebiliriz? Çok güzel bir gece, hava çok güzel ve takdir etmek için zaman ayırdığımda karanlığı her zaman rahatlatıcı bulmuşumdur."

"Peki Rosecroft Kontu neyden yatıştırılmaya ihtiyaç duyacak?" Bu düşünce karşısında neredeyse homurdanacaktı.

"Senin hissettiklerini ben de hissettim," dedi basitçe. "Sanki ihtiyacım olan ve eksik olan her şeye bir başkası sahipmiş ve o sahip olduklarının kıymetini bile bilmiyormuş gibi."

"Sen mi?" Kadın inanamayarak itiraz etti ama daha yavaş yürüdü ve adamın elinin hafifçe sırtına dokunmasına itiraz etmedi. "Ne isteyebilirsin ki? Bir dükün ilk çocuğusun, unvan sahibisin, zenginsin; savaşımlardan sağ çıktın ve küçük kızları etkileyebiliyorsun. Bundan daha fazlasını nasıl arzulayabilirsin?"

"Kardeşim Moreland'ın yerine geçecek, eğer dükün süresi dolmaya tenezzül ederse. Bu harum-scarum kontluğu, küçük kardeşimin ve sanırım karısının vicdanına atılan bir sopadır. O ve babamın Naip üzerinde hatırı sayılır bir etkisi vardı ve Westhaven'ın karısı Moreland varisini taşıyor olabilir. Anna, Rosecroft'u görme önerisini bana ilettiler ve Westhaven bu plan gerçekleşene kadar rahat etmeyecekti."

"Bu nasıl olabilir?" Emmie onlar yürürken ayın gölgelerinin yerde süzülüşünü izledi. "Bir dük, unvanının hangi çocuğuna miras kalacağını seçemez."

"O yapamaz. Moreland patentine göre, dükün ölümü sırasında hayatta olan en büyük meşru oğluna geçer."

"Yakında ölmeyeceksin, değil mi?" Adamın sağlam olduğu her halinden belli olan bedenine baktı, onun tehlikeli bir hastalıktan öleceğini düşünmek nedense onu şaşırtmış ve endişelendirmişti.

"Hayır, Bayan Farnum, engel ölüm değil, daha ziyade doğum koşullarım." Karanlıkta hafif, yarım vuruşluk bir duraksama oldu, yürüyüşünde onun göremeyeceği bir aksama.

"Oh."

"Oh, gerçekten. Benim de benzer durumda bir kız kardeşim var ama Maggie'yle annemiz bile aynı değil. Dük gençliğinde çok meşgul bir adamdı."

"Meşgul ve bencil. İnsanların nesi var ki, kendilerinden başkasının başına gelecekleri umursamadan kasıla kasıla yürümek zorundalar?"

"Kadınların nesi var böyle?" diye sordu, ses tonuna mizah karışarak, "Kendileri için bile sonuçlarına aldırmadan bencil dürtülerimizi tatmin etmek zorundalar."

"Anlaşıldı." Bir barbara göre hızlı ve iyi mantık yürütüyordu ve yeterince hoş bir eşlikçiydi. Kokusu gece kokularına karışıyordu ve karanlığa karşı rahat olduğunu çoktan itiraf ettiği aklına geldi.

Ve onun gözlerinde, tuhaf anlarda, karanlığın ipuçlarını görmüştü. Krala ve ülkeye hizmet etmekten bahsediyordu ve şimdi bir dük piçi olduğunu itiraf ediyordu. Bunun ne önemi vardı ki? Yerel standartlara göre, sosyal olarak çok rağbet görecekti ve silahtarın kızları tıpkı uzun zaman önce Helmsley'de yaptıkları gibi kendilerini ona atacaklardı - zavallı şeyler.

Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, budaklı yaşlı bir ağaç köküne takılıp tökezledi ve Earl'ün kolu beline dolanmasaydı yere düşecekti.

"Sakin ol." Dengesini bulması için onu yukarı kaldırdı ama kolunu indirmeden önce tereddüt etti. O anda Emmie, kadınların neden annesi, teyzesi ve sayısız diğerlerinin yaptığı gibi aptalca davrandıklarına dair küçük bir fikir edindi.

"Teşekkür ederim," dedi, daha yavaş yürüyordu. Adamın sıcaklığı ve gücü iyi hissettirmiş, uygunsuz bir şekilde güven vermişti. Emmaline Farnum yirmi beş yıl boyunca erkek koruması ya da şefkati olmadan hayatını sürdürmüştü ve erkeklerin *tam olarak* ne sunduklarını, bir kadının onların otoritesi şöyle dursun, arkadaşlıklarına katlanmasını sağlayacak ne olduğunu anlayamamıştı.

O şeyin ne olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyordu ama Kont'ta bolca vardı. Bronwyn'e ne kadar çabuk gerçek bir mürebbiye bulurlarsa, hepsi için o kadar iyi olacaktı.

"Neden hâlâ siyah giyiyorsun?" diye sordu Earl onun yanında ilerlerken. "Teyzen birkaç yıl önce öldü ve bir teyze için yıllarca tam yas tutulmaz."

"Buna gerek yok, ama teyzem benim için bir anne gibiydi, bu yüzden en şık gardırobumu siyaha boyadım ve o zamandan beri değiştirecek param olmadı. -Buna pek de gerek yoktu. Ayrıca siyah giymek Helmsley ve yandaşları tarafından daha az fark edilmemi sağlıyordu."

"Selefime saygı göstermediniz. Teyzeniz sizi yalnız büyüttüğü için sanırım pek çok erkeğe saygı duymuyorsunuz."

Bir duraklama daha, ama yine eli hafifçe sırtındaydı, onu dengeliyordu.
"Annem bana babamın çok çabaladığını ama huzursuz olduğunu söyledi.
kalbinde onu kalmaya zorlayacak gücü bulamadı."

"Ona değer vermiyor muydu?"

"O yaptı. Böyle bir aşkı, sevdiğini bir kenara koyan ve bunun en iyisi olduğunu söyleyen bir aşkı asla anlamak istemiyorum."

"Yoluna devam etmesini dilerken onun çocuğunu taşıdığını biliyor muydu?"

"Hayır." Emmie içini çekti, bunu yaparken onun elini sırtında hissetti. "O... içinde bulunduğu duruma dair net işaretler yoktu, erken saatlerde ve düşünülemez olanın gerçekleştiğine ikna olduğunda, arkadaşı Hindistan'a doğru yola çıkmıştı."

"Davulun peşinden gitmediğine çok ama çok sevin," dedi Kont, sesindeki bir şey karanlığa bürünerek. "Bir kadın için hayat diye bir şey yoktur."

"Özellikle de adam savaşta ölüyorsa ve sen oradaysan

-Erkek yok, imkan yok, sığınacak bir ev ve ocak yok ve eteklerinize yapışan bebekler."

"Bu sizin için değişmez bir tema, değil mi?" Kontun sesi şimdi sadece meraklıydı ama bir örüntüyü doğru bir şekilde tanımlıyordu.

"Rosecroft arazisinden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyorum," dedi Emmie, adımlarını sürükleyerek. "Helmsley, unvanlı, sözde bir beyefendinin ne kadar onursuz olabileceğinin güzel bir hatırlatıcısıydı."

Kont, "Son derece nahoş bir serseriydi," diye onayladı. "Bırakın bir beyefendiyi, bir erkek için bile bundan daha iğrenç bir bahaneyle henüz karşılaşmadım, tabii onunla işbirliği yapan Baron Stull denen o domuzsu utanç kaynağı değilse."

"Demek Helmsley ile tanıştın?"

"Onu ben öldürdüm," dedi Earl kolayca, kızın elini kendi elinin içine alarak. "Adımlarına dikkat et. Zor bir dönemece girdik."

İki

Emmie tekrar tökezledi, daha ağır bir şekilde, ama bu sefer de onu yakaladı. Sol eli kızın sol bileğine dolandı; sağ kolu ise belini sıkıca kavrayarak onu göğsüne sabitledi. Emmie dengesini yeniden kazanmak için Kont'un boyunu ve gücünü kullanırken, uzun bir an boyunca bir gezinti yürüyüşünün dengesiz bir versiyonunda durdular.

"İyi, güzel," dedi Emmie belli bir zevkle. "Adamın öldürülmeye ihtiyacı vardı." Yanı başında, Earl'ün derin ve yavaş bir nefes verdiğini duydu ve hissetti. Uzun zamandır nefesini tuttuğunu hissediyordu. Haftalarca, belki de aylarca, tüm hayatı boyunca.

"Öyleydi," diye yanıtladı Kont. "Devam edelim mi?" Sesi hiçbir şey ele vermiyordu ama Emmie onun mümkün olsa önceki sözlerini geri alacağını düşündü. Adamın canını aldığı için pişman olduğundan değil, genç bir kadına karanlıkta evine kadar eşlik ederken böyle bir şeyi duyurmanın hiç de doğru bir şey olmadığından.

Bir barbar bile bunu bilir.

"Beni birkaç kez denedi," dedi Emmie. Yürürken kontun elini tutmaya devam etti, sonra daha fazla kökle karşılaştıklarında tutuşunu ayarladı, böylece parmakları onunkilere dolandı. "Yaşlı kontun beni korumak istediği şey Helmsley'nin ilgisiydi."

"Helmsley hiç... amacına ulaştı mı?" Rosecroft sordu, sesinde aynı önsezi vardı.

"Ben doğuştan bir kızım lordum. Öyle olsaydı ne fark ederdi ki? Beni korkutmaktan fazlasını yaptı ve aldığım ders hizmete girdiğimde işime yaradı. Canavar gibi bir baş belası. Onu öldürdüğüne sevindim. Sevindim ve rahatladım. Yaşlı kont torununu ne kadar sevse de torunlarını koruduğunuz için sizi alkışlardı."

Onunla bu şekilde el ele tutuşmak güvenli *olmasa* da, karanlıkta onunla bu kadar açık konuşmak bir şekilde *güvenliydi*. Güvenli değildi, ne de

Akıllı, sağduyulu bir kadının yapacağı bir şey değil. İhtiyatlı bir kadın bundan bu kadar zevk almaz ve Lord Rosecroft'un karanlık ve esintili bir gecede başka hangi davranışlarda bulunabileceği hakkında spekülasyon yapmazdı.

Emmie konuyu fırınına Rosecroft'a taşımanın ayrıntılarına getirdi, ardından mülkün çevresindeki komşular ve bölgedeki çeşitli tüccar ve çiftçiler hakkında gevezelik etti. Eşinin sessizlikte kalması daha iyi olan bir geçmiş üzerinde durmasını sağlamak yerine hoş, yatıştırıcı ve hatta mizahi konular aradı. Ve iki katlı görkemli bir eve yaklaşıp kadar elini bırakmadı, yapı kiracı bir çiftçinin kulübesinden daha görkemliydi, ama kesinlikle kendi başına bir malikane değildi.

"Seni buraya yaşlı kont mu koydu?" Rosecroft onu geniş verandanın merdivenlerinden yukarı çıkarırken sordu.

"Aldı. Burayı bir tür çeyiz evi olarak satın aldı."

Hoş bir yerdi ya da Emmie kendi kendine öyle söylüyordu. Çiçekler boldu, bitişik otlakları olan küçük bir ahır evin arkasında duruyordu ve büyük ağaçlar ay gölgelerinin değişen bir mozağini sağlıyordu. Gün ışığında, neşeli, havadar ve zarifti.

Emmie verandadaki salıncağa yerleşirken Kont, "Burası bir kişinin bakabileceği kadar büyük bir mülk," dedi. Emmie'nin başlığını basamaklara bıraktı ve ay ışığının aydınlattığı manzaraya bakmak için döndü. "Yine de nehre karşı güzel bir manzaranız var."

"Var ve ağaçlarımı seviyorum. Gölgeleleri çok güzel ve kışın hem rüzgardan hem de kardan koruma sağlıyorlar."

"Yarımadadayken İngiltere'nin yeşilliğini çok özlemiştim," diye düşündü arkadaşı. "Bazı erkeklerin sevgililerini özledikleri gibi özledim."

"Biz İngilizler temelde evcimen insanlarız, sanırım." Emmie salıncağı ayak parmağıyla hafifçe sallanmaya bıraktı. "Kral ve ülke için oradan oraya dolaşırız, ama eve döneriz ve burada olmaktan memnun oluruz."

"Bunu eve gitmek için bir işaret olarak kabul ediyorum," dedi Earl, kaputunu uzatarak.

"Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim lordum." Salıncaktan kalktı ve şapkasını aldı. "Pazartesi günü görüşürüz."

"O zamana kadar." Kızın elini tuttu ve eğilerek selam verdi; bir hanımefendiye gösterilebilecek kibar bir jestti bu ama Yorkshire'ın arka mahallelerinden birinde hayatını kazanan sıradan bir askerin kızına değil.

"Karanlıkta yolunu bulabiliyor musun?" diye sordu ve sonra sorunun saçma olduğunu fark etti. Ya hayır derse? Ona malikâneye kadar eşlik edecek miydi?

"Ben hallederim." Dişleri o korsan gülümsemesiyle parladı ve kadın güvenle evine girene kadar bir eskortun beklemesi gerektiği gibi bekledi. Tek bir mum bile yakmadan önce dönüp salonun penceresinden baktı ve onun gölgeler arasında kayboluşunu izledi, adımları hızlı, yön duygusu şaşmazdı.

O gece dua ederken Emmie, sonunda küçük Bronwyn'in başına gelen bu güzel olay için Tanrı'ya şükretti. Eğer Emmie çocuğun üzerindeki hakimiyetini biraz olsun gevşetebilirse, Kont Winnie'nin ihtiyaçlarını karşılayacak, hem de cömertçe karşılayacaktı. Onun neye ihtiyacı olduğunu bizzat fark edecek ve karşılayacaktı. Bronwyn'le doğrudan ilgilenmemeye, onun için endişelenmemeye alışmak zaman alacaktı ama Emmie bunu başaracağına yemin etti. Eğer o çocuğu seviyor ve onun için doğru olanı istiyorsa, kesinlikle başaracaktı.

Ama Emmie, Yaratıcısına iyi geceler dilemeden önce, sadece Winnie'yi bırakmakla ilgili olarak değil, önümüzdeki günlerde kendisini idare etmesi için her zamanki metanet ölçüsünden fazlasını da istedi. Kontun yetkinliği, komutanlık havası ve erkeksi çekiciliğiyle -işte, diye düşündü, bu terim yeterli olacaktı- Rosecroft baştan çıkarıcı olacaktı. Neyse ki Kont aynı zamanda gururlu, kibirli ve yüce bir unvana sahipti. Her şey yolunda giderse Bronwyn'i fark edecek ve Bronwyn'in kuzenini görmezden gelecekti.

Ancak Bronwyn'in kuzeninin kontu görmezden gelmesine -ya da en azından görmezden geliyormuş gibi yapmasına- yardımcı olmak için metanet gerekiyordu.

Beyefendi yeni evine doğru ilerlerken, günün gelişmelerini düşündü ve adımlarını yavaşlatarak daha düşünceli bir yürüyüşe geçti. İlk izlenimler önemli olduğu için çeşmenin onarılması gerekecekti ve kırık bir çeşmeyle biten bir yolculuk pek işe yaramayacaktı. Ahırlar yeterliydi ama iyice temizlenmeye ihtiyaçları vardı. Önceki sahibinin ihmali yüzünden otlaklardan birkaç yıldır hiç saman toplanmamıştı. Önümüzdeki birkaç hafta içinde kesilecek olgunlaşmış da olsa bol miktarda ürün vardı ve bu iyi bir şeydi -işçi bulabilirse- çünkü Yorkshire kışları hafife alınacak bir şey değildi.

Planlı ve düzenli bir şekilde kendi kapısının önüne kadar geldi ama içeri girmeden önce tereddüt etti. Gece çok güzeldi ve saat geç olmasına rağmen ön terasta durakladı.

Verandaya bir salıncak gerekiyordu. Eğer evde bir çocuk olacaksa, bu yüksek öncelikli bir konuydu. Winnie'yi düşünerek içeri girdi ve onu nereye yerleştirdiğini hatırlamaya çalıştı. Kreş ve çocuk odaları üçüncü katta olmalıydı ama hayatı boyunca dışlanmış olan bir çocuğu diğerlerinden izole ettiği için içinden bir ses isyan etmişti.

Konuyla ilgilenecek bir nöbetçi olmadığından, bunun aptalca olduğunu bilerek içeride bir tur attı. Yaz aylarında böyle bir malikânenin kapı ve pencereleri pek korunmazdı, esintiler hoş karşılanırdı ve yaramazlık ihtimali hiç yoktu. Yine de üst kata çıkmadan önce karanlık evini kolağan etti, sonra Winnie'yi kontrol etmeden önce o katın tamamında devriye gezdi.

Yatağında minicik görünüyordu; uykusunda ise ağzı bebekken parmak emmiş gibi çalışıyordu. Kont, kendisinden on yaş büyük olan yeni askerlerin de aynı özelliğe sahip olduğunu görmüştü. Parmağını kızın tüylü yanağında gezdirdi ve kız sustu, o da geri çekildi.

Onu gecenin geri kalanıyla tek başına yüzleşmek zorunda bıraktı.

Sabah olduğunda, gece boyunca uyuduğunu fark edince şaşırdı. Bu artık duyulmamış bir şey olmasa da nadir görülen bir durumdu. İyi geceleri olduğu gibi kabul ediyor, kötü gecelere ise elinden geldiğince katlanıyordu. Londra'da kahvaltıdan önce kardeşleriyle ata binmeyi alışkanlık haline getirmişti ve bu hâlâ güne iyi bir başlangıç gibi görünüyordu.

"Günaydın lordum." Kâhya Steen, elinde *The Times*'ın bir haftalık baskısıyla eğilerek selam verdi. "Siz ve Bay Holderman yolculuğunuzdan sonra kütüphanede çay içecek misiniz?"

"Olur ama Bayan Winnie ev halkına katıldığı için kahvaltı için bir şeyler hazırlamamız gerekecek."

"Mutfağa haber vereceğim lordum. Aşçı için birkaç kahvaltı menüsü iletecek misiniz?"

"Yolculuğumdan sonra." Tanrılar ve küçük balıklar, personeli ekmeğin iki tarafını da kızartması söylenmeden bir kahvaltı bile hazırlayamaz mıydı?

Ahırlara yaklaşırken kaşlarını çatarak, "Beni menülerden kurtar," diye mırıldandı. Kısa bir süre sonra avludan dışarı fırladı, atına binip hareket ettiği için umutsuzca minnettardı. Atların Surrey'den kuzeye yaptıkları iki yüz millik yolculuğun ardından birkaç gün dinlenmelerine ve yerleşmelerine izin vermiş, ardından geçen hafta onları binicilik ringinde hafif bir çalışmaya tabi tutmuştu. Bu hafta, artık mezun olma zamanıydı.

Atları kırlara, tepelere, derelere ve kütüklere götürmek için.

"Beni bir şehir çocuğu olduğuna ikna etmeye çalışıyorsun, değil mi?" Kont, Red'in kaslı boynunu okşadı. İğdiş, ilk eğitiminde yeterince başarılıydı ama açık arazide durum bambaşkaydı; Red, bir tavşan patikadan fırladığında bunu ona hatırlattı. Bir destek, gönülsüz bir geri çekilme ve etrafta biraz dans ve Red sonunda bunun bir kaplan değil, sadece bir tavşan olabileceğine ikna oldu. Kont, önceki gece Bayan Farnum'la gittiği güzergâhtan malikâneye doğru döndüğünü fark edene kadar tüm yolculuk aynı çizgide ilerledi. Red'i tekrar yürüyüşe çıkardı ve yönünü değiştirerek onun yerine evine yöneldi.

Gündüzleri, özellikle de sabahın ilk ışıklarında, evi ay ışığında hayal ettiği kadar hoş ve huzurluydu. Burnunun sesini dinleyerek evin arka tarafına doğru ilerledi ve verandanın demirinde soğumakta olan birkaç mis kokulu turtayı görünce şaşırmadı.

Red'in dizginlerini çözmüş ve onu Bayan Farnum'un arka bahçesinde otlamaya bırakmıştı ki, verandadan neşeli bir ses ona seslendi.

"Günaydın, Lord Rosecroft." Bayan Farnum ona genişçe gülümseyerek seslendi. Parmaklığın üzerine iki tarta daha koydu ve o verandaya yaklaşırken bekledi. Üzerinde siyah bir elbise yoktu ama eski bir pamuklu yürüyüş elbisesine benzeyen bir şey giymiş, beline de tam boy bir önlük bağlamıştı; belli ki bu onun "en şık" gardırobunun bir parçası değildi. Önlük, ellerinin dün gece ona söylediği şeyi ortaya çıkarmıştı: Kadının tüm doğru yerleri kıvrıktı, hem içeri hem de dışarı kıvrıktı. Bu hoş keşif üzerinde durma dürtüsüne direndi.

"Günaydın, Bayan Farnum." Selam verdi ve gülümsemeye karşılık vermek için kendini cazip buldu. İyi bir gece uykusunun insanın moralini düzelttiği kesindi. "Umarım iyi uyumuşsunuzdur?"

"Ben yapmadım." Başını salladı, gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "Bugün fırın günü ve yazın insan bunu mümkün olduğunca erken yapmak istiyor. Dün geç saatlere kadar koştuğum için, dün gece eve geldiğimde işe koyulmaya karar verdim. Bugünkü işimi neredeyse bitirdim."

"Hiç uyumadın mı? Özür dilerim. Dün akşam vaktinizin ne kadar kısıtlı olduğunu bilseydim sizi alıkoymazdım."

"Sen de yapardın," diye hoş bir şekilde karşı çıktı. "Ama şu anda buradasınız, dolayısıyla bana fikrinizi söyleyebilirsiniz. Ben senin bu konuda çok başarılı olduğunu düşünüyorum."

görüş bildirmek."

Kont ağzının kenarlarının seğirdiğini hissetti. "Aşırı yorgun olduğunuz ve sadece bir kadın olduğunuz için böyle bir söze izin vereceğim."

"Fark ettin. Etkilendim. Oturun." Kadın, etrafı hasır sandalyelerle çevrili, beyaza boyanmış ferforje bir masayı işaret ederken, Kont gerçekten de fark ettiğini ve fark etmeye devam ettiğini kendi kendine itiraf etti. "Size elma şarabı ikram edebilir miyim? Bahar evinde saklıyorum, o yüzden soğuk olmalı."

"Elma şarabı çok makbule geçer," diye cevap verdi, onun gece boyunca fırınında çalışmasına ve şimdi günü böylesine bariz bir sevinçle karşılaşmasına hayret ederek. Sallanan kapıya çarparak içeri girdi ve onu nefis mutfak kokularının oluşturduğu bir bulutun içinde bırakarak arka bahçesinde yetişen çiçeklerin bolluğunu düşünmeye başladı.

Elinde bir tepsiyle kapıdan geri döndü. "Görüş bildirmeye hazırlanın." Hasır sandalyelerden birine oturdu, dirseklerini masaya dayadı ve yanaklarını yumruklarının üzerine dayadı.

"Ne konuda?" Kont bir kaşını kaldırdı ve Bayan Farnum'un çenesinde küçük bir un lekesi olduğunu fark etti.

"Deneylerim." Başıyla tepsiyi ve üzerindeki üç ayrı tabağı işaret etti. "Bana hangisini tercih ettiğinizi ve nedenini söyleyin."

"Bana katılmayacak mısınız?" diye sordu Kont, birbirine benzeyen üç lezzetli böreğe bakarak.

"Sanırım yapacağım." Üçünü de ustalıkla ikiye böldü, üç yarısını bir tabağa, diğer üç yarısını da ikinci bir tabağa koydu. "Pişirmek açlık işidir." Daha fazla uzatmadan bir poğaçaya aldı ve ısırdı, başını eğdi ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı.

"Peki, *devam* et," diye ısrar etti, "yoksa benim fikrim günü kurtaracak. Sanırım hamur yeterince açıldı."

Kadının kapı kaçak vermediğini gören Kont, binici eldivenlerini çıkardı ve bir hamur işi aldı. Acıktığını fark ederek ısırdı. Yolculuğundan sonra "kütüphanede çay" çörek, tereyağı ve reçel içerecekti. Rosecroft'a geldiğinden beri her sabah aynı çörek, tereyağı ve reçeli yiyordu.

"Jambon ve peyniri böreğin içine mi koyuyorsun? Güzelmiş."

"Bunu daha iyi ne yapabilir? Jambon, yumurta ve peynir vıcık vıcık olma eğilimindedir ve sıkıcıdır."

"Boş bir mideye göre değil." Kont ilk yarısını iki ısırıkta daha bitirdi. "Belki içine biraz daha tereyağı?"

"Hamuru o kadar çok yağıyorum ki neredeyse miyavlıyor, ama bir şeye ihtiyacı var."

Kont kaşlarını çattı. "Pırasa mı? Kahvaltıda sarımsak biraz fazla olabilir ama kereviz bile kıvam verir. Pastırma hem çeşitlilik hem de içerik katacaktır."

"Bunu deneyeceğim," dedi ona gülümseyerek. "En azından soğan. Domuz pastırması, çok az kullanmadığım sürece incelikten yoksun. Teşekkür ederim. Bir sonrakini dene." Bir sonrakinin içinde bir çeşit tatlı, yumuşak peynir vardı, yarım porsiyonu yeterli kılan zengin, ağır bir dolgu.

"Ben olsam biraz limon kabuğu rendesi eklerdim. Tadını önemli ölçüde hafifletecek, tatlıdan çok kahvaltılık bir yiyecek haline getirecektir."

"Oh, bunu sevdim." Bayan Farnum coşkuyla başını salladı. "Portakal bahçenizde limon var mı?"

"Bilmiyorum." Kont kalan lokmaya baktı. "Eğer üç yıl önce orada limonlar varsa, şimdi de kurtarılabilir stoklar olmalı."

"Bir umut; sonuncuyu dene." Bayan Farnum'un gözleri beklentiyle parlıyordu ve Kont elma şarabından yavaşça bir yudum alarak bu anı uzatmadan edemedi.

"Oyalıyorsun." Ellerini masaya vurdu ve adamın elma şarabını elinden aldı. "İşe koyulun lordum, yoksa içkinizi rehin alırım."

"Kötü taktikler," dedi son yarım poğaçayı alırken. Hamur kendi üzerine katlandığı için böreğin içinde katman katman tarçın, kuru üzüm, bal ve fındıkla tatlandırılmış olduğunu görmek için ısırdı.

"Bana bir Doğu tatlısı olan baklavayı hatırlatıyor. Çok beğendim ve özellikle soğuk bir sabahta sıcak çayla iyi gideceğini düşünüyorum."

"Ama?" diye sordu, elma şarabını masanın üzerinden ona doğru kaydırarak. "Ama hiçbir şey. Hoşuma gitti."

"Hoşuna gitti. Bunu benim sadece bir günlük ekmeği sevdiğimi söylemem kadar hevesle söylüyorsun. Bunu daha iyi ne yapabilir?" Bu konuda onu rahatsız edeceğini anlamıştı. Küçük deneylerini ciddiye alıyordu.

"Tatsız. Sadece tatlı, tatlı şeylerden beklediğiniz baharatlarla birlikte. Tarçın, sanırım, ve bir tutam karanfil, ama fazla değil. Kıyma daha ilginç olurdu, konyaklanmış cevizli armut ezmesi."

"Kesin bir şey olsun, sadece kahvaltılık bir tatlı değil. Bunlar üzerinde çalışacağım, ancak halka açık olarak hazır olmadıklarına dair şüphelerimi doğruladınız."

Tüketim. Teşekkür ederim."

"Elma şarabıma göz dikmişsin." Kont aralarında duran bardağı işaret etti. "Buyurun."

Kupayı dudaklarına götürerek, "Getireceğim," dedi. "Daha fazlasını almak için pınara bir kez daha gitmem gerekecek." Kadının fincanı boşalttığını gören adam, şimdi azıcık da olsa susadığını hissetti.

"Bir subay eşi olarak iyi iş çıkarırdın," diye yorum yaptığını duydu. "Çoğu olağanüstü kadınlardı. Erkeklerden çok daha metanetli ve bir o kadar da cesurlar."

"Elma şarabınızı araklıyorum, siz de bana renklerinizi mi sunacaksınız?" Bayan Farnum gülümsedi ve elinin arkasına narin bir esneme sakladı.

"Bu hanımlar törene bağlı kalmadılar. Pratik, dirençli, güler yüzlü ve becerikliydiler. Aklıma onları getirdiniz." Onlar aynı zamanda öldürmenin hayatın büyük düzeni içindeki yerini anlayan kadınlardı ve Emmie Farnum da yumuşak yaz havasında gülümseyerek ve esneyerek bu bilgeliği paylaşıyordu.

Red'e başını salladı. "Bu senin bineklerinden biri miydi?"

"Hizmet etmek için çok gençti. Surrey'de bir haram çiftliğim var ve yaz boyunca eğitimlerinin aksamasını istemediğim üç attan biri. Adı Ethelred. Sizi tanıştırayım mı?"

"Memnun olurum." Yardım almadan ayağa kalktı. "Bir hanımefendi her sabah arka verandasında böyle iki yakışıklı adam bulmaz."

"Eminim çimlerinizi hakkında görüş bildirmekten mutluluk duyacaktır," dedi Earl, kadının yanında merdivenlerden inerken. "Sanırım çok uzun olduğuna ve ilgisine ihtiyacı olduğuna inanıyor." Red onlar yaklaşırken başını kaldırdı ama çiğnemeye devam etti.

"Biraz zayıf mı?" diye sordu Red'in koklaması için elini uzatarak.

"Öyle. Üç buçuk yaşında. En az bir yıl daha büyümeye devam edecek ve şu anda otlanma aşamasında. Sonra, kuzeye yolculuk sırasında hepsi kilo verdi." Kendisi gibi.

"Ne kadar yakışıklısın, değil mi?" Ata hitap etti, fingerdek. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay..." Kont'a bir kaşını kaldırdı.

"Ethelred," diye hatırlattı Kont ona, "ya da Red, onu daha çok seviyor gibi görünüyor." Red, Bayan Farnum'a koyun gözüyle bakıyor, elini kokluyor, sonra da dudaklarını avucuna doğru oynatıyordu. "Utanmaz dilenci." Kont, Red'in kulaklarını kaşıdı. "Senin şekerli kokunu seviyor olmalı." Olmadan

Rosecroft onun elini tuttu ve avucunu kokladı. "Tatlı," dedi, "ve biraz da baharatlı."

Kız ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Belki de atınız için ikramlar yapmayı deneyebilirim."

"Sen de bunu sevmez miydin?" diye sordu Kont atına. Red, tanışma faslının daha fazla dikkat çekmeyeceğini düşünerek otlamaya geri döndü. "Ata biner misiniz, Bayan Farnum?"

"Bana öğretildi," dedi, gözleri hâlâ Kırmızı'daydı. "Yıllar oldu."

"O halde ata binmek ister misiniz? Buranın kırsal kesimi çok güzel ve Bayan Winnie için sakın bir binek bulmam gerekecek."

Ona özlemle gülümsedi. "Belki bir gün. Winnie hayvanları sever, biliyorsun. Son iki yıldır onun baş yoldaşları onlar oldu."

"O zaman onu iyi besleyeceğiz. Benim de onlara, özellikle de atlara karşı bir yakınlığım var. Aslında Winnie'yle ilgili bir konuda bana tavsiyede bulunabileceğinizi umarak sabahınızı bölüyorum." Şey, diye düzeltti sessizce, Winnie'yi teğet geçecek şekilde.

"Ah?" Kadın küçük bir esnemeyi daha bastırdı ve Kont onun bütün gece ayakta olduğunu hatırladı.

"Gel." Bir elini kızın sırtına koydu ve onu verandaya doğru yönlendirdi. "Yorgunsun ve seni tutmamalıyım. Sadece Winnie'nin kahvaltı tercihleri hakkında bilgi almak istemiştım. Artık kahvaltı bir zorunluluk olacağı için menüleri gözden geçirmem gerekiyor ve ben de sizin gibi düşündüm-"

"Düzgün bir *kahvaltı* yapmıyor musunuz?" Bayan Farnum dönüp ona baktı. "Utanç verici, lordum. Ethelred'in kahvaltı etmeden işe gitmesini beklemesiniz, değil mi? Topraklarım, ne düşünüyor olmalısınız? *Hemen* buraya gel." Aceleyle merdivenleri çıktı ve arka kapıdan tekrar girdi, kontu da peşinden sürükledi. Bayan Farnum bir masaya gidip -kim mutfağa masa koyar ki? - bir parça kâğıt ve kısa bir kalem çıkarırken kendini büyük, düzenli bir mutfağa açılan bir koridorda buldu.

"Kahvaltı günün en güzel öğünüdür," dedi masasında oturan Kont'a. "Bana kahvaltısının değerini bilmeyen bir adam gösterin, ben de size İngiliz olamayacak bir adam göstereyim. Şimdi..." Kaşındıkça sessizliğe gömüldü. "İşte."

Kâğıdı ona doğru salladı ve o da aldı.

"Winnie keklerini çok sever." Bayan Farnum vurgulamak için başını salladı. "Ama güne başlamak için taze meyvelerin çeşitliliğine ve biraz tereyağı ile peynirin özüne ihtiyacı var. Et yemeyi pek sevmez ama bu konuyu fazla uzatmaya gerek yok."

Kont, "Kahvaltıda olmaz," diye kabul etti. "Teşekkür ederim, Bayan Farnum. Sizden ayrılıyorum ve yatağınızı aramanızı tavsiye ediyorum."

"Mükemmel pastayı hayal edeceğim."

"Pazartesiye kadar o zaman." Kont ona gülümsemekten kendini alamadı, hayallerinin gerçekleşme ihtimalinden o kadar memnun görünüyordu ki. Atını dizginledi, bindi ve ağaçların gölgesinde onu izleyen bir çift mavi-gri gözün farkında olmadan eve doğru yola koyuldu.

Emmie hemen yatmak yerine, bir saat sonra gelecek olan asistanı Anna Mae Summers'a talimatlar yazdı, sonra da önceki ziyaretçisini düşünmek için durakladı.

Derisine kadar soyunup yıkanırken Emmie, Kont'un açıkça konuşmaya, sorularını, arzularını ve amaçlarını basit bir dille ifade etmeye ne kadar istekli olduğunu düşündü: Winnie kahvaltıda ne sever? Helmsley onu rahatsız etme girişimlerinde hiç başarılı oldu mu? Elma şarabımdan alın.

Daha önce gördüğü, hatta muhatap olduğu hiçbir aristokrata benzemiyordu. York çevresindeki büyük aileler, belki bir düğün pastası ya da özel şekerlemeler için ara sıra onun pastanesine patronluk taslayabilirlerdi. Ama malları almak için gönderilen uşakları bile onu *görmezdi* ve o da her zaman böyle olmasını tercih etmişti.

Kont onu görmüştü ve daha da kötüsü, onun görmesi hoşuna gitmişti.

Emmie kendi kendine kötü yargılar ve aristokrasinin kaprisleri hakkında zihinsel bir ders vererek kendini yatağa attı. Uykuya dalmadan önce uzun bir süre dönüp durdu ve son deneylerini nasıl mükemmelleştireceğini düşündü. Ancak Earl'ün ince burnunun avucunda bulduğu tatlılık ve baharatı koklarken avucunu gıdıklamasının anısı dikkatini sürekli dağıtmasaydı, düşünceleri daha verimli olabilirdi.

Orman çok güzeldi, serin ve sessizdi ve Holderman'ın eğilmesi, kazıması ve boğazını temizlemesinden çok ihtiyaç duyulan bir değişiklikti. Adamın çeşmeyi nasıl yeniden borulayacağına dair pek bir fikri yoktu ve çayına sadece ekin daha fazla yaşlanmadan önce bir saman ekibi toplamakla ilgili bir şeyler mırıldanmıştı. Sadece

St. Just, ögle yemeğinde kâhyasını boğmamak için bir gezintiye çıkmak gerektiğine karar verdi. Bu yüzden atına atladı ve arazisinin henüz keşfetmediği bir bölümüne doğru yola koyuldu, ancak bineklerinin en istikrarlısının altında gerildiğini, kulaklarının öne doğru dikildiğini gördü.

Atın tepkisini görmezden gelmemesi gerektiğini bilen Kont, hayvanı temkinli bir şekilde durmaya zorladı. Bu, günün üçüncü ve son sürüşüydü, bunu sona saklamıştı çünkü at -Caesar- ile vakit geçirmek çok zevkliydi. Birkaç metre ötede büyük bir şey hareket ediyordu. Vahşi bir köpek değildi, yoksa Caesar alarma geçerdi, sadece tetikte olmazdı. Yine de bir atı ürkütecek kadar büyük bir şeydi.

Rosecroft'un ağzı kurudu, sonra kalbi hızlandı, çünkü orada, yapraklı bir perdenin arkasından Emmaline Farnum, doğduğu günkü gibi çıplak, sırt üstü huzurla süzülüyordu. Saçları hâlâ bağlıydı ama geri kalanı Tanrı'nın onu yarattığı gibiydi ve Tanrı muhteşem bir iş çıkarmıştı. Göğüsleri dolgundu, küçük pembe, buruşuk meme uçları vardı, beli tatlı bir şekilde kıvrılmıştı, bacakları uzun ve kaslıydı ve bacaklarının birleştiği yerde...

Kont bir beyefendiydi, kız kardeşleri, kuzenleri ve yeterince kadınla birlikte büyümüşü, bu yüzden de adil cinsiyetin neden saygıyı hak ettiğini anlıyordu. Kendi kendine gitmesini söyledi, hatta ata geri adım atmasını işaret etti, ama aynı zamanda hayvana durmasını da işaret etmiş olmalıydı, çünkü beş dakika sonra hâlâ bakıyordu.

Sudan çıkmış ve bir havlunun üzerine diz çökmüş, uzun, ıslak saç iplerini topuzundan aşağı sarkıtıyordu. Islak olmasına rağmen altın sarısı saçları kalçalarına kadar bolca dökülüyordu. Saçlarını köpürtmek için ellerini kaldırdı, bu hareket göğüslerinin hafifçe kalkmasına ve kaymasına neden oldu. Sırtının çizgilerini inceledi, zarif ve güçlüydü ama ağız sulandıracak kadar da kadınsıydı. Atının üzerinde otururken, ensesini ısırarak, elleriyle kalçalarını sabitlemek, onu eğmek ve tembel bir yaz öğleden sonrasını hangi zevklerin mükemmelleştirebileceğini göstermek istiyordu. Durulama zamanı geldiğinde, onun tekrar suya girdiğini, yuvarlak poposunun güneş ışığında parlayarak suya daldığını görünce neredeyse rahatlayacaktı.

Kont, belirgin bir şaşkınlık duygusuyla bineğini sessizce patıkaya geri itme cesaretini buldu, ancak öyle bir durumdaydı ki, yürüyüş tek uygun yürüyüşü.

Vücudunun verdiği tepkiden itiraf edebileceğinden çok daha fazla memnun ve rahatlamış bir şekilde, dönüşmekte olduğundan korktuğu bir deli gibi gülümsüyordu

başka bir canlıya. Yarım saat sonra Sezar'la birlikte ahırın avlusuna girdiklerinde o gülümsemenin yankısı hâlâ aklındaydı.

"Yarın da aynı talim Stevens." Kont dizginleri devretti. "Yarın Şabat," diye hatırlattı Stevens ona, belli ki şaşkındı.

"Şabat." Kont kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Pazartesi, sanırım. O zaman da çeşitli projeler üzerinde çalışmak üzere arazide ekiplerimiz olacak. Çatı ve ot biçme işi bittiğinde, ahırlara da biraz bakım yapılması gerekecek."

"Emredersiniz, Lordum." Stevens'in sesi, haftanın hangi günü olduğunu unutabilen bir adamın ortaya koyduğu program konusunda pek de hevesli değildi.

Kont sırtıtmayı bastırarak, bir adam iki yıldan uzun bir süredir ilk kez bilinçli bir pantolon selamı verdiğinde, haftanın günlerinin önemi azalır, diye düşündü.

"Lordum." Steen ön kapıda onu selamladı. "Kütüphanede bir ziyaretçiniz var. O..." Steen, Kont'un terli binici eldivenlerinde incelemeye değer bir şey buldu. "Bavuluyla birlikte geldi lordum."

"Kart bıraktı mı?" Bagaj?

"Aileden olduğunu söyledi." Steen'in kel kafasının tamamı pembeye boyandı.

"Ah." Steen'in bu adamın ailesinin tam olarak nasıl biri olduğunu sorması kabalık olurdu elbette ve kimse Kont'un ailesine kaba *davranamazdı*. "Onu göreceğim; biraz içecek gönder -limonata, sandviç, bir ya da iki tatlı."

Birkaç hafta önce kalp krizi geçiren babası kuzeye yolculuk yapmazdı. Yeni evlenmiş olan kardeşi Gayle, kendi başına bırakılsa, gelininden iki adım öteye gitmezdi. En küçük kardeşi Valentine olmalıydı.

"Evet Val," Kont kütüphaneye doğru adım attı ve sonra durdu. "*Amery?*" Karşısındaki adam, hayatta kalan Windham oğullarının her biri gibi uzun boylu, yeşil gözlü ve dalgalı siyah saçlı değildi. Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü ve yüz hatları hayal kırıklığına uğramış bir meleğin sade güzelliğine sahip olsa da, St. Just'in şimdiye kadar karşılaştığı en poker suratlı kişiydi. "Yeğenimin üvey babasının beni ziyaret etme şerefini Tanrı'nın yarattığı her şey içinde neye borçluyum?"

"Ben de sizi gördüğüme sevindim, St. Just." Vikont Amery incelemekte olduğu kitabı bıraktı ve bakışlarını ev sahibine çevirdi. "Yoksa Rosecroft mu demeliydim?"

"Yapmamalısınız." Kont kaşlarını çatarak odaya doğru ilerledi. "Varlığınızla onurlandırılmak için ne yaptım ben?" Bu kadar misafirperver görünmek istememişti ama şaşırmıştı. Hiçbir süvari subayı sürprizlerden hoşlanmazdı.

"Moreland Düşesi'nin ve Vikontes'in ricası üzerine buradayım, her ikisi de sizin için endişeleniyor ve diyebilirim ki haklı sebepleri var."

"Çok iyiler, gerçi ben yeterince iyiyim."

"Daha zayıfsın, bana yorgun görünüyorsun ve çitlerin, St. Just, sarkıyor."

"Her zamanki büyücü, değil mi Amery?" Kont bir kaşını kaldırdı ve Amery de kendi kaşını kaldırarak karşılık verdi. Douglas Allen, St. Just'ın karşılaştığı en soğukkanlı, istikrarlı ve ciddi insandı. Adam, St. Just'ın kardeşi Westhaven Kontu Gayle Windham ile Douglas'ın şimdiki karısı, Moreland'ın tek torunu Rose'un annesi Guinevere arasındaki düğünü durduracak kadar cesurdu. Moreland Dükü hariç herkesin görüşüne göre bu düğünün durdurulması gerekiyordu.

"Deniyorum." Douglas kitabını geri aldı ve kütüphane raflarındaki uygun yerine koydu. "Rose ailenle birlikte ve Welbourne da ülkenin çoğu gibi ekim ve hasat arasında, bu yüzden leydim beni bağışlayabilir. Helmsley'in gözetiminde geçen üç yıldan sonra Rosecroft'un biraz zor olabileceğini söyledi. Gördüğüm kadarıyla abartmamış."

"Öyle bir şey yapmadı," dedi Kont, açık konuştuğu için minnettardı. İçecek tepsisini müjdeleyen kapının çalınması, düşüncelerini toparlaması ve misafiriyle birlikte oturması için ona bir an verdiğinde de minnettardı.

"Peki ne kadar kötü?" Douglas soğuk limonatasından uzun bir yudum alırken sordu.

"Yeterince kötü." Kont Douglas'a bir sandviç uzattı. "Çitler bir bütün olarak durumun göstergesi: sarkmış ama hala işlevsel."

"Önceliklerinizi belirlediniz mi?"

"Ot biçme, malikanenin çatısı, ahırlar, kiracı çiftlikleri, Ouse Nehri'nde bir rıhtım."

"Peki ya evinizdeki çiftlik?" Douglas limonatasına uzandı ve durakladı. "Bir ev çiftliğiniz olduğunu varsayarsak?"

"Benim var. Nedense kâhyam onu benimle birlikte gezdirmeyi uygun görmedi." "En iyisi buna bir çare bulmak." Douglas onun gözleriyle karşılaştı. "Satın almak istemezsin"

Bu kadar araziniz varken yumurta ve peynirinizi. Peki ya bir ev odunu?"

"Arazide bol miktarda odun var, ancak yine de kâhyamın gündemimize aldığı bir şey değil."

"Bu kadar kuzeyde, odunlarınızı tüketmeden toplayabileceğiniz kadar yakacak oduna ihtiyacınız olacak. Bu işi şimdi hallederseniz, kestiğiniz ölü ağaçlar yeni yıla kadar terbiye edilmiş olur."

"İyi bir noktaya değindin. Ama benim dikkatsizliklerim ve kâhyamın kusurları kataloğuna daha fazla inmeden önce, karınız ve üvey kızınız nasıl? Yanlış hatırlamıyorsam artık bir varisiniz var."

Misafirin gözlerinde kısa bir süre için rahatlama parladı, sanki Douglas ev sahibinin aileler arası nezaketin yükünü kaldırabileceğinden emin değilmiş gibi.

Douglas, "Karım hayatta," diye cevap verdi, "oğlumuz da öyle, her ne kadar yiyecek ve rahatlık talepleriyle annesini her saat ayakta tutsa da."

Aziz Just sırtıttı. "Tipik bir erkek, ya da Majesteleri öyle derdi." "Annesi de öyle diyor."

Aziz Just kendi sandviçini çiğnedi, tavuğa biraz baharat, ekmeğe de biraz hardal, tereyağı, hatta otlu peynir eklenebilirdi diye düşündü ama yine de doyurucuydu ve yolculuğun misafirini aç bıraktığına şüphe yoktu.

"Yeğeniniz, yakın gelecekte bu ihmali düzeltmezseniz midillisine atlayıp kendini tanıtmaya geleceği konusunda sizi uyarmamı özellikle söyledi."

Douglas sanki ikinci bir sandviç düşünüyormuş gibi tepsiye baktı. "Bayan Rose'dan özür dilerim. Sanırım Valentine Amcası onu çağırıyor düzenli olarak?"

"Gayle Amcası ve yeni tanıştığı Anna Teyzesi de öyle, ama siz babasının en büyük ağabeyisiniz ve *sizinle* tanışmak istiyor."

"Ben onun babasının gayrimeşru üvey kardeşiyim. Benimle tanışmadan da mutlu ve anlamlı bir hayat yaşayabilir, ancak bilginiz olsun, onunla tanışmak istemediğimden değil."

"O küçük bir kız, Aziz Just," dedi Douglas nazıkçe. "Küçük çocuklar her şeyi affederler, affetmemeleri gereken şeyleri bile. Bunu daha fazla ertelersen onun duygularını inciteceksin ve onun gözünde Baba unvanının şu anki sahibi olarak buna izin veremem."

"Bunca yolu yeğenimle tanışmadığım için beni azarlamaya mı geldin?"

"Kısmen." Douglas başını salladı, görünüşe göre bunu yazın ortasında iki yüz millik bir yolculuk için fazlasıyla yeterli bir gerekçe olarak görüyordu. "Ama aynı zamanda hanımlar endişelendiği için. Üstelik güneyde hava çok sıcak ve ben dünyanın bu bölgesini hiç görmedim."

"Kendi zevkiniz için kırlarda dolaştığınızı mı düşünmemi istiyorsunuz?" Kont kaşlarını kaldırarak ayağa kalktı.

Douglas da ayağa kalktı. "Ailenizin sizin için endişelenmesi sevindirici ama kardeşleriniz kuzeye gelemedi. Yarım kardeş de olsan, sekizde bir kardeş de olsan, daha az da olsan, sen onların kardeşisin. Senin yerinde olsam bu kadar yüksek sesle sızlanmazdım."

Kont, Douglas'ın unvanına ağabeyinin ölümünden sonra ulaştığını ve kısa bir süre sonra da küçük kardeşini kötü koşullar altında kaybettiğini bildiği için sessiz kalma nezaketini gösterdi.

"Anlaşıldı. Görünüşün aksine burada olmana sevindim. Sizi üst kata yerleştirelim ve belki de akşam yemeğinden önce banyo yapmak istersiniz?"

"Bir banyo." Vikont gözlerini kapadı. "Lütfen Tanrım, bir banyo."

Ön koridora çıktıklarında Kont, "Üst katta banyo odalarımız var," diye güvence verdi. "Su, çatıdaki sarnıçtan borularla getiriliyor ve burada sahip olunabilecek birkaç lüksten biri. At sırtında mı yoksa arabayla mı geldiniz?"

"At sırtında. Büyük ve iyi dostum Sör Regis, biz konuşurken ahırlarınızın konukseverliğinin tadını çıkarıyor."

"Odanız burada olacak." Aziz Just bir kapı açtı ve Douglas'ı güneşli, hoş bir arka yatak odasına götürdü. Yatağın üzerinde yumuşak deri bir el çantası ve bir çift heybe duruyordu, su ibriği doluydu ve pencereler hafif bir esintiye içeri almak için açık bırakılmıştı.

"Çok güzel ve bu yatak, banyo suyum ısınırken çok ihtiyacım olan uykuyu sağlayacak gibi görünüyor."

"O halde sizi yalnız bırakayım." Kont odanın yeterince hazır olduğunu umarak etrafına bakındı. "Burada kır saatlerine uyuyoruz ve akşam yemeğinde sadece üçümüz olacağız."

Douglas lavanta kokulu bir banyoya girene kadar, akşam yemeğindeki *üçümüzün* kim olabileceğini merak etmek aklına gelmedi.

Kont konuğunun yanından ayrılırken ani ve mantıksız bir öfkeyle boğuşuyordu. Amery'yi, kardeşleri dışında tanıdığı herkesi sevdiği kadar seviyordu elbette, ama yeni evinin huzurunun ve mahremiyetinin bozulmasından hoşlanmıyordu. Evlilik yoluyla uzak akrabalarının habersiz ziyaretlerinden hoşlanmıyordu. Rutininin alt üst olmasından hoşlanmıyordu; *hoşlanmıyordu...*

Gitmeye niyetlendiği yerde, mutfakta değildi. Kaynayan, orantısız bir sinirliliği kontrol etmekte o kadar kaybolmuştu ki, kendini

Amery'nin doru atıyla birlikte üç iğdişin de günün en kötü sıcağından kaçınmak için ahırlarında uzandığı ahırlar. Caesar'ın ahırına girdi ve başını atın kaslı boynuna yasladı.

"Sakin ol," diye hatırlattı kendine, derin bir nefes alarak. Tanrı aşkına, keşke adamları onu şimdi görebilseydi. Bir hiç uğruna öfkeleniyor ve bir kadınla yatmayı aklına bile getirmeden iki yıl geçiriyordu. İçindeki halsizlik uykusuzluğunu da kapsıyordu sanırım. Aktif görevdeyken ağaçlarda, kilise banklarında ve sık sık atının üzerinde uyumuştı. Şimdi ise lanet olası bir kuş tüyü yatakta bile uyuyamıyordu. Uyuduğunda da kâbuslar geliyordu.

Ama her şey daha iyiye gidiyordu, diye kendini temin etti, iğdişin boynunu okşayarak. Öfkeler o kadar sık değildi ve daha çabuk sona eriyordu. Arada sırada iyi bir gece uykusu geliyordu ve sadece bu öğleden sonra, gölette...

Kesinlikle daha iyiye gidiyordu. Olduğu ya da olduğunu sandığı adam olmayı hiç beklemiyordu ama aile hekimi olarak az çok hizmet veren Fairly haklıydı: Delirmiyordu. Yıllarca ulusuna hizmet ettikten sonra yavaş yavaş iyileşiyordu.

Bu güven verici düşünceyle adımlarını mutfığa çevirdi, Cook'a öngörülebilir gelecekte akşam yemeğinde üç kişi olacaklarını bildirmek için oraya gitti.

Üç

"Elbette seni ayine gitmeye zorlayamam." Douglas, pazar kahvaltısı sırasında ev sahibine ters ters baktı. "Ama sen yetişkin bir adamsın ve en azından Yaratıcısıyla iyi ilişkiler içinde olmalısın, Tanrı aşkına."

Kont, bayat bir çöreği daha fazla tereyağıyla bastırırken sabrını zorladı ve ardından Douglas'ın "tavsiyesini" düşünmek için kendini zorladı.

"Majestelerine servise gitmeyeceğimi söyleyeceksin. Hiç sportmence değil Amery."

"Annene sekiz yaşında huysuz bir çocuk gibi davrandığını söylemeyeceğim," diye karşılık verdi Douglas. "Ama bunu bir keşif olarak düşünemez misin? Komşularınız siz ilk hamleyi yapana kadar sizi aramayacaktır, bu nedenle servisler arazinin yapısını öğrenmenin basit bir yoludur."

"Gideceğim ama Winnie'yi de yanımda sürüklersem lanetlenirim, o yüzden denemeyin bile. O buraları çok iyi biliyor, çok teşekkür ederim."

"Bayan Winnie'nin zamanını çalmayı aklımın ucundan bile geçirmem." Douglas arkasına yaslandı ama sonra gözleri kısıldı. "Winnie'yi yanınızda getirmek istemiyorsunuz çünkü Rosecroft'un iyi insanların onu kabul edip etmeyeceğini bilmiyorsunuz."

Kont bir elini yüzünde gezdirdi. "Tanrı'nın Günü'ne ve sizin yüce varlığınıza hürmeten, bu güzel yaz sabahında henüz ata binmedim Amery. Her ne kadar iyi niyetli olsalar da sezgilerinizle sabrımı zorluyorsunuz. Belki de ruhuma bakmaya başlamadan önce en azından bir atın sırtına binmemi bekleyebilirsin?"

"Özür dilerim." Douglas ikisine de birer fincan çay daha doldurdu. "Niyetim burnumu sokmak değil, daha ziyade dikkatinizi takdir etmek. Hayatının ilk beş yılında Rose'un tek bir oyun arkadaşı bile yoktu. Ayinlere götürülmedi, aile etkinliklerine katılmadı, sadece Oak Hall malikanesinin sınırları ve annesinin sevgisi içinde var oldu. Winnie o kadarına bile sahip değildi. Dünyanın henüz ona açık bir atış yapmasına izin vermemekte haklısınız."

"Bana kalırsa, dünya Winnie'ye asla açık bir atış yapamayacak."

"Rose'a da. Kiliseye gitmek için ne zaman yola çıkıyoruz?"

Aziz Just duvar saatine baktı. "Yaklaşık otuz dakika, bu da bize giyinmeyi ve hazırlanmayı bitirmek için zaman verir."

"O zaman ahırda görüşürüz." Douglas geri çekildi ve kontu çayını yudumlarken bıraktı.

Earl acı dolu bir sırtışıla, dün öfkeli bir horoz standı, bugün kilise, diye düşündü. Her nasılsa her ikisi de kendisindeki sorunu düzeltmekle ilgiliydi, ama nasıl olduğunu bulabilirse kahrolurdu.

İki saat sonra atlar ahırlarına geri götürülürken Douglas, "Karıma bir mektup yazmaya gidiyorum," diye duyurdu. "Bir tane de kızıma. Sizden de bir şeyler ekleyebilir miyim?"

"Mektubunuzu mühürlemeyin." Douglas'ın onu yıpratacağını bilen St. Just içini çekti. "Bu gece yeğenim için bir şeyler yazacağım." "Yeğenim" kelimesi diline tuhaf gelmişti. Kötü değil, sadece tuhaf. "Ama küçük bir kıza nasıl yazılır ki?"

"İnsan açık ve samimi bir şekilde yazar. Dürüst bir alışveriş yapmazsanız yazışmaktan asla keyif almayacaktır ve sizi temin ederim ki bir yanıt alacaksınız."

Bakımsız bahçelerden geçerken Kont, "Hanımlarla mektuplaşmayı hiçbir zaman arzulamadım," dedi. "Kız kardeşlerim benden bazı çabalar gördüler ama Bart daha iyi bir muhabirdi."

"Kardeşlerine göre, kadınlarla bir şeyler yapmaktan vazgeçmişsin." Douglas yalnız bir gülü koklamak için durakladı. "İstersen bu bahçelerle ilgili bir şeyler yapabilirim. Rose ve ben süs bahçeciliğine ilgi duyuyoruz. Bayan Winnie de bana katılmak isteyebilir, çünkü toprakla uğraşmak çoğu çocuğu büyülemiştir."

"Tweeny'nin Şabat'ta dinlenmenin gerekliliğine inandığına şüphe olmadığından, Winnie'yi istediğiniz gibi eğlendirebilirsiniz. Yine de başıboş dolaşıyor, bu yüzden ona göz kulak olun."

"En iyiler tarafından eğitildim." Douglas'ın gözleri mizahla ısındı. "Ama dolaşmak için güzel bir gün."

"Ben ahırların arkasındaki taş duvara gidip ne kadar ilerleme kaydedebileceğime bakacağım. Çayda görüşürüz."

Ahırın arkasında, beline kadar sıyrılmış ve iri kayalarla boğuşan kulak, Amery'nin ona katılmak istememesinden memnundu. Adamla kiliseden dönmek bir zevkti ve kilise de -orada kendisine bakan genç kızların sayısına rağmen- değerli bir eğlenceydi ama bu kadar sosyalleşme yalnızlık ihtiyacı yaratıyordu. Ayrıca Douglas'ın bir şekilde çok sessiz, iddiasız bir misafir olmak gibi bir alışkanlığı vardı ama yine de sinirleri çok zorluyordu.

Kont, duvarın tepesine yerleştirmek niyetiyle bir kayayı bel hizasına kadar kaldırmıştı ki, Bayan Farnum ahır duvarının ucundan adımlarını atarak göründü.

"Topraklarım!"

Yumuşak yeşil bir yürüyüş elbisesi giymiş olan bu kadını o kadar beklenmedik bir şekilde görmüştü ki, taşı ayağına değil de duvara koymayı güçlükle başarmıştı. Saçları ensesinde özenle toplanmıştı ve her yönden düzenli görünüyordu ama kaba deri iş eldivenleri ellerini süslüyordu.

"Bu duvar için bana yardım etmeyeceksin, değil mi?" Kont gömleğine uzandı ama yavaşça, bunun aşırı derecede yaramazlık olduğunu biliyordu. Kol deliklerinin nereye gittiğine karar vermek ve bir adamın böyle bir kıyafeti nasıl giydiğini anlamak için zaman harcadı, bir yandan da göz ucuyla Bayan Farnum'un ona nasıl baktığını izliyordu.

"Tanrım. Böylesine görkemli ve sağlıklı bir bünyeye daha fazla et lazım lordum."

"Daha fazla ete ihtiyacım var mı?" Bayan Farnum hiç naz yapmadı. Adam gömleğinin içine büzülüp sıcağa aldırmadan düğmelerini açık bırakırken utanmadan ona baktı.

"Kesinlikle biraz daha ete ihtiyacınız var. Belki mutfağınızdayken bu durumu düzeltebilirim."

"Benimle oturur musun?" Kont taş duvarı işaret etti, bunun nezaketsiz bir teklif olduğunu biliyordu. Bayanlar yarı çıplak, terli erkeklerle kayaların üzerine oturmazdı, unvanları ne olursa olsun. Ancak Bayan Farnum, kontun düzeltmeyi bitirdiği duvarın geniş ve düz yüzeyine oturdu.

Kont, Bayan Farnum'un ellerindeki iş eldivenlerine bir kez daha dikkat ederek, "Cook'la ortak bölgeniz konusunda anlaştınız mı?" diye sordu. Kadının zarif ve gülümseyen diğer yüzüyle hiç uyuşmuyorlardı ama bir şekilde onu... sevgili gibi gösteriyorlardı.

"Cook evinizin durumundan memnun değil lordum. Bir hizmetçiniz yok ve bu yüzden Cook sürekli evdekilere müdahale etmek zorunda kalıyor.

hizmetçilerle, Steen'le ve mutfak dışındaki diğer ev hizmetlileriyle."

"Hizmetçi olmayı mı tercih ederdi? Ya da onun gibi bir şey?" Onun yanındaki yeri kendine ayırdı ve kalçaları birbirine değecek kadar yakın oturdu. Adamın tüm dikkati kadının bacağına kendi bacağına sürtünme hissine odaklanmak isterken, kadın bu temasın farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Bayan Farnum kaşlarını çatı. "Aşçı böyle bir fikre açık olabilir. Bir aşçı sadece mutfakta yetkilidir, oysa kahyanın yetkisi çok daha geniştir. Muhtemelen bunu bir terfi olarak değerlendirecektir."

"Aşçılık konusundaki çabalarından etkilenmiş olsaydım, herhangi bir değişiklik önermekte tereddüt ederdim, ancak bir aşçı olarak, en iyi ihtimalle yaya kalıyor." Bir su kabı aldı ve kaşlarını çatı. "Görgü kuralları gereği size bir içki ikram etmek zorundayım ama elimde sadece bir deri var."

"Bir içki?" diye sordu, bakışları adamın yüzünü tarıyor ve şüphesiz çabalarının sonuçlarını alıyordu. O izlerken, Aziz Just başını arkaya yatırdı ve deriyi kol uzunluğunda tutarak soğuk, berrak bir su akışını doğrudan açık ağzına yönlendirdi.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim! Yarımada dayken buna rastladınız mı?"

"Ben yaptım. Denemek ister misin?" Oh, evet, kendini gerçekten de yaramaz hissediyordu ve daha da kötüsü, bundan zevk alıyordu.

İlgilenmiş ama kuşkululu görünüyordu. "Ya ıskalarsam?" "Ben nişan alacağım. Sen ağzını aç."

"Bu hiç onurlu değil," diye mırıldandı ama itaatkâr bir şekilde başını geriye eğdi ve ağzını açtı. Deriyi tekrar kol uzunluğuna kadar uzattı ve doğrudan hedefe bir su akışı gönderdi.

"Aman Tanrım!" Bayan Farnum güldü, kendinden ve belki de ondan memnun görünüyordu. "Bugün yeni bir şey yaptım. Teşekkür ederim lordum."

"Rica ederim." Emmaline Farnum'un ağzı açık, gözleri gülerek kendisine beklentiyle baktığı görüntüsünü zihninden silmeye çalışarak rahatça bir içki daha aldı. Emmie'nin aynı pozu verebileceği diğer çok erotik bağlamlar anında aklına gelmiş ve sistemi olasılıklarla uğuldamaya başlamıştı. Emmie Farnum, çıplak ve ona bakıp gülüyor; Emmie ağzını açmış ona bakıyor...

Ve neden hayal gücü, fesat eğilimlerini yeniden canlandırmak için en uygun zamanı seçmişti?

"Bu güzel Pazar öğleden sonrasında sizi ahırlarıma getiren nedir?" diye sordu Kont, güller ve iyi ovulmuş kadınlarla dolu hoş bir burnu içine çekerek.

"Ne değil." Bayan Farnum taşının üzerinde kaydı. "Kim. Eğer yarın sabah burada olacaksam, Herodot'u buraya getirmem mantıklı olur. Pazartesi, Çarşamba ve Perşembe günleri fırınım var, Salı ve Cuma günleri de teslimat yapıyorum."

"O kadar özel mi?" diye sordu Earl, kayadan atlayıp gözlerini kısarak taş duvarın hizasına baktı. "Bu size düz görünüyor mu?" Bayan Farnum da oturduğu yerden zıplayarak ikinci soruyu cevapladı ve tam önünde, sırtı ona dönük bir şekilde durdu.

duvarın aynı kısmını inceleyebilir.

"Binanın dışında yaptığınız kısmı mı kastediyorsunuz?"

"Oradan" -bir kolunu omzunun üzerinden kaldırdı- "oraya kadar." Kolunu keten kaplı pazusu neredeyse kulağına değecek şekilde hareket ettirdi ve ağzı tenine bir santimden daha az yaklaşacak şekilde boynunu eğdi.

"Zemine göre düz," diye karar verdi. "Bu da arazi gibi binadan uzağa doğru eğimli olduğu anlamına geliyor ki bu da olmasını istediğiniz şey."

Kont kaşlarını çatarak, "Öyle," dedi. Bir kadına göre uzun boyluydu ama arkasını dönüp kollarını beline dolasa başının üst kısmı yine de çenesinin altına rahatça sığırdı.

"Tamir ettirdiğinde çok yakışıklı olacak." Sonra döndü ama bir adım daha atarak ona o içten gülümsemesini gösterdi. "Herodot, odasının görünümünü bu kadar ciddiye almanızdan memnun olacaktır."

Kont, kasıklarındaki hafif zonklamadan başka bir sebep olmasa bile, kendini gülümserken buldu. "Beni bu güzel örneklerle tanıştıracak mısınız?"

"Gel bakalım." Eldivenli eliyle bir işaret yaptı, sonra ilk kez elinin çıplak olmadığını fark eder gibi oldu. "Lordum, bir dahaki sefere bir kadın iş eldivenleriyle geldiğinde, kendini utandırmadan önce bu konuya dikkatini çeker misiniz?"

Ancak Bayan Farnum utanmamıştı; eldivenlerini çıkarıp ahıra doğru ilerlerken eğleniyordu.

"Bu iyi beyefendi benim ortağım Herodotus. Herodotus, sana Rosecroft Kontu'nu tanıştıracak mıyım?" Uzun tüylü kulaklar, uzun sarı dişler, uzun bıyıklar ve uzun, yavaş bir inceleme Earl'ün bakışlarını karşıladı.

"Herodot, benim için bir zevk."

"Katırıma gülmeyecek misin? Çok iyi bir katırdır, kulübeye taşındığımda yaşlı kontun hediyesiydi."

Aziz Just elini hayvana doğru uzattı. "Katırlar ayak bakımından atlardan daha dayanıklıdır, ama aynı zamanda en kötü tayınlarla hayatta kalırlar ve çok daha az suyla idare edebilirler. Tehlikeye karşı kurnazdırlar ve iş kavgaya geldiğinde cesurdurlar. Çoğu attan daha güçlüdür ve daha dayanıklıdır, ancak çoğu onun kadar çevik değildir. Herodotus'la tanıştığımıza memnun oldum. Genç yaramazlarıma örnek alacakları birini verecek."

"Bunlar sizin hayvanlarınız mı?" Bayan Farnum, Wulf'un ahırının yanında durarak sordu. İğdiş arka duvardaki uykusundan uyandı ve incelemeye geldi. İlk koklamanın tamamlanmasını sabırla bekledikten sonra atın çenesinin altında kaşınması gereken bir nokta buldu. "Oh, sen bir aşksın, değil mi? Çok yakışıklısın ve gözlerin çok güzel. Bana adını söylemeyecek misin?"

At, Bayan Farnum ellerini onun üzerinde bu kadar coşkuyla gezdiriyor olsaydı, Kont'un yapabileceği türden suratlar yapıyordu.

Kont, "O utanmaz serseri Beowulf," diye bilgilendirdi onu. "Onun suç ortakları, tanıştığınız Ethelred ve bugün beni ayine götürmek için can atan Caesar. Aklıma gelmişken, bu sabah neden orada değildin?"

Red'in ahırına doğru ilerledi ve ata sessizce bir kulak tırmalamasıyla karşılık verdi. Arkadaşı bekledi, atlarının onunla flört edişini izlemekten hoşnuttu. Bir şekilde buraya uyum sağlamıştı, Kont'un kendisinin bile emin olmadığı bir şekilde uyum sağlamıştı.

"Ben katılmıyorum. Burada hiç katılmadım. İskoçya'da durum farklıydı elbette. Çok sevimli bir beyefendi olduğu için Bay Bothwell'le aram iyidir ama teyzem hayattayken bile hiç alışkanlık edinmedim."

Kont onun yanına geldi ama yüzü dışarı dönüktü, dirseklerini Red'in açık yarım kapısının üstüne dayamıştı. "Yani hoş karşılanmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Bilmiyorum ve öğrenmek de önemli değil. Buradaki iyi insanların ekmeklerini ve turtalarını satın alacağından memnunum. Onlardan kilisede benimle birlikte oturmalarını istemek geçimimi tehlikeye atabilir."

"Seni neden bu kadar küçük görsünler ki? Ailevi koşullarınıza benim kendi koşullarımdan daha fazla yardımcı olamazsınız."

"Teyzeme yaşlı kont ve kontesin hatırı için göz yumulmuş olabilir ama Helmsley ile olan ilişkileri gizli tutulmadı, bu yüzden ben de aynı fırçayla katranlandım. Winnie'yi geçici olarak bile olsa bana emanet etmeden önce bunu bilmeliydiniz."

Elini onun omzuna koydu ve yüzünü ona çevirdi, sonra da bakışlarıyla buluşana kadar bekledi. Bu konu onun asi eğilimlerini iyice bastırmıştı.

"Bunu," -parmaklarını yüzüne doğru şaklattı- "kiliseye sadece görünmek için gelen hanımların ve beylerin düşünceleri için vermiyorum. Winnie seni önemsiyor; şu an için önemli olan tek şey bu."

"Anlıyorum."

Kendini tutan ve öfkesinin yeniden alevlenmek üzere olduğunu fark eden Kont bir adım geri çekildi. Parmaklarını gömleğinin düğmelerini kapatmakla meşgul ederek, "Durumumu bu kadar vurgulayarak ifade etmek istememiştim," dedi. "Hoşgörüsüzlüğe karşı hoşgörüsüzüm, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Adam dar et parçasını onun görüş alanından çıkarırken bakışları adamın göğsüne yapışmıştı. Kadının bu kadarını bile görmesine izin vermekle büyük bir ahlaksızlık yapmıştı ama Tanrı'ya şükürler olsun ki kadın onu özlemiyordu.

"Bir emir verdiğinizde adamlarınızın sizi dinlediğini tahmin ediyorum."

"Bütün iyi askerler emirlere itaat eder. Ben komuta konusunda kardeşim kadar iyi değildim ama yeterli hale geldim." Gömleğini beline sokmak için arkasını döndü, ancak bunun terli sırtını örten nemli bir kumaş olduğunu biliyordu.

"Bir kardeşle birlikte görev yaptığımı bilmiyordum," dedi Caesar'a biraz ilgi göstermek için hareket ederek. "Bu daha mı iyiydi yoksa daha mı kötüydü?"

"Harika bir soru," diye yanıtladı Kont, Sezar'ın onun büyümesine kapılmasını izleyerek. "Bart hayattayken daha iyiydi, öldüğünde ise daha kötüydü -çok daha kötüydü-. Kuşatmaları kırdıktan sonra beni arardı ve onu görmek -sadece onu görmek bile- beni rahatlatırdı." Konuşmanın ne zaman bu kadar... anlamsızlaştığını merak ederek sustu. Cuidad Rodrigo yıllar önceydi ve son kâbusu kadar yakındı ama bir hanımefendiyle konuşulacak uygun bir konu değildi.

"O kuşatmaları unutmamışsın ve bu belli oluyor," dedi yoldaşı. "Gözlerinde gölgeler var. Ama bu askerlerin ödediği bir bedel, değil mi? Ve bu bedel karşılığında, küçük ve düzenli kiliselerindeki tüm züppelerin ve hanımefendilerin cehaletlerini ve küçüklüklerini güven içinde sürdürebileceklerini biliyorsunuz."

Ona sırtını dönerek adımlarını hızlandırdı. Nazik tonu ve yumuşak sözleriyle yaralarını açığa çıkarmanın bir yolunu bulmuştu, hala yüzeye bu kadar yakın olduğunu fark etmediği yaraları.

"Özür dilerim." Onun elini kendi elinin içine aldı ve parmaklarını sıktı. "Fedakârlığınızın anlamsız olduğunu söylemek istememiştim ama bunun takdir edilmemiş gibi hissettirebileceğini anlıyorum." Birleştirdikleri ellerine baktı, sonra çıplak parmak eklemlerini dudaklarına götürdü ve elini koluna yerleştirmeden önce öptü.

"Siz tehlikeli bir kadınsınız, Bayan Farnum. İki yıldır tuhaf anlarda neden bu kadar kolay kışkırtılabildiğimi merak ediyorum. Pantolonunu ıslattığı için bir çocuğu utandıran bir annenin görüntüsü ya da bacakları olmayan eski bir askerin dilenciye dönüşmüş görüntüsü beni neden bu kadar öfkeliyor. Sanırım açıklamanın bir kısmını az önce siz yaptınız."

"Bu tür şeyler bizi öfkeliendirmeli ama bence bir denge olmalı, öyle ki Winnie gibi bir çocuğun kendi topraklarında güvende ve mutlu olduğunu görmek sizin de huzurunuzu biraz olsun yerine getirebilir."

Kont, "Bu konuyu açtığım tek hekimin düşüncelerini tekrarlıyorsunuz," dedi ve kadını ahırdan alıp özellikle büyük bir meşeye doğru götürdü. "Sekiz yıllık savaşın birkaç aylık barışla tedavi edilemeyeceğini söyledi, ne bir ulus için ne de bir asker için."

"Keşke ülkelerin doktorları olsaydı. Sanırım Bronwyn'den hoşlanıyorsunuz? Bir baş belası haline gelmedi ve hoş karşılanmasını zayıflatmadı mı?"

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Kont, artık konunun değişmesine izin vermeye çok istekliydi. "Ben her zaman bir dükün oğlu oldum, bu yüzden belli bir miktar sosyal hürmet her zaman benim deneyimim olmuştur. Bu aptal kontluğun bana verilmesi, çoğu insanın bana dalkavukluk etmesi yerine artık herkesin dalkavukluk etmesi anlamına geliyor. Bundan hoşlanmıyorum ve küçük Winnie ferahlatıcı bir değişiklik oldu."

"Ama orduda rütbe sahibi olmak hoşunuza gidiyordu."

"Özellikle yapmadım." Bu kadarından emindi. "Eğer kardeşimin çevresinde az ya da çok görev yapacak kadar önemli biri olmak istiyorsam, o zaman bir göreve ihtiyacım vardı."

"Ve bu yüzden gittiniz, değil mi?" Uzaklardan küçük bir gök gürültüsü sesi duyulurken Bayan Farnum'un gülümsemesi hüzünlüydü. "Korsikalı'yı yenme arzusuyla gitmediniz, kardeşinizi korumak için gittiniz ve kendisi dışında onu her tehlikeden korumayı başardınız." "Aynen öyle, Bayan Farnum."

Gökyüzüne baktı ve sonra hafifçe eğildi.

İç organlarından huzursuzluk yükseliyordu, ancak bunun nedeni

Yaklaşan fırtına mı, yoksa hanımefendinin keskin sezgisi mi, bilemiyordu. "İzninizle, Lord Amery nerede olduğumu merak edecektir. Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim ve yarın bir ara sizi görmeyi umuyorum."

"Rose'a yazmak istiyorum." Winnie gece yarısına doğru zıplayarak kütüphaneye girdiğinde, kontun da uyanmış olduğunu ve gömlek kollarıyla masada oturduğunu görünce memnun olarak niyetini açıkladı.

"İyi akşamlar, Bayan Winnie." St. Just bir çift altın çerçeveli gözlüğü çıkardı ve ona sertçe baktı. "Kimse sana kapıyı çalmanı söylemedi mi?"

"Geç oldu," dedi Winnie, geceliği pencereden giren esintiyle dalgalanırken. "Ev karanlık ve burada kimsenin olduğunu sanmıyordum."

"Demek yazı gereçleri bulmaya geldin?" Kaşlarını çattı ve saate baktı.

"Önce atları görmeye gidecektim. Ön kapı gıcırıyor ve mutfak kapısı genellikle kilitlidir, ama bu kapıları açık bırakırsam içeri girebilirim."

"Keşif yeteneğiniz etkileyici. Buraya gel."

"Bana ders mi vereceksiniz?" Winnie temkinli bir şekilde büyük masaya yaklaştı, ancak kendini kucaklanmış ve kontun kucağına bırakılmış olarak buldu.

"Rose'a da yazmam gerekiyordu," dedi, "ama ne diyeceğimi bilemedim. Senin bir önerin var mı?"

Winnie onun dizlerine yerleşti ve bu bakış açısını sevdiğine karar verdi. Bunca yıllık hayatı boyunca, gerçekten hoşlandığı yetişkin bir erkeğin kucağına hiç oturmamıştı ve bu konuda tavsiye edilecek şeyler olduğunu düşünüyordu. Bir kere kendini güvende hissediyordu. Güvende ve korunmuş ve daha da iyisi, tıpkı yaşlı Roddy'nin sırtındayken olduğu gibi güçlü hissediyordu. Kont güzel kokuyordu, çayırlar, çiçekler ve güvenlik gibi. Ve en azından bir ağaç dalına kıyasla sıcak ve rahattı.

"Peki ne yazmak istersin?" diye sorarak kâğıt, kalem ve mürekkebi önüne koydu. Bunu yapmak için uzun kollarını ona doladı ve Winnie onun kollarını geriye çevirdiğini fark etti, böylece ön kolları onun incelemesi için açıkta kalmıştı.

"Kolların kıllı. Yazmalıyız, Sevgili Rose."

Kont kollarına bakarak, "Bu mektup senin mi benim mi?" diye sordu.

"Benim. Sevgili Rose. Adım Winnie ve Rosecroft'ta yaşıyorum. Baban ziyarete geldi ama o buradayken onu ödünç almak istiyorum."

"Yavaş ol," diye homurdandı Kont, kalemi kâğıda koyarken. "Douglas'ı ödünç almak mı istiyorsun?"

"Baban çok iyi biri," diye devam etti Winnie. "Gittiğinde onu geri vereceğim. Ona sormadım, çünkü o *senin baban*. Midillim yok ama olsaydı onu bir şövalye yapmana izin verirdim. Saygılarımla, Bronwyn Farnum."

Kont yazmayı bitirdi, sayfayı zımparaladı ve Winnie'yi yüzünü görebileceği şekilde kucağına çaprazlamasına yerleştirmek için arkasına yaslandı.

"Yeğenimi mi kıskanıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Onun bir babası, bir annesi ve bir amcası var. Bayan Emmie var, o benim arkadaşım, ama hepsi bu. Lord Amery'den hoşlanıyorum çünkü beni dinliyor ve ağaçlara tırmanıyor ama onu sadece ödünç almak istiyorum."

"Onu ne için ödünç almak istiyorsun?" diye üsteledi Earl, onu tekrar kaydırdı ama bunu yaparken bir kolunu onun etrafında tuttu.

"Benim babam olması için," dedi Winnie, sesindeki kızgınlığı saklamaya çalışarak. "O Rose'un gerçek babası değil, o yüzden benim de babam olmamasına aldırılmaz diye düşündüm."

"Anlıyorum." Kont'un kaşları düşünceli bir hal almaya başlamıştı ama Winnie onun pek bir şey gördüğünü sanmıyordu. Kont ona göre pek de hızlı biri değildi ama atları vardı ve Bayan Emmie'yi malikâneye getiriyordu. Ve şimdiye kadar hiç yalan söylememişti.

İri bir erkek eli sırtında yavaş daireler çizmeye başladı ve Winnie gözlerinin kapanmak istediğini hissetti. "Mektubunu göndereceğim Winnie, ama sen de benimkini yazmama yardım etmelisin." Winnie içini çekti, kontun göğsüne yaslandı ve kirpiklerinin aşağıya doğru inmesine izin verdi.

"Yardım edeceğim," dedi. "Lord Amery, Rose'un gerçek babasıyla ilgili hikâyeleri sevdiğini söylüyor. Lord Victor'muş. Ben hiç bilmiyorum."

"Mektubum şöyle bir şey olabilir," diye başladı Earl, sesi Winnie'nin göğsüne yasladığı kulağında yatıştırıcı bir gümbürtüye dönüşüyordu. "Sevgili Rose, baban ziyarete geldi ve onu gördüğümüze çok sevindik. Biz derken, ev halkıma Bayan Bronwyn Farnum'u da dahil ediyorum, çok güzel ve zeki bir kız, hayvanlara karşı nazik ve ağaçlara tırmanmada çevik. Baban bana onun kendisine seni hatırlattığını söyledi ama Winnie'yi ilk ben gördüm ve onu alamaz. O artık benim, ama baban burada olduğu sürece Winnie ona karşı nazik ve dostça davranacak. Umarım Sör George iyidir ve çok yemiyordur."

Umarım kardeşin ve annen de gelişıyorlardır. Ben bu sonbaharda ziyaret edene kadar onlara göz kulak olmalısın. Devlin Amca."

"Devlin?" Winnie uykulu bir gülümsemeyle mırıldandı.

"Annem bana Devlin adını verdi. Bayan Farnum'un Emmaline olması gibi."

"Ve ben Bronwyn'im, en azından Bayan Emmie için." Winnie başını salladı, gözleri tekrar kapandı. "Artık parmağımı emmiyorum." Esnedi ve Earl ayağa kalkarken koltuğunun yükseldiğini hissetti. "İneyim mi?" diye sordu gözlerini kırıştırarak.

"Sus. Ben sallanan sandalyeye geçiyorum, sen de uyuyacaksın."

Just yavaşça sallandı, uyuyamadığı ya da uyumaktan korktuğu tüm geceleri düşündü. Winnie çok geçmeden usulca horlamaya başladı, ağzı hafifçe açıktı, yüz hatları melek gibi duruyordu. Onu evin içinde dolaştırırken, küçük bir kızı gece yarısına kadar ayakta tutan şeyin ne olduğunu ve hala masasında olmasaydı ne yapacağını merak etti.

Muhtemelen samanlıkta uyuyakalmıştır, diye düşündü onu yatırırken.

Kütüphaneye gitti, fazladan bir mum yaktı, yeğenine biraz farklı bir not yazdı ve sonra yatağını buldu. Rosecroft Kontu bir haftadan kısa bir süre içinde ikinci kez gece boyunca huzur içinde uyudu.

Ve iki yıl sonra ilk kez, dizginini asabileceği bir horoz ayağıyla uyandı. Güneşin henüz doğmadığını görünce kasıklarındaki dolgunluğun tadını çıkararak sırt üstü yuvarlandı. Bunun sadece bir sabah selamı olmadığı sonucuna vardı, bir rüyanın parçaları farkındalığına doğru sürüklenirken. Bir gölet ve Bayan Emmaline Farnum, çıplak ve bir su samuru kadar zarif, sonra Bayan Farnum, ağzı açık, hala çıplak...

Çarşafı bir kenara itti ve kendini tembelce okşamaya başladı, uyarılmanın basit gerçeğinin tadını çıkarmaktan memnundu, bunun ötesinde herhangi bir zevk niyetinde bile değildi. Ama uzun zamandır herhangi bir erotik ilham kaynağına kayıtsız olan vücudu ritmini bulmuştu ve bu yüzden devam etti, Emmaline Farnum'un ensesini, göğüslerinin yumuşak kabarıklığını, ellerini saçlarına doğru kaldırırken ıslak ve dantelli meme uçlarının sevimli pembe inceliğini düşündükçe uyarılmanın artmasına izin verdi.

Nefes alış verişi derinleşti ve kızın kasık kıllarının ıslak yuvasını hatırladı; bu kıllar, kızın aldatıcı bir şekilde topuz haline getirdiği yelesinden biraz daha koyuydu.

Zihninin gözü, mükemmel, tatlı bir çift kıvrım halinde suyun altında kayan kalçalarına takıldığında, zevk onu bastırdı.

Yumuşak bir iniltiyle boşaldı, onu rahatlatan, memnun eden ve minnettarlıktan boğazının düğümlendiğini hissedecek kadar rahatlatan, yoğun bir tatminin hoş, şehvetli deneyimi. Bazı kayıplar o kadar kişiseldir ki tartışılmazlar, ancak bir adam kendine bunların önemli olmadığını söylemeye çalışırken acımasız ve sefil bir şekilde uzun uzun düşünülebilirler.

Ondan başka ne alınmış olursa olsun, erkek olmanın basit cinsel hazzı artık bu listede yokmuş gibi görünüyordu. Sevinç, rahatlamayla birleşmek için kabardı ve Kont, sırf Emmaline Farnum'u banyosunda tekrar hayal edebilmek için günün dayanılmaz derecede sıcak olması için dua etti.

Yıkanmak, giyinmek ve güne başlamak için kalktığında Emmie'nin çoktan mutfağa girip girmediğini merak ediyordu.

Bu neşeli, canlı kadınla, böylesine görkemli bir gün doğumunu borçlu olduğu orman perisini nasıl bağdaştırmıştı? Bir fırçayı saçlarında gezdirirken fark etti ki, aynı kadın o gece çatısı altında uyuyor olacaktı?

Ah, pekala, diye düşündü, dünyaya merhamet ederek merdivenlerden inerken, tatlı bir kadının yanında nasıl davranılacağından daha kötü sorunlar vardı.

Sabah saat onda, St. Just akla gelebilecek her sorunun kendisini ziyaret etmek için o günü seçtiğine ikna olmuştu. Douglas, Winnie'nin kasabada kendi başına dolaşmaya kalkışmaması için yetişkin bir refakatçiye ihtiyacı olduğu fikrini ortaya atmıştı. Caesar apse yapmaya başlamış gibi görünüyordu ve Earl'ü bir önceki gün kiliseden eve yaptığı hazırlıksız koşudan pişman etmişti. Çalışma ekibi gelmişti ama Holderman nedense ortalıkta yoktu ve kahvaltıda yine lanet olası çörekler ve tereyağından başka bir şey yoktu.

Emmaline Farnum elinde bir tepsi kupa ve bir tabak kurabiye ile evin büyük sarnıcında belirdiğinde tırnaklarını tükürecek kadar kızgındı.

"Sizi rahatsız etmek istememiştim." Adam kaşlarını çatarak ona doğru bakarken gülümsedi. "Bugün sıcaklar hızla artıyor ve limonatanın fena olmayacağını düşündüm."

"Limonata." Sanki limonata kâhyasını bulacakmış gibi. Bir fincana uzandı ve iki yardımcısına da aynısını yapmalarını işaret etti. "Limonatanın tadını

Hem çeşmeyi tamir edecek olan Timmens'in hem de kâhyam Holderman'ın nerede olduğunu bulmaya çalışırken içki içtim."

Kontun yardımcılarında daha yaşlı olan Mortimer, "Holderman amcasının yanına döndü," diye gönüllü oldu. "Ya da onun gibi bir şey."

"Kaçtı." Diğer adam sırtıttı. "Kız kardeşimin kocasının erkek kardeşi yaşlı Holderman için çalışıyor ve yeğenimin köpeği onun tarafından tembelleştirildi."

Kontun öfkesi günü ele geçirmekle tehdit etti ve bakışlarını mavi gökyüzüne çevirdi. "Görünüşe göre kâhyasız, tamircisiz ve her ikisini de değiştirecek araçlardan yoksunum."

Bayan Farnum boş fincanları toplarken, "Kaynaksız değilsiniz," dedi. "Beyefendiler gölgede birkaç dakikanın tadını çıkarırken belki de benimle mutfağa kadar yürürsünüz lordum?"

İşçileri kulağının dibindeyken patlamayacak kadar akli başındaydı ama evin köşesini döndüklerinde durdu ve Bayan Farnum'a ters ters baktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz, madam?"

"Aman Tanrım." Ona bir bakış fırlattı. "Bunu yapmak için neden zahmet edeyim ki?"

"Çünkü," dedi adam, kadın kendi ayaklarını oynattığı için kendi ayaklarını oynatmak zorunda kalarak, "neredeyse hepsini kovacak, atlarımı toplayacak ve Londra'ya geri dönecek kadar kızgınım."

"Eğer yapman gerekenin bu olduğunu düşünüyorsan, kimse seni durduramaz. Ancak gitmeden önce size yiyecek bir şeyler ikram edebilirim."

"Ne?" Yanlış yöne gittiğini yeni fark etmiş bir ayı gibi hissederek gözlerini kırıştırdı. "Yemek mi?"

"Sakıncası yoksa?" Tepsiyi taşıyan Bayan Farnum çenesiyle mutfak kapısını işaret etti. Farnum geri adım atarak tepsiyi tuttu ve onu büyük mutfak serin iç kısmına kadar takip etti.

"Merhaba, Rosecroft." Ağır unlu bir önlük giyen Winnie, büyük ahşap çalışma masasındaki sandalyenin üzerinde durduğu yerden ona gülümsedi. "Turta hamurunu açıyorum."

Bayan Farnum, bakışlarını Kont'a çevirmeden önce, "Ve mükemmel bir iş çıkarıyor," diye ekledi. "Oturun lordum ve kampanyanızı planlayalım."

"Benimle dalga geçiyorsun." Ama tiksintisine isteksiz bir mizah karışmıştı.

"Seni besliyorum," diye düzeltti onu, önüne bir tabak koyarak üzerinde iki yağlı poğaçaya ve daha fazla kurabiye vardı. "Ye, her şey daha iyi görünecek. Elma şarabı mı limonata mı?"

"Her ikisi de." Bir poğaçayı ısırdı ve içinde jambon, yumurta, biraz domuz pastırması ve bazı baharatlar olduğunu gördü.

"Daha iyi misin?" Bayan Farnum onun önüne bir bardak limonata koyarak sordu.

"Çok," dedi bir ağız dolusu mutfak cennetinin etrafında. "Hamur işleri yani. Çok daha gelişmişler."

"Sen de öyle olacaksın." Ona bir sırtış fırlattı. "Çok fazla un koyma, küçük Winnie ve bir tutam tarçın, karanfil, muskat ve yenibaharı unutma." "Elmalı turta mı yapıyorsunuz?" Kont'un burnu bir an için

Beklenti.

"Öyleyiz," dedi Winnie, "ama sadece sebzelerinizi yerseniz tatlı alabilirsiniz."

"Sebzelerimi yiyeceğim. Ayrıca çeşmemde devam etmekte olan fiyaskoya geri dönsem iyi olacak."

"Neden Stevens'ı Timmens'ı balık avından alması için göndermiyorsunuz? Görünüşe göre Stevens'a şimdilik ahırda ihtiyacınız olmayacak." Bayan Farnum, Winnie'nin hamur açmasını izlediği yerden öneride bulundu. "Holderman'ın ortadan kaybolmasına gelince, iyi ki kurtulmuşuz derim. Tahminimce Lord Amery'den en azından geçici olarak hizmet etmesini isteyebilir ve çok daha fazla şeyin başarıldığını görebilirsiniz."

"Bir misafiri zorlayamam, Bayan Farnum."

"Neden yapamıyorsun?" Ses erkeksi ve hafifçe eğleniyordu. Douglas içeri girdi, elleri ceplerinde, kelepçeleri arkaya dönüktü. "Bu sabah sizinle birlikte ata binmeye hazırdım ama ahırda olmadığınızı ve öğle yemeğinden önce ata binmeyi beklemediğinizi fark ettim."

"Sezar topal ve Holderman'ın yokluğunda arazi kahyam olarak hizmet etmen için seni zorlayamam."

"Adam hasta mı?" Douglas tarçınlı kurabiyeye uzandı, gözlerini kapadı ve bir ısırık almadan önce kokladı. "Harika." Kalan kurabiyeyi eliyle işaret etti. "Saygılarımı sunarım."

"Turta hamuru yapıyorum." Winnie vurgulamak için oklavasını salladı.

"Bayan Winnie, güneydin." Douglas eğildi ve yüksek sesle yanağına bir şaplak attı. "Turta hamurunun cazibesi için beni terk mi edeceksin?"

"Sadece bugünlük."

"Terk edilmiş durumdayım ama bol miktarda tarçınlı kurabiye ile canlanabilirim. Aziz Just, nasıl hizmet edebilirim?"

Kont bir nefes verdi ve bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Kâhya amcasının malikânesinin konforu için yola çıktı ve benim de iki ekibim var, biri sarnıcın yanında boş boş duruyor; diğeri sözde duvar onarıyor ama bundan emin olamıyorum ve çatı ustalarının da bu sabah arazide olması gerekiyor. Ayrıca, bana kendi çiftliğimi henüz incelemediğimi hatırlattınız ve ormandaki bazı patikaları kullanmış olsam da, yeni başlayanlar için ölülerini not aldığımı söyleyemem."

Douglas bir an için uzaktaki bir şeye konsantre olmuş gibi göründü, sonra başını salladı.

"Taş ustalarının yanından geçebilirim," diye önerdi, "sonra Regis'e atlayıp çiftliğin yanından geçebilirim, belki yol üzerindeki ormana da bir göz atarım. Peki ya ot biçme işi ne olacak?"

"Lanet samanlar." Kont bıkkınlık içinde gözlerini kapadı. "Arazide ne tür bir depomuz var bilmiyorum ve bir saman arabasını çekecek kadar büyük bir ekip görmedim."

Bayan Farnum Kont'tan Vikont'a baktı. "Ev çiftliği ile otlaklar arasındaki samanlık boş duruyor ve Bay Mortimer'dan isterseniz yarın bir araba ve ekip getirebilir. Hatta iki araba ve birkaç tayfa daha getirebilir, çünkü karısının adamlarının nehrin hemen yukarısında küçük bir çiftlikleri var."

Kont iki kurabiye daha kaparak, "Burnu olan Mortimer mı?" diye sordu.

"Gülümseyen kişi. Öğle yemeğini nerede servis edeyim ve erkeklerin kendi yemeklerini getirmelerini mi bekliyordunuz?"

"Söyledim ya da Holderman'a şartlarımın bunlar olduğunu söyledim. Getirebilirsin..." Saate baktı ve sabahın yarısının geçtiğini gördü. "Eve geri döneceğim."

"Ben de aynısını yapabilirim," diye araya girdi Douglas. "Winnie, o zamana kadar seni görmeye hasret kalacağım."

"Güle güle, Lord Amery." Unlu bir pençe salladı ama hamurundan başını kaldırmadı.

Kont, Douglas'ın geri çekilen sırtına bakarak, "Özleyecek," diye homurdandı. "Winnie, dikkatini çekmek için bir adamı çalıştırmayı öğrenmelisin."

"Zorunda mıyım?" Winnie başını kaldırıp ona baktı ve gözlerini kırpıştırarak şaşkınlığını gizleyemedi. "Ama ben Lord Amery'den hoşlanıyorum."

"Biliyorum." Kont kurabiyelere son bir kez daha saldırdı. "Ve onu geçici baban için ödünç almak istiyorsun, seni küçük hain. Seni vatana ihanetten askeri mahkemeye vermeliyim."

"İhanet mi?"

"Vatana ihanet." Kont başıyla onayladıktan sonra başını eğerek kadının boynuna kaba bir ses üfledi. "Öğle yemeğine kadar."

Emmie onun arkasından arka kapının gürültüyle vurulmasına izin vererek ortadan kaybolmasını izlerken, Winnie'nin sevinçli öfke çılgınlıkları yerini kocaman, utangaç bir gülümsemeye bıraktı.

"Peki Bronwyn, bu muhteşem yaz gününde hayranlarına öğle yemeğinde ne yedirelim?"

"Tatlı şeyleri seviyorlar," diye gözlemledi Winnie, elindeki turta hamuruna kaşlarını çatarak. "Özellikle de Kont. *Çok fazla* kurabiye yerd, Bayan Emmie."

"Öyle, ama o büyük, güçlü, aç bir adam ve burası da onun mutfağı. Tatlıları sever, ancak bu konuda kesinlikle haklısınız."

Tatlılıktan hoşlanıyordu ve Winnie'nin onu fethetmesi bir gösterge ise, masumiyetten de hoşlanıyordu - Emmaline Farnum'un uzun, yalnız, sefil bir süre boyunca kendisine ait olduğunu söyleyemediği iki nitelik.

Zihnini bir önceki güne, yarı çıplak, terleyen, Emmie'nin asla yerinden oynatamayacağı taşları kaldırırken kasları eforla şişen Kont'un görüntüsüne geri götürdü. Skandala uğraması gerekirdi ama büyülenmişti. Ve sonra adam ona duvarını sormuştu, ona o kadar yakın duruyordu ki sıcaklığını hissedebiliyor, neredeyse kulağına konuşurken nefesini ensesinde hissedebiliyordu.

Ahlaksız düşünceler. Tatlılıktan ve masumiyetten hoşlanan bir adam, Emmie'nin onu nasıl hatırladığını, başını hafifçe çevirip ağzını etine nasıl dayamasını istediğini bilse dehşete düşerdi. Emmie'nin kendisinin de dehşete düşmesi gerekirdi.

Gerçekten öyle olmalı.

Dört

Kont yemek masasının etrafına baktı ve rahatlatıcı bir tatlılık hissetti. Gün iyi başlamış, sonra geçici olarak hüsrana doğru yönelmiş ama kısa sürede kendini düzeltmişti. İyi bir dostluk içindeydi, harika bir yemek yemişti ve hoş bir başarı duygusu hissediyordu.

Emmie, "Eğer siz beyler limanda oylanmak isterseniz, ben yokum," diye gönüllü oldu. "Gün çok ama çok uzun sürdü ve yatağım beni çağırıyor."

"Yerleştiniz mi?" diye sordu Kont, kadın ayağa kalkarken.

"Öyleyim. Bu yüzden ikinize de iyi geceler diliyorum."

Douglas da ayağa kalktı ve ona iyi geceler diledi ama Kont sürahiyi işaret edince tekrar yerine oturup başıyla onayladı.

"O çok hoş bir kadın," diye gözlemledi Douglas. "Bence çocuk onun ilgisine çok şey borçlu."

"Winnie'ye ne kadar bakabildiğini bilmiyorum." Kont içkilerini doldururken kaşlarını çatı. "O çok tatlı. Elmalı tart tarifimi benden daha iyi yapıyor ve sana söz veriyorum Douglas, yarın kahvaltıda sadece bayat çörekler olmayacak."

Cribbage tahtasını çıkardılar ve ikisi de iki oyun kazanana kadar bir saat daha vakit geçirdiler. Merdivenleri çıkarırken uzaktan gök gürledi ve Douglas dönüp ev sahibini inceledi.

"Uyuyabilecek misin?"

"Bana masal okumayı mı teklif ediyorsun Amery?"

Douglas ona acımasızca baktı. "Ahırlarım için Yarımada'da senin emrinde çalışmış bir adamı işe aldım. Ateşli silah kullanmayı planladığım her an onu uyarmak zorundayım ve fırtınalar işe alındığı ilk altı ay boyunca onu tamamen korkuttu. Onlardan kaçmak için şarap mahzenlerine saklandı. Düzlük onu gözyaşlarına boğdu."

"Beni gözyaşlarına boğmuyorlar. Mumlarınızı yakmama izin verin." Douglas'tan önce yatak odasına girdi ve yatağın her iki yanında birer mum yaktı, ancak Douglas'ın odanın içinde dolaşırken kendisine ciddiyle baktığını gördü.

"Yapardım, biliyorsun."

Kont kapının yanında durakladı. "Ne yapacaksınız?"

"Sana masal okurdum, seni cribbage'de yenerdim, sarhoş ederdim. Daha iyi olması için elimden gelen her şeyi yapardım."

Kont başını sallayarak, "Yapacak bir şey yok," dedi. "Ama duyarlılığınız için teşekkür ederim."

"Yanılıyorsun."

"Ne hakkında?"

"Yapılacak işler var ve sen onları yapıyorsun. Şimdi yatağına git." Douglas'ın sözleri nazikti. "Yarın öldürmen gereken daha çok ejderha var ve sıkıntılarını önlenabilir bir yorgunlukla daha da artırmamalısın."

"İyi geceler, Douglas." Kont ona bir öpücük kondurdu ve ses çıkarmadan oradan ayrıldı ama koridorda uzun bir süre durdu. Gök gürültüsü onu gözyaşlarına boğmadı ama uykusunu da hafifletmedi. Fırtına yaklaşıyordu, kendi hantal hızıyla tepeleri aşıyordu ama henüz üzerlerine gelmemiştir.

Bir kemer Hollanda cesareti onu daha çabuk uyutabilirdi. Tek mumunun ışığında aşağıya, kütüphaneye yöneldi ve büfenin üzerinde konyak sürahisini buldu. Aslında yudumlaması gereken bir kadehi devirmişti ve bir tane daha doldurmayı düşünüyordu ki kütüphanenin kapısı yavaşça açıldı ve Bayan Emmaline Farnum çerçevenin arkasından baktı.

"Burada ışık var mı yok mu anlayamadım," dedi. "Bir kitap alırsam sizi rahatsız eder miyim?"

"Yapmayacaksın." Elbette yalan söylüyordu. Kapıya doğru ilerledi, arkasından kapattı ve tek bir mum taşıyarak içeri süzüldü. Pencereleden gelen esinti mumu söndürdü ama Earl onun yalınayak olduğunu ve üzerinde sadece bir gecelik ve şal olduğunu görmeden önce değil.

"Uyumakta zorlanıyor musun?" diye sordu, pencereleri kapattı ve kendi mumunu yeniden yakması için ona kendi mumunu uzattı.

"Öyleyim. Pişirme işim bittiği sürece belirli bir saatte uyanık ya da uykuda olmak zorunda değilim."

Kont, kalçasını masasına dayayıp Winnie'nin kitap başlıklarını incelemesini izlerken, "Sen ve Winnie kendi saatlerinizi işletiyorsunuz gibi görünüyor," dedi.

"Sanırım ortak bir noktamız var, gerçi Winnie'nin nerede olduğunu her zaman, en azından yaklaşık olarak bilmeye çalıştım. Bu yaz..." Bir kitaba kaşlarını çatı.

Kont masasından kalktı. "Bu yaz Winnie gittikçe daha cüretkâr ve daha hareketli oldu. Douglas'ın bana söylediğine göre ahırda başının belası olmuş ve kendisine nane şekeri veren ve köpeği olan yaşlı bir beyefendinin arka verandasına sık sık uğruyormuş."

"Büyükbaba Hirschmann? Her zaman ayık değildir ama muhtemelen zararsızdır, köpeği de öyle."

"Konuştuğumuz gibi içiyorum." Kont boş kadehiyle eliyle işaret etti. "Bana katılmak ister misin?"

"Bir hanımefendi sert içkiler içmez," diyerek bir kitap çıkardı ve ilk sayfasına kadar açtı.

"Bir hanımefendinin istediği kadar geç yatma seçeneği vardır," diye karşılık verdi Kont, onu izleyerek. "Bayan Emmaline Farnum'un yok." Kadehine yarım parmak doldurdu ve ağzına götürerek ona uzattı. "Yavaşça yudumlayın."

"Ellerin soğuk." Kaşlarını çatı, elini onun elinin üzerine sardı ve bardağı dudaklarına götürdü. Yakınlardaki bir gök gürültüsü onu duraklattı, dinledi ve sonra dikkatle yudumladı.

"İnsanın içini ısıtıyor," dedi Earl, hafif bir gülümsemeyle onu izlerken. "Oh, topraklarım." Emmie'nin bakışları onunkilere kaydı. "Kesinlikle öyle. "Çok güzel.

Koku güzel, bardağın eldeki hissi zevkli ve ısı harika, ancak gerçek lezzet oldukça... farklı."

"Cazibesi artıyor, ancak yine de yavaş yudumlamanız konusunda sizi uyarıyorum. Oturalım mı?"

Yırtılmış görünüyordu, ama sonra gök gürültüsü tekrar duyuldu ve kontun omuzlarını kısa bir süre için istemsiz bir şekilde kamburlaştırmasına neden oldu. Topçu bombardımanının ardından süvariler düşmanın bekleyen piyade hatlarına hücum etti...

"İçkimi bitireceğim," dedi ve kanepeye oturdu. Adam bir berjer koltuk çekti ve kadının yüzündeki ifadeye bakılırsa, çoraplı ayaklarını sehpa kaldırıarak misafirini şaşırttı.

Onun gözlerine meydan okuyan bir gülümsemeyle baktı. "Biz erkekler çizmelerimizin içinde tepinmeyi en az gün sonunda lanet çizmelerimizi çıkarmayı sevdiğimiz kadar severiz."

"Biz kadınlar aynı fikirdeyiz." Loş ışıktaki gülümseyerek bir ayağının çıplak parmaklarını ona doğru salladı. "Ama sanırım fırtınalardan hoşlanmıyorsun,

Oysa ben biliyorum."

"Bilmiyorum, ama daha iyiye gidiyor. Yavaş yavaş."

"İyi zamanlaman için kendini tebrik et," dedi konyağını burnunun altından geçirirken. "Bugün saman kesmiş olsaydınız, bu fırtına başınıza bela olurdu. Şimdi muhtemelen birkaç güzel gün geçireceğiz ve samanınız güvenli bir şekilde kesilip istiflenebilir."

"İyi bir noktaya değindin." Kont, Amery ile karısının günün sonunda konuştukları şeyin bu olup olmadığını merak ederek ayak ayak üstüne attı. "Hava güzel olmaya devam ederse, Winnie'yi de yanıma alıp yakında kasabaya gitmek istiyorum."

Emmie başını salladı ama ayaklarını altına çekerek kendini daha küçük ve hatta biraz savunmacı gösterdi.

"Bayan Farnum, benim yanımda kimse ona kötü davranamaz."

"Buna cesaret edemezler," diye onayladı ama ses tonu biraz farklıydı. Biraz küstah ya da acıydı.

"Ama?" İçkisini yudumladı ve mum ışığının, ensesinde yumuşak, dağınık bir topuz haline getirdiği saçlarında parıldamasına odaklanmamaya çalıştı.

"Winnie seninle birlikte kasabada tur atacak," dedi, sesine keskin bir ton katarak, "ve sen onun yanında olduğun sürece harika vakit geçirecek. Senin eşlik etmeden ve yaşadığı mutlu deneyimlerden cesaret alarak yine orada tek başına dolaşacak ve er ya da geç birileri ona dışlanmış biri gibi davranacak."

"Devam et." Piçin tekiydi ama bunu hiç düşünmemişti.

"Sizi ve Lord Amery'yi Winnie'nin üzerine titrerken izlediğimde, böyle bir ilgiye izin vererek ona kötülük yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Sizin ilgi ve şefkatinize, zamanınıza muhtaç ama yine de buna güvenemiyor. Yine de içgüdüleri doğru: Böyle bir ilgiyi hak ediyor ve eğer babası düzgün bir adam olsaydı, ondan en azından biraz ilgi görürdü."

"Ama?" Kont, kadının yüzündeki duygu oyunlarını izledi ve söylemediği çok şey olduğunu gördü.

"Ama başkalarından böyle bir şey bekleyecek kadar büyüyemez," dedi Emmie, içkisini kesin bir şingirtıyla bırakarak. "Er ya da geç Londra'ya döneceksin ya da bir eş alacaksın ve Winnie'yi okula, fakir bir akrabanın yanına, bir yere göndereceksin. Onun geleceği bir kontun meşru kızınıninki gibi değil ve kendine güvenmeyi öğrenmeli."

"Senin gibi mi?" Adam kadının ayağa kalkıp odada volta atmaya başlamasını izledi. Kollarını kavuşturmuş ve omuzlarını kamburlaştırmıştı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Tabii ki benim gibi." Başını salladı, sonra gök gürültüsü daha da yaklaşıncı irkildi. "Winnie sarılmayı, kucaklamayı, iltifatları ve ona verdiği rehberliği hak ediyor ama hak ettiği şeyle hayatın ona verecekleri farklı şeyler. Yanağına bir öpücük konduran her dost canlısı beyefendinin ona saygı duyacağına güvenemeyeceğini bilmesi gerekiyor."

Yağmurun ilk birkaç damlası pencereye sıçradı ve Kont ayağa kalkarak Fransız kapılarını kapattı ve şamdanı şömineye taşıdı. Şimşek çaktı, iki kalp atışı geçti, sonra gök gürledi.

"Bayan Farnum." Farnum'un dönüp kendisine bakmasını bekledi, sonra da ona içkisini uzattı. "Isıtır ve sinirleri yatıştırır."

Kadının kendisine yaklaşmasına izin verdi ve kadın içkisinden bir yudum alıp neredeyse bitirene kadar bir daha konuşmadı.

"Gündeme getirdiğiniz bu konuları tartışalım, zira bence büyük ölçüde boş yere telaşlanıyorsunuz." Büyük bir gök gürültüsü duyuldu, esinti ılık çalan bir rüzgâra dönüştü ve yağmur öfkeli, tokat gibi tabakalar halinde pencerelere vurmaya başladı. Mumlar titreyerek söndü ve karanlıkta arkadaşı küçük, ürkek bir "Yeep" sesi çıkardı.

"İçkimi düşürdüm," dedi, sesinde zar zor fark edilen bir titreme vardı. "Özür dilerim lordum. Eğer sadece..."

"Kıpırdamadan dur." Tam olarak bir emir vermek istememişti. "Kıpırdarsan cama basabilirsin ve cam ayağını keser." Onu kolayca göğsüne çekti, bir kolunu dizlerinin altına, diğerini omuzlarına doladı. "Kollarını boynuma dola," diye homurdandı ama onu kapıya götürmek yerine, odanın öbür ucuna geçip büyük, aşırı doldurulmuş bir berjer koltuğa oturdu.

"Beni yere bırakabilirsin," dedi ve adamın kollarında omurgası kaskatı kesilmiş, vücudu kaskatı kesilmişti.

"Yakında," diye cevap verdi, bacaklarını sandalyenin koluna yerleştirirken. "Şimdilik bu kadar yeter."

"Olmaz," diye itiraz etti, ama kollarını onun boynuna doladı ve Aziz Just burnunun köprücük kemiğini sıyırdığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Yağmur pencereleri döverken ve rüzgâr camları tıkırdatırken, Kont onları sandalyeye oturttu. Eli yavaş hareketlerle kadının sırtında gezindi ve çenesi şakağına dayandı. Ayaklarını koruma kisvesi altında ondan rahatlık çalıyordu; bunu biliyordu; muhtemelen o da biliyordu.

"Bana öyle geliyor ki," dedi, sanki Winnie kucağında değilmiş gibi, "Winnie'nin hayatındaki rolümle ilgili bir yanlış anlamaya kapılmışsın." Onu biraz daha sıkıca kendine yasladı ve iç çektiğini duydu.

"Winnie'nin hayatındaki rolün nedir?" Onunla kavga etmiyordu ama sandalyede onunla kucak kucağa otururken de rahat değildi. Olmamalıydı ama adam onu henüz serbest bırakmak üzere değildi.

"Onu yetim bırakmaktan kendimi sorumlu tutuyorum," dedi. "Ona bir ebeveyn gibi davranmalı ve bir ebeveynin yapacağı her şekilde ona bakmalıyım. Bunu ona borçluyum ve dürüst olmak gerekirse, bunu onun için yapmak beni bir şekilde affettiriyor."

"Onu Rosecroft'tan mı alacaksın?" Sesi dikkatliydi ama duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

"Er ya da geç, çocuklar evden ayrılır, Emmaline Farnum. Hayatımı babamın çatısı altında geçirmeyi beklemiyordum. Winnie şimdiden bir hanımefendinin eğitiminin başlangıcına sahip. Anna halasının bir düşes olacağını unutuyorsun. Winnie'ye cömertçe bir çeyiz verilecek, bir çıkış yapacak, iyi bir aileden gelen genç bir hanımın hak ettiği her türlü avantaja sahip olacak. Babamın ikinci çocuğu olan kız kardeşim Maggie'ye yapılandan daha azı değil bu. Düşes bu konuda ısrar etti."

"Bunu Winnie için mi yapacaksın?" Emmie sordu ve Earl kollarında, içinden bir titreme geçtiğini hissetti.

"Elbette." Kadın sustu ama tekrar ürperdi. Bu üçüncü kez olduğunda, kucağındaki kadının gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu fark etti ve gök gürültüsünü, topları ve piyadeleri tamamen unuttu.

"Bayan Farnum?" Onun göğsüne gömüldü. "Emmaline?" Ağlama sesi hâlâ duyulmuyordu ama vücudu ısı yayıyordu ve yüzünü ona doğru eğdiğinde burnu nemli yanağını sıyırdı. "Sus, şimdi." Onu kucağına aldı ve uzun, yavaş bir okşamayla saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı. "Üstüne alınmamalısın. Winnie uzun yıllar hiçbir yere gitmeyecek ve sen onun için her zaman değerli olacaksın."

Dışarıdaki fırtınanın artık farkında olmadan yoluna devam etti, bu çok daha kişisel çalkantıya o kadar kapılmıştı ki. Winnie'nin bir babanın sevgisini hak edip etmediği, Winnie'nin bir beyefendinin yaklaşımlarına güvenemeyeceği, Winnie'nin uzaklara gönderileceği hakkındaki sözleri aklına geldi.

Winnie, gerçekten.

Ağlamasına izin verdi, elinden geldiğince sakinleştirdi ve teselli etti ama sonunda kız sustu.

"Çok utandım," diye fısıldadı, yüzünü onun göğsüne bastırarak. "Bronwyn üzerinde uygunsuz bir etkim olduğunu düşüneceksiniz."

"Bence sen çok cesursun," dedi burnuyla kızın alnını okşayarak. "Çok beceriklisin ama aynı zamanda iyi bir kız olmaktan biraz yorulmuşsun ve biraz da yalnızsın."

Bir süre hiçbir şey söylemedi ama adamın kucağından inmek için verdiği mücadeleyi durdurdu.

"Unuttun, çok utandım," dedi uzun uzun. "Böyle oluyorum-" Aniden durdu ve adam yanağının boğazına dayandığı yerde yüzüne bir sıcaklık yayıldığını hissetti.

"Regl döneminiz yaklaştığında böyle olursunuz. Hatırlarsan benim beş kız kardeşim var." Sesinden mizahı uzak tutmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı.

"Ve onlara basit bir nezaket gösteren ilk beyefendinin kucağına ağlayarak mı düşünüyorlar?" Emmie sertçe sordu.

"Yıllardır kendi başlarına idare eden ilk beyefendi olsaydı, evet, sanırım gözyaşlarına boğulurlardı." Yumuşak, telaşsız bir hareketle ayağa kalktı ve onları kanepeye doğru kaydırды.

"Topraklarım, çok güçlüsünüz."

"Bir subay zinde olmalı," dedi, kızın kucağından inmesine izin verdi, ama sadece onu yanına, kolunun altına sokmak için. "Ama bu soğukkanlılık kaybının ürkütücü olduğunu düşünüyorsan, savaşa katılan acemi erlerin arasında olmalısın. Vücut, aşırı durumlarda, haysiyete hiç önem vermez."

"Ne demek istiyorsun?" Kıpırdandı ama sonunda onun yanına yerleşti.

"Açık konuşmak gerekirse, mide şişer, bağırsaklar boşalır, mesane de. Ve işte bu genç adamlar, Fransızlar haykırarak saldırırken haysiyetleri için endişeleniyorlar."

"Savaş kimsenin gururunu okşamaz."

"Zaten pek sık değil," diye kabul etti Earl, saçlarının cazibesine karşı koyamıyordu. Elini kaldırıp kızın başını omzuna bastırdı, sonra parmaklarını yumuşak, ipeksi bollukta gezdirdi. "Neden saçların henüz örülmedi?"

"Bunu son iş olarak yapıyorum. Programımda kontla bir şeyler içmek, halısında korkunç bir leke yaratmak ve hatırlayamadığım kadar ağlamak vardı."

"Ağlamaya hakkınız var. Öne otur, saçına bakacağım."

Elleri yavaşça topuzunu indiriyor, sonra da kız itiraz edemedi uzun sarı saçlarını parmaklarıyla tarıyordu. "Tek örgü mü, iki mi?"

"Bir." Bu onu hayal kırıklığına uğrattı, çünkü iki birkaç dakika daha uzun sürerdi.

"Şimdi uyuyabilecek misin?" diye sordu saçlarını örmeye başlarken.

"Fırtına devam ediyor. Ya sen?"

"Fazla uykuya ihtiyacım yok." Cevabı kaçmaktı; saçlarını okşamak için acele etmedi. Bu gece onunla böyle bir görüşme yapmak istememişti ama Douglas'la yaptığı konuşmadan sonra, bir başkasını rahatlatılabileceğini bilmek onu rahatlatmıştı.

Ve böylesine terbiyeli bir kadının basit bir şefkate bu kadar muhtaç olması onu öfkeliyordu.

"Sizi Bayan Farnum olarak düşünemiyorum," dedi saç örgüsünden aşağı doğru inerken. "Size Winnie gibi Bayan Emmie diyebilir miyim?"

"Durumunuzu küçük bir kızinkine mi benzetiyorsunuz?" Sesine biraz nişasta geri gelmişti ve kont onun savunmasını yeniden inşa ettiğini biliyordu.

"Emmie." Kollarıyla onu arkadan sardı ve göğsüne doğru çekti, yanağı onunkine yaslandı. "Burada aramızda geçenlerde saygınlığımızdan hiçbir şey kaybetmedik. Ben senin sırlarını saklayacağım, sen de benimkileri saklayacaksın."

"Peki bana hangi sırlarınızı aktardınız?"

"Gök gürültüsünden korktuğumu biliyordun. Douglas da biliyordu ve bana masal okumayı teklif etti. Sana sarılmama izin verdin."

"Yapmamalıydım." İçini çekti ama çok kısa bir süre için de olsa yanağını onunkine yasladı ve adam onun söylediklerinin gerçekliğini kabul ettiğini hissetti. Belki eşit miktarda değil, belki aynı derecede değil, ama rahatlık paylaşılmıştı ve bu sadece iyi bir şeydi.

"Seni odana kadar aydınlatacağım." Arkasına yaslandı ve kollarının onun belinden kaymasına izin verdi. "Ama sen bu koltuktan kalkmadan önce konyak bardağını bulmama izin ver."

Adam mumları yakıp bardağını büfeye koyarken bekledi, sonra onu ayağa kaldırdı. Adam onun elini bırakmadı ve kolunun üzerine sarmadı. Yatak odasının kapısının dışına çıkana kadar parmaklarını onunkilerle birleştirmeye devam etti.

"Mumlarınızı yakayım mı?" diye sordu, kapıyı açmak için hareket etmeden. "Gerek yok. Yarına kadar lordum."

Bu salvo karşısında istemsizce homurdandı. "Ne?" Yerinde durdu.

"Benim adım Devlin." Onu kendi adını kullanmaya davet etme -ya da emretme- dürtüsüne direndi. Sadece ona adını söyledi, sonra elini kaldırıp yanağını okşadı ve eğilip alnından öptü. Durakladı, böylece dudaklarını kaşlarının arasındaki ve üstündeki noktaya bastırmadan önce nefesi bir an için teninde gezindi.

Kendi saygınlığı için orada durması gerekiyordu. Boştaki elini kadının yüzünü avuçlarının içine alacak şekilde kaldırdı ve kendine geri adım atmasını söyledi. Kadının tatlı, kadınsı kokusu aklını başından aldı; nasırlı avuçlarına değen teninin yumuşak ve sıcak hissi sağduyusunu çaldı. Başını eğdi ve dudaklarını onun yanağına bastırdı, ağzını onunkine değdirdiğinde bu anı kurtarmanın mümkün olmayacağını biliyordu. Daha birkaç gün önce arzulayamayacağı bir cinsel dürtü, onurunu ayaklar altına almakla tehdit ediyordu ve adını bile tam olarak koyamadığı duygusal bir ihtiyaç, basit bir iyi geceler öpücüğünün amaçlandığı yerde felaket yaratacaktı.

İrade gücüyle ellerini indirmeyi başardı. "Tatlı rüyalar, Emmie Farnum."

Başını salladı ve odasına girerek kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Rüyaları o kadar tatlıydı ki, tekrar gözyaşları içinde uyandı ve Kont'un iyi niyetli nezaketinin nasıl bu kadar yıkıcı bir acı hissettirebildiğini merak etti.

"Papaz yardımcısı." Kont, teraslı bahçelere ve parlak, güneşli bir sabaha bakan geniş salonda konuğuna katıldı. "Sözünün eri bir adamsın."

"Masamdan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olan bir adamım," diye cevap verdi Hadrian Bothwell, pencereden dönerken nazikçe gülümseyerek. Din adamlarının bir noktaya kadar çekici olmaları beklenirdi ama Bothwell bu noktayı aşıyordu. Ayrıca uzun boylu, sarışın, mavi gözlü, daha genç ve St Just'ın gençliğinden hatırlayabildiği tüm papazlardan daha yakışıklıydı.

"Pazartesi günleri kendimi tamamen bırakıyorum." Bothwell'in gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Ne ceket ne de kravat giymeye özen gösteriyorum. Salı günleri, etrafta dolanıyorum ama kilise işlerinden kaçınıyorum."

"Şabat'ın bir Tanrı adamı için dinlenme günü olmadığı hiç aklıma gelmemişti. Biraz çay ya da elma şarabı veya limonata için zili çalabilir miyim?"

"Limonata suçlu bir zevk olurdu. Portakal bahçeniz üretim mi yapıyor yoksa ithal mi ettiniz?"

"Yetersiz bakıma rağmen portakal bahçesi çaba sarf ediyor." Kont uşağa işaret etti ve konuğunun yanına döndü. "Oturabilir miyiz?"

"Burada çok güzel manzaralar var. Barda eski kontun çiçeklerini yeniden canlandırabileceğinize dair bir sürü dedikodu dönüyor."

"Yani ticari olarak çiçek ticareti mi yapıyorsunuz?" Kont konuğunun berjer koltuğa oturmasını bekledi. "Bu aklımın ucundan bile geçmedi. Ben daha çok binek hayvanı yetiştirmeye ve eğitmeye meyilliyim."

"Kardeşim bana öyle söyledi," dedi Bothwell otururken. "Yaşlı kont çok sevilirdi ve bahçeleri yerel bir gurur kaynağıydı."

"Kardeşiniz." Kont konsantre bir şekilde kaşlarını çattı ve Bothwell soyadıyla birlikte hangi unvanın kullanılabileceğini düşünmeye çalıştı. "Vikont Landover?"

"Tam da o. Ben Yorkshire'dayken, o Cumbria'ya mahkum olduğu için kendimi teselli ediyorum."

"Yine de orası güzel. En azından yazın."

"Eğer şanslıysanız, bu tam altı hafta sürer. Görüyorum ki Bayan Farnum'la tanışmışsınız." Bahçede Emmie, Winnie'yi elinden tutmuş götürüyordu, diğer elinde de bir kova bahçe aleti vardı.

"Bayan Bronwyn burada yaşadığı için Bayan Farnum'un arkadaşlığından kaçınamazdım."

"Bronwyn son derece zeki küçük bir kız," dedi papaz. "Ve Bayan Farnum'un içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında, Bronwyn için elinden geleni yaptı."

"Onun durumu?" Kont öfkesinin canlandığını hissetti ama yüz ifadesini yumuşak tuttu.

"Bayan Farnum Rosecroft'ta oturmuyordu," diye belirtti papaz, "ama Bayan Bronwyn oturuyordu. Kendi güvenliğini düşünen hiçbir genç hanım merhum Lord Helmsley'in evine sık sık gitmezdi, bu yüzden Bayan Farnum'un çocuğa erişimi sınırlıydı. Ayrıca Bayan Farnum'un kendi endişeleri de var."

İçecekler getirilirken Kont yavaşça yirmiye kadar saydı, sonra da papazı bir bakışla mızrakladı.

"Bayan Farnum'un kökeninin mütevazı olduğunu bana kibarca hatırlatmaya mı çalışıyorsunuz?" diye sordu Kont, misafirine soğuk bir bardak limonata uzatırken.

Papaz onun bakışlarını karşıladı, içkisini yudumlayarak durakladı, sonra da onu inceledi.

"Emmaline Farnum'un bu toplumdaki konumu tehlikeli. Bundan hoşlanmıyorum ama zarar ben gelmeden önce verilmiş. Onunla birlikte olmanın Bayan Bronwyn'in yararına olmayacağı üzücü bir gerçek, buna rağmen kendi etkiniz önemli ölçüde ağır basacaktır."

"Bayan Farnum ayakta duramadığı için mi yargılanıyor?"

Papaz içkisini bırakırken başını salladı. "Sizin de söylediğiniz gibi mevki sahibi olmadığı için, maddi bağımsızlığı için, yakışıklılığı, gülümsemesi ve utanç içinde başını eğmek istememesi için. Mükemmel aşçılığı, eğitimi, bu cahil vadinin ötesine seyahat etmiş olması için. Eğer bu iyi bir nitelik, bir güç ise, o zaman birileri onu bunun için kınayacaktır."

"Hanımefendiye sempati duyuyor gibisiniz."

"Onun için teklifte bulundum," dedi papaz, sesinde yumuşak bir keder notası vardı. "Beni o kadar nazıkçe geri çevirdi ki, neredeyse reddedildiğimi anlamayacaktım."

"Dur tahmin edeyim." Kontun dudakları büzüldü. "Bir papazın karısının en azından kibarlık taslamaması gerektiğine işaret etti, ama gerçekte Bayan Farnum onu Bayan Winnie'nin çevresinden uzaklaştıracak ya da kendi bağımsızlığını sınırlayacak herhangi bir hareket yapmayacaktı."

Bothwell'in kaşları havaya kalktı ve sonra başını salladı. "Tam olarak anlayamamıştım ama onu gerçekten motive eden nedenleri sıralamadığı kesin. Ne yazık ki kadına olan saygım hiç azalmadı."

"Papazın karısı olmanın şu anki koşullarına göre bir gelişme olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bothwell, "Bence bu papazın karısı olmak olabilir," diye karşılık verdi. Kont, Bothwell'in çekici, yapılı ve hoş bir tavra sahip olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Kilisedeki pek çok erkek gibi, bu adam da insanlarla ilişki kurma konusunda kimsenin aptalı değildi. "Rahmetli babamın, bir erkeğin bu hayatta boş durmaması gerektiği yönündeki düşüncesini tatmin etmek için kilise için çalışıyorum lordum, ama en azından rahat bir şekilde varlıklı biriyim ve bakılması o kadar da zor değilim."

"O kadar mütevazı değil demek istiyorsun." Kont gülümsemek zorunda kaldı. "Eğer içinizi rahatlatacaksa, Bayan Farnum Winnie'ye Rosecroft'ta geçici bir mürebbiye olarak hizmet etmeyi kabul etti. Böylece her iki hanım da benim korumam altında olacak ve ikisine de saygısızlık yapılmasına izin vermeyeceğim."

"Bunun senin eğilimin olabileceğini düşündüm."

Kont'un gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Kardeşinizin şüphesiz size bildirdiği gibi, benim doğum koşullarımda da arzulanan bir şey yoktu."

"Kardeşim, saygıdeğer Vikont, altı aylık bir mucizeydi." Papaz içkisini tekrar eline alırken sırttı. "Ve bu tür mucizeler Aziz Michael'ın iyi sürüsü arasında endişe verici bir sıklıkta gerçekleşiyor."

"Ölçülü olmayı öğütlemiyor musunuz? Kendine hakim olmayı, perhizi?"

"Ben hoşgörüyü vaaz ediyorum," diye karşılık verdi papaz, "ve bir başkasını yargılamadan önce kendi evine bakmayı ve komşusunu kendisi gibi sevmeyi."

"Evli olmadığın sürece istediğin her kutsal şeyi vaaz edebilirsin ve en azından bölgedeki kadınlar seni can kulağıyla dinleyecektir."

Papazın gülümsemesi soldu. "İşte bu tartışılmaz bir gerçek. Karım ölene kadar bir papazın potansiyel bir kayınvalidenin entrikalarına karşı ne kadar savunmasız olduğunu fark etmemiştim."

"Başın sağ olsun, Bothwell." Kont, Bothwell'in içkisinden büyük bir yudum almasını izledi. Adam bir eş gömmek için fazla genç görünüyordu.

"Birkaç yıl oldu." Bothwell omuz silkti. "İlk yıl en zordur ve cemaat anlayışlı davrandı. Savaşta bir kardeşini kaybettiğini unutmuşum."

Kont anlayışla ona gülümsedi. "Keşke unutabilseydim."

"Pekala." Bothwell pencereden dışarı baktı. "İtirafımı dinlediğinize göre, ben yoluma devam edeyim, belki eve yürürken bu haftaki vaazım için harika bir ilham gelir."

"Ata binmiyor musun?" Bir vikontun küçük oğlunun ata binmemek için hiçbir mazereti olamazdı.

"Dört yıl önce Rosecroft köyüne geldiğimde," dedi Bothwell ayağa kalkarak, "daha önce yaşamı elinde tutan adam ölmüştü. Yaşlı adam ata binemeyecek kadar halsiz olduğu için cemaat ona güzel ve sağlam bir binek atı almıştı. Kanlı bir ata binip dolaşmam cemaatime hakaret olur ama ne zaman bir telefon görüşmesi yapmak istesem o atın kışına bakmak hassasiyetlerimi rencide ediyor."

Kont da ayağa kalktı. "Egzersiz yapacak vaktimden daha fazla atım var, belki arada sırada bana katılırsınız?"

"Çok isterdim." Papaz konuşurken sanki dua ediyormuş gibi gözlerini kapattı ve Kont durumun vahim olduğunu anladı.

"Gel," dedi Bothwell'i kapıya doğru yönlendirerek. "Pantolonum sana bol gelecektir ama botlarım büyük ihtimalle sana uyacaktır."

"Merhaba hanımlar." Emmie ve Winnie ahıra yaklaşırken Hadrian Bothwell gülümsedi ve Stevens atları uzaklaştırdı. "Bu içki senin mi?"

"Limonata," dedi Winnie, "ve biraz da peynirli ekmek getirdik." "Peynirli ekmek mi?" Papaz dramatik bir yumrukla göğsüne vurdu. "Oh, bırak

Bu mutluluk içinde ölürsem, yakın geleceğimde peynirli ekmekler olduğunu bilmek beni mutlu eder." Emmie tepsisini gölgelik bir bankın üzerine bıraktı ve papaza gülümsedi. "Merhaba, Bayan Emmie." Bothwell de ona gülümsedi ve Earl'ün dikkatli gözlerine göre bu gülümsemede biraz fazla özlem ve hasret vardı. Papaz, kadının yanağına bir öpücük kondurduğunda, Aziz Just gözlerini devirecekti ama Winnie onu çok yakından izliyordu. Winnie Yine de gözlerini devirdi ve bu onun mizahını geri getirdi.

"Merhaba, Bayan Winnie." Kont onu omuzlarına aldı. "Sen gözcüsün, bana şu peynirli ekmeklerden biraz gözetle."

"İşte orada." Winnie işaret etti. "Limonatanın yanındaki bankın üzerinde." Kont oraya doğru yürüdü ve bir tanesini almak için dizlerini büktü.

"Eldivenlerimi tut." Winnie'nin eldivenlerini çıkarması için iki elini de havaya kaldırdı. "Bir daha düşündüm de, senin de yemek yemen gerek. Yukarıda olduğunu zar zor anlayabiliyorum. Eldivenleri bankın üzerine at."

Kadın razı oldu ve küçük, altın sarısı kahverengi bir ekmek aldı. Ekmeği yerken kırıntılar Kont'un saçlarına döküldü.

Kont kendi peynirli ekmeğinden bir ısırık alarak, "Bunlar çok güzel," dedi. "Siz de bir tane almayacak mısınız, Bayan Farnum?"

Emmie onun gözlerinden kaçarak, "Sanırım öyle olacak," diye cevap verdi. "Papaz yardımcısı mı?" "Ama tabii ki."

"Dirseklerini kilitle, Winnie." Aziz Just onu kaldırıp başının üzerine koydu ve sonra yere yatırdı.

Winnie bir lokma ekmeğin etrafında, "Saçında kırıntılar var," dedi. "Kuş yemliklerindeki son furyayı başlatıyorum. Biraz limonata alabilir miyim? Bayan Farnum?"

"Yapabilirsin, ama eğil."

Başını eğerek ona uydu, böylece kadın saçlarına vurabilecekti. Ama kadın saçını çekmedi; parmaklarını saçlarının arasından geçirip yavaşçaeledi ve bu manevrayı birkaç kez tekrarladı. Kont, kadının dekoltesine bakakaldı ve göğüs dekoltesinden yayılan taze, çiçekli kokuyu içine çekti.

"Şimdi darmadağınksın ama artık vahşi yaşam için çekici değilsin."

Bir bardak alırken, "Yazık," diye mırıldandı. "Papaz, içiyor musunuz?"

"Öyleyim ve yemek yiyorum. Oturalım mı?" Ahırdan birkaç metre ötedeki gölgelik alanın altındaki küçük gruplaşmayı işaret etti ve oturduğu bankın iki yanında genç bir kadının kendisine katılmasına yetecek kadar yer bırakarak oturdu.

Zeki piç.

Bothwell, "Uzun zamandır peynirli ekmek yapmıyorsun, Emmie," dedi. "Onları özlüyordum."

"Beğendiğinize sevindim. Sizinle eve biraz gönderebilir miyim?"

"Sonsuza kadar borçlu kalacağım ve önümüzdeki iki gün boyunca beni arayan herkesi kıskandıracağım." Peynirli ekmekler ve limonata ortadan kaybolurken sohbet birkaç dakika daha devam etti ama sonra Bothwell memnun bir iç çekişle ayağa kalktı. "Rosecroft, bu harika dörtmala koşu için teşekkürler."

"Yarın öğleden sonra işin var mı? Neredeyse her gün onlarla çalışıyorum ama yanlarında biri olmadığında yolculuğun yarısını tavşanlardan kaçarak ve kendi gölgelerinden kaçarak geçiriyorlar."

"Ah, gençler. Hava müsait olursa yarın saat ikide binici kıyafetlerimle karşınızda olacağım. Hanımlar, iyi günler ve Emmie, bize katılmayı düşündüğün her Pazar seni görmekten mutluluk duyacağımı biliyorsun."

"Teşekkür ederim Hadrian." Gülümsemesi kibardı ama onu yakından izleyen Kont, gözlerinde bir şeylerin -üzüntü, keder, hüznü? "Bronwyn, tepsiyi ve fincanları mutfağa geri götürelim mi?"

"Bırak onu," diye emretti Kont, papazın ormanın içinde kayboluşunu izlerken. "Anladığım kadarıyla papaz evi kulübenizin yakınlarında bir yerde?"

"Tepenin hemen diğer tarafında. İki papaz önce burada on çocuklu bir adamımız vardı ve kilisenin yanındaki küçük yer çok mütevazıydı. Eski kont şimdiki malikaneyi inşa ettirdi ve kilisenin yanındaki ev de şimdi kilise salonu."

"Ve Bothwell en yakın komşunuz." *Çok güzel.*

"Siz benim en yakın komşusunuz lordum. Winnie, şu eldivenleri takım odasına götürür müsün ve atlara havuç vereceğini sanıyordum?"

Kont, "Stevens atların yeterince soğuk olduğunu söylerse," diye ekledi ve bakışlarını tekrar Emmie'ye çevirdi. "Şu işi bitirelim mi?"

"Pardon?" Gözlerini Winnie'nin geri çekilen formundan ayırmadı.

"Soğukkanlılığınızı kaybettiğiniz için özür dileyeceğiniz yer burası değil mi?"

dün gece ve sizi temin ederim ki çoktan unutuldu?"

"Öyle mi?" Sesi umutlu geliyordu. "Unutuldu mu yani?"

"Öyle değil." Pişmanlık duymadan sırtıttı. "Kollarımda güzel bir kadın hissetmek hafızamdan silinemeyecek kadar nadir bir zevk haline geldi. Saçların bile çok tatlı kokuyor."

Emmie kaşlarını çatı. "Neden?"

"Kokulu sabun kullandığınız için sanırım." Ses tonu takdire şayan bir ciddiyetteydi.

"Hayır." Emmie başını salladı ve ciddi bakışlarını onunkilere dikti. "Güzel bir kadınla birlikte olmak neden bu kadar nadir hale geldi? Yakışıklısın, zenginsin, unvan sahibisin, iyi bağlantıların var ve önemli bir kusurun yok. Elmalı tart tarifiniz bile var ve çocuklara karşı sabırlısiniz. Neden etrafınız güzel kadınlarla çevrili değil?"

"Durum biraz karışık, Emmie." Onun gerçek adını kullandığını çok geç fark etti ama bunun için özür dileyecek değildi. "Dükün oğlu olduğunuzda, hırslı her kadın için bir hedef olursunuz. Kardeşimin son metresi, parmağında bir yüzük bulma umuduyla ona benzeyen birinden çocuk sahibi olacak kadar ileri gitti." Emmie'nin kibarlığında bir hanımefendiye böyle bir açıklama yaptığı için özür dilemesi gerekirdi ama Emmie şaşkınlıktan çok meraklanmış görünüyordu.

"Topraklarım! Böyle bir yaratığa ne oldu?"

"Kardeşimin teşvikiyle çocuğun babası onunla evlendi ve Westhaven'ın onlara düğün hediyesi olarak verdiği küçük, sevimli mülkte mutlu bir olay bekliyorlar. Demek istediğim şu ki, benimle vakit geçirmeye çalışan kadınlar vermeye hazır olmadığım bir şey istediler."

"Peki ya diğer kadınlar?" Emmie yüzünü kızartan bir ifadeyle sordu. "Teyzem ve annem gibi kadınlar mı?"

"Para vermem gerekiyor ama böyle bir anlaşılmaya benim açımdan ilgi eksikti." Aklına gelen şeyi söylemek dilinin ucundaydı: *Çok fazla tecavüz gördüm.*

Ama Emmie'nin bakışları donuktu ve bu sözleri ona söyleyemezdi. Emmie çok iyi, çok dürüst ve çok masum olduğu için ona böyle şiddetli sırlar yükleyemezdi, yine de bu düşünceyi daha sonra düşünmek üzere bir kenara sakladı.

"Gel." Ayağa kalktı ve kolunu uzattı. "Dâhiyi alıp malikâneye gidelim. Onu şimdi lavanta köpükleriyle dolu bir küvete koyarsak, akşam yemeğinde bize katılabilecek kadar temiz olabilir."

"Sandığın kadar kırılgan değilim," dedi Emmie yolda yürürken. Merakla ona baktı ama yürümeye devam etti. "Düşündüğün kadar kırılgan ya da

erdemli ya da... Bana söyleyebilirdin, söylemediğin her neyse. Bana söyleyebilirdin."

Durdu ama gözlerini onlardan biraz uzaktaki tahtadan ayırmadı. Sanki onun suskunluğunu bir nezaket değil de bir reddediş olarak görüyordu ve buna tahammül edemiyordu.

"Hiç şüphesiz sizin de farkında olduğunuz gibi, kadınlar erkeklerin yapamayacağı şekilde mağdur edilebilir. Mağduriyet açıkça şiddet içerdiğinde, herhangi bir kadının herhangi bir erkekle neden bir işi olduğu sorusunu gündeme getirebilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ah, Emmie..." Kadının kolunu bıraktı ve birkaç adım uzaklaştı. "Bir kuşatmadan sonra, generaller askerlerin bir şehre saldırmasına izin verir. Alay kıyafetleri içinde çok şık bir şekilde geçit töreni yaptıklarını gördüğünüz bu adamlar, davranışlarını engellemek için güçlü önlemler alınana kadar öldüren, yağmalayan ve daha kötüsünü yapan hayvanlar haline gelirler. Bu taktiksel bir yöntemdir, çünkü bu şekilde istismar edilen her şehir bir sonrakinin direnmeden teslim olması için ilham kaynağı olur."

"Böylece bir adamın temel dürtüleri bile Kraliyet için bir silaha dönüşür. Kendi komutanları ona onurunu, insanlığını kaybettiriyor."

"Savaş ona tuzak kuruyor."

"Sen de bu kadar kullanılanlardan mıydın?"

"Değildim." Başını salladı ve omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Yağma, talan ve tecavüz bittiğinde düzeni sağlamak için uygulanan sert önlemlerden biriydim ama bu, surların aşılmasından birkaç gün sonra bile olabilirdi."

Emmie'nin parmakları onunkilerin arasından geçti ve başını omzunda hissetti. "Yani bir yeri yeryüzünde cehenneme çevirdikten sonra generaller sizden orayı medeniyete kavuşturmanızı bekliyorlardı."

St. Just başını sallamakla yetindi, anılar su yüzüne çıkmakla tehdit ederken boğazı daralıyordu.

"Ama seni cehennemden kurtarmak için henüz kimse gönderilmedi, değil mi?" Emmie sordu ve sesi onun adına kızgın ve öfkeliydi. Elini adamın koluna attı ve sessizce ona malikâneye kadar eşlik etti. Yakınlıkları tamamen düzgündü, birbirleriyle barışık bir çift gibi görünüyorlardı ama ikisi de tek bir medeni kelime bile konuşamıyordu.

Beş

Birkaç saat sonra akşam yemeğinden önce Emmie'yle ön salonda buluştuğunda Kont, "Önceki yorumlarım için hiçbir mazeretim yok," dedi. "Lütfen anlayışınız için teşekkürlerimi kabul edin, böylece Amery aşağı inip etrafı koklamaya başlamadan önce saygınlığımı toplamaya çalışabilirim. Biraz şeri ister misiniz? Şifalı olduğunu düşünebilirsiniz."

"Sherry çağırıyor." Emmie başıyla onayladı ama Kont'un gözlerinin etrafındaki gerginliği de fark etti. "Sen iyi misin?"

"Değilim," dedi kaşlarını çatarak. "Ya da az önce gördüğünüz gibi olmak istediğim kadar iyi değilim. Buralarda dolaşıyor, emirler veriyor ve görev listemi yerine getiriyorum ama sanki bir tuzak kapısının üzerinde duruyorum ve hiçbir uyarı olmadan kendi ayaklarımın dibine yığılıyorum." Kendi dürüstlüğü karşısında şaşkın görünüyordu. "Sordunuz ve bilmek istediğinizi hissettim."

"Yaptım ve yaptım. Keşke seni yakalayabilseydim."

Sözcükler ağzından çıkmıştı ve Kont'un içkisinin üzerinden ona öyle bir ifadeyle baktığını görene kadar pişmanlık duydu... inançsızlık ya da rahatlama. Hatta takdir bile.

"Çok naziksin, Emmie Farnum." Ağzı ciddiyetini korurken gözleri ona gülümsedi. "Ve bu iyi... hayır, dünyada böyle insanların olduğunu bilmek çok önemli. Benim dünyamda. Şarabınız."

Adam ona içkiyi uzattığında parmakları onunkilerin üzerinde gezindi ve Emmie bunun tadını çıkardı. Elbette ara sıra üzülen, bunalan ya da telaşlanan tek kişinin kendisi olmadığını düşünmek onu rahatlatmıştı. Ama Kral ve Ülke adına iyi bir adama uygulanan şiddete de hâlâ kızgındı. Çok güçlü, zinde ve yetkin görünüyordu ama yine aldatıcı davranmıştı. O yaralı bir barbar. Nazik, kurnaz, yakışıklı, yaralı bir barbar.

Emmie'nin çoğunlukla izlediği akşam yemeğindeki sohbet, kont ve konuğunun malikâne işlerini ve ortak tanıdıklarını tartışmalarıyla devam etti,

ve hatta ikisinin de tanıdığı atlar.

Emmie onların gevezelik etmesine izin verdi, uzun gün ve mükemmel yemek onu yakalamıştı. Mallarını pişirmek ve teslim etmek üzere paketlemek için çok erken kalkmak, ardından günlerini Winnie'ye ayak uydurmaya çalışarak geçirmek ve geceleri pek de rahat uyuyamamak onu yıpratıyordu.

"Ayaklarının üzerinde uyuyor," diye duydu Emmie ve başını çevirdiğinde Kont'un ona gülümsediğini gördü.

"Özür dilerim beyler." Yorgun bir gülümseme sundu. "Yün topluyordum."

"Gelin." Kont ayağa kalktı ve kolunu uzattı. "Belli ki buradaki arkadaşlık, bizi çağıran hayallere kıyasla çok sıkıcı. Douglas kütüphaneye gidip bize iskambil kâğıtları bulurken ben de size yukarıya kadar eşlik edeyim."

Akşam yemeği otların biçilmesi nedeniyle ertelenmişti ve güneş bataklı çok olmuştu. Emmie, Kont'un kolunda sürüklenirken esnemesini güçlükle bastırdı.

"Mumu iki ucundan da yakmana izin veremem, Emmaline," diye azarladı Aziz Just. "Ya sana mutfakta yardımcı buluruz ya da biraz daha dinlenmeni sağlarız. Bitkin görünüyorsun ve Douglas da aynı fikirde, yani bu iyi niyetli bir gerçek. Yarın sabah Winnie'yi de yanımda götüreceğim, sen de uyuyacaksın."

Emmie, bazı kadınların "bir düzine yeni bone" ya da "çikolata" veya "yılda yirmi bin dolar" dediği gibi, "Uyu," dedi.

"Yarın fırın günü değil," diye devam etti Kont. "Winnie bana programının her ayrıntısını anlattı ve yarın fırıncılık yok. Yani dinleneceksiniz?"

Odasına vardıklarında Emmie, "Ben uyuyacağım," dedi ve kapısını iterek açtı. Emmie'yi karanlık odaya götürdü ve Emmie onu izlerken birkaç mum yaktı.

"Doğruca yatağına gideceksin," diye uyardı. "Bay Darcy'nin ya da seni uykuya daldırmak için okuduğun her neyse onun kollarında çürümek yok." Kız odanın içinde yavaş ve rastgele hareketlerle dolaşırken adamın öğütlerini dinledi.

"Emmie?" Mumları yere bıraktı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Ama sesi en ufak bir şekilde titriyordu.

Yatakta. "Sadece yorgunum. Keyifli bir akşam için teşekkürler."

Yatağa doğru gitti ve durakladı, kaşlarını çatarak ona baktı. Sert bir nefes verdi, sonra onu ayağa kaldırdı ve kollarını ona doladı. "Lanet olası regl dönemin geldiğinde ikimiz de rahatlayacağız."

Bir an için kaskatı kesildi ve ona karşı direndi, ama sonra ürpertici bir nefes aldı, sessizce başını salladı ve yanağını onun göğsüne koydu. Adam ona sarıldı, bir eliyle saçlarını okşadı, diğer eliyle de onu kendisine sabitledi ve adamın sıcaklığı ve sağlam gücü Winnie'yi daha yorgun ama bir şekilde de rahatlamış hissettirdi. Winnie onun bakımında gelişecekti. Emmie'nin asla göze alamayacağı şekilde gelişecekti.

"Ara sıra biraz rahatlamak istemenin bir suçu yok Emmie. Yetişkin olmak, ara sıra kucaklanmaya ya da elimizi tutmaya ihtiyaç duymayacağımız anlamına gelmez."

Tekrar başını salladı ve kollarının adamın beline dolanmasına izin verdi. Yavaşça onun teklifine boyun eğdi, ağırlığının giderek daha fazlasını desteklemesine izin verdi. Adamın eli saçlarından sırtına doğru kaydı ve avucunu yavaş, dairesel bir okşamayla kürek kemiklerinin üzerinde gezdirdiğinde, kadın iç çekerek yanağını adama sürttü.

Bütün gece orada durabilirdi, onun kollarında olmak o kadar huzurlu ve doğru hissettiriyordu ki. Adamın kokusu onu sarıyor, vücudu içini ısıtıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, adam geri çekilince gülümsedi. "Ve iyi geceler, iyi şövalye." Adam onun kelime oyununu anlamış olmalıydı, çünkü gülümsemesine karşılık verdi, alnından ve yanağından öptü ve geri çekildi.

Birbirlerine dokundukları anlara değer veriyordu, çünkü adamın istediği gibi, rahatlamıştı. Ama adam onu sadece nazik davrandığını bilecek kadar yakın tutmuştu. Kalbi onunki gibi hızlı atmıyordu; vücudu onunki gibi alçak yerlerde kıpırdamıyordu; düşünceleri evlilik dışında hiçbir düzgün insanın ziyaret etmediği yollarda yuvarlanmıyordu.

Ve çok yakında, bu nazik, sevimli adam Winnie'yi ondan alacaktı, öyleyse Tanrı aşkına ne yapıyordu, ona getireceği acı için kendini çelikleştirmesi gerekirken, onunla ilgili fanteziler kuruyordu?

Emmie özel, keskin bir kokuyla uyandı. Winnie'nin giderek daha nadir ve tatsız kazalarıyla i l i ş k i l e n d i r d i ğ i bir koku.

"Ondan nefret ediyorum." Winnie, Emmie'nin yatağının yanından ters ters baktı. "O kötü biri ve Londra'ya geri dönebilir ve Lord Amery de burada kalıp

Rosecroft."

"Günaydın Bronwyn." Ağır ve uzun bir uyku çekmiş olan Emmie'nin ilgilenmesi gereken kendi ihtiyaçları vardı. "Banyo için zili çalarken bana izin verir misiniz?" Zil gizlilik perdesinin arkasındaydı, bu yüzden Emmie gerekli takviyeleri çağırırken doğanın çağrısına kulak verdi.

"Sen de ondan nefret etmelisin," diye öfkeyle devam etti Winnie. "Rosecroft'u ele geçiriyor ve o ne zaman isterse o zaman pişirmek zorundasın, bana bakmak zorundasın ve yaşadığın yer burası bile değilken burada uyumak zorundasın."

Emmie içini çekti, kendini iyi hissetme duygusu hızla buharlaşıyordu. "Bu kıyafetleri çıkarman gerekiyor Winnie ve eğer sana daha iyi göz kulak olabileceğim anlamına geliyorsa burada olmaktan mutluyum. Ve bana ne zaman pişireceğimi söylemiyor."

Winnie, Emmie'nin önlüğünün fiyonklarını çözebilmesi için arkasını döndü, ama çocuğun duruşundaki her kas ve sinir huysuzluğu belli ediyordu. Winnie'nin sinirlenmesi iyi bir şey değildi, zira çocuk hayatından memnun olmadığına saatlerce ortadan kaybolduğu biliniyordu.

"Peki Kont senin gazabını kazanmak için ne yaptı Bronwyn?"

"Şu korkunç yaşlı Leydi Tosten..." Winnie ellerini düz, küçük göğsünün üzerine doğru uzattı. "Bizi barda buldu ve tam orada oturuyor olmama rağmen söylenmeyi kesmedi. Bana merhaba demedi, reverans yapmamı istemedi, bana gülümsemedi bile, çünkü Kont'u tavlamaaya çalışmakla meşguldü. Lord Amery konuşmaya dahil olana kadar ona selam bile vermedi, ben de dahil oldum."

Emmie, Kont'un planının, kendisi uyurken çocuğu gizlice kasabaya sokmak olup olmadığını merak ederek kendi öfkesini gizledi. Belki o kadar sinsi değildi ama kurnazlık, kendine saygısı olan her barbarın işiydi.

Ve topraklarım, onun iyi geceler öpücüğü fikri.

"Ne dedin sen?" Emmie, Winnie'nin sırılsıklam giysilerini dikkatle başının üzerine kaldırırken sordu.

"İşemem gerektiğini söyledim," dedi Winnie haklı bir öfkeyle, "doğrusu da buydu, ama o aptal Bayan Tosten sanki meyan kökü istemişim gibi davrandı. Ona kontla kalmam gerektiğini söyledim, çünkü bu bir nişan kuralı, ama Rosecroft'a büyük bir meyan kökü gibi baktı. Lord Amery bizi oradan kurtardı, ama çok kötüydü ve şimdi de çağırmaya gelecekler. Ondan ve o kadınlardan nefret ediyorum ve onları burada istemiyorum. Keşke Lord Amery benim babam olsaydı."

"Eğer ziyarete gelirlerse, Kont'u ziyaret edecekler, Bronwyn. Seni görmeye gelmiyorlar."

"Neden olmasın?" Winnie karşılık verdi. "Kont, Bay Danner'a, eğer Kral babamın soyadını farklı yazsaydı, annemin dediği gibi Helmsley olacağımı söylemiş. Bay Danner'a bir midilliye ihtiyacım olduğunu ve onun koruması altında olduğumu söyledi. Sonra o yaşlı kadın ona doğru kanat çırparak geldiğinde beni görmezden geldi. Ben de *tam orada* oturuyordum."

"Yani onun dikkatini çekmek için kaba davrandın," diye özetledi Emmie. "Ve muhtemelen onu bu şekilde utandırmandan hoşlanmadı."

"Utanması gerekirdi!" Winnie söyleniyordu. "Leydi Tosten onu itiyordu..."-ellerini tekrar göğsünün üzerinde salladı-"tam koluna yaslanmıştı ve kadın yaşlı, şişman ve iğrençti. Ve ben... ben..." Winnie'nin sesi titredi ve kendini Emmie'nin bacaklarına doğru itti. "Ben... meyan kökümü... almadım!" Son sözcük öfke, sefalet ve kızgınlık dolu bir feryatla çıkmıştı.

Emmie onu bir havluya sardı ve kucağına aldı, durumun daha fazla ele alınabilmesi için bir ağlama nöbetine katlanılması gerektiğini biliyordu. Kapının sessizce çalınmasının kahvaltının gelişini müjdelediğini umdu ve çocuk hâlâ omzunda burnunu çekerken kapıya gitti.

"Özür dilerim." Kont koridorda durdu. "Uyanık olacağınızı ve Winnie'nin nereye gittiğini bileceğinizi umuyordum."

"Senden nefret ediyor," dedi Emmie hoş bir ifadeyle ve çocuğun tacını öpmek için döndü. "Ben de senden pek hoşlanmıyorum."

"Ben de onunla birlikte değilim, ama artık onun güvende olduğunu biliyorum, başka bir zamana kadar hoşnutsuzluğumu ifade etmeyeceğim." Adam uzaklaştı, ama Emmie onun üzerinden bir kez daha kaza kokusu almadan önce değil. Burnunu masumca boynuna dayamış olan çocuğa kaşlarını çattı ama Winnie ıslanıp temizlenene ve Emmie'nin kahvaltısından biraz paylaşıp kadar soru sormadı.

"Ondan hâlâ nefret ediyorum," diye karar verdi Winnie bir portakal parçasını düşünürken. "Eğer özür dilersem, meyan kökü alabilir miyim?"

"Kaba davrandığım için mi? Meyan kökü alsanız da almasanız da özür dilemelisiniz."

"Sadece kaba değildim," dedi Winnie, birden suratı asıldı.

"Ne yaptın sen?" Emmie bir kolunu çocuğun beline doladı ve ona sarıldı.

Winnie yüzünü saklayarak, "Eve vardığımızda, ama inmeden önce eyerine işedim, ama onu da yakaladım," dedi. "Tutabilirdim ama onunla konuşamayacak kadar kızgındım, o yüzden işedim."

Emmie çocuğu kucağında tutuyordu, bu yüzden sessizce bile olsa gülmeye cesaret edemiyordu ama içinde bir dürtü vardı. Winnie'yi kendisi olduğu için, Tosten dişilerini sinsi baş belaları olarak gördüğü için, büyük süvari subayının silahlarını bir çocuğun kullanabileceği birkaç silahla vurduğu için takdir etme dürtüsü.

Ama Winnie'yi seviyordu, o yüzden gülmedi.

"Douglas'ı süzdüğünü görüyorum," diye homurdandı Earl, Emmie'nin papatya tarhını ayıklamak için oturduğu yerin arkasından.

"O evli," dedi Emmie, "sevgili Guinevere bu şerefeye nail olamasa da, onun yerine bazı özelliklerini takdir etmeye hazır buluyorum kendimi."

"O onurlu biri, Emmie." Kont, avludan ahırlara doğru ilerleyen Douglas ve Winnie'yi izliyordu ve sesinde bir nota vardı, belki de bir uyarı.

"Ben de öyle." Emmie ayağa kalktı. "Adam çekici, cazibeli ve Winnie'ye karşı nazik. Ondan hoşlanıyorum ve umarım o da benden hoşlanıyordur, çünkü görünüşe göre mükemmel bir arkadaş. Söylenmesi gereken başka bir şey var mı?"

Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştığında, Kont'un yüz ifadesinde bir mizah belirtisi vardı. "Özür dilemek için değilse, bu konuda değil."

"Kabul edildi." Emmie başıyla onayladı ama onun ruh haline güvenmiyordu. Onun Lord Amery ile oyalanacağını mı düşünüyordu? Uygunsuzluğa çok yaklaşan, neredeyse uygunsuzluktan da beter bir öpücüğe tahammül ettiği için mi? Ama hayır, görünüşe bakılırsa bunu öyle görmüyordu -sadece alnından ve yanağından öpmüştü- ki bu da Emmie'nin Kont'a karşı hissettiği çekim ne olursa olsun, onun bundan habersiz ve bir kadın olarak kendisine karşı kayıtsız olduğu hissini oldukça ürkütücü bir şekilde doğruluyordu.

"Benimle yürüyecek misin?" diye sordu Kont, bakışları ölçüyordu.

"Bu sabah kasabaya yaptığınız ziyareti yorumlayacak mıyız?" *Ya da belki bir öpücük?*

"Yapacağız ya da bir başlangıç yapacağız."

Emmie etrafına bakındı ve Winnie'nin en sevdiği tırmanma ağacının altındaki bankı gördü. "Gel bakalım." Winnie'nin yapacağı gibi onu elinden tuttu ve gölgeye doğru çekti. "Söyleyeceğini söyle."

Eteklerini düzeltti ve adam önünde volta atmaya başladığında, elini tekrar tuttu ve parçasının yanındaki yerden söyleneceğini işaret etti. "Sen konuşurken etrafta dolaşmanı izlemeyeceğim. Enerjinizi atlarınıza saklayın."

"Haklıymışsın." Onun yanında arkasına yaslandı ve çizmeli ayaklarını önüne uzattı. "Winnie kasabaya gitmeye pek hazır değildi, ama bence rezil bir geri çekilmeye rağmen iyi bir şey başarıldı."

"Sana karşı çok çabuk sahiplenici oldu." "Beni mi yoksa meyan kökünü mü sahipleniyor?"

"Sen." Emmie eteklerini yeniden düzeltti, bir kraliyet üyesine ne zaman ve nasıl bu kadar aşına olduğunu merak etmemeye çalışıyordu. Belki de onu öpmesine izin vermesinin bununla bir ilgisi vardı. "Leydi Tosten ve Bayan Tosten'a rastladınız ve Leydi Tosten'ın mahalledeki diğer kadınlara üstünlük taslamaktan başka yapacak bir şeyi yok ve tabii ki sizinle ilk tanışan o olmalı. Winnie, bir şekilde, bir rakip sezdi ve terk edilmenizden memnun olmadı."

"Tanıdıklara selam vermem mi gerekiyordu? Winnie'nin bunu aşması gerekecek."

"Atlatacak, gerçi Winnie kısa hayatında çok şey atlattı. Dört yaşındayken teyzemin ölümünü atlattı ve mülkte dolaşmaya başladı. O zamana kadar bebek bezleri, kazalar ve benzeri şeylerle işinin bittiğini sanıyorduk ama bu konuda çok şey kaybetti. Sonra yaşlı kontun ölümünü atlattı ve kontes gibi o da ona çok düşküdü. Sonra kontesin hastalanmasını atlattı. Sonra teyzelerinin tek kelime etmeden ortadan kaybolmasını atlattı. Şimdi, tam dengesini bulmaya başladığını düşünürken, babasının ölümünü ve evinin bir yabancıya eline geçmesini atlatmak zorunda. Lord Amery'ye ilk sorduğu soru, onun da gidip gitmeyeceğiydi ve Lord Amery ona evet, onun da gideceğini söylemek zorunda kaldı; tıpkı annesi ve babası, kont, kontes, teyzeleri ve zamanla benim gibi."

Yanındaki adam uzun bir süre sessiz kaldı, uzun bacaklarının altından botlarına baktı, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı.

"Görmeye geldim," dedi, "bizim Winnie savaştaymış."

"Ne demek istiyorsun?" Emmie onun derin konsantrasyonundan kaynaklanan durgunluğunu hissederek cevap verdi.

Kont çizmelerine, "Yarımada seferlerinin cehennemi," diye bilgi verdi, "İspanya'nın kendisinin savaş alanı haline gelmesiydi - eski surlarla çevrili kasaba ve şehirler,

tepeler ve ovalar."

Emmie, o düşüncelerini toparlarken bekledi.

"Tahtta bir Fransız olduğu için elbette her fırsatta Fransız sempatizanları vardı. Çocukları casus, yem, haberci ve benzeri şekillerde kullanmaktan çekinmiyorlardı. Ancak herhangi bir çocuk -her yaştan herhangi bir çocuk- şiddetin etkisine maruz kalıyordu. Yetimler her yerdeydi, dileniyor, yiyecek arıyor, bir akrabaları tarafından alınıp bir sonraki kasaba düştüğünde o akrabalarına kaçmak zorunda kalıyorlardı. Yaşlı, becerikli ve yürek parçalayıcı bir şekilde kendi kendilerine yeten ve hayatta kalma çabalarında zorunlu olarak vicdansız hale geldiler."

Gözleri öylesine kasvetliydi ki, Emmie onun hatırladığı dehşeti ancak tahmin edebiliyordu.

"Winnie'nin bir vicdanı var."

"Öyle." Kont gözle görülür bir çabayla bakışlarını onunkilere çevirdi. "Sayenizde biliyor. Ama kendini koruma içgüdüğü kadar gelişmiş değil."

"Ya da öfkesi." Emmie dürüstlüğü dürüstlikle karşılık vermeye karar verdi. "Winnie tehdit edildiğini, alay edildiğini ya da üzüldüğünü hissettiğinde ilk dürtüsü öfke oluyor ve bu öfke kendisinden birkaç yaş küçük bir çocuk gibi yüksek, mantıksız ve çoğu zaman şiddetli bir öfke. Birkaç aydır onu gerçekten öfkeli görmemiştim, ama anladığım kadarıyla sizin için bir gösteri yapmış."

Kont gülümsedi. "Çok zekiydi. Tabiri caizse barutunu kuru tuttu, sonra beni pusuya düşürdü ve ben hâlâ öfkeyle doluyken kaçtı."

"Bunu yanına bırakamazsın." Emmie bu gözlemi isteksizce yaptı. "Bir şekilde cezalandırılmalı. Büyüklerine karşı kaba davranamaz, hele hele üstlerine karşı hiç."

Kont başını salladı. "Tosten'lar ondan daha iyi değil. Bu konuda tartışmak isterdim ama yapamam. Winnie, Londra'dan kaçmak için ayrıldığım entrikacı yaşlı bir kadının hedef tahtasına oturduğumu doğru tahmin etmiş."

Emmie alaycı bir kaşını kaldırdı. "Kendini hazırla. Anladığım kadarıyla artık ziyaretçi kabul ediyorsunuz ve kış gelmeden huzur bulamayacaksınız."

"Tanrım." Kont öne doğru oturdu, kollarını kalçalarına dayadı ve başını öne eğdi. "Ben bir askerim, Emmie, ya da belki bir atlı, bir

toprak sahibi. Majesteleri nasıl dans edeceğimi, hangi çatalı kullanacağımı ve nasıl giyineceğimi bilmemi sağladı ama... Tanrım."

Ama Emmie ani bir sezgiyle, salonda, hanımlar ve beyler arasında kendini bir sahtekâr gibi hissettiğini tahmin etti. Tanrı biliyordu ki kendini yeterince sık sahtekâr gibi hissetmişti, bu yüzden ona sık sık kendine söylediği şeyi söyledi.

"Hayatta belli bir payınız var lordum. Bazılarını siz seçtiniz, bazılarını seçmediniz ve çoğunu da seçtiğinizi fark etmediniz. Yine de hayattaki kaderiniz bu ve elinizden gelenin en iyisini yapmalısınız. Sizin konumunuzdaki bir adam arayanları kabul eder ve geri döner. Komşularını ağırlar ve onlarla iyi geçinir. Evlenir ve mirası güvence altına alır. Topraklarıyla ilgilenir ve her koşulda bir centilmen gibi davranır."

Ben ekmek pişirirken, diye sessizce sonuca vardı Emmie, senden tam olarak bir mülk ve bütün bir evren uzakta.

"Görevimi anlıyorum." Kont ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama sadece rasyonel bir bağlamda. Bir asker emirlere itaat eder çünkü bir ordu disiplinsiz kalır ve kendini katliama açık hale getirir. Bir centilmen zayıfları korur, çünkü onlar kendilerini koruyamazlar. Toprağa bakar çünkü yemek yememiz gerekir, vs. Ama yapılacak bir iş varken yabancılarla çay yudumlayanın ve hava durumunu tartışmanın amacı nedir Tanrı aşkına?"

Emmie onun gerçekten şaşkın olduğunu gördü. Ama sonra aklına muhtemelen üniversiteden savaş alanına gittiği ve savaşacak başka savaş kalmayana kadar orada kaldığı geldi.

"Hiç yalnız kalmadın mı?"

"Tabii ki yalnızım. Her asker yalnızlıkla tanışır." Binici çizmelerine kaşlarını çatarak bakmaya geri dönmüştü.

"Peki yalnız olduğunuzda ne yaparsınız?"

"Yapacak hiçbir şey yok. Çalışıyorum, gezmeye gidiyorum, mektup yazıyorum. Geçiyor." "Hayır," dedi Emmie, "öyle değil. Bu insanlar senin zamanını

çay ve sohbet, belki de yapmanız gereken şey bunlardır."

"Pek sayılmaz." Ayağa kalktı. "Onlar potansiyel arkadaş değil Emmie. Ne hakkında olduklarından emin değilim ama arkadaşlığı anlıyorum. Kardeşlerim benim dostlarım ve onlar için seve seve ölürüm. Leydi Tosten arkadaşım değil ve asla da olmayacak."

"Yapmayacak." Emmie de ayağa kalktı. "Ve muhtemelen yanlış söyledim. Arkadaşınız olmayacak ama belki de kayınvalideniz olacak?"

"Sen de mi?" Kont ellerini beline dayadı ve başını geriye doğru eğerek yukarı baktı. "Douglas bana şimdi vadideki en güzel düveyle açık artırmaya çıkarılacağımı söyledi ama bu ihtimal pek cazip gelmiyor."

"Bekâr erkeklerin yatkın olduğu o yalnızlık halinden bahsetmiyor mu?" Emmie gülümseyerek sordu.

"Aslında hayır, Emmie." Ona özellikle sert bir bakış fırlattı. "Kavrayırsız bir dişiyi yatağıma götürüp pençelerime itaatkâr bir şekilde boyun eğdirme ihtimali hiç çekici değil. Ah, yüzünü kızarttım. Bu konuşmayı başarılı buluyorum."

"Yaramazlık yapıyorsun." Sakin tonuna rağmen bu yorum onu rahatsız etti. Çok açık sözlü, çok kişisel ve çok fazla duymak istediği bir şeydi.

"Dürüst davranıyorum." Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve onu eve doğru çekti. "Bir asker emirlere itaat eder ve ben bunu çok uzun ve tatsız yıllar boyunca yaptım. Arkasındaki amacı anlayamadığım farklı bir emir dizisine uymaya alışmam biraz zaman alacak."

"Sen Winnie gibisin," dedi Emmie, kol kola yürümek için yer değiştirerek. "Çok temkinli, kendine güvenen ve düşmanları gizlenmedikleri yerlerde görmeye eğilimli."

"Belki öyleyim ama ben çocuk değilim ve onun kadar çok kayıp vermedim. Onu nasıl cezalandırmamı öneriyorsun?"

"Winnie size tapıyor ama bu hayranlığı saygıyla dengelenmeli. Atlarınızı çözdüğünüz gibi bunu da çözeceğinizden eminim."

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Kolunu bıraktı ve eğildi, doğrulurken ağzının köşeleri yukarı kalktı. "Ahırdaki rakibime katılacağım, ama öğle yemeğinde seni görmeyi dört gözle bekliyorum, o zamana kadar hem sosyal çağrılara hem de sahiplenici çocuklara izin veren bir anlaşma yapabilirim."

"İyi şanslar lordum. Unutmayın ki saygı esastır."

"Beni at yalağına attın!" Winnie böğürdü.

"Beni ıslattın." Kont onun üzerinde yükseliyordu. "Ben de seni ıslattım." Ama sonra sırttı. "Ve bugün sıcak bir gün ve sen orada mutlu görünüyorsun."

O da sırttı ve üzerine su sıçrattı. "Ben güzel ve serinim," diye mırıldandı, "sen ise sıcak ve sefilsin, ayrıca at yalağına sığmazsın,

İşte böyle!" Adama tekrar su sıçrattı ve adamın tişörtünü çıkarıp sırtına sıçratmasını, sonra da zevk çılgınlıkları atarken hırlayarak ve tehdit ederek üzerine yürümesini kışkırttı.

Douglas ahırdan çıktı, önündeki müzakereler karşısında kaşları çatıldı.

Winnie ayağa kalkıp tişörtünü başına geçirirken, "Demek yeniden birbirimize yardım etmeye başladık?" diye sordu.

"İslandık," diye karşılık verdi Winnie, "çünkü o beni suya batırdı, çünkü ben... Şey, ben ıslandım." Önlüğü çimenlere ıslak bir şekilde çarptı ve kısa elbisesiyle iki adama da sırtıttı. "Ama ben güzel ve serinim."

"Öyle," dedi Douglas, "ve kontun rahatını da çok düşüncelice sağladınız. Ancak ben öğle yemeği için eve gideceğim ve umarım ikiniz için de bir şeyler kalmıştır, çünkü masaya gelmeden önce üstünüzü değiştirmeniz gerekiyor."

"İşte." Kont Winnie'yi kaldırdı ve gömleğini ona sardı. "Maviye dönüyorsun ve bu renk gözlerinle uyumlu olsa da, üşütürsen Bayan Emmie benden bir şerit koparır."

Onu eve kadar taşıdı ve Douglas'ın yanında yürümeye başladı. İnatçı küçük bir kızla hayır işi yapıyor olmasının bir önemi olmamalıydı. Onun kalçasına tünemiş, kulaktan kulağa gülümserken kendini çok iyi hissetmesinin bir önemi olmamalıydı. Altı yaşındaki bir kızın onu sahiplenmeye başlaması önemli olmamalıydı.

Emmie Farnum'un elini tutmak ya da basit bir rahatlama için ona sarılmak gibi - ya da sınırlarını aşma tehdidinde bulunan bir iyi geceler öpücüğüyle adlandırılmaz olanı riske atmak gibi - bunlar önemsiz, dikkatinin altında olması gereken şeylerdi. Ama bu tür şeyler varken, komşularının sosyal çağrılılarıyla uğraşma ihtimali o kadar da ürkütücü değildi.

Aziz Just, huzur ve bereketin avucunun içindeymiş gibi görüldüğü güzel bir gün geçirdi. Kendi topraklarında çalıştığı, işçileriyle kaynaştığı, kiracılarının geniş konuşmalarına ve ihtiyatlı tavırlarına aşina olduğu bir gün.

Aziz Just şafaktan öğleden sonraya kadar çalıştı, kavurucu güneşin altında samanları tırmıkladı ve bağladı, bedenini hoş bir yorgunluk hali onu ele geçirene kadar kullandı. Saman mahsulü bittiğinde, Caesar apsesini henüz iyileştiremediği için akşamı hem Wulf'u hem de Red'i keserek geçirdi.

Sonra yıkandı ve uykuya daldı, çok ve iyi çalışmış bir adamın kemiksiz, rüyasız uykusu. Ancak ertesi sabah kalktığında, ot biçmenin bu işe alışık olmayan kaslarını yıprattığını ve Yorkshire'da bile yaz güneşinin iş demek olduğunu fark etti.

Otuz iki yaşından biraz daha genç hissederek yatağa girmişti; onlarca yıl daha yaşlı hissederek kalktı. Gıcırdayarak kahvaltı salonuna indiğinde Douglas'ı da aynı durumda buldu.

Douglas ona çaydanlığı uzattı. "Yazın sizi bir daha ziyaret etmeyeceğim, St. Just. Bana gençlik hayalleri veriyor."

"Sabaha kadar soluyor," diye kabul etti Kont. "Kendimi hızlı bir attan sert bir şekilde düşmüş ve ardından birkaç gün boyunca güneşli İspanya'nın tepelerinde pişmeye bırakılmış gibi hissediyorum."

"Günaydın beyler." Emmie gülümseyerek içeri girdi. "Aman Tanrım." Gözleri kan çanağına dönmüş bir adamdan diğerine baktı. "Dün aşırıya mı kaçtık?"

"Yaptık," dedi Douglas. "Gerçi ikimiz de daha iyi biliyoruz."

"Ağrılarınıza iyi gelebilecek bir merhemim var. Ve güneşte kalmış gibi görünüyorsunuz, lordlarım. Ona da iyi gelecektir."

"İspanya'da bulunduktan sonra güneş yanığına karşı kalıcı bir bağışıklığım olduğunu sanıyordum." Kont ona çay koyarken içini çekti. "Çok erken yaşlı, çok geç bilge."

"Ama gözlerinin yeşilini çok güzel ortaya çıkarıyor. Ve şimdi samanlığınız dolu ve Bay Mortimer'ı çok etkilediniz."

Douglas dikkatle ayağa kalktı. "Vikontesim ve kızım için haftanın maceralarını özetlemeye gidiyorum. İltifatlarınızı iletirim, St. Just."

Douglas her zamankinden biraz daha az tempolu bir şekilde ayrıldıktan sonra Kont arkasına yaslandı ve Emmie Farnum'un kahvaltısını mahvedişini seyretme zevkini tattı. Ne boyutları ne de hayattan aldığı zevk bakımından narin biri değildi. Gülüyor, ağlıyor, yiyor, öfkeleniyor ve tüm bunları daha düzgün bir hanımefendinin göstermeyeceği bir enerjiyle yapıyordu.

Ve yaramaz zihninin bunu düşünmesine engel olamadan önce, onun diğer her şeyi yaptığı gibi tutkuyla sevip sevmediğini merak etti.

"Biraz daha çay?" diye sordu kızarmış ekmek dilimlerinin arasındayken.

"Bir portakal, sanırım." Elinden seçtiği portakalı, parmaklarının birbirine değdiğinin farkında olmadan aldı. O böyleydi, dokunmaya, hatta el ele tutuşmaya istekliydi, sanki bunu yapmak son derece normalmiş gibi. Bunu şaşırtıcı ve hoş bir özellik olarak görüyordu ama aynı zamanda alçaltıcı da buluyordu.

Bunun onun için bir anlam ifade ettiğini gösteren o küçük işaretleri asla vermedi; ne hızlıca geri çekilen bir nefes, ne gözlerin düşmesi, ne de kızarmak. Tuttuğu Winnie'nin eli de olabilirdi.

"Sen ve Winnie bugün ne yapacaksınız?" diye sordu, bakışlarını onunkilerle buluşturmaya zorlayarak.

"Winnie yeni arkadaşı Rose'a cevap olarak bir mektup yazıyor. Winnie resim kâğıdı istediği için mektuptan daha fazlasını değiş tokuş ettiklerini anlıyorum. Ayrıntılarla ilgili olarak bana danışılmadı."

"Elimizde oyuncak var mı?" Parmaklarının portakalın kabuğunu yırtışını izledi. Güçlü, yetkin parmaklar saçlarını nazıkçe taramıştı.

"Oyuncaklarımız var. Anna ve Morgan'ın birçok eski oyuncağı var, hatta Winnie'nin babasına ait olanlar da var. Özellikle onları seviyor."

"Bir şeye ihtiyacı olursa bana söylemelisin." Kont ayağa kalktı, ama kahvaltıda onu süzmeye devam etmemek için sertçe.

Emmie sempati içinde kaşlarını çatı. "Pek iyi değilsin, değil mi?" "Biraz at merhemi bulup yola devam edeceğim. Ama ben yapmayacağım, kıyamet gününe kadar lanet bir tırnığa dokunamazsın."

"Yazıklar olsun, Devlin St. Just," diye usulca azarladı, ayağa kalktı ve avucundaki kabarcıkları incelemek için adamın elini tuttu. "Gel bakalım, sızlanmak yok. Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Altı

Lanet olsun. Emmie'nin onu bileğinden tutup üst kattaki yatak odasına götürmesine izin verdi. Kapıyı hiç düşünmeden arkalarından kapattı ve aklına Londra'da, yatak odasında bir hanımefendiyle baş başa kalması durumunda, bu hanımefendinin karısı ya da niyetlendiği kadın olacağı geldi.

Emmie gardırobunu karıştırırken, Tanrı Yorkshire'ı korusun, diye düşündü sessizce, çünkü Emmie Farnum onun gibilerden daha iyisini hak ediyordu. Emmie elinde gümüş bir tenekeyle çıktı ve ona doğru salladı.

"Tişörtünü çıkar," diye emretti, kollarını kavuşturup bekledi.

Adam kaşlarını kaldırdığında, kadın tenekeyi tekrar salladı. "Sizi onsuz da gördüm lordum," diye hatırlattı ona, "ve ben hiç de kızarmış bir sosyete kızı değilim. Bunu kendi sırtınıza yükleyemezsiniz ve Lord Amery hiçbir yerde bulunamaz, gerçi burada işimiz bittiğinde onu bana göndermelisiniz."

Yavaşça yeleğinin ve gömleğinin düğmelerini açıp silkindi ve bir yandan da kıyafetlerinin yarısını çıkarırken onun muhteşem mavi gözlerinin kendisini ölçtüğünü hissetmemeye çalıştı.

"Topraklarım." Emmie derin bir nefes aldı. "Mortimer'ı canı çıkana kadar azarlayacağım. Bir elma kadar kırmızısın."

"O yüzden bana dikkat et," dedi, tenine hem kokan hem de acıtan bir şey uygulanmasına hazırdı.

"Kendine daha fazla dikkat etmeliydin," diye azarladı Emmie, onun arkasına geçerek. Teneke kutuyu açtığını duydu, ardından kürek kemiklerinin arasında yumuşak ve serin bir şey hissetti. Parmakları bir esinti kadar nazikçe üzerinde gezindi, merhemi yaydı ve dokunduğu her yerde karıncalı bir rahatlama bıraktı. Emmie sırtından aşağıya, omuzlarından ve kollarından aşağıya inerken biberiye ve lavantanın narin kokuları ona doğru yayıldı.

"Seni incitiyor muyum?"

Beni öldürüyor.

"Hiç de değil," demeyi başardı. Ama kasıklarında biriken kan, bir kadının çıplak ellerinin üzerinde gezindiğini, çok uzun zamandır dokunulmamış yerlerine nazik bir ilgiyle dokunduğunu iddia ediyordu.

"Arkanızı dönün lordum. Yatağa oturun ve gözlerinizi kapatın. Ben söyleyene kadar açmayın, çünkü bu şey gözünüze kaçarsa çok rahatsız olursunuz."

Teklif edileni yaptı, oturup asi hayal gücünün kanıtlarını gizleme şansına sahip olduğu için mutluydu. Parmakları boğazında gezindi, dokunuşu hem yatıştırıcı hem de tahrik ediciydi.

"Bugün tişörtünü mümkün olduğunca çıkarmamalısın," dedi ellerini adamın köprücük kemiklerinin üzerinde gezdirerek. "Tanrım, aylak bir lorda göre çok güçlü kasların var." Mortimer'ın takımı hakkında yorum yapıyor olabilirdi, ses tonu o kadar tarafsızdı ki, ama parmakları göğsünün üzerinde kayıyordu ve Mortimer gözlerini açmak zorunda kaldı.

Yakınına eğilmiş, güneş yanığı cildine daha fazla merhem sürerken onu inceliyordu. Biberiye ve lavantaların arasından kadının çiçekli kokusu geliyordu ve adam derin derin içine çekti.

"İyi misin?" Başparmağı masumca göğüs ucuna dokundu ve adam yataktan fırlamamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine, tenekeyi ondan kaptı, komodinin üzerine koydu ve gözlerini tekrar kapattı.

"Acıyor mu? Acımaması gerekirdi ama güneşten iyice yanmışsın," dedi, her kelimesinde endişe vardı.

"Emmie..." Gözlerini açtı ve onu kendisine bakarken buldu. Pantolonundaki tahribat belli olmasın diye ayağa kalkmaya cesaret edemedi. Çıplak omzuna bir elini koydu, parmakları serin ve nazikti.

"Çok uzun süre güneşte kalmak..." diye başladı ama sonra adam ayağa kalktı ve ağzını onunkini örtmek için aşağı indirdi. Kadın irkilerek küçük bir "mmm" çekti ama karşı koymadı.

Dur, dur, dur, dur... Sağduyusu vücuduna işaret vermeye çalışıyordu ama iki yıllık yoksunluk, özdenetimi ahırlardan coşkulu bir ölü koşuya göndermişti. Bu Emmie'ydi, kendine hatırlatmaya çalıştı, koruması altında bir kadındı, onun işinde çalışan bir kadındı...

Kollarında bir kadın, ona doğru en tatlı özlem duygusuyla eğiliyordu. Kolları adamın beline dolanırken ve vücudu adama yaslanırken sanki lezzetli bir şeyin tadına bakıyormuş gibi küçük sesler çıkarıyordu

Onun. Tanrı'ya şükür, çok güzeldi. Adam, ereksiyonunun karnında belirginleşmesine aldırmadan onu kendine bağladı. Bunun ne olduğunu anladıysa bile, kesinlikle bundan rahatsız olmamıştı.

Tutuşunu sıkılaştırırken hırladığını duydu, sonra kendini yavaşlamaya, öpüşünü yumuşatmaya ve kadına uzun zamandır beklenen bir lezzetmiş gibi davranmaya zorladı.

Dili dudaklarını yavaşça aralarken, kadının ne istediğini anlaması için ona zaman tanıdı. Dilini dikkatlice dudaklarına götürdü, portakal ve karanfil aromasının tadına baktı, sonra geri çekildi ve çenesinden kulağına doğru ısırarak ilerledi.

"Öp beni, Emmie," diye nefes aldı boynuna doğru. "Düşünme, sadece öp beni."

Küçük bir zevk sesi daha ve bu kez ağzı onunkini buldu. Geçici olarak, tatlı bir şekilde, diliyle dudaklarının tadına baktı ve adam onu yatağa fırlatıp bir canavar gibi üzerine düşmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Daha fazla," diye ısrar etti, eliyle başının arkasını kavradı. Dili tekrar onunkiyle buluştu ve adam dudaklarını geçip keşfe çıktığında onun yaşadığı şoku hissetti.

Emmie onun öpücüğüne tamamen teslim olurken damarlarında sıcaklık, istek, uyarılma, zevk ve ihtiyaç dolaşıyordu. Emmie'nin elleri sırtında aşağı yukarı geziniyor, okşuyor, yatıştırıyor, nazikçe keşfediyordu. Sanki en sevdiği yermiş gibi ona sarılmıştı ve adamın kasıklarındaki ağrı mantığını yok etmekle tehdit ediyordu.

Ancak işitme duyusunu yok etmedi.

"Emmie," diye fısıldadı. "Em. Tatlım, bekle." Geri çekildi, Emmie kollarında kıpırdamadan dururken küçük ayrılık öpücükleri çaldı. "Sesler."

Koridorda, *kilitli* olmayan kapının ardında, Onbaşı bir uşağa bir şeyler mırıldanıyordu.

Steen, "Hiç şüphe yok ki kreş katındalar, hatta tavan arasındalar," dedi. "Lord Hazretleri çatıdaki onarımları bizzat denetliyor. Ancak ben mutfağa bakacağım, çünkü Bayan Farnum'u merdivenlerin altında aramış olabilir."

"Yüce Tanrım," diye tısladı Emmie. Ama o itip uzaklaşacakken, St. Onu nazikçe zaptettim.

"Sus," diye mırıldandı. "Gittiler. Sadece kıpırdama."

"Çok kötüydük," diye inledi, alnını adamın çıplak omzuna dayayarak. "Kötü, kötü, kötü."

"Kötü bir şey yapmadık," diye gürledi, kızın sözde pişmanlığıyla ona sarılmasından memnun olmuştu. "Kapı kilitli olmadığı için belki aptallık ettik. Ama bir öpücük pek de kötü değildir, Emmie." Demek istediğini vurgulamak için kızın şakağını öptü.

"Onurlu bir niyetimiz olmadığında bir öpücük kötü olabilir," diye cevap verdi Emmie, ona daha da yaslanırken bile.

"Bu hala sadece bir öpücük."

"Peki." Tekrar geri adım atmaya çalıştı ama sadece göz göze gelebilecek kadar uzaklaşabildi. "Özür dilerim. Seni kışkırttım ve seni durdurmalıydım. Şimdi lütfen bırak gideyim."

"Yanlış bir şey yapmadın, Emmie." Onun geri adım atmasına izin verdi ama elini tutmaya devam etti. "Ve ben de çapkınlık yaptığım için özür dileyeceğim ama bundan zevk aldığım için değil." Pantolonunun içindeki siki hiçbir şey için özür dilemiyor, aksine çok kesin taleplerde bulunuyordu.

"Bunu şimdi tartışamam," dedi Emmie, elini bırakarak. "Ben sadece... Ben yapamam."

Onun odadan çıkışını izledi, omurgası kaskatı kesilmiş, yanakları telaşlı bir renge bürünmüştü. Tenekeyi yatağın üzerine bırakmıştı ve elbisesini değiştirene kadar biberiye ve lavanta gibi kokacağının farkında olup olmadığını merak etti. Kapıyı arkasından kilitleyerek botlarını çıkardı, pantolonunun düğmelerini çözdü ve yatağına uzanarak kendini yavaş ve yoğun bir orgazma ulaştırdı.

Birkaç dakika sonra yatağından kalkıp giysilerini düzelttiğinde, hâlâ o tek, çok bilgilendirici öpücüğü düşünüyordu. Bayan Emmie Farnum'un kendisine karşı kayıtsız olmadığını ya da onunla paylaşabileceği zevklere karşı kayıtsız olmadığını öğrenmişti. Emmie Farnum'a karşı fiziksel bir istek duyduğunu öğrenmişti ve Emmie Farnum terbiyeli bir kadın olmasına rağmen aynı zamanda bağımsızdı ve toplumun alışlagelmiş katı kurallarının dışındaydı. Onu zorlamayacaktı -tabii ki zorlamayacaktı- ama davet edecek, ikna edecek ve ilgisinin hoş karşılanmadığını söyleyene kadar kandıracaktı.

Ve onu asla yatağına alamasa bile, kovalamacaya degecekti, çünkü kız ona arzusunun ölmediğini çoktan kanıtlamıştı.

"Seni bu kadar memnun eden nedir?" Kont bir kez daha düzgün bir şekilde örtünmüş olarak kendi yatak odasına yaklaşırken Douglas sordu.

"Daha iyi hissediyorum." Bu küçümseme karşısında kocaman gülümsedi. "Gel bakalım." Douglas'ı kolundan yakaladı. "Sen de geleceksin."

"Dikkatli ol." Douglas kolunu kurtardı. "Bu benim tırmık kollarımdan biri. Tırmık teriminin neden bu kadar önemli olduğunu sanıyorsunuz? Hastalık ve eyer yaraları dışında hiç bu kadar uygunsuz bir yerde bu kadar ağrımış olduğumu hatırlamıyorum."

Douglas'ın yatak odasının kapısının arkasına geçtiklerinde Kont, "Gömleğini çıkar," diye emretti. "Ve sana katılmak zorundayım. Eyer yaraları hayal edilebilecek en kötü rahatsızlıktır, muhtemelen atların onlardan yararlandığımız tüm yollar için aldıkları tek intikamdır. Arkanı dön."

Douglas, Kont'unkinden daha az yanmış ama yine de pembe olan sırtını göstererek itaat etti.

Earl, Douglas'ın omurgasının kaslı kısmına soğuk merhem sürerken, "Ne var orada?" diye sordu.

"İçinde ne olduğundan emin değilim," dedi St. Just, yanmış cildine zarar vermemeye özen göstererek, "ama biberiye ve lavanta kokuyor. Biraz nane ve karakafes, belki biraz da arnika kokusu alıyorum."

"Tarifi alacağım." Kont omuzlarının üzerinde çalışırken Douglas iç çekti. "Boynumu unutma."

Earl, parmakları Douglas'ın ensesinde gezinirken, "Kendi cılız boynunu kendin al," diye homurdandı. "Senin yerinde olsam boyun örtüsüyle uğraşmazdım. Arkanı dön ve gözlerini kapat. Ben senin parlak yüzünü yapacağım. Neden şapka takmayı bilmiyoruz ki?"

"Çocuklara hava atmakla meşguldük ve on sekiz yaşındaymışız ve yıkılmazmışız gibi davranmak iyi hissettiriyor. Ya da iyi hissettirdi."

"Gömleğini tekrar giymeden önce bu şeyin içine işlemesini beklemelisin. Ben de sana daha ne kadar kalabileceğini sormak istiyordum."

"En azından bir hafta daha. Onlara katılmadan önce Rose ve annesinin yeniden tanışmak için biraz zamanları olmasını istiyorum, ancak buradaki misafirliğimi yıpratmak istemiyorum."

"Denesen bile bunu yapamazsın," diye alay etti Earl, kutunun kapağını yerine koyarken. "Yine de sen gittiğinde Winnie çok üzülecek."

Douglas, St. Just saç fırçasını alırken, "Sanırım Bayan Winnie genel bir üzüntü içinde," diye düşündü. "Onu sevmeyen bir babayı kaybetti ve bence bu bazı açılardan seven birini kaybetmekten daha kötü."

"Nasıl yani?" Kont makyaj aynasından Douglas'a sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Bence büyük bir kayıp değildi."

Tartışmaları kapıya vurulmasıyla kesildi. Steen, Kont'a ziyaretçileri olduğunu söyleyince onursuz bir inilti duyuldu.

"İçecek bir şeyler al Steen," dedi Kont, "ve onlara avlarının hemen aşağıda olacağını söyle."

Douglas ciddiyetle, "Ne yazık ki, yüzüm kibar bir toplum için pek uygun değil," dedi. "Konuklarınızın keyfini çıkarın." Aziz Just saç fırçasını ona fırlattığında Douglas çoktan kapıdan çıkmıştı.

Sabahlık bulma zahmetine katlanmak istemeyen St. Just, kendini bir sonraki saatin çetin sınavına hazırladı. Güneyde geçici bir tanışıklığı olan zorlu Leydi Tosten, kızı Elizabeth, Bayan Davenport adında iyi beslenmiş yaşlı bir kadın, cafcaflı pembe giysiler içinde ve o iyi hanımefendinin yavrusu, Ophelia adında aynı derecede cafcaflı pembe küçük bir ayakkabı da dahil olmak üzere kendi takviyelerini getirmişti.

Taktik açıldı elbette. Ophelia'nın kekeleyen tombulluğunun yanında Elizabeth daha da sakin ve sevimli görünüyordu.

Just üstü kapalı ve açık davetlerden kaçmak, bir daveti uzatması gereken o kurnazca duraksamaları savuşturmak, çırpınan kirpiklerden kaçınmak ve Elizabeth'in göğsünü koluna bastırmasından kıl payı kurtulmak zorundaydı. Kaçmak ve savuşturmak çok yorucuydu ve Douglas'ın -sadık olmayan, evli kışına lanet olsun- hiçbir noktada ortaya çıkmayı ihmal etmesiyle daha da kötüleşti. Leydi Tosten ciddi ciddi öğle yemeğine davet edilmek için uğraşmaya başlamıştı ama Winnie'nin önlüğü dizlerine kadar sıyrılmış, ayakları çıplak, gözleri neşeye dans ederek ve yumruğunda bir havuçla köşeden çıkagelmesiyle bu felaketin önüne geçildi.

"Oh!" Kayarak durdu. "Hullo, Rosecroft! Saklanıyorum."

"Pek etkili değil," dedi Kont, "en azından benden değil." Gözleri Winnie'yi en iyi şekilde davranmaya davet ediyordu ve Winnie itaatkâr bir şekilde onun işaretini bekledi. "Buraya gel Winnie ve konuklarımıza reverans yap." Adam ona elini uzattı, diğer yöne gitmesini bekliyordu ama onun yerine uysalca öne doğru geldi.

"Günaydın hanımlarım." Her bir kadına reverans yaptıktan sonra bakışlarını Kont'a çevirdi.

"Aferin prenses. Pratik yapıyormuşsun. Etkilendim."

"Bronwyn Farnum!" Emmie de köşeyi dönerken bağırdı. Topuzu açılmıştı, şapkası yoktu ve -kralın hoşuna gitse de- çimenlerin üzerinde yalınayaktı. "Hile yaptın sen!"

Emmie'nin yanakları kıpkırmızı olurken bu açıklamayı şaşkın bir sessizlik karşıladı. "Özür dilerim lordum, hanımlar. Winnie, belki de

Bana ahıra kadar eşlik eder misin?" Elini uzattı ve Kont'un başını sallamasıyla Winnie uzatılan eli tuttu.

"Bayan Farnum." Kont ona özellikle zarif bir gülümsemeyle baktı. "Winnie'nin terbiyesi konusunda sizi tebrik etmek gerek. Yine de Herodot havuçlarını özlüyorsa sizi mazur görmeliyiz."

"Teşekkür ederim." Emmie sertçe başını salladı ve arkasında sessizlik bırakarak arkasını döndü.

"Şey, gerçekten." Leydi Tosten ayağa kalktı. "Eğer bu, benzerin benzeri takip ettiğinin bir göstergesi değilse, gerçekten, lordum."

"Birbirini izleyenler gibi mi?" diye karşı çıktı Kont, gülümsemesi soldu. "Anlayamıyorum."

"Burada yenisiniz." Leydi Tosten azarladı. "Çocuğa sahip çıkmaya çalıştığınız için sizi takdir ediyorum, çünkü henüz çok genç ve yerini öğrenmesi gerekebilir. Ancak çocuğun Bayan Farnum'a olan yakınlığı konusunda sizi uyaracağım."

"Yakınlık mı?" Kont bu kelimenin tadına baktı ve hiç hoşlanmadı. "Anladığım kadarıyla Bayan Farnum'un yaşayan başka akrabası yok. Winnie neden onunla vakit geçirmesin ki?"

"Olabilir, değil mi?" Leydi Tosten, Bayan Davenport'la başını salladı ve üçünün de çenesi onaylarcasına sallanmaya başladı.

"Yani Bayan Farnum'un kuzeniyle vakit geçirmesini engellememi mi öneriyorsunuz Leydi Tosten?"

"Peki, sen yapmazsan kim yapacak?" Leydi Tosten kendini topladı. "Bayan Farnum'un mütevazı bir geçim kaynağı var, lordum, ve biz de kendi yerinde kaldığı sürece bunu ona çok görmüyoruz, ama Farnum kadınlarının olması gerekenden daha iyi olmadıkları bir sır değil, ve eğer genç Bronwyn de aynı acınası ayak izlerini takip etmeyecekse, zararlı etkilerden korunmalı."

"Anlıyorum." Kont ona kadar saymayı denedi; tekrar ona kadar saymayı denedi ve bu arada lanet kadın ona tavsiyelerde bulunma isteğinden, iyi niyetinden ve talihsiz gerçeklerden bahsedip durdu. Kadın ona hoşgörüyü gülümsüyordu ve adam İspanya'da sıcaktan neredeyse bayılmak üzere olduğu bir zamanı hatırladı. Etrafındaki tüm sesler, tıpkı bir şelalenin sesi gibi, hiçbir anlam ifade etmeyen ama neredeyse onu dizlerinin üzerine çökertecek kadar yüksek olan, farklılaşmamış bir uğultuya dönüşmüştü.

"Susun, hanımefendi," dedi, sözleri niyet ettiğinden çok daha yüksek sesle çıkmıştı. "Son iki yıldır kendi arka bahçenizde isyan çıkaran bir çocuğa nasıl bakacağımı bana söylemeye cüret ediyorsunuz? Ona bir çift ayakkabı vermediniz, bir yudum su vermediniz, oğullarınızın ve kızlarınızın isimlerini öğrenmesine bile izin vermediniz ve sonra bana o çocuğun nasıl devam etmesi gerektiğini söylemeyi mi düşünüyorsunuz?"

Leydi Tosten'a ters ters bakmak için adımlarını hızlandırdı. "Emmaline Farnum, iki yıldan uzun bir süre önce çocuğun annesinin öldüğü günden beri Winnie'ye Hristiyan yardımseverliğine yaklaşan tek şeyi gösterdi. Ne siz, ne güzel papazınız, ne de bu evdeki hizmetçiler, *Emmaline Farnum'dan başka hiç kimse* bu süre içinde çocuğun sağlığını ya da güvenliğini düşünmedi. Winnie bir yetim, Leydi Tosten, lanet olası bir yetim ve siz ona basit bir insani şefkati çok görüyorsunuz, yine de çocuğun hala güvenebileceği tek kişiyi ondan almamı tavsiye etmeyi Hristiyanlık göreviniz olarak görüyorsunuz. Utanç için. Bu nazik tavsiyeye kulak asmazsam beni bağışlayın. Steen sizi geçirecek. İyi günler."

Büyük çıkışını yaptıktan sonra, Aziz Just öğleden sonra boyunca odasında kaldı, mektup yazmaya çalıştı ama konsantrasyonunu bozan öfke nöbetleri yaşadı. Kapıya hafifçe vurulması kardeşine mektup yazma çabasını yarıda kesti ve o da kâğıdı buruşturup ocağa fırlattı.

"Girin."

Onca insan arasından Emmaline Farnum kafasını kapıdan uzattı. "Rahatsız etmek istemem."

"İçeri gel," dedi, ayağa kalkarken, onu görünce öfkesinin bir kısmı yatıştı. Onu daha bu sabah öpmüştü. Onu iyice öpmüş, sonra da gününü iyice berbat etmeden önce yatağında kendini iyice tatmin etmişti.

"Hâlâ sinirlisin," diye gözlemledi, başarısız yazışma girişimlerinin kanıtlarını incelerken. "Özür dilerim."

"Özür dileyecek ne var?" Sadece yarım düğmeli bir gömlek giymesine rağmen sırtı yanıyordu; kasları ağrıyordu ve en kötüsü de kendini aptal gibi hissediyordu.

"Beni savunuyordun," dedi cebinden küçük gümüş tenekeyi çıkararak. "Ve iyi niyetliydin."

"O kadar yüksek sesle mi bağırdım?" diye sordu elini yüzünde gezdirirken.

"Değildin," diye cevap verdi, gözlerinde geçici bir mizah vardı. "İlk başta. Winnie havucunu unutmuştu, bu yüzden terasa başka türlü olabileceğinden çok daha yakındım ve Lord Amery koridordan yaklaşıyordu, bu yüzden o da sizi duydu. İyi niyetliydin."

"Oh, ünlü. İkiniz de sosyal hırslarımın mezarıma açıkça kazındığını göreceksiniz: O iyi niyetliydi."

"Surat asmak sana yakışmıyor." Kadın kaşlarını çattı ve merhem kutusuna baktı. Bir kaşını kaldırdı ve adam başını sallayarak gömleğini çıkardı.

"Önemsiz şeylere atıp tutmak da hiç bana göre değildi," dedi ve kızın soğuk parmakları işe koyulduğunda gözlerini kapattı. "Üniversitede sakın, kitap okuyan ve atlara düşkün, düzenli bir adamdım."

Emmie yatıştırıcı kremi sırtına sürerken, "Bir şey oldu," diye yorum yaptı.

"Gerçekten de bir şey var. İyi uyuyamıyorum. Buraya gelene kadar iştahım yerindeydi. Fırtınalarda içerek yolumu bulurum ve sinyal vermek için top kullanan limanların yakınında bulunmaya tahammül edemem. Helmsley'de ateşlediğim silah iki yıldan uzun bir süredir canlı bir hedefe doğrulttuğum ilk silahtı ve sinirlerim..."

Elini hafifçe ensesinde gezdirmek için yukarı doğru kaldırdı.

"Sen ve Winnie ikiniz de," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Tam da onu tarif ettin, biliyorsun. Saatlerce dolaşüyor ve fırtınada dışarıda kendini içeride kapana kısılmış olmaktan çok daha güvende hissediyor. Küçük bir çocuk gibi öfke nöbetleri geçiriyor ve tüm güçlü duyguları kendini öfke olarak ifade etme eğiliminde. Masada oturma alışkanlığını yeni yeni kazanıyor ama annesi öldükten sonra iki yıl boyunca yemeğe oturmadı."

"Eksantrik bir çocuğu tarif ediyorsun," dedi, yüzünü tedavi etmek için kayarken gözlerini kapatarak.

"Çok fazla şeyle başa çıkmaya çalışan eksantrik bir çocuk ve onunla ilgilenecek bir yetişkin yok. İlk başta bir hemşiresi vardı ama Helmsley ona düzenli maaş ödemiyecekti ve bu yüzden Winnie... vahşileşti."

"Ve sanırım ben de vahşi bir kontum." Gözlerini açtı. "Bu sabahki davranışından sonra bana güvenmene şaşırdım."

"Seni durdurabilirdim," dedi ve tenekeyi ona uzattı. Kolları, sırtı, boynu ve omuzları daha iyi hissediyordu ama ona duyduğu güvenin bir yere kadar olduğunu anlamıştı. Kadın kenara çekilip başını eğdi ve adam da kendi göğsüne merhem sürdü.

"Dışarıdan görünen hiçbir yara iziniz yok," dedi, onun çorabının üzerine oturarak. "En azından benim gördüğüm kadarıyla."

"Kayda değer bir yara almadım, ama sanırım askerlik yıllarımın etkisinden henüz kurtulamadığımı ima ediyorsunuz."

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tanrım, umarım öyle olmaz. Umarım ufak tefek tahrikler yüzünden matmazellere çıkışmak, iki saatlik uykunun ardından yatağımdan çıktığımda anıların beni tuzağa düşürmek için yükseldiğini ve onları ilk yaşadığım günkü kadar gerçekmiş gibi göründüğünü görmek kaderim olmaz."

"Anıların peşini bırakmıyor."

"Ben olsam uğramak demezdim." Kaşlarını çatı, tenekeyi yere bıraktı ve masa sandalyesine geri yığıldı. "Ortaya çıktıklarında çok gerçek, çok güçlü oluyorlar. Başlangıçta rüya olduğunu fark etmediğiniz rüyalar gibi."

"Özür dilerim," dedi, yüz ifadesi onunki kadar kasvetliydi. "İspanya'daki çocuklardan bahsediyorsun, gerçek bir çocukluktan mahrum bırakılmışlar ama senin de elinden bir şeyler alınmış."

Başını salladı, boğazı aniden konuşmanın çok riskli olduğu bir noktaya kadar daraldı.

Emmie onun ikileminden habersiz görünerek devam etti. "Leydi Tosten'a söyledikleriniz için size teşekkür etmek ama aynı zamanda onunla tamamen aynı fikirde olmadığımı bilmenizi istedim."

"Ne demek istiyorsun?" Hemen gardını aldı, kızın argümanlarını alt etmek için öfkesini yeniden devreye sokmaya hazırды.

Gülümsedi. "Rahat olun Albay. Sizi uyardığımı söylemek istemem." Bakışları odanın içinde dolaştı.

"Hayır, bu Douglas'ın uzmanlık alanı."

"Sana bu küçük cennet parçasında kabul görmediğimi ve benimle birlikte olmanın Winnie'ye belli bir noktadan sonra fayda sağlamayacağını söylemiştim."

"Seni şimdi Winnie'den alsaydım, çocuk teselli edilemez olurdu. Muhtemelen düzenli olarak donunu ve çarşaflarını ıslatıyor, masada öfke nöbetleri geçiriyor ve her fırsatta samanlıkta uyuyor olurdu. Ebeveynlik konusunda Douglas'ın sınırlı deneyimine bile sahip değilim Emmie, ama şimdilik Winnie'nin sana ihtiyacı olduğunu anlıyorum."

Ve sana ihtiyacım var. Bir yanı Emmaline Farnum'la bu son derece yetişkince ve gerekli konuşmayı yaparken, diğer yanı, yarı asker, yarı yetim kont, yarı sağlıklı bir adam olarak onu yatağa çekmek ve vücudunu kendi vücuduyla kaplamak istiyordu. Yüzünü onun omzuna gömmek ve sikini onun yumuşak, ıslak sıcaklığına gömmek istiyordu. O tatlı sözleri tekrar duymak istiyordu,

Tahrik olduğuunda çıkardığı zlem dolu sesler, ellerinin sırtında ona daha yakın olmanın yollarını aradığını hissetmek istiyordu.

Kendi kendine, bu duyguların, birçok duygusu gibi, nedenleriyle orantısız olduğunu söyledi. Emmie'yle güzel bir öpücük paylaştı ama hepsi bu kadardı. Ve Emmie ondan o anı tekrarlamasını istemiyordu.

Emmie merakla ona bakıyordu ve St. Just hissettiklerinin yüzüne yansımamasını ummak zorundaydı. Garip ve gergin bir sessizliğe dönüşen konuşmayı o bozdu.

"Belki Winnie'nin başka ilişkiler geliştirmeye başlamasının zamanı gelmedi ama er ya da geç bunu yapması onun yararına olacaktır. O zaman geldiğinde bunu anlayacak ve ona yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

"Sana ihtiyacı asla bitmeyecek, Emmie. Dünyadaki tüm ilişkileri geliştirebilir ve yine de kimse onu sevmezken senin onu sevdiğini bilecek. Çocuklar unutmaz."

"Ve bugün benim için konuştuğunu unutmayacağım." Ona gülümsedi, tatlı, memnun bir gülümsemeydi bu, adamın baygın ruhunu sıcaklıkla aydınlatan bir gülümsemeydi.

"Ben sizin iyi şövalyenizim," diye karşılık verdi, gülümseyerek ayağa kalktı. "Bu akşam yemeğe gelecek misin? Winnie biraz endişeli Ama isterseniz bir tepsi gönderebiliriz."

"Ben aşağıda olacağım," diye karar verdi, daha önceki planlarıyla tamamen çelişiyordu. "Douglas'ı gönder, üstümüzü değıştirmeden önce sırtını tedavi edeyim." Onu kapıya kadar geçirdi, bütün öğleden sonra kendisinden kaçan bir rahatlık hissediyordu.

"Bayan Davenport'u görmeliydiniz," dedi geçmişi düşünerek. "Aklıma bir kaz geldi, çırpınıyor ve tanıdığıyla dertleip dertlemeyeceğini bilemiyordu. Ophelia'nın kıs kıs gülmek için kendini zor tuttuğu izlenimine kapıldım."

"Yaramaz adam. Akşam yemeğinde görüşürüz." Ayak parmaklarının ucunda yükselip adamın yanağına bir öpücük kondurdu, ardından güneş yanığı omzunu nazikçe okşadı ve oradan ayrıldı.

Şimdi Earl neden yanağına kondurulan o küçük öpücüğün, daha önce soluk soluğa ve peneleyerek yaptığı kadar etkili bir şekilde içini ısıttığını merak ediyordu? Douglas eyrek saat sonra onu bulduğunda hâlâ kapıya yaslanmış, yarı giyinik ve düşünceli bir haldeydi.

"Rahatlamak için geldim," dedi Douglas gömleğini belinden çıkararak. "Yeni ilaç almış gibi kokuyorsun, beni bu yükten kurtar."

Saatler öncesine göre daha pembe olan sırtını gösterdi.

"Bu gece nasıl uyuyacağız?" Aziz Just, Douglas'ın omuzlarına merhem sürerken sordu. "Hâlâ ağrım var, cildim acıyor, dudaklarım çatlamış gibi hissediyorum ve çok yorgunum."

Kont ensesine ulaştığında Douglas içini çekti. "Sanırım ılık banyolar sipariş edebiliriz, belki bir şişe viski açıp içine bir miktar afyon sakızı koyabiliriz. Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

"Douglas?" Aziz Just eğildi ve alnını Douglas'ın ensesine dayadı.

"Devlin?" Douglas bekledi, ancak St. Just arkadaşının ona bütün öğleden sonrayı kara kara düşünerek geçirdiğini fark etti.

"Bugün sıçtım batırdım."

"Pekala." Douglas kendini tuttu. St. Just'un gösterisinden dehşete düştüyse bile bunu ne sözle ne de davranışla belli ediyordu. Amery'nin sinirleri sağladı. En sağlamı. "Öyle mi?"

St. Just arkadaşının arkasından başını salladı. "Yaşlı Biddy Saint Tosten'a, çan kulesine ateş ederek cephanesini boşa harcamış bir acemi asker gibi saldırdım. Sinirlerime daha az hakim olacağımı umduğum için utanıyorum..."

"Ama"-Douglas arkasına uzandı ve St. Just'ın kollarından birini beline doladı-"sürekli hatalar yapıyorsun ve Helmsley'i böyle bir hatanın sonucu olarak vurup vurmadığını merak ediyorsun. Belki de askerlikten katillğe giden o çizgiyi aşmışsındır."

St. Just tekrar başını salladı, bir yandan başka bir adama tutunuyor olmanın garipliğini hissederken bir yandan da rahatlamıştı. Douglas elini St. Just'ın elinin üzerine koydu ve rahatlama garipliği yok etti.

"Ne zaman kar yağsa," dedi Douglas, başını St. Just'ın omzuna yaslamak için geriye doğru eğerek, "keyfim kaçır. Annemin öldüğü sabah, her şeyi beyaza bürüyen o masalsı karlardan biri yağdı, bir resim kadar güzeldi. İki erkek kardeşim de karlı günlerde öldü. Ölümleriyle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen kardan korkmaya başladım. Mantıklı olmadığını biliyorum. Kardeşinin karısının güvende olduğunu biliyorsun ve Helmsley'nin onun güvende olmasını istemediğini de biliyorsun. O haşereyi öldürme yükünü kardeşine yüklemeyeceğini de biliyorsun."

"Lanet olsun." Aziz Just içini çekti ve geri çekildi. "Bu da işin bir parçası. Gayle ya da Val için her şeyi yaparım. Onlar için ölürüm."

"Ve sen de onlar için adam öldürürsün," dedi Douglas ona ciddi ciddi bakarak. "Açık ara daha zor bir seçim, özellikle de kendi payına düşenden fazlasını öldürmüş bir adam için."

"Biliyor musun, bu çok garip." Aziz Just pencereye gitti ve otlaklara doğru uzanan yola baktı. "Kimse öldürmekten bahsetmez. Bir savaştan önceki gece, ölmenin nasıl bir şey olduğu hakkında konuşabilirsiniz. Ölürsem diye ağlamaklı mektuplar yazarsın; yoldaşlarına türlü türlü sözler verirsin. Gerçek öldürmeden, birbiri ardına can almaktan bahsetmezsiniz. Bir adamı bilerek, tüm varlığına son vermek amacıyla vurmak. Waterloo'dan sonra hastanede bazı Fransızların da aynı şeyden bahsettiğini duydum ve birkaç Hollandalı da aynı şeyin onlar için de geçerli olduğunu söyledi. Aynı Tanrı'ya dua ediyoruz, aynı duaları kullanıyoruz, aynı şeyleri istiyoruz. Hiç mantıklı değil ama bu konuda konuşmuyoruz."

"Peki sen ne derdin?" diye devam etti ve sonra sustu.

"Douglas hemen yanından sessizce, "Bunun çok acı verici olduğunu söyleyebilirsin," dedi. Bir başkasının gözlerindeki ışığın söndüğünü görmek, şaşkınlık, acı ve şaşkınlık, bunu senin yaptığını bilmek. Her şeyin ötesinde acı verir."

Aziz Just sessizce başını salladı ve Douglas onu orada tek başına, beline kadar çıplak, Yorkshire'ın güzel yeşil tepelerine bakarken bıraktı.

Yedi

Emmie konttan uzak durmaya başlamıştı ve doğrusunu söylemek gerekirse kont da bunun nedenini çok iyi anlıyordu. Hiçbir genç hanım, komşuları onu ilk kez ziyaret etmeye cüret ettiklerinde onları soyup soğana çeviren bir adamı takdir etmezdi. Kötü davranmıştı ve Leydi Tosten tiradının her kelimesini hak etmiş olsa da, yine de karşılaşmayı becerememişti.

Ancak Leydi Tosten ondan kaçmıyordu. Üç gün sonra Elizabeth'i de yanına alarak geri dönmüştü ve görünürde Davenport'lar yoktu. Bu olay üzerine Douglas, belki de Kont'un daha yakın gözetim altında tutulması gerektiğini düşünerek gruba katılmaya karar verdi. Talihsiz sonuç, Leydi Tosten'in manevra yapabilmesi ve böylece kontun, bahçede gezinirken Elizabeth'in yanında olmak zorunda kalması oldu.

Aziz Just için bu bir işkence biçimiydi.

"Rosecroft'u eski güzelliğine kavuşturmak için çok şey yapıyorsunuz lordum." Elizabeth kaputunun altından ona baktı. "Söylesenize, mülkün ticari yönünü de canlandırabileceğinize inanıyor musunuz?"

"Çiçek yetiştirme ve satma konusunda çok az şey biliyorum," diye geçiştirdi, oysa tam da bu projeyi düşünüyordu. "Burada gördüğünüz işler, misafirimin bahçecilik konusundaki hevesinin yanı sıra Winnie'nin Bayan Farnum'la birlikte gösterdiği çabaların sonucudur."

"Demek siz bahçeyle uğraşmıyorsunuz." Bayan Tosten başını salladı, müstakbel kocasının ticaretle uğraşmaması gerektiğinden şüphesiz onaylıyordu. "Ama anladığım kadarıyla atlara düşkünsünüz?"

Onlara düşkün mü? Onları alıp satarak ve eğiterek kendini çok iyi geçindirmişti, çok teşekkür ederim. Hayatını defalarca atlara borçluydu ve onlara olan tutkusu sadece kibar bir düşkünlüğü gölgede bırakıyordu.

"Öyleyim," diye cevap verdi, bir daha kural dışı konuşarak kendini rezil etmeyeceğine yemin etti.

"Ben de öyle." Tekrar başını salladı, ivme kazanıyordu. "Çok güzel ve kullanışlılar."

Sayısız savaş alanında gördüğü bir deri bir kemik kalmış, yaralı, yorgun hayvanları düşünerek, "Öyleler," diye izin verdi. "Peki diğer ilgi alanlarınız neler Bayan Tosten?" "Ya da size Elizabeth diyebilir miyim?" diye eklemediği kesindi, çünkü onun ciddi ciddi komplo kurmaya başladığını görebiliyordu: *Kont benim başarılarımla ilgileniyor, anne!*

"Biraz piyanoforte çalışıyorum tabii ki." Yürürlerken ikinci bir elini onun koluna doladı. "Şarkı söylüyorum ve suluboya konusunda mütevazı bir yeteneğim var. Henüz Paris'e gitmedim, ama annem önümüzdeki ilkbaharda, sezondan önce, bazı teçhizatlar almak ve Fransızcamı geliştirmek için gideceğimizi söylüyor."

"Peki ya bahar dışındaki mevsimler, Bayan Tosten? O zaman saatleri nasıl dolduruyorsunuz?"

"Bir karşılık, tabii ki." Düşünceliymiş gibi gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını çatı. "Telefon görüşmeleri yapıyoruz ve annem yerel hayır kurumlarında çok aktif. Onu örnek almaya çalışıyorum. Daha bu hafta, Bayanlar Hayırseverler Loncası'nı buradaki dul ve yetimlerin durumunu araştırmaları için motive etti. Annem çok hayırsever bir hanımefendi ve ben de onun izinden gitmeyi umuyorum."

"Size başarılar dilerim," dedi Kont, alaycılığını belli ki annesine hissettirmeden. *Ah, anne, diye geçirdi içinden, Kont Yetim Fonu konusunda çok hevesliydi. Ne kadar zekisin!*

Bayan Tosten ona asla mükemmelleştirilmesi gereken yeni bir tarifle gelmezdi. Hiçbir zaman gülen bir çocuğun peşinde yalınayak bahçeleri arşınlamayacaktı. Onu öptüğünde asla yumuşak, özlem dolu sesler çıkarmayacaktı.

"Rosecroft." Douglas, Leydi Tosten'ın koluna girerek arkalarından yaklaştı. "Ben de tam misafirinize önümüzdeki hafta içinde güneye gideceğim için toplantılarına katılamayacağımızı açıklıyordum, siz de bana eşlik edebilirsiniz."

"Aynen öyle." Kont, Douglas'ı iki yanağından da öpebilirdi. "Yeğenim Rose, Lord Amery'nin üvey kızı ve ben henüz onunla tanışmadım. Güneye gidip hasattan önce buraya dönmek için zamanım olabilir."

"Oh, asla söyleme." Leydi Tosten bir el salladı. "Yeğeninizin sizinle tanışmak için tüm hayatı var ama bizim sadece bir yaz toplantımız var Lord Hazretleri. İkiniz de kalmalısınız."

"Bizim ailemizde," dedi Kont, Bayan Tosten'in kolunu nazikçe kendi kolundan ayırarak, "birbirimizi hafife almayız. Rose babasının yasını henüz yeni tuttuğu için amcalarına ihtiyacı var ve zaten mektuplaştıkları için Winnie'yle tanışmaktan hoşlanabileceğini düşünüyorum."

Leydi Tosten'in Winnie'nin Moreland Dükü ve Düşesi ve onların tüm soyuyla tanıştırlacağını kaydetmesini izledi. "Şimdilik hanımlar, bizi mazur görmenizi rica edeceğim. Sabah postasıyla gelen bir sürü yazışma var ve kendi kendine cevap vermiyor."

Leydi Tosten neredeyse bunu saklayacaktı ama yine bir öğle yemeği daveti gelmeyeceği için hayal kırıklığına uğradığını gördü.

Tosten'lardan vazgeçer vazgeçmez Hadrian Bothwell yine yaya olarak çıkageldi. Douglas, kanalizasyonlar ve düşen buzağılar hakkında bir şeyler mırıldanarak mazeret bildirdi, bu yüzden Earl içecekler için zili çaldı ve lanet olası tokmak ayaktayken kimin nasıl bir şey yaptığını merak etti.

"Yani gerçekten benimle güneye gelecek misin?" Douglas akşam yemeğinde Kont'a sordu. "Yoksa bu sadece kaçamak bir taktik miydi?"

Emmie ona sertçe baktı, Winnie de öyle.

"Bilmiyorum." Kont çorbasına kaşlarını çattı. "Çok cazip ama kısraklarımdan birinden bu kadar kısa sürede tekrar böyle bir şey istemek istemiyorum... ve Winnie'mi özlerim." Winnie'nin yüzü utangaç bir gülümsemeyle buruştu ama hiçbir şey söylemedi. "Gerçi sadece birkaç haftalığına gideceğim sanırım. Beni bağışlayabilir misin, Win?"

"Geri gelir misin?"

"Geri döneceğim. Sana söz veriyorum, geri döneceğim, hem de kış gelmeden."

"Rose'u görmeye mi gideceksin?" Winnie kaşlarını çatarak sordu. "Sanırım sorun olmaz. O senin yeğenin."

"Ve sen de benim Winnie'msin," diye hatırlattı Earl ona, ama Winnie'nin yanında Emmie çorbasına gözlerini kırptırıyor.

"Emmie?" Kont bakışlarını ona çevirdi. "Güneye kısa bir yolculuk yapmam uygun olur mu?"

"Çatınız ve taş duvarlarınız iyi durumda," dedi, "ve hasada daha birkaç hafta var. Eminim Rosecroft birkaç hafta siz olmadan da idare edebilir."

Peki ya sen, diye sormak istedi Kont. Dürüst olmak gerekirse, bu yolculuğu düşündüğü için ona kızgın mı, yoksa rahatlamış mı, kayıtsız mı ya da... ne olduğunu anlayamadı.

"Bunu düşüneceğim," dedi Kont, gözleri Emmie'nin üzerindeydi. Bütün hafta boyunca onunla arasına mesafe koymuştu ve o da buna izin vermekten memnundu. Yemeklerde birlikteydiler ve gün içinde Winnie'yle ve dolayısıyla kuzeniyle sık sık yolları kesişiyordu. Aramadığı şey -aramaktan hoşlanmadığı şey- Emmie'yle baş başa kalmaktı.

Kontun akşam yemeğindeki rahatsız edici açıklamasından sonra Emmie gecenin geri kalanında ondan kaçmayı başardı. Çabalarının sonuçsuz kalacağını bilmeliydi. O akşam tüm protokolü ihlal etti ve ev sessizleştiğinde yatak odasının kapısını çaldı.

"Lordum?" Kapıyı yarıya kadar açtı ama onu içeri davet etmedi.

"Vaktiniz varsa sizinle konuşmak istiyorum."

"Kütüphanede mi?"

"Bu uzun sürmeyecek," dedi adam sözünü sakınmadan. Kadın ipucunu

aldı ve geri çekilerek kapıyı arkasından kapattı. Adam yüzünü ona döndüğünde, Emmie onun yeşil gözlerinin omuzlarına dökülmüş saçlarını görünce kocaman açıldığını gördü. Aşağı ve bağırsız. Örgülü, topuzlu ya da başka bir şekilde hapsedilmiş değildi. "Saçını tarıyordun," diye tahmin etti.

"Bu da neredeyse yatmaya hazır olduğun anlamına geliyor. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Makyaj masasına doğru yürüdü.

ve fildişi işlemeli bir fırça aldı.

"Yaşlı kontun hediyesiydi," dedi kadın, adamın eşyalarını karıştırmasını izlerken. Başparmağının tırnağını tarağın dişlerinde gezdirdi ve bir saç tokası tepsisine sarılmış mavi bir kurdeleyi aldı.

"Senden en iyi nasıl özür dileyebileceğimi düşünüyordum," dedi kurdeleyi parmağına dolayarak, "ama günahımın üzerine tam olarak hangi etiketi koymam gerektiğinden emin değilim."

Buna öpücük diyebilirsin, dedi Emmie sessizce.

"Peki bu konuşmanın amacı bir özür dilemek miydi?" diye sordu, kendini odanın neresine koyacağını bilemeden. Ne yatağa ne de soğuk ocağın yanındaki bayılma koltuğuna oturacaktı. Ayrıca

Makyaj masasına oturmak istiyordu, orada dikilip iri, bronzlaşmış elleriyle eşyalarını karıştırırken değil.

"Buraya sadece özür dilemeye gelmedim." Ona yavaşça, tembelce gülümsedi. Şirketteki gülümsemelerinden biri değildi, Winnie'ye ya da Lord Amery'ye de vereceği bir gülümseme değildi. "Gel otur, Emmie." Makyaj masasındaki sandalyenin alçak sırtını sıvazladı. "Tedirginsin, ne zaman kaba bir şey söyleyeceğimi ya da başka bir komşuyu yabancılaştıracağımı merak ediyorsun. Buna üzülüyorum." Sandalyenin arkasını tekrar sıvazladı ve Emmie ayaklarını sürüyerek odayı geçti.

Kendini oturttu ve Kont'un bayılma koltuğunun ucuna oturmasını ya da şömineye yaslanmasını bekledi. Kont onun arkasında durarak ve saçlarını omuzlarına çekerek onu tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Bunu kız kardeşlerim için yapmayı özlüyorum," dedi fırçayı saçlarında gezdirirken, "ve hatta çok gençken Majesteleri için bile."

"Seni o mu büyüttü?" Emmie fırçayı ondan alması gerektiğini bilerek sordu.

"Beş yaşından itibaren. Son derece muhteşem saçlarınız var. Eğer Winnie'nin de böyle saçları olursa yaşıtları onu kıskanacak." Kalın bir tutamı burnuna doğru çekti ve içine çekti, sonra bıraktı ve fırçalamaya devam etti.

"Bunu yapmamalısın," dedi Emmie, ama bu zayıf uyarı bile bir çabaydı. "Bunu yapmana izin vermemeliydim."

"S ö z ü n ü z ü kestim. Rahatsız ettiğim görevi yerine getirmem adil olur. Ayrıca, Douglas'ın önerdiği bu gezi hakkında seninle konuşmak istedim."

Emmie gözlerini devirdi. "Yemek masasında teklif ettiği. Winnie'nin önünde. Ne düşünüyordu ki?"

"Düşünüyordu" -kontes çalılıkları yavaşça, sabit bir şekilde taramaya devam etti

-"sizi bu olasılık konusunda uyarmak ve size bu konuda yorum yapma şansı vermek için. Ama yapmadınız."

"Bir şey söyledim." Emmie ne olduğunu hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatı. Sağduyusu ona nefes alacak bir yere ihtiyacı olduğunu söylüyordu - tam şu anda ve önümüzdeki günlerde ve haftalarda nefes alacak bir yere ihtiyacı vardı. Ondan uzak durmaya çalışıyordu, günah işlemeye yakın bir durumdan kaçınmak için, ama her zaman ayaklarının altında olursa onu düşüncelerinden uzak tutamazdı.

"Bu fikir hakkında ne düşündüğünüzü bana söyleyecek hiçbir şey söylemediniz," diye çıkıştı. "Bir örgü mü, iki mi?"

"Bir. İstedğini yapmalısın," dedi, beynini konuşmaya odaklanmak için uyandırmaya çalışarak.

"İlkbahara kadar, belki de Gayle ve Anna'nın çocuğu doğduğunda tekrar güneye gitmeyi planlamamıştım." Fırça, kadının saçlarındaki yoğun bollukta bir düğüm bulduğunda sustu.

"Peki neden şimdi gidiyorsun?" Emmie ona gitmesini ve bahara kadar uzak durmasını söylemesi gerekirken sordu.

"Emin değilim." Fırçayı düğümün içinden hafifçe geçirdi. "Bir kere ailemi özleyorum. Özleyeceğimi düşünmemiştim. Baharın büyük bir kısmını Westhaven'ın evinde geçirdim ve o zaman da Majestelerini ve babamı epeyce gördüm."

"Ama kız kardeşlerin değil, sen henüz Rose'la tanışmadın ve baban kalp krizinden iyileşiyor."

"Öyle. Kolayca, eğer kardeşlerimin mesajlarına güvenilebilirse. Peki ya Winnie? O da artık benim ailem ve eğer onu çok üzeceğini düşünüyorsan gitmeyeceğim. Hayatında büyük bir çalkantı var ve ben buna bir yenisini eklemek istemem."

"Winnie sana onay verdi." Emmie gözlerini açık tutmayı zorlaştıran bir halsizliğe karşı kendini çelikleştirdi. "Ve Winnie kendi tercihlerini görmezden gelen bir yaratık değil. Tanrı aşkına geri dönmeyi ihmal etme, yoksa sonuçlarına ben katlanamam."

"Beni özleyecek misin, Emmie Farnum?" Adam fırçalamaya ara verdi ve Emmie onun ellerinin omuzlarına yerleştiğini hissetti. Ayağa fırlayıp kollarını ona dolamak ve gitmemesini söylemek istedi. Ayağa fırlamak ve ona odasından çıkmasını emretmek, gitmesini ve bir daha geri dönmemesini söylemek istedi.

Sandalyesinde kıpırdamadan oturdu ve aynadan adamın sandalyesinin arkasına geçip saçlarını yana doğru iterek boynunun yan tarafını ortaya çıkarmasını izledi.

"Kendi kendime," diye mırıldandı, başparmağı kulağının hemen altındaki noktayı okşarken, "bu gece seni inine kadar takip etmek zorunda kalırsam uslu durabileceğimi söyledim. Kendime bu yalanı söyledim ve buna inandım."

Yavaşça eğildi ve açık ağzını omzuyla boynunun birleştiği yere bastırdı. Nefesi teninde gezindi ve Emmie onun aynadaki görüntüsüne karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Adam ayağa kalktı ama sadece ellerinin kollarından aşağı inip tekrar yukarı çıkmasına izin verdi.

"Beni durduramazsın, Emmie," diye fısıldadı.

"Yapacağım," dedi, bunun doğru olduğunu umarak. Ama adamın uzun parmakları boğazındaki bağlarla meşguldü ve adam kulak memesini ısıtırken, kadın sargısının açıldığını hissetti. Yakında, diye düşündü, yakında onu durduracağım, ama sadece...

Büyük, sıcak bir el nazikçe bir göğsünün üzerine yerleştirdi ve Emmie küçük bir zevk iniltisine engel olamadı. Geceliğinin şeffaf kumaşının arasından adamın sıcaklığını hissedebiliyordu. Adamın başparmağı meme ucunu hafifçe okşayarak sertleşmesini sağladı ve Emmie sahip olduğu azıcık kararlılığın da buharlaştığını hissetti.

"Rosecroft..." diye mırıldandı.

"Devlin, St. Just ya da aşkım, ama lanet olası unvanı değil." Onun önünde diz çökecek şekilde yer değiştirdi ve elini ensesindeki saçlarının arasından geçirdi.

Bir öpücük daha, diye düşündü Emmie, kalbi dört nala koşuyordu. Sadece bir kez daha ve sonra iyi olacağım.

Burnunu kızın çenesinde, yanaklarında, kaşlarında gezdirerek o tek öpücüğü bir şölene dönüştürdü. Her yerde onun kokusunu içine çekti ve kendi kokusuyla onunla alay etti. Kadın adamın ağzını yakalamaya çalıştı, ama adam bundan kaçındı. Eli göğsünde kaldı, onu kavradı, alay etti ve şeklini ve ağırlığını öğrendi.

"St. Just," diye soludu Emmie, "Devlin, lütfen sadece öp beni."

Hırladı, içinde eğlence ve tatmin barındıran bir sestir bu ama geceliğinin bağlarını çözene kadar Emmie'nin taleplerine boyun eğmedi. Ağzını onunkiyile birleştirene kadar da geceliğin bağlarını çözmedi ve sonra elini onun kucağına bırakarak Emmie'yi onun ağzını nasıl yağmaladığına, aklını nasıl çaldığına ve en iyi niyetini ve sağduyusunu nasıl yollara düşürdüğüne odaklanmaya bıraktı.

Emmie hemen ona açıldı, elleri onun omuzlarına dolandı ve dilini onunkine dokundurur dokundurmaz o seksi küçük sesler çıkmaya başladı.

Kadın istiyor, diye düşündü kendi şehveti yükselirken. *Beni istiyor.* Ve Tanrı onu istediğini biliyordu. Kasıkları a r z u y l a zonkluyordu, çılgılık atıyor ve yılların ihmalini bir an önce telafi etmesini istiyordu. Emmie'nin elleri de gürültüye katkıda bulunuyor, adamın kollarında aşağı yukarı gezindikten sonra yeleğinin düğmelerini çözmeye çalışıyordu. Onları da çözdükten sonra gömleğinin eteklerini belinden çekmeye başladı.

"Emmie." Onun ellerini tutmaya çalıştı. "Emmie, aşkım. Yavaşla." Onun dikkatini çekmek için öpücüğü keserek alnını kızın köprücük kemiğine dayadı.

"Sakin ol. Sadece... sakin ol." En az onun kadar zor nefes alıyordu, nefes nefese kalmıştı, elleri adamın omuzlarında dinleniyordu.

Başını kaldırıp odaya baktı, sonra onu kucakladı ve tek bir hareketle ayağa kalktı. "Yatağa," diye fısıldadı Emmie'ye ve onu yatağa yatırmadan önce burnundan öptü. Emmie şaşkınlıkla gözlerini kırıştıtırırken, gömleğini ve yeleğini çıkardı, sonra yatağa oturup botlarını çıkardı.

"Sen orada kal," diye mırıldandı ayağa kalkıp kapıyı kilitlemeden önce.

Dirseklerinin üzerinde yükselerek, "Bunu yapamam," diye haykırdı. "Seninle... yatamam." Adam adımlarının ortasında durdu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Bu sizin kurslarınız mı? Çünkü buna gerek yok..."

Emmie başını salladı. "Hayır, o değil... o." Kızardı ve yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Sana piçlik yapmayacağım, Emmie." Kendisini yatağa götürmek için gereken birkaç adımı attı ve kalçasına oturarak ona baktı. "En azından bunu bilmelisin."

"Sen Tanrı mısın," dedi Emmie sessiz bir sefalet içinde, "istediğin zaman gebe kalmayı engelleyebiliyor musun?"

Göğüs kafesi adamın görüşüne açıktı ama gece kıyafetlerinin köpüğü göğüslerini gizliyordu. Sert nefes aldığını görebiliyordu, uyarılmıştı ama aynı zamanda...

"Emmie." Uzandı ve kızın bir tutam saçını geriye doğru taradı. "İzin ver seni tatmin edeyim. Senin buna ihtiyacın var, benim de ihtiyacım var ve kimsenin bundan haberi olmayacak. Ben senin acını dindirebilirim, sen de benimkini dindirebilirsin. Bundan daha karmaşık olmasına gerek yok."

Elinin tersini göğsünün ipeksi teninde gezdirdi, giysilerini kenara çekerek mum ışığında göğüslerini ortaya çıkardı. Kadın gözlerini kapattı, adam bunu bir tür teslimiyet olarak algıladı ve eğilip ağzını açıkta kalan meme ucunun üzerine yerleştirdi. Eli kaburgalarının üzerinden aşağıya, karnına ve sonra tekrar yukarıya doğru inerken hafifçe çekti.

Emmie'nin elleri başının arkasını kavradıktan sonra kıpırdamadan durdu ve ona bu şok edici yeni zevkleri özümsemişti hissinin verdi. İknadan baştan çıkarmaya giden çizgiyi aştığını biliyordu, çünkü kadın onunla yatmayacağını söylemişti. Söyleyemezdi. Ve eğer birleşirlerse çocuklarının olmayacağına dair ona söz veremezdi.

Bu yüzden yarım önlemlerle yetinecekti ama bunları onun için öyle unutulmaz yarım önlemler haline getirecekti ki hiçbir suçlama duymayacaktı. Kendini yatağa, onun yanına uzattı ve ağırlığını onun kalçalarına verdi. Hatta

Emmie ona doğru eğilirken bu basit temas onu biraz rahatlattı, Emmie'nin itirazları ve serzenişleri unutuldu.

Yukarı itti ve ağırlığının daha fazlasını ona verdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve adam onun panik içindeki bakışlarına karşılık vererek bir elini boynunda ve göğüs kafesinde gezdirdi.

"Bu gece sana katılmayacağım," dedi bakışlarını onun üzerinde tutarak, "ama ikimizden birinin tatminsiz gitmesine de izin vermeyeceğim."

Adam onu öpmek için başını eğdiğinde bile gözleri şaşkınlıkla bulanıktı. Emmie'nin ellerinin çıplak omuzlarının üzerinden kayarak ensesinde birleştiğini hissetti.

"İşte böyle," diye mırıldandı, "ağırdan alacağız." Sesi alçak bir gürültüydü. Baştan çıkarmaktan çok güven vermeyi amaçlıyordu ve başarılı olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Öpücüğünün, sesinin ve açıkta kalan göğüslerini yavaşça keşfeden elinin, ona sunduğu bu zevk için sonsuzlukların mevcut olduğunu ifade etmesini istiyordu.

"Emmie," diye mırıldandı onun ağzına karşı, "bacaklarını benim için aç, aşkım."

Adamın eli monsunun üzerine yerleştiğinde irkildi. Parmakları kasık kemiği üzerinde tembelce küçük daireler çizdikten sonra tekrar geri döndü, bu sırada dili de onunkinin etrafında dönüyordu. Sonra taktik değiştirdi, parmaklarını buklelerinin arasından geçirdi, yavaş bir okşayış tahrik ederken yatıştırmayı da amaçlıyordu.

"Aç," diye hatırlattı ona, ağzına karşı gülümseyerek. "Lütfen."

Çekingen bir tavırla dizlerinin iki santim açılmasına izin verdi ama bu onun amaçları için yeterliydi. "İşte benim leydim." Tekrar gülümsedi ve kalçalarını hareket ettirerek ereksiyonunu onun kalçasına doğru sallamaya başladı. Eli de aynı ritimde hareket ediyordu ama dokunduğu yerler ne kadar da tatlıydı...

Temkinli bir şekilde, parmağını kadının cinsel organının nemli uzunluğuna daldırdı. Kadın kalçalarını esneterek adamın eline sürtündü, sonra adam elini daha sıkı tuttuğunda hareketi tekrarladı.

"Yavaşça," diye uyardı, eline daha geniş hareket alanı sağlamak için ağırlığını kaydırды.

"Yavaşça değil," diye mırıldandı Emmie yanıt olarak. "Dokun bana, St. Just. Bana dokunmak zorundasın."

O kadarını anlıyordu ama tam olarak ne kadar deneyimli olduğunu söylemek zordu. *Yeterince* deneyimli olduğuna karar verdi, zevk tomurcuğunu buldu ve üzerinde nazıkçe daireler çizdi.

"St. Just..." Parmakları bileğinin etrafına dolandı, onu kısıtlamıyor, sadece elinin hareketini bu açıdan da deneyimliyordu. "Nesin sen...? Ah, Tanrım..." Sırtüstü yatmış, dizlerini açmış, dokunuşu tüm konsantrasyonunu tüketmişti. Okşamalarının temposunu artırdı ve onun da uyarıldığını hissetti. Kalçaları sürekli sallanıyor, nefes alış veriş hızlanıyor ve bileğini sıkıca kavırıyordu.

"Sakin ol." Eğildi ve dilini meme ucunda gezdirdi. "Bırak sana gelsin."

"Yapamam..." Emmie gözlerini açtı ve kısacık, şaşkın bir an için onun bakışlarıyla buluştu. O zaman seksin en azından bu kısmının -zevkinin- onun için yeni olduğunu anladı. Başını tekrar eğdi ve meme ucunu ağzına alarak yavaş, acımasız bir ritimle çekti.

"St. Just..." Adamın eline karşı koymaya başladı. "Devlin? *Devlin...*!"

İki parmağını, sert ve kendinden geçirici bir ritimle sıkıştıran spazmlardan zevk almasına yetecek kadar sığ bir şekilde onun kılıfına soktu. Başparmağıyla, kadının seksinin tepe noktasına daha sıkı bir baskı uyguladı ve kalçalarının inişli çıkışlı dalgalanmalarını izledi. Ağzı meme ucuna yapıştı, ancak zevkinin azalmaya başladığını hissettiğinde baskıyı hafifletti.

"Topraklarım," diye nefes nefese kaldı Emmie. "Ah, topraklarım, topraklarım..." Ona gülümsedi ve bir eliyle saçlarını geriye doğru taradı. "Üçlü bir 'benim topraklarım'," dedi gülümseyerek. "Ben memnunum."

Elbette değildi. Bir mızrak sapı kadar sertti ve az önce ona verdiği zevkin aynısı için zonkluyordu ama Emmie'nin gözlerindeki şaşkınlığı görünce memnun *oldu*. Aklını başına toplaması için geçecek birkaç dakikayı bekleyebilirdi.

Yuvarlandı ve kollarını ani, şiddetli bir sarılmayla ona doladı.

"Topraklarım," dedi tekrar, sırt üstü yatmadan önce.

"Çok güzelsin, Emmie Farnum." Saçlarını ikinci kez geriye doğru taradı. "Tutkunda göz kamaştırıcı, ışıltılı bir güzellik var. Mutfağınızda da çok güzelsiniz." Onun burnunu öptü ve kendisine sarılmasını sağladı. Emmie onu şaşırtarak bacağına onun kalçalarına doladı ve bir iç çekişle ona yaslandı. Deneyisel olarak kalçalarını ona doğru esnetti ama Emmie sadece daha sıkı sarıldı.

Pantolonunun gitmesi gerekiyordu.

"Bana bir dakika ver, aşkım." Tek bir hareketle yuvarlanıp pantolonunu ve iç çamaşırlarını çıkardı, sonra tekrar ona döndü. "Nasıl yapalım?"

Bu mu?"

Sanki yabancı bir dili hızlıca çözmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırarak ona baktı.

"Tabiri caizse, neden meseleyi ben ele almıyorum?" diye önerdi, eli ereksiyonunun uzunluğunu okşamak için aşağı indi, "sen yardım ederken?" Emmie'nin eline uzandı ve onu ereksiyonuna götürdü, sonra kendi elini onunkinin dışına sardı. "Sarıl bana Emmie," diye ısrar etti, "beni bu kadar sıkı tut." Ona ne demek istediğini göstermek için tutuşunu sıkılaştırdı ve sonra dudaklarını aramak için başını çevirdi.

"Sarıl bana ve öp beni," dedi, ağzı açık ve açgözlü bir şekilde onunkinin üzerindeydi.

Barbar, diye düşündü Emmie beyninin düşünce diye yutturduğu tek kelimelik izlenimlerle. Aklından *öpücük*, *daha fazla*, *Devlin*, *lütfen*, *ateşli*, *yapmamalıyım* ve *evet* kelimeleri geçiyordu.

Kalçaları yavaş, güçlü bir ritimle dalgalanıyordu, eli sikinin üzerinde kadının elini sıkıca sarmıştı; derin bir inilti duyduğunda, kadının elini çekti ve onu sıkıca kendine doğru tuttu, siki vücutlarının arasında sıkışmıştı. Yarım düzine daha sert hamle için ona doğru hareket etmeye devam etti, sonra hareketsiz kaldı.

"Benim topraklarım," diye mırıldandı kulağına. "Topraklarım, benim her zaman sevdiğim en inanılmaz topraklarım."

Karnındaki nem ona zevkini bulduğunu söylüyordu; sesindeki mizah ona bu deneyimden tamamen fiziksel olmanın ötesinde bir şekilde mutlu olduğunu söylüyordu. Sırt üstü kaykıldı, elini uzattı ve parmak eklemlerini öptü.

"Hiçbir fikrin yok, Emmie Farnum." İçini çekti ve bileğini öpmek için elini çevirdi. "Bana verdiğin zevk hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

Tahmin ettiği gibi, cömert bir aşıktı. Verdiği zevkle anlatılamayacak kadar cömert, sözleriyle cömert ve şefkatiyle cömert. Bunlardan herhangi biri onun iyi niyetini tamamen yok edebilirdi. Bunları bir çift yeşil göz, geniş omuzlar ve iyi bir kalple bir araya getirin...

Oh, ne yapmıştı?

"İzin ver de üstümüzü temizleyeyim," dedi parmağını kızın burnundan aşağıya doğru çekerek. "Sonra sana sarılacağım."

Başını salladı, gözyaşlarının tehdit ettiğini hissediyordu. Lavaboya doğru ilerledi ve bir bezi sıkarak Emmie'nin makul bulacağından daha sert bir şekilde cinsel organına sürdü. Az önce etkileyici bir şekilde kabarmış olan penisi daha az korkutucu boyutlara inmişti ama yine de Emmie onu büyüleyici buluyordu.

Barbar gülümsemesiyle gülümsedi. "Bana böyle bakmaya devam edersen, Emmie aşkım, seni hemen tekrar rahatsız edeceğim." Kızardı, onun yerine ayaklarına baktı, ama onlar bile ona erkeksi ve *çıplak* geldi.

"Arkana yaslan," diye emretti ve Emmie, kalçasındaki ve karnındaki tohumlarını silerken ona uydu. "Seks çok harika bir şekilde dağınık," dedi onu toparlarken. "Hiç saygınlığı yok. İnsan Canterbury Başpiskoposu'nun ya da Londra Piskoposu'nun bunu nasıl yaptığını merak ediyor. Sen sessizsin."

Kollarını Emmie'ye doladı ve onu göğsüne doğru kıvırdı. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel yalan söylememe deneyimi." Emmie'nin önce burnunu, sonra da ağzını öptü.

"Konuş benimle, Emmie." Sırt üstü yuvarlandı ve onu kucağına oturttu. "Bana burada neler olduğunu anlat." Onun şakağına dokundu.

"Yankıyı duymadın mı?" dedi, adamın cinsel organını hissederek, serin, nemli ve yumuşak bir şekilde seksine dokundu. "Şu anda orada hiçbir şey yok. Uzun, onursuz bir memnuniyet iç çekişinden başka bir şey yok."

"Yüz ifaden hiç de hoşnut değil, Emmie." Başparmağı kızın alnını okşadı. "Daha ziyade, meşhur ikinci düşünceleri yaşadığını söyleyebilirim." Omuzlarındaki elleri onu göğsünü kendisine yaslaması için aşağı doğru itti. "Buna izin vermeye niyetim yok."

"En mantıklı halinizde değilsiniz." Adamın kolları ona dolandığında iç çekti. "En azından birimizin üzerinde giysi olana kadar bunun neden aptallık olduğunu tartışmaya kalkışmayacağım."

"Çok akıllıca." Coşkulu gülümsemesi biraz tereddütlü bir hal aldı. "Daha önce bir kadının zevkini tatmadığın için mi utanıyorsun, Emmie?"

Adamın gözlerini değerlendirmek için başını kaldırdı ama gözler hiçbir şey anlatmıyordu. Bir erkek nasıl bir karşılaşma y a ş a d ı k l a r ı n ı ne kadar anlayabilirdi ki?

Yeşil gözlü bakışlardan kaçmak için yanağını adamın göğsüne yasladı. "Ya da beni çalıştıran adamla, aşağı yukarı bir aydır tanıdığım bir adamla yatakta çıplak olduğum için utanıyorum."

"Ama iyi bir adam," diye cevap verdi Kont, eli kızın saçlarını okşarken. "Seni incitmek istemem, Emmie."

"Düşünceli olan tek şey sensin," dedi, sıcaklıktan yoksun bir ifadeyle - ama yine de ona sarılışını sıkılaştırdı.

"Bunun hakkında konuşacağız, Emmie." Parmakları ensesini buldu ve yavaş, kolay daireler çizerek masaj yapmaya başladı. "Durumun anlamadığın yönleri var."

"Anlıyorum," dedi gözlerini adamın gözlerine çevirmeden. "Biz evli değiliz ve sen benim sadece bir kocayla ya da ona çok yakın biriyle paylaşmayı düşündüğüm bazı özgürlükleri istiyorsun. Bana zevk verdin -inanılmaz bir zevk- ama seninle bu şekilde birlikte olmak akıllıca değil ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Dünyanın Leydi Tosten'larının size emir vermesine izin veriyorsunuz," diye karşılık verdi, hayal kırıklığı açıkça ortadaydı.

"Dünyayı Leydi Tosten'lar yönetiyor lordum, kendi yolunu çizmek zorunda olan bizler için." Ses tonunu sabırlı tuttu, en ufak bir suçlamada bulunmadı.

"Beni resmi hitaplarla kızdırmaya tenezzül etmeyeceksin Emmie, hele de iki dakika içinde içinde olabilecekken." Emmie'ye doğru eğildi ve konuştukları sırada Emmie'nin yakınlığının onu yeniden tahrik etmeye başladığını grafiksel olarak gösterdi.

Onun gözleriyle buluşmak için dirseklerinin üzerinde yükseldi.

"Sen bir tecavüzcü değilsin, ben de bir sık yalayıcı ya da fahişe değilim." Kadın ondan uzaklaşmak için hamle yaptı ama adam onu kollarından yakaladı ve başını hafifçe salladı. Tutuşu dikkatliydi ve gözlerindeki bakış ihtiyatlıydı.

"Lütfen burada seninle olan güzel şeyleri benden esirgeme," dedi Emmie'nin ses tonuna uyararak. "Erdeminin senin için değerli olduğunu ve... üzgün olduğunu anlayabiliyorum ama ben de buraya bu sonucu istemeye gelmedim Emmie."

Sertliğinin ardında yalvaran bir ifade taşıyan bakışlarını onun üzerinde tuttu ve kadın başını salladıktan sonra onun göğsüne yaslandı. Adam haklıydı: Onunla kütüphanede buluşmak için ısrar edebilir, onu kulağından tutup koridora fırlatabilirdi.

Hiçbir şekilde onu zorlamamıştı; ona kızgın olamazdı.

"Kendime kızgınım," dedi gözlerini kapatarak. Adamın başını salladığını hissetti, sonra ellerinin tekrar saçlarını karıştırdığını hissetti. Adamın dokunuşu yavaş, nazik ve rahatlatıcıydı; bu dokunuş ona -bu karşılaşma geride kaldığında- bir daha kendisine aynı şekilde dokunmasına izin vermemesi gerektiğini hatırlatsa da.

"Konusacağız." Saçlarının tepesini öptü. "Şimdilik sana sarılmama izin ver."

Kapısına hızla, üç kez vurulunca ikisi de donakaldı.

"Bayan Emmie?" Winnie'nin sesi ve ardından mandalı kaldırma çabası. "Oh, Bayan Emmie, lütfen uyanın."

"Çarşafıları ıslatmış ya da kâbus görmüştür," dedi Emmie, alnını bir an için onun göğüs kafesine dayadı ve sonra ondan uzaklaştı. "Onu odasına geri götüreceğim." Geceliğini ve şalvarını giymeye çabaladı. "Ben döndüğümde sen gitmiş ol. Burada yatağın üzerinde uyumak isteyebilir."

"Emmie!" Ayaklarını terliklerinin içine sokmak için yatağın yanında duraklayan Emmie'nin bileğini yakalayarak adını tısladı. Kadın ona baktı ve adam ayağa fırladı. Bir sonraki anda, ağzı onunkinin üzerindeydi, sıcak, pelüş, hınzır ve tatlı; sonra gitmişti. Giysilerini aldı, mumu söndürdü ve kapının sağındaki duvara doğru kayd, böylece Emmie kapıyı açtığında görünmeyecekti.

"Geliyorum Winnie," diye seslendi Emmie usulca, ona özlem, kızgınlık ve pişmanlık ifade eden bir bakış atarak. "Bana sadece bir dakika ver."

Kont, Emmie'nin kapısının ardında, onun güven veren, alay eden ve durumu hafife alan sesini duydu. Penceresinden süzülen ay ışığında yatağına baktı ve orada uyuyakalmayı ciddi ciddi düşündü. Az önce olanlar konusunda makul davranmayacağını hissediyordu ve onun üzülmesine izin verdikçe daha da mantıksız davranacaktı.

"Sence Rosecroft ailesini ziyaret ettiğinde bana bir midilli alır mı?" Winnie sordu. Gözleri ıslıl ıslıldı ve huzursuz bir enerjiyle tavan arasında zıplıyordu; önceki gece Emmie onu temizleyip yatağına yatırır yatırmaz hemen uyumuştı.

Winnie'nin aksine Emmie kötü uyumuştı. St. Just'la paylaştığı bol, çökmekte olan... harika zevkleri hatırlamakla, tüm bu olanlar için kendini suçlamak arasında kalmıştı. Sahip olamayacağını bildiği bir adamın ilgisine özlem duymak bir şeydi; tam olarak neyi kaçıracağını görmek ise bambaşka bir eziyetti.

"Merhaba, canlarım." Kont, alçak tavanlı çatı katının girişinde belirdi ve kapıdan geçebilmek için başını eğmek zorunda kaldı. "Hazine bulabildiniz mi?"

"Yaptık." Winnie ona doğru zıpladı ve elini tuttu. "Anna Teyze'nin bebeğini ve Morgan Teyze'nin oyuncak atını bulduk. Bir vaftiz elbisesi de var ve hepsinden önemlisi, babamın oyuncak askerlerini bulduk."

"Bu kutsal adada büyüyen hiçbir çocuk oyuncak askerlerden yoksun kalmamalıdır."

"Gördün mü?" Winnie onu yanına çekti. "Büyük bir savaş kurguladım, mavililer Grand Armee, kırmızılılar ve diğerleri Wellington'un adamları. Hatta birkaç top ve atlı bile bulduk ama onlar yanlış renkler."

"Burada tam bir savaş yaşıyorsunuz." Kont, Winnie'nin dizdiği adamların, topların ve atların arasında çömeldi ve kaşlarını çatı. "Peki kim kazanacak?"

"Yaşlı Wellie'nin birlikleri tabii ki," diye azarladı Winnie, yetişkinlerin birbirlerine bakmamaya özen gösterdiklerini hiç fark etmemişti. "Bak, şuradaki adamlar dörtnala bu tarafa gidebilirler ve bu da topu sandalyenin üzerinde bırakır..."

"Toplarınızı doğrudan aşağıya atmakta zorlanacaksınız, ancak yükselişi daha iyi avantaj sağlamak için kullanmakta haklısınız."

"Oh." Winnie arkasına yaslandı ve askerlerini inceledi. "Gerçek generaller böyle mi yapar?"

"Waterloo'da" -kral parçaları yerlerinden oynatmaya başladı- "Wellington Fransızların yaklaştığını haber alınca hatlarını bir sırt boyunca bu şekilde düzenledi. Bu Fransızları buraya indirdi." Daha fazla taş taşıdı. "Ve takviye kuvvetleri de buraya. Bu Blucher olmalı, çünkü Hollandalılar Wellington'ın komutasındaki sırtın üzerindeydi."

"Takviye birlikler çok uzakta," dedi Winnie. "Neden onları buraya getiremiyoruz?"

Emmie sessizce Kont'un her iki ordu için top, at ve piyadeleri hareket ettirmesini izledi ve bunu yaparken Winnie'ye emirleri, stratejileri ve olayları açıkladı. Yüzü garip bir şekilde hareketlendi, heyecanlıydı ama mutlu değildi... Sadece daha da gergindi.

"Peki, lanet Fransızlar neden bu işi halletmiyorlar?" Winnie, birkaç mavi atlıyı bir sandığın yanına hücum ettirerek sordu.

Emmie sessizce, "Diline dikkat et, Winnie," dedi. Kont ayağa kalkarken Winnie sessizliğe gömüldü, yüz ifadesi artık dikkatle boştu.

"İzin verirsiniz..." Başka bir şey söylemeden dönüp gitti, yürüyüşü sert ama hızlıydı. Winnie kaşlarını çattı ve Emmie'ye şaşkın bir bakış attı.

"miydi o Çünkü I dedi kanlı Fransızca mı?" o sordu,
Şaşkın. "Herkes onlara öyle der, ya da Kanlı Kurbağalar. Ve Wellington kazandı."

"O yaptı. Sanırım Kont bunu küçük bir oyuncak asker oyunundan daha fazlası olarak hatırlıyor, Winnie. Onu biraz yalnız bırakalım, olur mu?"

"Askerleri kaldırayım," dedi Winnie, ses tonunda şaşkınlık vardı, "ama sonra gidip tatlı için bir şeyler pişirebilir miyiz?"

Neden lanet Fransızlar bu işi halletmiyor? Neden lanet Fransızlar bu işi halletmiyor? *Neden lanet Fransızlar bu işi halletmiyorlar...?*

Kelimeler kafasının içinde dönüp duruyordu; şimdiki zaman ve geçmiş, korku, endişe ve yaklaşan ölümün tek bir vuruşunda harmanlanıyordu. *Lanet Fransızlar neden bu işi halletmiyorlardı?* Yukarı ve aşağı hatlardaki askerler de aynı şeyi merak ediyordu. Toplar susmuş ve bekleyiş saatlerce sürmüştü.

Çamur kokuları geliyordu burnuna, bir önceki gece yağın şiddetli yağmurun ardından Haziran sıcaklığında pişen yaz çamurları. Nemli yün uniformalar ve korkmuş adamların teri, kaderin izin verdiğinden daha fazla savaştan sağ çıktıklarını bilen adamlar.

Sesler akıl sağlığını bozuyordu; huzursuz atların sesi, çamurda tepinen ayaklar, dizginler ve koşum takımları durgun sabahın ortasında yersiz bir neşeyle şingirdiyordu. Dua eden, mırıldanan, küfreden adamların sesi... Lanet olası *Fransızlar neden bu işi halletmiyorlar?*

"Wulfu eyerleyeyim mi lordum?"

Aklına Wulf'un Waterloo'da bulunmadığı düşüncesi takıldı. St Just bakışlarıyla sesi takip etti ve Stevens'in kendisine umutla baktığını gördü. Stevens, damadı... Yorkshire'daki Rosecroft'ta...

"İyi misin o zaman?" Stevens rahatsız olduğu belli bir şekilde sordu.

Aziz Just başını salladı ve ahırın arka tarafına, oradan da tepeden aşağıya doğru uzanan taş duvar boyunca yürüdü. Gömleğini çıkardı ve çıplak elleriyle Yorkshire'ın sert kayalarıyla boğuşmaya başladı, onları her dakika, her dakika, her dakika yeniden düzene soktu.

Emmie yatak odasından pencereden dışarıyı izliyor, Kont'un taş duvarla boğuştuğunu görüyordu. Yine güneş yanığı olacaktı ve eldiven de giymemişti. Lord Amery'ye bir çift eldiven gönderebilirdi ama Kont'un umutsuzca odaklanmasındaki bir şey, bu müdahalenin bile hoş karşılanmayacağını gösteriyordu. Çalışmaya devam etti ve kaosa dönüşen şeye düzgün, sağlam bir şekil verdi. Emmie bir saat boyunca orada durmuş olmalıydı ve hâlâ merak ediyordu: Eğer dün gece yatağında kalmasına izin verseydi, en derin başarısızlıklarını ve korkularını ona emanet etseydi, şu anda kızgın güneşin altında, elleri su toplayarak ve sırtını gererek aptal bir taş duvarı yeniden inşa etmeye çalışıyor olur muydu?

Sekiz

Tavan arasından çıkalı neredeyse bir hafta olmuştu ve St. Just hâlâ yüksek seslerde zıplıyor, gecenin yarısında bir o yana bir bu yana dönüyor ve konyak srahisine uzun zamandır görmediği bir arkadaşıymış gibi bakıyordu.

Ama yle olmadığını kendine sertçe hatırlattı. Kuşluk vakti bir içki içme düşüncesini aklından kovarak, Emmie Farnum'la buluşmak ve Douglas'la ayrılmadan önce yapmaları gereken tartışmayı yapmak üzere mutfağa doğru yola koyuldu.

Avını yapışkan çörekler açarken buldu, mutfak tarçın, maya, bal ve vanilya kokularıyla doluydu. Kapı aralığından eğildi ve dirseğine kadar una batmış, saçları düzenli topuz yapılmış, unlu önlüğünün altında sade mavi bir günlük elbise olan kadının görüntüsüyle kendini şımarttı. Arkasından gizlice yaklaşma, kollarını beline dolama ve ensesini öpme dürtüsüyle boğuştu.

Onun kendini inkâr eden i ekişiyle Emmie'nin kaşları havalandı.

"Topraklarım! Seni orada gizlenirken görmedim. Eğer ispiyonlamaya geldiysen, lavabonun yanındaki tezgahda soğuyan bir tepsi var." Lavaboya yanaştı, bir çörek kaptı ve sonra kendine bir bardak soğuk süt doldurmak için kilere gitti.

"Başka ne yapıyorsun?" diye sordu ısırıklar arasında. Yanağında yine un vardı ve bu onu büyüledi. "Bunlar çok güzel bu arada."

Emmie hamuru yuvarlayıp keskin bir bıçağa uzanarak, "Bu partiyi bitireceğim," dedi, "sonra da yapmam gereken turtalar var. Biraz daha peynirli ekmek yapacağım ve zaman kalırsa..." Onun yanında durmaya gelmişti, tam yanında, mutfak kokularının altında onun ince iek kokusunu yakalayabilecek kadar yakınında.

"İstediğiniz bir şey var mıydı?" diye sordu, kesilmiş çörekleri yağlanmış bir tepsiye dizerken.

Neşesiz bir kahkaha attı ama yapışkan çörekten bir ısırık daha aldı ve kızın tepsiyi fırına koymak için ondan uzaklaşmasını izledi.

"Hayal mi görüyorum Emmie, yoksa işlerin mi açıldı?" diye sordu, kalan yapışkan çöreklerle bakarak.

"Artık yok," diye azarladı. "Öğle yemeğini mahvedecekler. Ve evet, daha fazla iş yapıyorum. Ama buraya fırıncılığımın nasıl gittiği konusunda beni sorguya çekmek için gelmediniz."

"Hayır," diye kabul etti, sütüyle birlikte çalışma masasına oturdu. "Buraya seninle bu yolculuğu konuşmaya geldim."

"Can kulağıyla dinliyorum." Emmie bir sonraki tarifi için tereyağı, şeker, un ve yumurtaları ölçmeye başladı.

"Emmie." Uzandı ve elini onun koluna koydu. "Meşgul olduğumu biliyorum ama bana birkaç dakikanı ayırabilir misin? Yapışkan çöreklerinle konuşmak istemiyorum; seninle konuşmak istiyorum."

"Pekâlâ." Emmie önlüğünü çözdü ve bir fincan elma şarabı aldı. "Hadi terasa çıkalım. Bütün sabah içerideydim ve biraz güneş ışığı iyi olurdu."

Emmie'nin kendisinden önce bitişikteki terasa çıkmasına izin verdi, dışarıda olduklarında at kokusunun muhtemelen daha katlanılabilir olduğunu düşünüyordu. Ayrıca, Tanrı yardımcısı olsun, Emmie'nin eteklerinin kıpırdanışını ve salınışını izledi ve kendini yine onun ensesini öpmeyi düşünürken buldu.

Emmie gölgeli bir bank seçti ve yerleşti. "Söylemek istediğin şey neydi?"

Aziz Just kaşlarını çattı ve davetsiz bir şekilde onun hemen yanında yerini aldı. O... kasaba toplantısını toplarken öpücük çalmayı düşünüyordu.

"Aklıma geldi," diye söze başladı, "Winnie buraya çok iyi uyum sağladı ve bir zamanlar ona kalıcı bir mürebbiye bulmayı planlamıştım."

"Ve bunu yaptığınızda, Winnie hayattaki gelişmiş konumuna alışırken ben de kendimi kulübeye götüreceğim."

"Bu fikir hoşuma gitmedi." Kont kaşlarını çatarak ellerine baktı. "Eminim Winnie de bundan nefret ediyordur."

"Daha az dirençli olmaya başladı. Bu sizin planınızdı lordum."

Emmie'ye sertçe baktı, kızın ses tonundan ve kendini geri çekmesinden duyduğu hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. "Seninle zevkimi paylaştığım için mi kaçıyorsun Emmie?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözlerini önüne dikerek.

"Bronwyn'in hayatından zarif bir şekilde çekileceğim," dedi Emmie, sözlerinin kenarları jilet keskinliğinde kesilmişti, "çünkü bunu yapmam onun yararına. Ve dürüst olmak gerekirse..."

Dönüp ona dikkatle baktı.

"Yoruluyorum," dedi, duruşu ve ses tonu solgunlaşmıştı ve ona söylemek istediğinin bu olmadığını biliyordu. "Winnie'ye bakmak, siparişleri yetiştirmek, Cook'a halledeceğime söz verdiğim görevleri üstlenmek... Bir kâhyaya ihtiyacınız var efendim, birkaç hizmetçi ve uşak da fena olmazdı."

"Döndüğümde hepsini halledebilirim," dedi kaşlarını çatarak. "Ben dönene kadar bu evden ayrılmayacağınıza dair söz vermenizi istiyorum."

"Peki bu ne zaman olacak?"

Kont, bu tartışmadan önce bir tarih belirlemediğini itiraf ederek, "Eylül sonuna kadar," diye cevap verdi. "Michaelmas'tan sonra kışın bastırdığını duydum ve güneşli İspanya'dan döndüğümünden beri İngiliz kışlarından nefret ediyorum."

"Başka nelerden nefret ettin?" Emmie elma şarabını yudumlarken sordu.

"Her şey. Sıcak, toz, çamur, sızlanan acemiler, küçük subayların kibirli aptallığı, kötü tayın, can sıkıntısı, bitmek bilmeyen sondaj, çılgın emirler, öldürme, öldürme ve öldürme..."

"Bir aksilik yaşadın," dedi Emmie, elini onunkine dolayarak. "Seni bunun üzerinde durmak zorunda bırakmamalıydım."

"Bir aksilik." İçini çekti, elini elinin içinde hissetmenin tadını çıkardı. "Birçoğundan biri. Her seferinde, elde ettiğim kazanımların belki de benim olacağını düşünüyorum. Her seferinde atım tekrar altımdan çekiliyor."

"Buna inanmıyorum. Douglas sizin Waterloo'dan eve dönen adam olmadığınızı söylüyor."

"Belki de değil." Ellerini kaldırdı ve parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. "Kesinlikle o kadar akşamdan kalma değilim."

"Sarhoş muydun?" Emmie gözlerini kırıştırdı ve onun elindeki eline baktı.

"Aylarca. Küçük kardeşim Valentine beni eve getirmesi için gönderildi. Onun artık on dört yaşında bir delikanlı olmadığını unutmuştum ve bunu görmek için beni neredeyse dövmek zorunda kalmasına rağmen, beni Morelands'a geri götürdü."

Emmie irkildi. "Kardeşin seni dövdü mü?"

"Sağlam. O bir piyano virtüözü ve bir şekilde onu ailedeki yumuşak kişi olarak düşünmeye başlamıştım. O yumuşak değil ve yumrukları

yıldırım hızıyla. "Şeytan gibi dövüşmeme rağmen beni kısa sürede yere serdi." Ve avazı çıktığı kadar bağırıp çağırıyor ve -merhametli Tanrım- annesiz bir çocuk gibi ağlıyordu.

"Seni eve getirdiğine sevindim."

"Oh, ben de öyleydim, sonunda." Ve Val'in o acıklı sahneden kimseye bahsetmemiş olmasına da hâlâ seviniyordu.

"Bana her şeyi anlatmıyorsun, değil mi?" Emmie'nin mavi gözleri endişe ve belli belirsiz bir merakla doluydu.

"Değilim." Birleştirdikleri ellerine baktı. "Bu hoş bir hikâye değil ve sen çok hoş bir kadınsın. Beni özleyecek misin, Emmie?" Konuyu ustaca değiştirmişti, belki de iltifatıyla onu kızdırmak niyetindeydi.

"Bir gün," dedi ciddiyetle, "hazır olduğunda, geri kalanını da dinlemek istiyorum, Devlin St. Just. Ne kadar sefil ya da trajik bir hikâye olduğu umurunda değil. Anlatılması gerekiyor."

"Ya da unutmak. Ve sen de sorumdan kaçtın."

"Seni özleyeceğim," dedi Emmie, parmaklarını onunkilerden ayırmaya çalışarak, ama o elini sıkıca ve nazıkçe tuttu.

Bu kelimeler, dört basit kelime, göğsündeki sıkıntıyı hafifletti. Emmie'nin diplomatik bir dille ifade ettiği gibi, yaşadığı aksilik onu fena halde sarsmıştı. Bir hafta önce Emmie'den çalabildiği her zevki çalmaktan memnun olacakken, şimdi daha temkinli bir adamdı. Emmie, kâbusları, öfkesi, kötü anıları ve "aksilikleriyle" onu korkutmayacak ve utandırmayacak bir adamın ilgisini hak ediyordu.

Ama eğer ona sahip olsaydı.

"Ben de seni özleyeceğim Emmie Farnum," dedi ve eğilip yanağından öptü. "Sana ve Winnie'ye bizimle gelmenizi teklif etmeyi düşündüm ama çocuğun daha fazla kargaşaya ihtiyacı olmadığı konusunda sana katılıyorum. O zaman Winnie ayaklarımızın altında olmadan daha iyi vakit geçiririz ve yokluğumda benim çıkarlarımı koruyacağınızdan eminim."

"Elimden geldiği kadarıyla, gerçi bu konuda sizinle akrabalığı olmayan bir kadının pek bir önemi yok."

"Bothwell'e bir vekâletname bıraktım." Ayrılışı hakkında daha fazla konuşmak istemiyor, bunun yerine öpücüklerden, tesellilerden ve Winnie için duydukları ortak endişeden bahsetmek istiyordu. "Önemli bir mesele olursa, Bothwell'in benim yerime geçeceğine güvenebilirsiniz. Atları çalıştırmak için düzenli olarak burada olacak ve sana çok saygı duyuyor gibi görünüyor."

"Peynirli ekmeklerime çok saygı duyuyor. Yine de iyi bir adamdır ve önemli bir şey olursa onu uyarırım."

"Bana senin için teklif ettiğini söyledi. Cazip geldi mi?"

Emmie kadınlara yakışmayan bir homurtu çıkardı. "Elbette baştan çıkarıldım. Hadrian içiyle dışıyla çekici bir adam ama yalnızlık ve acıma duygusuyla soruyordu.

-belki de- ve bir papazın cinsel zevklere düşkün olması gerekiyorsa, bunun ancak bir eşle ya da rahatsız edici derecede bir ihtiyatla olabileceği bilgisi."

"Yani aşk maçı olmadığı için mi reddettiniz?" Bu düşünceye gülümsemek zorunda kaldı.

"Sadece o değil." Emmie gülümsemedi. "Hadrian kardeşinin varisi ve Vikont'un sağlığı pek iyi değil. Varisi güvence altına almak için Hadrian'a bakıyor."

Kont, "Sen bir Vikontes'in yapabileceği türden biri değil misin?" diye sordu. "Buna kesinlikle inanmıyorum Emmie ve senden çok daha fazla vikontesle tanıştım." Ama onu yakından izliyordu ve Bothwell'i neden geri çevirdiğini anladı.

Vikontluğun merkezi Cumbria'daydı, Winnie ise Yorkshire'da kalmış olmalıydı.

"Emmie." Bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Sen o çocuğun koruyucu meleği değilsin."

Tek söylediği "Ben onun ailesiyim," oldu ve başını onun omzuna yasladı.

"Döndüğümde, Emmie, sen ve ben bir anlaşmaya varacağız.

Anlayış. Winnie'nin hayatındaki yerinizin garanti olduğunu bilmelisiniz."

"Hayır." Emmie yüzünü kaldırdı ve başını salladı. "Winnie'nin bu hayattaki yerinin garanti altında olduğunu bilmeliyim ve bununla yetineceğim."

"Seninle konuşacağım. Şimdilik Winnie'nin iyiliği için birlik olmamız yeterli. Onun ve Rosecroft'un senin gözetiminde güvende olacağını biliyorum ve döndüğümde burada olacağına dair verdiğin söze güveniyorum. Ama uyarıyorum Emmie, konuşacağımız daha çok şey var."

"Kendini uyar." Emmie ona gülümsedi, yüz ifadesi muhtemelen amaçladığından daha hüzünlüydü. "Sizden o hikâyeyi istemiştin, St Just, çok sevilen bir memurun nasıl olup da eve dönerken dayak yiyip kendinden geçtiğini anlatan hikâyeyi. Bunu da tartışacağız." Adam onunla tartışmadı; sadece ona gülümseyerek cevap verdi ve olabildiğince yavaş bir şekilde eve kadar ona eşlik etti.

Ertesi gün yolculuk için hazırlıklarla geçti. Şansları yaver giderse hafta içinde Morelands'a ulaşacaklar ve bir sonraki Pazar günü ya da en azından bir kısmında seyahat etmek zorunda kalmayacaklardı. Douglas, St. Just'a York'a kadar eşlik etmesi için zorlandı ve burada kont için Beau adında sağlam bir eyer atı satın alındı.

Bir sonraki öncelik, St. Just'ın yokluğunda Winnie için bir şeyler tedarik etmektir ve bu da çabucak halledildi. Avukatın ofisinden çıktığında, St. Just birkaç alışveriş daha yaptı ve Douglas'ı atlarla birlikte en yakın yeşil alanda kendisini beklerken buldu.

"Rosecroft'a." Kont ayağa kalktı ve Wulf'u tırısı kaldırdı. Burası tam olarak evi sayılmazdı ama on altı yıl önce üniversiteye gittiğinden beri hiçbir yerde bulamadığı kadar eviydi. Bu gerçek sadece yarın Rosecroft'tan ayrılacağı gerçeğinin bir fonksiyonu olarak ortaya çıktı.

Ve Winnie.

Ve Emmie.

Evin içinde bir yerde bir saat gece yarısını çaldı ve bu ses Emmie'nin dikkatini camlara vuran yağmurun sesine çekti. Gece neredeyse sertleşmişti ve serin hava onu huzursuz etmişti.

Havanın serinliği, Kont'un yarın yola çıkacak olması ve onun gelişinden beri hayatının içine düştüğü karmaşa onu uykudan alıkoyuyordu. En geç saat beşe kadar kalkıp günün işlerini bitirmesi gerekiyordu ve zihnini uykuya daldırmak için kitap okumayı çoktan denemişti. Sert önlemler alması gerekiyordu ve bu yüzden saçlarını bir kurdeleyle bağladı, terliklerini buldu ve kütüphanedeki sürahiye yöneldi.

Oda, Emmie'nin mumunun zayıf ışığı dışında karanlıktı ama sürahiyi ve bir bardak bulması için yeterliydi. Yıpranmış sinirlerini yatıştırmak için ne kadar gerektiğinden emin değildi ama Kont'un ona ikram ettiği miktarı idare etmişti, bu yüzden iki katına çıkardı ve temkinli bir yudum aldı.

Boğazından aşağı süzülürken hâlâ ısıtıyor, önce yakıyor sonra yatıştırıyordu. İçini çekti ve küçük bir yudum daha aldı.

"Seni içkiye mi alıştırdık, Emmie?" St Just'ın sesi karanlıkta uzandığı kanepeden yükseldi. Gölgelelerin arasından yalınayak, gömleği boynundan açık ve manşetleri arkaya dönük bir şekilde belirdi.

"Var." Nefes kesici bir çekiciliğe sahip olan konta bakarken yakalanmamak için bakışlarını elindeki bardaktan ayırmadı. "Yapmak zorundayım

erken kalkmak zorunda kaldım ve uyuyamadım. Konyak daha önce yardımcı olmuştu."

"Ama sizi uyanık tutan ne olabilir ki?" diye düşündü Earl, kadehini ondan alıp bir yudum çalarken. "Vicdanınız sizi rahatsız etmiyordur herhalde?"

"Hiç kimsenin vicdanı asla tamamen rahat olmamalıdır."

"Savaş zamanlarında bile mi?" diye sordu usulca, kızın dağınık saçlarına ve soyunmuş haline bakarak.

"Savaşta, muhtemelen," diye izin verdi Emmie, onun incelemesini not ederek. "Muhtemelen mi?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "St. Just, sizi rahatsız eden nedir?"

"Gece buna başlamak için bile yeterince uzun değil, Emmie," dedi, içkisini bütün olarak tüketmek istemiş gibi bakarak. "Mutsuz ve tatsız anılarla boğuştuğumu söylemek yeterli."

"Hepimizde var."

"Öyle mi?" Uzandı ve kızın bir tutam saçını kaldırarak parmaklarının üzerinde gezdirdi. "Hiç birini öldürmek istedin mi, Emmie Farnum?"

"Gördüm," dedi, parmakları kolunu okşarken yutkundu. "Benim için meseleyi hallettin."

"Helmsley." Kont meraklanmış görünüyordu. "Onu ne zaman öldürmek istedin?" Onu elinden tuttu ve Emmie'nin mumunun ışığından uzakta, odanın karşısındaki kanepeye götürdü.

"Ne zaman yapmadım ki?" Emmie onun yanına oturdu ve gözlerini karanlığa dikti. "Bu benim düşündüğüm bir şey değil, biliyor musun? Çok genç bir adamken, o zamanlar göremesem de, sadece şımarıktı. Her geçen yıl daha da iğrençleşen bir tehdit, tam bir alçak oldu, ama Winnie olmasaydı bunların hiçbirinin önemi olmazdı."

"Onu aşağı yukarı yalnız bıraktı." St Just'ın eli saçlarını omzunun üzerinden geçirdi; tekrarlanan, ritmik bir okşayış onu rahatlatırken yatıştırıyor gibiydi.

"Öyleydi ama ara sıra bir kızı olduğunu hatırlar ve Winnie'yi arkadaşlarına gösteriş yapması için çağırırdı."

"Arkadaşları olduğunu bilmiyordum."

"Çok değil," dedi Emmie, birbirine bağlı ellerini dizlerinin üzerinde birleştirerek, "ve hiçbirisi onurlu değildi. Özellikle biri vardı, Baron Stull. Kocaman, şişman bir canavardı ve ne zaman istese, Helmsley Winnie'yi adamın kucığına oturması için çağırırdı. Bu ahlaksızlıktı."

"Bu dünyadan ayrılmadan önce Helmsley, Stull'u kundaklama ve adam kaçırmaya girişimi de dahil olmak üzere her türlü entrikaya bulaştırdı," dedi St. "Stull'un kaderinden kaçmak için Lordlar'da desteği yok ve sık sık kendi içlerinden birini örnek olarak mahkum etmekten hoşlanıyorlar. Ama muhtemelen sizi en çok üzen şey, müdahale edememiş olmanızdır."

"Ama ben yaptım," dedi Emmie acı acı gülümseyerek. "Winnie'ye saklanmayı öğrettim ve Stull buralardayken onu uyarması için hizmetçilere rüşvet verdim ve onu rahatsız eden bir adamın canını nasıl yakacağını öğrettim. Sıkı sıkıya kilitli olsa bile kulübeye nasıl gireceğini biliyor ve bu evden çıkmanın her yolunu biliyor. Ona çaresiz olmadığını ama çok dikkatli olması gerektiğini söyledim." "Yani ona seçenekler sundun," dedi St. Just, başparmağı yavaş daireler çizerek ensesinde.

"Yaptım ve bu bakımdan kötü anılar bile saygı duymaya değer."

"Kötü bir anı nasıl saklanmaya değer olabilir ki?" St. Just'ın eli hareketsiz kaldı. "Yaptığım ve gördüğüm bazı şeyleri, duyduğum şeyleri unutmak için vücudumun bir parçasını verirdim, Emmie."

Emmie, "Hayır, yapmazsın," diye azarladı. "O kötü anılar, kızgın ya da korkmuş olduğun ya da vicdanının sesini dinleyemediğin zamanlar, onlar hâlâ hayatta kaldığın zamanların anıları. Bunların gitmesine izin verirsen, hayatta kalmak da anlamının bir kısmını kaybeder. Hayattasın Aziz Just, ama sadece o en kötü zamanları atlatabildiğin için."

Onun sözleriyle her şey hareketsiz kaldı ve sessizlik içinde saat yarım saati çaldı.

"Bunu bir daha söyle," diye yumuşak bir sesle emretti.

"En kötü anılarını kaybedersin," dedi Emmie yavaşça, "ve hayatta kalma anılarını kaybedersin; onları unutursun ve hayatta kalmak anlamının bir kısmını yitirir." Emmie onun dudaklarının kıpırdanışını izlerken o kelimeleri sessizce kendi kendine tekrarladı. Yağmur, rüzgârın sürüklediği bir tabaka halinde pencereye vuruyordu ve

alnını onun omzuna koydu.

"Bu gece benimle yat," dedi, "ya da bırak ben seninle yatayım." "Yapamayacağımızı biliyorsun."

"Sadece uyu, Emmie. Seni rahatsız etmeyeceğim."

Karanlıkta onun yüz ifadesini okuyamıyordu ama başka bir aksilik için olgunlaştığını biliyordu. Yatağında uyumuyordu, saat gece yarısını geçmişti ve anıları ona eziyet ediyordu.

"Yaramazlık yaparsan evi inletirim ve beni baştan çıkarmana izin vermem." Bu korkunç bir fikirdi -neredeyse

Onu haftalarca görmeyecek, Lord Amery ile şakalaşmalarını duymayacak, Winnie'yi yavaş yavaş medeni davranışlara alıştırmasını izlemeyecekti. Bu korkunç bir fikirdi, çünkü onu reddetmeyi düşünemiyordu.

"Bu gece, Emmie aşkım, kendi sağ elimi baştan çıkaramadım. Zaten denedim." Ona şaşkın bir bakış fırlattı ama sorularını kendine sakladı.

"Beni yukarı çıkar, Emmie." Adam ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı. "Lütfen." Kadın cevap vermedi, sadece adamın elini tuttu, mumunu aldı ve onu yatak odasına götürdü. Kadın saçını örmeyi bitirirken, adam kapıyı kilitledi, sonra soyundu, yıkandı ve yorganın altına girdi. Parmakları geceliğinin bağcıklarında duraksadığında, adam onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Size kalmış. Nasıl rahat ediyorsanız öyle uyuyun."

Kıyafetlerini çıkarıp onun yanına tırmanmadan önce mumu söndürdü.

"Uyuyacak mısın?" diye sordu, sesi karanlıkta tereddütlüydü. "Eninde sonunda," diye cevap verdi, onu nazikçe yanına iterek, "ve böylece Sen." Parmaklarını kürek kemikleri üzerinde gezdirdikten sonra omurgasından aşağı indirdi. "Rahatla, Emmie. Uslu duracağıma dair söz verdim ve sana yalan söylemeyeceğim."

İçini çekti ve kendini sırtının ovulmasının ve birkaç dakika sonra da uykunun verdiği hazzı bıraktı.

"Daha iyi," diye mırıldandı, sadece ona dokunmaktan memnundu. Ellerinin altındaki teninin pürüzsüz, hoş kokulu genişliği onu yatıştırdı, yağmurdan ve pencerelerden gelen yağmur kokularından uzaklaştırdı. Nefes alış verişini düzleştirdi ve vücudundaki gerginlik azaldı. Yavaşça, onu rahatsız etmemek için çıplak bedenini onunkinin etrafında kavislendirdi ve bir elini beline doladı.

Tekrar iç çekti ve Emmie'nin göğsüne yaslandı, sonra parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Kendini uykuya dalarken hissetti, Emmie'nin eli elinin içindeydi, onun sıcaklığı kalbine dokunuyordu, kokusu uykusunu kaçıran anıları silip süpürüyordu.

Huzur. Nihayet, nihayet, huzur olarak adlandırılan o şeyi deneyimledim.

"Emmie." St. Just, Stevens, Douglas ve Winnie'yi avlunun karşısında görmezden gelerek yaklaştı. "Seni terk etmek istemiyorum."

"Ama gideceksin," dedi basitçe, "ve bu yolculuk senin için iyi olacak. Ailen de senin için endişeleniyor ve eğer şimdi gitmezsen, seyahat

bahara kadar daha kolay olmayacak."

"Biliyorum." Binicilik eldivenlerini kalçasına vurdu. "Bunların hepsini biliyorum ama seni ve Winnie'yi özleyeceğimi de biliyorum ve... oh, kahretsin."

Onu omzundan tutarak döndürdü ve ağzını onunkine yapıştırdı. Bu iffetli bir ayrılık öpücüğü değil, sıcak, şehvetli, cüretkâr, hatırlatıcı bir öpücüktü. Adam onu hazırlıksız yakalamıştı ve kadın cevap vermekte yavaş davrandı ama cevap verdiğinde de eliyle çenesini kavradı ve kolunu adamın beline doladı. Ne direnerek ne de cesaretlendirerek ona o anı yaşattı ama adam öpücüğü kestiğinde kollarında kaldı ve alnını onun göğsüne yasladı.

"Yaramaz adam."

"Beni hatırlatacak bir şey," diye mırıldandı, kendinden memnun bir şekilde. "Winnie'ye iyi bak, yaz ve birkaç hafta sonra görüşürüz."

"Kendine iyi bak, Devlin St. Just." Onun bakışlarını ciddiyetle tuttu. "Ailenin seni sevmesine izin ver."

Douglas'ın söyleyebileceği bir şeye benzeyen yorumu onu şaşırtmıştı ama anlamını çözecek zamanı yoktu. Stevens'a işaret etti, o da günler önce York'tan satın aldığı sağlam tayı getirdi.

"Bayan Emmie?" Lord Amery Winnie'yi yanına getirdi ve Winnie'nin elini Emmie'nin eline verdi. "Güle güle canım. Winnie senin iyiliğini düşüneceğine dair bana güvence verdi, ama bilmelisin ki, bana ya da kaynaklarıma ihtiyacın *olduğunda, herhangi bir zamanda*, sadece beni çağırman yeterli." Bir kolunu kızın omuzlarına doladı ve yavaş bir nefes alarak onu zayıf bedenine yasladı. "Ben ona göz kulak olurum Emmie, ama sen de onun sana göz kulak olmasına izin vermeyi düşünebilirsin."

Bu fısıltılı öneriyle o kadar irkilmişti ki, Douglas yanağına yumuşak bir öpücük kondurup geri çekildiğinde bunu fark etmedi bile. Her iki adam da atlarına bindiler ve son bir el sallayışla arabadan aşağı indiler. Nal sesleri kaybolduğunda geriye kalan tek ses çeşmenin şırıltısı ve Winnie'nin ayağının toprağa sürtünmesiydi.

"Gitmelerinden nefret ediyorum," diye açıkladı Winnie, "ve bana bir midilli bile almadı." Emmie bu söz üzerine Stevens'la göz göze geldi ve onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Kont geri dönecek Winnie ve Lord Amery de muhtemelen tekrar ziyarete gelecek. Ayrıca, onları uzun süre özleyemeyecek kadar çok işimiz var."

"Affedersiniz, Bayan?" Stevens, Winnie'nin elinden tutup onunla birlikte mutfağa dönmek üzereyken araya girdi.

"Stevens?"

"Lord Hazretleri ahırda Bayan Winnie için bir şeyler bıraktı," dedi Stevens, mavi gözleri muziplikle parlayarak, "ama bir midilli değil."

"Oh, Bayan Emmie." Winnie, Emmie'nin elini salladı. "Gidip b a k a b i l i r miyiz? Lütfen?"

"Hadi yapalım." Emmie Stevens'a başıyla onay verdi ve Winnie hemen yola koyuldu. "Peki, nerede?" Winnie ahır koridorundaki anlara bakarak sordu. Sonra. "Eğer bir midilli değilse ahırda ne işi olabilir?"

"Yukarıda." Stevens samanlığı işaret etti. "Aşağıya getireyim." Stevens birkaç dakika sonra merdivenden indi, bir kolunun altına sıkıştırdığı bir şeyle dikkatle ilerliyordu.

"Adının Scout olduğunu söyledi." Stevens kıpır kıpır siyah bir köpek yavrusu tüyünü yere bıraktı ve Winnie'nin eline bir ip tutuşturdu. "Onu York'tan satın almış. Lord Amery'nin geride bir midilli bırakmaya pek hevesli olmadığını ve kimsenin Bayan Winnie'ye ona nasıl binileceğini öğretemeyeceğini söyledi."

"Bir köpek yavrusu!" Winnie ciyakladı. "Oh, bir köpek yavrusu! Benim mi o? Bende kalabilir mi?"

"O senin," diye cevap verdi Stevens, genişçe gülümseyerek, "ve davranışlarına bakılırsa, ondan kurtulabileceğinden şüpheliyim."

"Bir köpek," dedi Emmie şaşkınlıkla. Ve şimdi, *şimdi*, gözlerinin dolduğunu hissetti. O lanet olası, tatlı, barbar, imkânsız adam... Bir köpek o kadar dağınık bir yaratıktı ki, salya akıttırdı, tüy dökerdi ve daha da kötüsü çok sevimliydi... Ve Winnie'nin biraz arkadaşlığa ihtiyacı vardı.

Winnie yavru köpeğinin karnını kaşırken ve onunla toprakta itişip kakışırken Stevens, Emmie'ye özür dileyen bir gülümseme sundu. Winnie birkaç dakika önce gözyaşlarına boğulmak üzereyken şimdi yavru köpeğine bakıp kıkırdıyordu. "Lord Hazretleri çok düşünceli ama bu şey çok büyük olacak."

Yavru köpek oldukça küçüktü ama patileri Emmie'nin sözlerini kanıtlıyordu. "Başka bir şey daha var Bayan Emmie." Stevens utangaçlaşmıştı

Emmie'nin ilgisini çekmişti. "İşte." Stevens onu ahırın arka tarafına, ayrı bir girişin geniş bir tay ahırına açıldığı yere kadar takip etmesi için işaret etti. "Katırdan başka bir şeye ihtiyacınız olduğunu ve Bayan Winnie yakında bir midilli alacağı için onu canlandırmanız gerektiğini söyledi."

Saman yığınının üstünden Emmie'ye bakan sağlam, alaca gri bir kısırak duruyordu. Emmie'ye yumuşak bir bakış attı ve ziyaretçilerini selamlamak için yarım kapıya doğru geldi.

"Oh, Stevens." Emmie'nin gözleri yine yaşardı. "O çok güzel... çok güzel."

"Sana bir mesaj bıraktı." Stevens ahıra geri döndü ve elinde mühürlü bir zarfla çıktı. "İstersen onu bağlayabilirim."

Emmie titreyen parmaklarıyla zarfı yırtarak açtı. Bu kadar düşünceli, cömert ve nazik olmaya nasıl cüret eder? Oh, bu ne cüret... Elbette atı alamazdı; bu hiç de uygun olmazdı, ama Tanrım, hayvan çok güzeldi...

Sevgili Bayan Farnum,

Onun adı Petunia ve o senin. Kendimi uzak noktalara götürdüm, böylece döndüğümde ona aşık olmuş olacaksınız ve ben de tartışmalarınızdan ve itirazlarınızdan kurtulmuş olacağım. Mutfağınızın dışında karşılaştığım kadar güvenilir bir hanımefendi ve beş yaşında, daha verecek çok hizmeti var. Bothwell at gezilerinde ona katılacağınız konusunda uyarıldı, eğer sizi memnun edecekse. Ve eğer hala atı almamaya kararlıysanız, sevgili leydim, o zaman yokluğumda ev halkını Scout'a maruz bıraktığım için onu size teselli etme girişimim olarak düşünün.

St. Just

Scout'un köşesine bir çizim yapmıştı; kocaman pençelerini açmış, dili sarkmış, ifadesi şaşkındı ve kırık çanak çömlekler her yöne saçılmıştı. Winnie, Emmie'nin izini sürmek için Scout'u ahırların arkasından çekiştirirken bile bu küçük karikatür Emmie'nin gözyaşları içinde gülümsemesine neden oldu.

"Ağlıyor musunuz, Bayan Emmie?" Winnie Emmie'nin elini tuttu. "Üzülmemelisin, çünkü artık bizi koruyacak ve bize arkadaşlık edecek bir Scout'umuz var."

"O Scout değil, Winnie." Emmie elini, Petunia'nın hâlâ başını kapının üzerinden sarkıtmış, sakın sakın geçen sahneyi izlediği ahıra doğru salladı.

"Oh." Winnie'nin gözleri doldu. "Yeni bir at var, Scout." Yavru köpeğini kucağına aldı ve atın yanına getirdi. Kısarak önce köpeği, sonra çocuğu nazikçe kokladı, sonra bir ağız dolusu saman daha aldı. "Adı Petunia," dedi Emmie mendilini bulurken. "Earl

onu York'tan getirdim, böylece papazla birlikte gezebilirim."

Winnie kadifemsi gri burnunu okşayarak, "Çok güzel," dedi. "Ve çok da büyük değil." Kısarak oldukça iriydi, en az on altı buçuk eldi ve Winnie için fazla büyüktü.

"Belki ona alıştıktan sonra seni de yanımda götürebilirim Winnie. İster misin?"

"Öyle mi?" Winnie köpeği yere bırakarak ciyakladı. "Duydun mu Scout? Bayan Emmie gezintiye çıkabileceğimizi söylüyor. Kont'a mektup yazıp teşekkür etmeliyiz Bayan Emmie ve Rose'a bir yavru köpeğim olduğunu da söylemeliyim. Scout'a şövalyelik yapabilirim, değil mi?"

Emmie, Winnie'nin eline uzanarak, "Elbette gelebilirsin," dedi. "Gerçi şövalyelerin kale mutfaklarında görülmeye asla tenezzül etmeyeceklerini bilmelisin, belki de kışın ortasında, krallıkta dolaşmak için çok soğuk olduğu zamanlar hariç."

"Şövalyeler yatakta mı uyurdu?"

"Siz güzellik uykunuz için prenses kulenize çekildiğinizde Scout, Stevens'la birlikte arabanın üst katında kalabilir."

"Scout'a sorarım."

Scout'un geveze bir adam olduğu ortaya çıktı ve yavru köpeklerin normalde açıklamadığı konularda konuştu. Toplamların el yazısını takip etmesi gerektiğine, Rose'un acilen portresini yaptırmak istediğine, tatlı olarak ahududulu pastanın iyi olacağına karar verdi.

Winnie, mutfakların arkasındaki terasta getir götür oynamayı öğrenen köpeğine, "Elmalı tartlar bana Rosecroft'u özletecek," dedi. Emmie yavru köpeğin maskaralıklarına gülümsedi ve soğuk, şekerli çayır çayını yudumladı. Aziz Just'u şimdiden özlediğini, malikânenin cilalı ahşap zemininde attığı adımları özlediğini, bir öpücük çalmak için eğildiğinde aldığı kokuyu özlediğini, atlarının üzerinde onu görmeyi özlediğini kendi kendine itiraf etti...

Ve biliyordu ki, eğer adam malikâneneden gitmemiş olsaydı, yatağını ona tekrar vermemek için kendini zor tutacaktı. Daha önce hiç bir erkekle aynı yatakta yatmamıştı, hatta çok çok küçük bir çocuk olduğundan beri başka biriyle yatmamıştı. Tıpkı öpüşmede olduğu gibi, o da bu işin ustasıydı. Sırtındaki nazik, yatıştırıcı ve yavaş elini hâlâ hissedebiliyordu. Okşamada cinsel bir şey yoktu ama ona karşı *şefkatliydi*, neredeyse saygılıydı.

Fiziksel ve zihinsel olarak hiç hatırlamadığı kadar rahatlamış bir şekilde uykuya dalmıştı. Adamın sıcaklığı etrafını sarmışken, kendini hapsedilmiş hissetmemişti, güvende, el üstünde *tutulmuş, korunmuş, tapılmış* hissetmişti.

Cennetlerindeki tüm tanrılara şükürler olsun ki seyahate çıkmıştı. Bu evi ve burada yaşayan adamı terk etme kararlılığını bulması tam bir ayını alacaktı.

Sevmeye başladığı çocuk da cabası.

Dokuz

"Onu test ettiğini gördüğüme sevindim." Hadrian Bothwell, Caesar'ın arkasından Emmie'ye gülümsedi. "Sakin bir hayvanın alışması için bir hafta yeterince uzun bir süre."

"Petunia sakın değildir; ağırbaşlı biridir ve uygun bir kıyafet olmadan size katılamazdım, değil mi?"

"Sanırım hayır. Peki Rosecroft'tan haber aldık mı?"

"Henüz değil." Emmie kısrağın boynunu okşadı. "Ama sadece bir hafta kadar oldu. Winnie ona iki kez mektup yazdı ve arkadaşı Rose'a da."

"Sence Winnie'yi ailesiyle tanıştırmaya ne zaman götüreceksin?" Bothwell yan yana binebilmeleri için atını geride tuttu. "Yoksa onlara Helmsley'nin patavatsızlığından bahsetmedi mi?"

Emmie elinden geldiğince yumuşak bir sesle, "Eminim öyledir," diye cevap verdi. Helmsley'nin *patavatsızlığı*, gerçekten de. "Bu yolculukta onu da yanında götürmeyi düşünüyordun ama hızlı seyahat edebilmek istiyordun."

"Bir çocuğun bu amacı nasıl engelleyeceği anlaşılabilir." Bothwell sanki yanlış kelime seçimini geç fark etmiş gibi şöyle bir baktı. "Sanırım Bayan Winnie seni de çok yoruyor olmalı, Emmaline Farnum. Zor bir kıştan çıkmış gibi görünüyorsun, kızım."

"Sadece biraz yorgunum," dedi Emmie, Hadrian'ı bir arkadaş olarak görmesine rağmen sinirinin yükseldiğini hissederek. Fırına ilk geldiğinde, her zaman birkaç dakika sohbet etmiş ve onun iyiliğiyle ilgileniyor gibi görünmüştü - bir papazın ya da komşunun ilgisinden biraz daha fazla. Sonra birkaç kez kasabada alışveriş yaparken ona rastlamış ve onunla birlikte yürümekte ve paketlerini taşımakta ısrar etmişti. Emmie bunu onun durumundaki birine hoşgörü gösterdiğinin açık bir ilanı olarak değerlendirmişti; ama sonra teklif gelmişti. Neredeyse iki yıl önceydi ve Emmie bu teklif karşısında hâlâ biraz şaşkıındı.

Gururum okşandı ama kafam karıştı.

"Emmie." Hadrian atını, üzerinde bir çardak ve asterlerle büyümüş çiçek tarhlarının kalıntılarının bulunduğu küçük bir açıklığa doğru yönlendirdi. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var ama bir türlü fırsat bulamadım. Eğer birkaç dakikanız varsa, beni dinlemenizi istiyorum."

Mavi gözleri korkunç derecede ciddi bakıyordu ve yakışıklı yüz hatları ciddiydi. Emmie onun attan inmesine yardım etmesine izin verdi ama adam onu bir an için belinden tutup geri çekilmeden önce gözlerini süzdüğünde ilk endişe kırıntısını hissetti.

Bu bir kucaklaşma mıydı?

"Gel." Eldivenli elini kızın eline tutuşturdu ve atları ot biçmeye bırakarak onu çardağa götürdü. Kadın küçük ahşap yapının içindeki banka oturduğunda, adam yanına oturup önce kendi eldivenlerini, sonra da onunkileri çıkararak onu daha da şaşırttı.

"Hadrian?" Beklentiyle ona baktı. "Yine evlenme teklif etmeyeceksin, değil mi?"

"Öyleyim," dedi. "Beni bir kez daha reddetmeden önce birkaç şeyi bilmeni istiyorum." Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi, eli onun avucuna karşı serin ve kuruydu.

"Devam et," diye ısrar etti, meraklıydı ama aynı zamanda korku duygusundan da kaçamıyordu.

"Kardeşimden prognozunun pek de iç açıcı olmadığını öğrendim," diye söze başladı papaz. "Bir süredir sağlığının kötüye gittiğini biliyorduk, ancak bu şimdiye kadar kabul edilen bir şey değildi."

"Hadrian, üzgünüm," dedi Emmie, ciddiydi. Adam birkaç yıl önce karısını kaybetmişti ve bildiği kadarıyla hayatta kalan tek ailesi kardeşiydi.

"Ben de üzgünüm. Harold iyi bir adam ve benim olabileceğimden çok daha iyi bir Vikont, ama ne demişler, bu işler Tanrı'nın elinde."

"Artık pek rahat değilsin, değil mi?" Emmie ona solgun bir gülümseme sundu.

"Çok fazla değil, ancak Harold'ın durumunun bir sonucu olarak, Noel'e kadar olmasa da en geç ilkbaharda St. Michael'daki yaşamdan istifa edeceğim. Hal, mülk yönetimi ve yatırımlarla ilgili ayrıntılara girmek istediğinde onu hep erteledim. Ama bana artık oyalanmamam gerektiğini söyledi ve bunda ciddi."

Emmie kesin bir acı hissederek, "Yani bizden ayrılacaksın," diye sözlerini tamamladı.

Hadrian ona karşı nazikti.

"Ben gidiyorum. Benimle gelmeni istiyorum."

Başını salladı ve nazikçe parmaklarını çözmeye çalıştı. "Yapamam. Bana büyük bir onur verdiniz, ama anlamalısınız-"

"Neyi anladın, Emmie?" diye karşılık verdi alçak ve yoğun bir ses tonuyla. "Rosecroft çocuğa bakacak. Biz gitmeden önce istersen onu evlendirmesini ve bir vakıf kurmasını sağlarım. Henüz yapmadıysa o da yapacaktır. Bu taşralı işgüzarlardan kurtulmuş olursun ve benim vikontesim olursun."

O kadar ciddiydi ki, planının doğruluğuna o kadar inanmıştı ki, Emmie kararlılığının kırıldığını hissetti. Katı olmak en iyisiydi -bunu biliyordu- ama Winnie olmasaydı...

"Şimdi bana cevap verme." Parmağını kızın dudaklarına götürdü. "Kararsız olduğumu görebiliyorum, ama Emmie, ağabeyim iyi bir yönetici oldu ve ailem en azından maddi açıdan refaha kavuştu. Bir daha asla kendi kömürünü kendin taşımak zorunda kalmayacaksın, helayı kendin kirletmek zorunda kalmayacaksın, istemezsen mutfağa adımını atmak zorunda kalmayacaksın."

"Benim için hafifleteceğin yüklerin farkındayım Hadrian," dedi sessizce, ayağa kalktı ve Rosecroft'un tarlalarına bakmak için döndü. Hadrian onun arkasından yaklaştı ve ellerini omuzlarına koyduğunu hissetti.

"Hadrian, seninle evlenmenin bana ya da seni tanıyan herhangi bir genç bayana neden çekici geldiğini anlayabiliyorum. Ama benimle evlenmenin ne gibi bir avantajı olabilir ki? Genç değilim; en azından bir varise ihtiyacınız olacak. Kabul edilmedim ve bildiğiniz gibi, evlilik görevlerim konusunda en uyumlu eş ben olmayabilirim. Bu pazarlığın sizin bakış açınızdan bana mantıklı gelen hiçbir yanı yok." Sırtını ona dönerek durdu ve adamın ellerini omuzlarında hissetti.

Ellerini indirdi ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle parmaklıklara oturdu.

"Beni öfkeliendiren bir şey varsa," dedi Emmie'nin bakışlarını tutarak, "o da kibar toplumun tek kelime etmeden yaralayabilmesidir. Doğrudan bir kesik sadece bir insanın onurunu ve özgüvenini kemiğe kadar keser ve sen onların seni kesmesine izin verdin, Emmie."

"Yani bana acıyor musun?" diye sordu bakışlarını uzaktaki malikâneye kaldırarak.

"Sana karşı şefkat duyuyorum ve sana hayranlık da duyuyorum. İlk eşim gibi başka bir eş aramıyorum, Emmie. Rue çok sevimliydi ama çocuk gibiydi, etini dilimlemek dışında her şeyi benim yapmamı bekliyordu. O benim

Ayda iki kez karanlıkta, yorganın altında ve o zaman da sadece unvana karşı bir görevimiz olduğunu bildiği için."

"Bunu bana anlatmamalısın." Emmie ensesinde bir sıcaklık hissetti. "Bunu bilmek istemiyorum ve karın da evlilik sırlarını paylaşmandan hoşlanmayacaktır."

"*Rahmetli* karım," dedi alışılmadık bir şekilde kırılmış ses tonuyla, "beni kız kardeşlerine şikâyet etti, bu yüzden evlilik sırları konusunda bana havlama, Emmie Farnum. Rue ve ben, içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında oldukça iyiydik, ama bundan fazlasını asla yapmadık."

"Hadrian, özür dilerim," diye tekrarladı Emmie, başka ne diyeceğini bilemeden. "Evlenmemiz halinde aramızın oldukça iyi olacağından daha fazlasını yapacağımızı düşündüren nedir?"

"Ah, Emmie." İç çekti. "Küçük aptal bir yaka yüzünden erkek olmadığımı mı düşünüyorsun? İçindeki ateşi ve yaşamı göremediğimi mi sanıyorsun? Sen Tanrı'nın en güzel yarattıklarından birisin ve ben seni kendime istiyorum."

Adamın onu öpeceğini anladığında alarmları dehşet çığlıkları atarak çalmaya başladı. Bu konuda da adil davranmış, onu omuzlarından nazikçe tutmuş ve başını onunkine eğmeden önce gözlerinin içine bakmıştı. Emmie onu bu işte herhangi bir taşra papazının sahip olabileceğinden çok daha yetkin buldu. Uzun boyluydu, neredeyse Aziz Just kadar uzun olmasına rağmen onun kadar kaslı ya da geniş değildi ve Emmie'yi göğsüne yasladı. şaşırtıcı bir güç.

"Seni öpmeme izin ver Emmie," diye mırıldandı, başparmağı elmacık kemiğinin üzerinde gezinirken başını dudaklarıyla buluşacak şekilde eğdi. Ağzını usulca onunkinin üzerinde gezdirdi, yavaşça ikna etti ve davet etti, talep etmedi. Dilini ustalıkla dudaklarına götürdüğünde limon ve tatlılık tadı almıştı ve Emmie bu teması baştan çıkarıcı bulması gerektiğini düşündü ama öyle değildi.

"Benim için aç," diye ikna etti ama Emmie onu o kadar da yanıltmak istemiyordu. Gerçek şu ki, adamın öpücüğü -yetenekli, şefkatli, sevecen ve her yönden iyi sunulmuş- onu kayıtsız bırakmıştı. Geri adım attı ama adamın kendisini gevşekçe kucaklamasına izin verdi.

"Özür dilerim," dedi yanağını onun saçlarına bırakarak. "Ama ben de üzgün değilim. Seni birçok açıdan arzuluyorum Emmie ve evliliği senin için en azından keyifli hale getirebilirim. Bunu düşüneceğine söz ver."

"Bunu düşüneceğim," dedi. "Bugün sana cevap verecek olsaydım, Hadrian, saygıyla reddederdim." Adam başını salladı ama gülümsedi ve Emmie her şeyin farkına vardı.

Hayır demediğini duymuştu.

"Şimdilik bunu kabul ediyorum." Dudaklarına hızlı, şapırtılı bir öpücük kondurdu ve sonra kollarını indirdi.

"Hadrian?" Emmie elini Hadrian'ın koluna koyarak merdivenlerden aşağı inmesine engel oldu. "Bir daha niyetini belli etmene izin vermeyeceğim. İlginiz hiçbir şekilde nahoş olmasa da, ne sizin ne de benim itibarımız dedikodulara dayanabilir."

Bir kez başını salladıktan sonra ona son derece uygun bir şekilde bacaklarını kaldırıp ahıra kadar eşlik etti. Ancak atından inmesine yardım etmek için döndüğünde, Emmie kadınların binek bloğuna doğru atını sürdü ve kendini aşağıya bıraktı.

Dizginlerini kendisine tuhaf bir bakış atan Stevens'a uzattı ama sonra mazeretlerini sıraladı ve doğruca eve gitti. Odasında uzun bir süre geçirdi, görünüşte ata binme alışkanlığından kurtulmaya çalışıyordu ama çoğunlukla dağılan aklını toplamaya çalışıyordu. Egzersizin boşuna olduğu sonucuna vardığında, kendini mutfağa geri dönmeye zorladı.

"Bir mektup aldım, Bayan Emmie!" Winnie koşarak yanına geldi, Scout'un ayak tırnakları topuklarına takılarak yere vuruyordu. "İki mektup, biri Rose'dan biri de Rosecroft'tan. Açabilir miyim?"

"Elbette alabilirsin." Emmie Winnie'den mektupları almak için eğildi. "Hadi kütüphanedeki yazışmalarınıza katılalım."

Winnie hem kütüphanede hem de yemek masasında Kont'un sandalyelerinde oturmayı alışkanlık haline getirmişti. Stevens ve papazın ringde ata her binişlerinde onları izlemeye özellikle dikkat ediyordu ve daha dün gece Emmie yatmadan önce çocuğu kontrol etmek için üst kata çıkmış ve bir anlık paniği fark etmişti. Winnie yatağında değildi ve geçmişte bu, malikânede saatlerce sürecektir gezintilerin başlangıcına işaret edebilirdi.

Emmie onu kontun yatağının ayak ucundaki yedek battaniyenin altına kıvrılmış halde bulmuştu.

"Kanepeye geçelim, olur mu?" Emmie ortaya oturdu ve yanındaki yeri okşadı. Winnie yerinden kalktı ve mektuplara baktı.

Rose'un mektubu küçük kızların dedikodularıyla doluydu ama Winnie'nin Anna Teyzesi'nin St Just'ın kardeşi Gayle Windham'dan bir çocuğu olduğunda, her iki küçük kızın da bebekle kuzen olacağını belirtiyordu. Rose'un bakış açısına göre, bu durum Winnie'nin güneyli akrabalarını ziyaret etmesini gerektiriyor olmalıydı.

"Ziyaret mi?" Winnie başını Emmie'nin koluna yaslayarak, "Ziyaret mi?" dedi. "Ziyaret etmeyi çok isterim ama bahar çok uzakta. Scout o kadar uzun süre beklemek istemeyecektir."

"Ona açıklarsan anlayacaktır." Dürüst olmak gerekirse, köpek bazı komutları kolayca öğrenmişti - neredeyse büyük miktarlarda mutfak artığı soluduğu kadar kolay. "Bakalım diğer mektubunuzda ne yazıyor?"

"Lütfen." Winnie kıpırdandı, heyecanı kıpırdamadan oturma yeteneğini gölgede bırakıyordu.

Sevgili Bayan Farnum,

Buraya yolculuğumuz olaysız geçti. Arkadaşınız Douglas'ın iyi bir çocuk olduğunu söyleyebilirim, gerçi inip bineğinin yanında daha sık koşa eyeri daha az ağrırdı. Şimdiye kadar Scout'u davetsiz misafirleri yemesi ya da en azından ara sıra ortaya çıkan terlikleri bastırması için eğittiğinize inanıyorum. Soyağacı şüpheli, ancak yetiştiricisi tarafından birçok eski zaman düküne eşdeğer olduğu ve atalarının her yönden şampiyon olduğu konusunda temin edildim.

Ailemin sağlığı yerinde ve özellikle Anna James Windham size selamlarını gönderdi. Kutlu bir olayın beklentisi içinde ve sevgili kardeşimi, önümüzdeki bir hafta boyunca Morelands'ta bize katılması için yeterince uzun süre cehennem yazışmalarından uzaklaştırmayı başardı.

Kardeşim Valentine kendisinden Rosecroft'a bir hediye gönderileceği konusunda beni uyardı, bir tür yeni eve taşınma hediyesi. En küçük kardeşimin büyürken nasıl şakalara ve eşek şakalarına maruz kaldığını düşündüğümde, ondan gelen herhangi bir hediye açmaktan nefret ediyorum. Eğer hırlarsa ya da kötü kokular yayarsa, açmadan iade edeceğinize söz vermemelisiniz.

Winnie'nin yazışmaları derhal yayınlamasını takdir ediyorum, ancak korkarım Scout'un çay fincanını nasıl uzatacağını öğrenmesi gerektiği konusunda hemfikir değilim. Bira bardağı belki, ama hassas bir şey değil. Alternatif olarak Winnie, ona yuvarlanmayı, getirmeyi ya da komutla havlamayı öğretebilirsin. Görünüşe göre Vikontes Amery aynı becerileri kendi alanındaki tüm erkeklere öğretmiş, yat komutuna özellikle uyuluyor. Anna da müstakbel Dük'e benzer şekilde yaklaşıyor gibi görünüyor.

İkinizi de özlüyorum ve bu mektubun sizi sağlıklı ve iyi bir ruh halinde bulacağına inanıyorum. Ekte, Winnie'nin yeni arkadaşı Rose'un son küçük eskiziyle birlikte, şimdiye kadarki ziyaretimden birkaç görüntü yer alıyor.

*Devlin St. Just
Rosecroft*

"Düşen kudret hakkında ne demek istiyor?"

"Sanırım ağabeyinin çok ciddi bir adam olduğunu kastediyor," dedi Emmie, "Anna Teyzen onunla evlenip onu daha neşeli biri yapana kadar."

"Rosecroft kaygısız biri değil. O da evlenmeli. Ben Scout'a yatmayı öğretmeye gidiyorum."

Winnie'nin yokluğunda Emmie, St. Just'ın mektubunu burnuna götürdü ve kırtasiye malzemesinin onun kokusunun hafif bir kokusunu taşıdığını büyük bir zevkle fark etti.

Papazın ilgisinin tam tersini hatırlıyordu. Hadrian Bothwell'in de güzel koktuğunu kabul etti.

Emmie, uçurumun kenarından bakan bir insanın hissiyatıyla, bu adamla evlenebileceğinden korktu. Ona yatakta tahammül etmeyi öğrenebilirdi; bir öpücüğün verdiği güçle, adamın bu konuda kendini yeterli göreceğinden emindi. Komşularıyla sosyalleşmeyi öğrenebilir ve kocası koltuğunda otururken ya da İskoçya'ya ava giderken ya da eşleri onlara oğul verdiğinde samimi kocalar ne yapıyorsa onu yaparken kendini meşgul edebilirdi.

Çocuklar, diye düşündü acıyla. Gerçek cazibe buydu. Seveceği, kendi diyebileceği ve her gün onun sevgi dolu gözleri altında büyüteceği çocuklar.

Ancak -ayağa kalktı ve tempo tutmaya başladı- eğer erkek olurlarsa, altı yaşından itibaren devlet okuluna gidebilirlerdi. Çocuklarının yetiştirilmesiyle ilgili her kararda olduğu gibi bu karar da kocasına ait olacaktı.

Peki ya Hadrian'ın ilgisine tahammül edemezse? Kısa, tamamen giyinik bir öpücük bir şeydi, ama daha samimi ilişkiler ne olacaktı? Her nasılsa, Aziz Just'a yalvardığı gibi bir adama kendisini öpmesi için yalvardığını hayal *bile* edemiyordu. Hadrian'ın kollarında ağladığını, saç fırçasını ona uzattığını ya da bir yemek tarifi hakkında ondan fikir istediğini hayal bile edemiyordu.

Belki de -tekrar yerine oturdu- durum daha fazla düşünmeyi gerektiriyordu.

Just sabah gezintisinden döndüğünde Douglas'ı Morelands'ın ahırının bahçesinde, seyahat arabasının düzgün bir şekilde paketlenmişinden emin olmak için kontrol ederken buldu. "Memnun oldum." Douglas, bakışları atın tüyleri üzerinde gezinirken şöyle dedi. "Kıçını kaldırmışsın, artık parmaklarını oynatmakla yetinmiyorsun.

kız kardeşlerin arkadaşlarını sana fırlatırken."

"Kıçımı kaldırdım." St. Just aşağı sallandı. "Beau bugün dörtmala koşacak kadar dinlenmişti. Çocukluğumun geçtiği yerlerden bazılarına uğradık ve çoğunun hala aynı olduğunu gördük. Ama tanrım, çocukluk bir ömür önceydi."

"Bir gün İspanya ve Fransa'yı gezerken aynı şeyi düşünebileceğini hayal edebiliyor musun?" Douglas, damat Beau'yu alırken sordu.

"Evet," dedi Kont, Douglas malikâneye giden yolda onun yanında adım atarken kendi cevabına şaşırarak. "Aslında yapabilirim. Yıllarca değil ama bir gün."

"O zaman her gün ata binin. Rosecroft'ta olmaktan keyif almanın bir parçası da buydu."

St. Just, arka terasta buzlu su, limonata, ekmek ve tereyağıyla dolu bir çay arabası bulurken, "Geri döndüğümde birkaç gencimi daha kuzeye götüreceğim," dedi. "Oturalım mı?"

Douglas başıyla onayladı ve bir sandalyeye oturdu.

"Ayrıca yarın Londra'ya uğrayacağım ve bir iki günlüğüne kendi damızlık çiftliğime gideceğim. Greymoor'a bir not gönderdim, değerli adaylar hakkında bilgi istedim, ancak çiftliğinden ayrılan her şey için oldukça iyi bir ücret talep ediyor."

"Emmie'ye yazdın mı?"

"İkisine de yazıyorum," diye yanıtladı St. Just, soğuk limonatasını yudumlarken. "Emmie görgü kurallarına uymam için beni azarladı, bu yüzden ona tam olarak yazmadım."

"Eğer yazsaydın, sadece ona, ne yazardın?"

Just arkasına yaslandı, iyi bir dörtmala koşusu yaptığı için günlerdir olmadığı kadar rahatlamıştı. "Ona onu özlediğimi, sürekli insanların arasında olmaktan korktuğumu ama yalnızken çok az korktuğumu söyledim. *Hala* bir sonraki yağmurlu geceden korkuyorum ve Winnie'yi düşündüğümünden daha fazla özleyorum. Winnie sadece... iyi. Masum, biliyor musun? Ona Yorkshire'da olduğu kadar iyi uyuyamadığımı ama şimdilik fazla içmemeyi başardığımı söyledim. Ona söyledim-"

"Evet?" Douglas başını eğdi, şüphesiz bu duyguların çiğ dürüstlüğü karşısında şaşırmişti.

"Ona evimin her köşesinde taze ekmek kokusu alabildiğim ve onun mutfağında meşgul olduğunu bildiğim zamanlarda daha iyi olduğumu söyledim. Ona burada kafamı vurabileceğim taş duvarlar olmadığını ve onu özlediğimi söyledim."

"Emmie bir taş duvar mı?" Douglas suyuna baktı, yüz ifadesi şaşkıncı.

"Bir anlamda." Aziz Just alaycı bir şekilde sırttı. "İyi bir anlamda."

Douglas ayağa kalktı. "Yerinizde olsam yazmaya başlardım."

"Bu kadar mantıklı bir kadına böyle bir saçmalığı aktarmayacağım." St. Just da ayağa kalktı ve Douglas'a biraz tereddütle baktı. "Aklımın dilenmeye başladığını düşünür."

"Sorun aklın değil," dedi Douglas sertçe. Aziz Just'ı kollarının arasına aldı, hızlı, kendinden emin, kaçamak bir erkek sarılması için değil, şefkat ve koruyuculuk dolu bir kucaklaşma için. "Bu senin kalbin, göt herif. Şimdi beni dinle." Bir elini Aziz Just'ın başının arkasına koyarak, Aziz Just'ın kollarında uysal bir şekilde kalmaktan başka bir şey yapmasını etkili bir şekilde engelledi. "Seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum. Beni ve benimkileri savunmak için harcadığın yıllar için sana minnettarım ve seni her gece dualarımda tutacağım. Bana yaz, yoksa Majestelerine, Rose'a ve Winnie'ye ispiyonlarım."

Kont geri adım atarak, "Gerçek bir suçluluk idam mangası," dedi. Douglas'a sırtını döndü ve çay arabasının üzerindeki keten peçeteye uzandı. "Lanet olsun sana, Amery."

Douglas arkasından yaklaştı ve omzuna son bir kez vurdu. "İyi olacaksın Devlin. Ne kadar zayıf, değişken ya da belirsiz olursa olsun ışığa doğru dönmeye devam et. Bana yaz ve her zaman, her koşulda, ne olursa olsun evimde hoş karşılanacağını bil."

St. Just başını salladı ama Douglas'ın adımlarının uzaklaştığını duyunca dönmedi.

"Esther." Moreland Dükü, karısını özel oturma odalarında, o gün için giyinmiş halde bulduğunda gülümsedi. "Uyuyacağını sanıyordum?"

"Ben de öyle sanıyordum ama Rose bugün bizi terk ediyor ve bu beni huzursuz ediyor."

"Ah, ama, aşkım." Dük otuz yıllık karısını çekiştirerek kanepede yanına oturttu. "Rose çok iyi vakit geçirdi, değil mi?"

"O yaptı." Düşes ona gülümsedi. "Seni dışarı çıkardı ama makul bir tempoda tuttu. Kalp krizi geçiren her adama, onu hizada tutması için küçük bir torun verilmeli."

Dük karısına bakarak, "İyileşiyorum," dedi. "Henüz yüzde yüz değil ama iyiye gidiyorum. Morelands bana iyi geliyor."

"Morelands çok güzel."

"Morelands'ın St. Just ile aynı fikirde olduğunu sanmıyorum."

"Bunu size söyleten nedir?" Düşes ses tonunu değiştirmede ama Majesteleri onun da kendisiyle aynı sonuca vardığını düşünüyordu.

"Beyaz güllerin ne durumda olduğunu görmek için gül bahçesine gidiyordum ve Aziz Just Amery'ye veda ederken ben de kurtbağrı çitinin diğer tarafındaydım."

"Bence iyi anlaştılar."

"Aziz Just adamın kollarında ağlıyordu, Esther." Dük başını salladı. "Bunda havai bir şey yok, sadece... Hâlâ üzgün ve Amery'nin de lafını esirgemediğini Tanrı biliyor."

Düşes, "Devlin can sıkıntısına tahammül edemez," dedi. "Boş kaldığında şeytanları onu rahatsız ediyor ve korkarım ki Morelands'ta boş kalma konusunda üstümüze yok."

"Belki." Dük onun elini okşadı, herhangi bir kızinki kadar güzel ve inceydi. "Onunla ne yapacağımı hiç bilemedim Esther. O sadece... kendini uzak tutmakta ısrar ediyor ve benden tek istediği ona renklerini ve düzgün bir at almak. On yıl sonra İngiltere zafer kazandı, iki oğlu öldü ve bir diğeri de muhtemelen ölmüş olmayı diliyor."

"Sence o kadar kötü mü?"

"Belki şimdi değil." Dük onun elini okşadı, gözlerini süzdü. "Val ve Westhaven içkinin dozunu azalttığını, onlarla, Surrey'deki kâhyasıyla ve iş adamıyla düzenli olarak yazıştığını söylüyorlar. Belki de Amery'yle birlikte bize biraz naz yapmışlardır - orduda böyle şeyler olurmuş. Zaten Yorkshire'daki kadınların hepsi belli bir yaştan sonra koyun gibi görünüyor."

"Percival Windham" -düşes elini geri çekti- "bu saçmalığı kibar bir ortamda tekrarlırsan, sana ikram ettiğim bütün çikolata kutularını saklarım."

"Sadece bir düşünce," diye homurdandı dük. "Delikanlıda hâlâ bir terslik var ve bunu anlayabilirsem ne olayım. Neden onunla konuşmuyorsun?"

Düşes, "Ben onun annesi değilim," dedi ama Majesteleri'nin yıllar boyunca kendisinden sık sık duyduğu bir nakaratı tekrarlarlarken gözlerinde parlayan acıyı gizleyemedi. Çocuğu beş yaşında, şaşkın, annesinin yanından koparıldığı için kalbi kırık ve dükün ihtişamından korkmamaya kararlı bir şekilde geldiği günden beri sevmiştii; ama Esther, Percy ile ilk çocuğunun arasına girmeyecekti.

Dük, onun dikkatini çektiğini görmekten memnun, "Anneye benzeyen tek lanet şey sizsiniz," diye karşılık verdi. "Ve belki de Amery'nin buna hakkı var: Çocuk anne ya da ona benzer lanet bir şey istiyor. Şimdi, Noel'den önce küçük Rose'umuzdan nasıl bir ziyaret daha koparabiliriz?"

Düşes, en az ilginç ama en etkili seçeneğe gelmeden önce onun yarım düzine planı ve rüşveti evirip çevirmesini dinledi.

"Sence Esther"-Elini tekrar kendi elinin içine soktu-"sadece sormalıyız?"

"Rose'un benimle kalması gerektiğine karar verdim," dedi St. Just, ön merdivenlerin dibinde atının getirilmesini bekleyen üvey babasına. "Senin John'un var; Rose'a da ihtiyacın yok." Yeğenini kucaklayıp sıkıca sarıldıktan sonra onu seyahat arabasının yanına bıraktı.

"Kızımı kaçıramayacaksın," dedi Guinevere Allen, Vikontes Amery, kucağında John'la evden çıkarken. "Majesteleri bunu denedi, St. Just. Bunu hiç hoş karşılamıyorum ve Douglas kesinlikle mantıksız davranıyor."

Aziz Just sıırttı. "Buna tanık olmak isterim ama belki de ilham vermek değil." Gwen eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "St. Just, bana her zaman destek olduğunuz için teşekkür ederim.

Douglas'ı bu haftalarda beladan uzak tutmaya çalışıyorum. Bu nankör bir görev, biliyorum, çünkü doğuştan yaramazlığa çok meyilli. Kocacığım, atla. Hanımefendileri içeride vedalaştılar ve teyzeler daha saatlerce yataktan çıkmayacaklar."

Douglas karısına ve çocuklarına arabaya binmeleri için yardım etti ve şoföre yürümesi için izin verdikten sonra Sir Regis'in kolanının sıkılmasını bekledi.

"Evlenmeyi düşünebilirsin, biliyorsun," dedi Douglas atı götürürken. "Benim için bir dünya zorluğu çözdü ve maddi durumdan bahsetmiyorum."

"Belki de benim için endişelenme sorumluluğunu başkasına yüklemek istiyorsunuz."

"İstediğim kadar senin için endişeleneceğim," diye mırıldandı Douglas.
"Kendine gel ve-"

"Biliyorum." Aziz Just ona sarıldı. "Beni seviyorsun, benimle gurur duyuyorsun ve beni dualarında tutacaksın."

"Doğru." Douglas başını salladı, geri adım atmadan önce bir süre daha tutundu. "Dikkatini verdiğini gördüğüme sevindim."

"Seninle geliyorum." Aziz Just, Sör Regis'in boynunu okşadı. "Ve her şey için teşekkürlerimi sunarım." Douglas elindeki kırbaçla selam verdi, arabaya bindi ve tırısla uzaklaşarak kısa süre sonra arabanın kaldırdığı toz bulutunun içinde kayboldu.

Aziz Just merdivenlerde oturmuş, sabah esintisiyle savrulan tozları izliyordu. Başka hiçbir şey olmasa bile, geçen altı hafta hayatına bir dost kazandırmıştı. Gerçekten sevgili, değerli bir dost, birlikte seve seve hizmet edebileceği bir adam. Ne Bart ne de Victor için bir kardeşe sahip olmak gibi bir şey değildi ama yine de derin bir teselli idi.

Valentine Windham basamakların başında belirdi, samur saçları dağınık, yeşil gözleri spekülâtifti. Elleri ceplerinde, zayıf bedeni uykulu bir zarafetle hareket ederek basamaklardan indi. Kardeşinin yanına oturmak için eğildi ve kaşlarını çatı.

"Velet olmadan çok sessiz," dedi Val.

"Rose senin de kalbini çaldı, değil mi?"

"Victor'a çok benziyor. Bunun nasıl olması gerektiğini bilmiyorum, ama o komik, hızlı ve tutkulu, Victor ise gitti, ama Rose var. Ve bazen, belli bir ışıktaki, gözlerinin etrafında Victor'un bir bakışı var."

"Ve sanırım çenesinde de. Onu özlüyorsun."

"Onu özliyorum." Val mavi yaz gökyüzüne baktı. "Yazları, en azından hava kuruyken kendini toparlardı. Sanırım kömür tozu ve rutubet onu daha da kötüleştiriyordu."

"Ve ölmek," dedi Aziz Just. "Derecelerle, günlerle ve dakikalarla gidiş."

"Birçok kez Bart'a imrendiğini söylerdi, güzel, hızlı, temiz bir mermi. Bir dakika canlı ve küfürbaz, ertesi gün ödülüne gitmiş. Ne şarlatanlar, ne hemşireler, ne de yatağın etrafındaki asık suratlar."

"Bart'ı ben de özliyorum," diye düşündü St. "Vedalaşmak için fırsat yok, söylenmesi gerekenleri söylemek için zaman yok, Tanrı'yla pazarlık etmek ve her şeyle ilgili bir denge bulmak için lütuf dönemi yok."

"Lanet olası berbat," dedi Val, sesi öfkeli olmaktan çok çaresizdi. Başını kardeşinin omzuna yasladı. "Bana böyle bir numara yapmayacağına söz ver."

İkisi de."

"Söz veriyorum. Sen?"

"Tanrı'ya yemin et. Bir Windham sözü."

Uzun bir süre sessiz kaldılar, yaz sonu sabahı etraflarında zar zor kıpırdanıyordu.

"Bu yüzden beni dövüyorsun, değil mi?" Aziz Just küçük kardeşine baktı. "Beni çıplak ellerinle öldürebilirdin ama başka bir kardeşinin senden alınmasına izin vermeyecektin."

"Bu ve Victor'un hasta olmadığını, *ölmekte* olduğunu ve sefil bir bedene hapsolmaktan hoşlandığı için değil, onu kederimizle hapsettiğimiz için bununla mücadele ettiğini yeni yeni anlamaya başlamıştım. Ona bırakmasını söyledim ama beni dinlemeyecekti."

"Ve yorum yapmak için orada bile değildim."

"Sen sarhoştun, ben kederden dağılıyordum ve geriye her zaman olduğu gibi Gayle'in bu ailedeki yetişkin rolünü oynaması kaldı."

"Ve rolünden giderek daha fazla keyif alıyor gibi görünüyor."

Val başını kaldırarak, "Yetişkinliğin ayrıcalıkları var," dedi. "Ama sen bunlardan zevk alıyor musun?"

"Daha iyiye gidiyorum küçük kardeşim. Kötü günlerim o kadar kötü değil ve iyi günlerim birbirine yaklaşıyor. Ya sen?"

Val kaşlarını çatarak, "Westhaven'ın düğünleri tasarımlarımı biraz sekteye uğrattı," dedi. "Size göz kulak olabileceğim bir yerde olmanız hoşuma gidiyordu ama yuvaya yeni adım atmış bir çiftle aynı evi paylaşacak değilim."

"Öyleyse Yorkshire'ı ziyarette gelin. Sizi uyarıyorum, Rose'un bir ortağı benimle yaşıyor, Helmsley'in yan komşusu. O ele avuca sığmaz ve benim için iyidir."

"Majesteleri bundan bahsetti." Val ona şaşkın bir bakış attı. "Ne zamandan beri çocuk yetiştirme becerisine sahipsin?"

"Kendini oldukça yükseltti ve kırım bu taşların üzerinde uyuyacak." Ayağa kalktı, kırımı ovuşturdu, sonra kardeşine elini uzattı.

"Nasırların var." Val kaşlarını çatarak kardeşinin eline baktı.

"Ben bir çeşit taş ustasıyım ama seni bir piyano sehpasına oturtabiliriz, hiç korkma. Küçük kardeşim için nasır yok."

"Piyano sıralarında oturmaktan kudretli kırımımda nasırlar oluştu, ama size bir kuyruklu piyano gönderdiğime göre, akordunu ve kurulumunu görmeye gitmem mantıklı olur sanırım."

"Benimle gelecek misin?" Aziz Just sordu ve bu sözler karşısında göğsünde bir sıcaklık hissetti. İlk misafirini davet etmişti ve bu doğduğundan beri sevdiği biriydi.

"Yapacağım. Bu beni Ebedi Çöpçatanlık Lütü'ndan, cehennemlik kız kardeşlerimizden ve onların cehennemlik evlilik delisi arkadaşlarından uzaklaştıracak."

"Seni piç kokusuyla ıslatmamız gerekiyor," dedi St. Just. "En kararlı olanlar hariç herkesin topuklarını serinletir."

"Öyle mi?" Merdivenleri çıkmaya başladıklarında Val bir kaşını kaldırdı. "Ama eau de earl'a hızlıca bir daldırma hepsini tekrar ortaya çıkarmaz mı?"

"Yorkshire'da mı?" St. Just alay etti. "Klavyeyle neler yapabildiğini duymalarına izin vermediğin sürece o kalabalığı idare edebilirsin."

Winnie akşam yemeğinde Emmie'ye, "Scout Rosecroft'u özlediğini söylüyor," diye bilgi verdi.

"Peki Scout neden uzun süredir kayıp olan kontuna mektup yazmıyor?" Emmie gözlerini zar zor açık tutarak sordu.

"O yaptı. Son mektubumda Scout'un bir resmini çizdim. Üzıldün mü?"

Sadece regl dönemim, diye düşündü Emmie. Sadece üç hafta boyunca çok yoruldum, Hadrian Bothwell ile zor konuşmalardan kaçtım ve tüm Yorkshire'ın tüketebileceğinden daha fazla ekmek ve şekerleme pişirdim.

"Tam olarak üzgün değilim," dedi Emmie, bunun bir yalan olduğunu bilerek. Kalbi kırılıyordu ve kendini ne kadar meşgul tutmaya çalışsa da, üzüntü onun sürekli yoldaşydı. Burada ne kadar uzun süre kalırsa, buradan ayrılmak o kadar zor olacaktı.

"Kontu özlüyorsun," dedi Winnie. "Ben de özlüyorum ama söz verdi ve daha Michaelmas gelmedi."

"Bir hafta kadar daha değil. Biraz havuç ye, Win."

"Atların bunları neden bu kadar çok sevdiğini anlamıyorum." Winnie havucuna baktı, sonra çatalını ağzına götürdü. "Ama ben de ot sevmiyorum."

"Ot yemeyi denedin mi?" Emmie gülümsemekten kendini alamadı.

"Acıkmıştım." Winnie omuz silkti. "İnekler, koyunlar ve atlar da bu otları besleniyor. Yonca çiçekleri fena değil ama yine de açtım."

"Winnie." Emmie ona doğru uzandı ve tek koluyla sarıldı. "Sen imkânsızsın."

Winnie, "Ben mümkünüm," diye karşılık verdi. "Rosecroft bana eve bir midilli getirecek mi?"

Ve böyle devam etti. Winnie'nin en sevdiği konuşma oyunları giderek daha dar bir şekilde kontla ilgili sorulara ve Scout'un uzmanlığı, fikirleri ve kararlarıyla ilgili fantastik beyanlara odaklandı. Bir noktada Winnie, Kont'un Scout için bir midilli getirip getiremeyeceğini sordu ve Emmie kalkıp odadan çıktı.

Hadrian Bothwell sadece ahıra sık sık gelen bir ziyaretçi değil, aynı zamanda Emmie'nin mutfağına da ara sıra gelen bir misafir olmuştu. Kendini bir mutfak taburesine oturttu ve Emmie'nin en taze ürünlerinden kendine yardım ederken süt, çay ya da çikolata içmeye başladı.

Stevens postayı getirdiğinde Emmie Hadrian'ın boşalan taburesinde oturuyordu ve postanın arasında konttan gelen bir mektup daha buldu. Mektup Bayan Farnum'a gönderildiği için onu açma cüretini gösterdi.

Sevgili Bayan Farnum,

Umarım bu ayın en geç 23'ünde döneceğimi ve en küçük kardeşim Lord Valentine'i de süresiz olarak yanımda getireceğimi bilmeniz sizi memnun eder. Morelands'daki ziyaretime yeterince iyi dayandım, kardeşlerim ve Majesteleri ile zaman geçirdim ve Kent'in çekiciliği olsa da Yorkshire daha huzurlu. Douglas, her yağmur fırtınasında mahzenleri boşaltmamayı başardığımı da söylemem gerektiğini söyledi, ancak uykunun zor olduğu kanıtlandı.

Burada hıncımı çıkarabileceğim taş duvarlar yok Emmie. Ata biniyorum ama Beau o kadar sağlam bir adam ki, Pericles adında eski bir seferberlikçinin yerini alması için onu Westhaven'a bırakıyorum. Kuzeye daha fazla genç hayvan getireceğim, bu yüzden Stevens'i uyarıyorum, başka bir seyis arayışında olabiliriz.

Size anlatacağım daha çok şey var ama siz bunu okuduktan kısa bir süre sonra evde olacağım. Londra'daki avukatım ve iş adamımla güzel bir görüşme yaptım, gardırobumu yeniledim ve ev için birkaç şey aldım. En çok da evde olmayı, taze ekmek ve tatlı çörek kokusuyla uyanmayı, deneyleriniz hakkında yorum yapmayı ve soğuk hava bastırmadan önce bahçelerde neler yapılabileceğini görmeyi dört gözle bekliyorum.

Yolculuk faydalı oldu Emmie, ama en çok eve dönüşü iple çekiyorum.

*Devlin St. Just
Rosecroft*

Winnie kapıdan içeri girdiğinde gözyaşları içindeydi, Scout da peşindeydi.

"Bayan Emmie? Papazın gittiğini gördüm, ama neden ağlıyorsunuz?"

"Sadece yorgunum, Winnie." Emmie yüzünde sulu bir gülümseme belirdi ve Winnie'ye köpeğin mutfığa girmesine izin verilmediğini hatırlatma zahmetine bile girmede. "Tarçınlı çöreklerle işim biter bitmez, sanırım biraz kestirmem gerek."

"Bence sen de öyle," dedi Winnie, bir ruloyu kendine, diğerini köpeğe ayırırken. "Her zaman yorgunsun."

"Winnie Farnum." Emmie tabureden kalktı. "Ellerini yıkamadın, izin istemedin ve bu ekmeklerin yapımına yardım etmedin. Ve yine de bir tanesini, bu mutfakta olmaması gereken, köpek dediğin o çöpe verdin."

"İzci unuttu."

"Bronwyn." Emmie'nin sesi sertleşirken yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Scout senin köpeğin ve ondan sen sorumlusun. Bugün buraya ikinci kez geliyor genç bayan."

"Hadi Scout." Winnie derin bir iç çekti, parmaklarını şıklattı ve canavarını mutfaktan çıkardı.

Emmie tekrar tabureye çöktü ve son parti ekmekler fırından çıkmaya hazır olana kadar gözlerinin açık kalmasını diledi. Eğer malzemeleri ve mutfığı yarınki yemek için hazırlama ihtiyacını görmezden gelirse, doğruca yatağa gidebilir ve Winnie'yle akşam yemeği vakti gelmeden önce belki doksan dakika uyuyabilirdi. Cook'la merdivenlerde buluştu, planını açıkladı ve kendini merdivenlerden yukarı sürükledi.

Rosecroft,

Hem Caesar hem de Wulf'un tutarlı bir şekilde temiz bacak değişimleri yapmaya devam ettiklerini bildirmekten memnuniyet duyuyorum, ancak Ethelred'de geç kalma eğilimi gelişti. Stevens kontra canter üzerinde çalışmayı önerdi, ancak ben bu sorundan kaçınmaya ve dönüşünüzde ele almak üzere üstün becerilerinize bırakmaya daha meyilliyim.

Sizi uyarmalıyım ki, Bayan Winnie'nin kalbine efsanevi boyutlarda bir köpek yerleşmiş durumda. Bu canavar onu her yerde takip ediyor, ancak Bayan Emmie hayvanın gecelerini

Ahırda, ki cüssesine bakılırsa bu çok uygun. Hareket ettiğinde yer sarsılıyor ve eğer ona bir eyer ve dizgin takabilseydim, onu eğitim programınıza eklemenizi önerirdim.

Piskoposuma bu yıl bitmeden bölgeden ayrılma niyetimi bildirdim. Aziz Michael'da yerime geçecek kişinin Mayıs Günü ya da o civarlarda ortaya çıkacağını söylersem abartmış olmam. Kardeşimin sağlığı pek iyi değil ve onun yanında bana ihtiyaç var.

Aile meseleleri pek de iç açıcı olmadığında, sizin kısıraklarınıza binme zevkini tatmak özellikle hoş oluyor. Bayan Farnum bana en mükemmel kısırağıyla eşlik ediyor ve gençlere iyi bir örnek olmaya çalışıyor. Belki de gelecekteki vikontesimi seçmeyi düşünüyorsam, Petunia gibi birini kendime örnek almalıyım. Bayan Farnum'dan bu onuru taşımasını rica ettim ve bu kez kabul edeceğini umuyorum.

Her hafta en az bir düzine kez bana size ne olduğu ve tekrar ne zaman ayinlere katılacağınız soruluyor. Herkesi temin ederim ki (kilise lehçelerini iyi bilen Leydi Tosten'i kastediyorum), haydutlar tarafından Berberi Sahili'nde köle olarak satılmak üzere götürüldünüz.

Cidden, yolculuğunuzun iyi geçmesini ve yakında sağ salim evinize ve ocağınıza dönmenizi umuyoruz. Bayan Winnie, en azından sizi görmeyi özliyor.

*Hadrian Bothwell, Papaz
Aziz Michael's of the Sword
Rosecroft Köyü, Yorkshire*

On

Dük bir konyak sürahisini ilk çocuğuna doğru iterken, "Yani yarın bizi bırakıp Mozart'ı da mı götüreceksin?" diye sordu.

"Val bir değişikliğe hazır görünüyor ve Yorkshire'da bolca huzur ve sessizlik var," diye yanıtladı St. Just, kendine yarım parmak konyak doldurdu ve Majesteleri'nin bir deste iskambil kâğıdı kesmesini izledi.

"Bugünlerde pek içmiyorsun, değil mi?" Majesteleri gözlemledi. "Siz benim şahidimsiniz; ben de uslu durmaya çalışıyorum."

"Doktorların tavsiyesi üzerine mi?"

"Başka kim olacak?" Dük gözlerini devirdi. "Ve Majesteleri böyle bir şeyi öğrendiğinde, ben lanetlenmiş bir adamım."

"Seni nasıl idare ettiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamadım," dedi St. Just, çok iyi bir konyaktan küçük bir yudum alarak.

"Ben de öyle." Babası gülümsedi. "Bu onun dehasının bir parçası. Val müziğini ondan alıyor, Westhaven beynini ve sen..."

"Evet?" St. Just kaşlarını kaldırdı, çünkü kan bağı olmadığı bir kadından ne miras almış olabilirdi ki?

"Kalbin, delikanlı." Dük konyağını tek bir yudumda geri fırlattı. "Cehennem ve şeytan, bu iyi bir şey."

"Kalbim mi?"

"Annen seni buraya bıraktığında küçücük bir şeydin." Dük iri yarı oğluna baktı. "İlk yıllarınla yeterince ilgilenmediğimi söylemekten utanıyorum, Rose'un durumunun beni rahatsız etmesinin bir nedeni de bu."

"Bunu açıklamak ister misiniz?"

"Yürüyelim, olur mu? Yoksa kendime bir kadeh daha, bir kadeh daha, bir kadeh daha dolduracağım ve Esther çok kızacak." Ayağa kalktı ve arka bahçeye doğru ilerledi, Aziz Just da yanında yürüyordu.

"İhmalkâr olduğunuzu söylüyordunuz," diye sordu St. Just.

"Öyleydim." Majesteleri ince bir şekilde gülümsedi. "Majesteleri tam da anne baba olacağımızı bildirdiği sırada, unvan bana geçti ve annen benimle yeniden tanışmaya çalıştı. İlk başta onu gönderdim ama birkaç yıl sonra Esther'le temasa geçecek ve benimle olan ilişkisini kesmekle tehdit edecek kadar anlayışlıydı."

"Yani gerçekten de ihmalkâr davrandın," dedi Aziz Just, babasının böyle bir şeyi bu kadar açık bir şekilde kabul etmesine şaşırarak.

"Esther'le temasa geçene kadar annen senin varlığından haberdar olma zahmetine girmedi." Dük derin bir iç çekti. "Tıpkı Gwen Hollister'ın Victor'a babalığını bildirmeyi ihmal ettiği gibi."

"Koşullar çok farklıydı."

Dük küçümseyici bir el salladı. "Tanrı aşkına, barutunuzu kuru tutun. O koşulların talihsiz olduğunu hepimiz kabul edebiliriz. Ama sizin durumunuzda, annenizin bilerek hamile kaldığını ve ben yatırım yapana kadar zaman kolladığını düşündüm. Bana yaklaştı ve bizi seninle tehdit etmeden önce elimizde hem varis hem de yedek olana kadar bekledi."

"Ne demek tehdit ediyorsun?" diye sordu, midesi içtiği az miktardaki konyağa bile isyan etmeye başlamıştı.

"Ağzını kapalı tutmak için bir kralın fidyesini istedi. Dedikodu paçavralarına konuşacağını, anılarını yazacağını, adımı çamura bulayacağını falan söyledi. Senden daha gençtim, delikanlı, ve pek de kığım yoktu. Kathleen'in gerçek amacını anlayan Esther oldu."

"Hangisiydi?"

"Kathleen ya parayı ödeyeceğimizi ya da seni tüm dünyanın görmesi için kapının önüne bırakacağını söyledi. Esther ona seni memnuniyetle alacağımızı söyledi ve Kathleen seni teslim etti. Esther'in bu alışverişe koyduğu tek şart, kadının benden uzak durmasıydı. Düşesim aptal değildir." Dük kuru bir şekilde gülümsedi.

"Yani bu yüzden mi annemi bir daha hiç görmedim?"

Dük başını eğdi. "Onu hiç görmediniz çünkü kaderin kucağınıza attığı şeyi size mal etmek istemedi. Majesteleri, sen on iki yaşındayken annen ölene kadar her altı ayda bir annene mektup yazdı. Resimlerini ve bir tutam saçını gönderdi. Annen kapalı bir arabada oturup arada sırada seni görebilsin diye seni parka götürdü ve annen vefat ettiğinde, Grace İrlandalı kuzenlerinle iletişimini sürdürdü. Majesteleri, Kathleen'in planının seni babanın çatısı altında büyütmek olduğunu doğru bir şekilde tahmin etmişti."

Just babasının sesini duydu, çeyrek asırdan fazla bir suredir hayatının bir parçası olan sert, pragmatik bir anırmaydı, ama kelimeler gsndeki arpıntının üzerinde zar zor kaydediliyordu.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı. "Annem neden benimle görüştüğünü bilmemi istemesin ki? Beni terk ettiğinde beş yaşındaydım. Kimin ocuğ olduğumu çok iyi biliyordum."

Dk, "Annen," dedi alışılmadık bir nezaketle, "senin başıarılı olmanı istedi, Aziz Just. Kötü bir kadın değildi; aslında iyi bir kadındı ama zor seçimler yaptı ve sonunda senin için en iyi olanı yaptı. Bu evin bir evladı olduğuna inanmanı istedi ve kalbini başıka bir yöne çekerse bu geişı yapamayacağını hissetti."

Aziz Just büyüyen karanlıkta oturmuş, cırcır böceklerinin cıvıltılarını ve ağustos böceklerinin şarkılarını duyuyordu. Çiçeklerin üzerinden yumuşak bir esinti geçiyordu ve tüm hayatı tersine dönüyordu.

"ylece çekip gitmedi," diye sözlerini tamamladı.

Dk, "Dikkatli bir mesafeye çekildi," dedi. "Hayatta kalsaydı, sağıduyunuza güvenilebilecek bir zamanda sizinle yeniden temas kuracağına inancım tam. Bu bakımdan Maggie'nin annesinden çok daha övgüye değerti."

"Kendini bununla nasıl bağıdaşıtırıyorsun?"

Dk omuz silkti. "Gentim ve miras almayı hiç beklemiyordum. Tanrı'nın yeryüzünde genç bir adam olarak benden daha iše yaramaz bir yaratık yoktu. Kötü davrandım ve yaptığım yanlışları düzeltmeye çalıştım. Majesteleri benimle çok uğraşıtı."

"Hepimizin var," diye mırıldandı St. Just. "Bart'la dizlerimize kadar çamura battığımız, kedi kuyruğ kökleri ve avlayabildiğimiz her şeyle yaşıadığımız zamanlar vardı ve o bana dönüp, 'En azından Majesteleri artık bize görev konusunda ders veremez,' derdi."

Dk zgn görünüyordu ama başını salladı. "Bart'a karşı büyük babamın oğullarına ve babamın bana yaptığı hataların aynısını yaptım. Acınası ama yle. O yüzden bana söz ver Aziz Just, sen ve kardeşlerin daha iyisini yapacaksınız, değil mi? Baba'nın sağından izliyor olacağım, istediğim kadar konyak içeceğim, kardeşlerine atıp tutacağım ve O'nun ltfunu bekleyeceğim. Buna emin olabilirsin. Ve zamanı geldiğinde bana katılmaya bak, yoksa Majesteleri mutsuz olacak. Acaba Tanrı bununla nasıl başa çıkacak?"

"O pozisyona henüz geçmesen iyi olur," diye uyardı St. Just. "Rose gitmeden önce bana seninle geçireceği bu yazdan daha fazlasını istediğini söyledi. Sen cesur bir binicisin ve en iyi hikâyeleri sen bilirsin. Büyükbabalara göre sen her yönden büyük bir adamsın."

"Ve siz de ona bu kurguya izin verdiniz." Dük en çekici gülümsemesini takındı. "Oğullarınız da bir gün sizin için aynısını yapacaklar, Aziz Just."

"Oğullarım olduğunu varsayıyorum."

Dük, "Majesteleri, yıllarca komutanlık yapmış olmanızın ebeveynliğe başladığınızda size avantaj sağlayacağını belirtti," dedi.

"Emir vermeye alışkın olduğum için mi?"

"Çünkü emirlerinin göz ardı edilmesine alışkınsın. Ama bu konuya gelince *Rosecroft*, Silah Koleji'ndeki o arkadaşlarla konuştuğumu bilmeni isterim."

"Ne ile ilgili?"

"Kontluğunuz, delikanlı." Dük ona doğru baktı. "Ve evet, burnumu sokuyorum, ama patentinizin dilinin herhangi bir tanımdaki en büyük çocuğunuzun miras almasına izin vermesinin sakıncası olacağını sanmıyorum."

"St. Just soyunun piç üretme eğilimini mi duyuruyorsunuz?" St. Just sordu. "Ölümüm sırasında hayatta olan ilk doğan, doğal, meşru oğlum olması gerekmiyor mu?"

"Olmalı." Dük'ün sesi biraz soğuklaştı. "Meli her zaman işe yarar bir kelime değildir. Kardeşiniz Bart yaşamalıydı, benim ağabeyim ve kardeşiniz Victor da öyle. Kraliyetin, karlı bir küçük mülk haline getireceğinden kuşku duymadığın şeye el koyması yerine, soyundan herhangi birinin mirasa konmasını istemen beni gururlandırdı."

"Kontluğu zenginleştireceğimden emin misiniz?" St. Just, hukuk dili açısından verilen zararın farkında olarak sordu.

"Hiç şüphem yok." Dük sırtıttı. "Sen ve kardeşlerin, benim mütevazı kişiliğimin aksine, bu işte ustasınız. Zengin bir nüfuza sahibim ama Westhaven finansal dizginleri ele almasaydı, sahip olacağım tek şey bu olurdu."

"Ve bunu ona söylediniz mi?"

"Evet. Çocuk kendini utandırdı. Sağlığımın iyi olup olmadığını ya da annesini kızdıracak bir şey yapıp yapmadığımı sordu. Her ikisine de dürüstçe evet cevabını verebilirdim."

Aziz Just isteksiz bir sevecenlikle, "Her zaman Majestelerini kızdıracak bir şeyler yaptığınız için," diye sözlerini tamamladı.

"Aynen öyle, delikanlı. Aynen öyle. Örneğin, şimdi en büyük çocuğumu sevgili yaşlı babasıyla bir yarım tot daha paylaşması için kandıracağım, hmm?"

Just'un büyük şaşkınlığına rağmen, ertesi sabah şafak sökmeden yola çıkmak için kalktığında düşes ayaktaıdı ve onu bekliyordu. Kahvaltı aceleye getirilmişti, Val çaydanlığın karşısında gözlerini kırıştırıyor, dikkati dağılmış bir şekilde notlar ve el yazmaları hakkında mırıldanıyordu. St. Just kendini, kuzeye yolculuk için üç kısırağın daha hazırlandığı ahıra götürdü. Birine Val, diğerine St. Just binecek, üçüncüsü de yük taşıyacaktı.

Ve orada, tozlu eski bir sandığın üzerinde, Esther, Ekselansları, Moreland Düşesi oturuyordu, üzerinde bir gecelik ve şal, zarif ayaklarında sağlam sabotlar.

"Majesteleri?" Aziz Just şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ekselansları senin başıboş dolaşmaya başladığını biliyor mu?"

"Huzur içinde horluyor," diye cevap verdi kadın, ayağa kalkarak, "ama Percy bana bazı yanlışlar içinde olduğunu söyledi ve bu seni bir süre için son görüşümüz olacak."

"Oturalım mı?" St Just kolunu uzattı ve çiçek tarhlarıyla çevrili taş bir banka kadar ona eşlik etti. Bu kadını seviyordu ama onun sessizliğini çözmeyi becerebilirse ne mutlu ona.

"Aziz Just, ben bir anneyim," diye söze başladı düşes, "annenizin sizi sevdiğini söylediğimde bunu hatırlayacaksınız. Seni burada bıraktığı gün kalbim onun için kırıldı ve senin için de kırıldı."

Hâlâ senin için üzüliyorum. Kelimeleri söylemedi. Yüz ifadesindeki ciddiyetten anlaşıyordu.

"Benim küçük kalbim de durumdan pek memnun değildi," diye mırıldandı.

"Keşke..."

"Evet?"

"Keşke hâlâ... ilgisini sürdürdüğünü bilseydim," dedi. "Bunun için kendimi huysuz ve aptal hissediyorum ama bir anne neden çocuğunun onu sevdiğini bilmesini istemez ki?"

"Anlaması zor, değil mi? Douglas'ın Rose'u bırakıp gitmesinin nelere mal olacağını bir düşünün."

"Anlamıyorum." St. Just kaşlarını çatı. "O çocuğu asla terk etmezdi. Düşünsenize, onu korumak için idamlık suçlar işledi."

Düşes, "Annenizin sizi dokuz ay boyunca kalbinde taşıdığını düşünün," diye cevap verdi. "Kendi hayatını riske atarak seni bu dünyaya getirdi,

Başınızı sokacak bir çatı sağlamak için kendini feda etti ve beş yıl boyunca her gün sizi büyüttü. Seni bırakarak nasıl hayatta kalabilirdi ki?"

Aziz Just omuz silkti. "Ayak altında dolaşmanın pek eğlenceli olmadığını düşündüm. Bir kadının geçimi sosyal hayatına bağlıysa, küçük çocuklar büyük bir baş belası olabilir."

"Tanrı aşkına, Devlin." Düşes ayağa kalktı ve ona ters ters baktı. "Küçük kız kardeşlerinden birini, ayak altında dolaşması pek eğlenceli olmadığı için basın çetesine mi atacaktın?"

"Tabii ki hayır." Ayağa kalktı ve boyunun avantajını kullanarak ona ters ters baktı. "Kız kardeşlerim benim ailemdir."

"Hiçbir kadın kendi çocuğunu sırf rahatlık için bir kenara atmaz," dedi Majesteleri, üzerinde gecelikler ve tahta takunyalar olmasına rağmen aniden bir düşes edasıyla. "Bir ata böyle davranmazsınız; Kathleen St. Just'un çocuğuna böyle davranacağını nereden çıkardınız?"

"Mantıklı geldi." St Just birkaç adım uzaklaştı ve hayatında ilk kez sesini yükselterek -bağırarak değil ama vurgulayarak- düşese çıktı. "Beş yaşındaydım. Annemin beni istemediği için terk ettiğini sanıyordum. Onu bir daha hiç görmedim, ne bir mektup, ne bir Noel hediyesi, ne de o lanet kadını bir an olsun görebildim. Bunun kahramanca bir fedakarlık olduğunu nereden bilebilirdim ki? *Beni terk etti* ve bağırabileceği halde hiç konuşmayan ve asla şefkat göstermeyen bir adamın bakımına *bıraktı*. Beni, Majesteleri diye hitap etmem söylenen bir kadının himayesine bıraktı. Tanrı aşkına, okula gidene kadar adını bile bilmiyordum. Küçük bir çocuğa bu nasıl sevgi?"

Orada durmuş, kendisine nezaketten başka bir şey göstermemiş, hâlâ da göstermeye çalışan bir kadına ters ters bakıyordu.

"Burada bekle," dedi Esther ona sertçe, sanki çok küçükmüş gibi, "ve ben dönene kadar ayrılma. Geçmişin gömülü kalması gerektiğini düşünerek sana kötülük ettik Aziz Just, ama sen de mükemmel bir küçük askerden daha azı olsaydın seni paçavra ve kemik adama atacağımızı düşünerek bize kötülük ediyorsun. Kardeşin aceleci ve kibirliydi ve asker hayatına uygundu, ama babanın sana bir komisyon almasına asla izin vermemeliydim. On yıldan fazla bir süredir her gün pişmanlık duyuyorum genç adam ve sen annenin seni isteyerek yetim bıraktığı kurgusuyla kendine eziyet ederken, daha fazla pişmanlık duyarak öylece durmayacağım."

Aziz Just'un aklına eski Yunan tanrıçalarını getirerek tepindi. Yeşil gözlerinden ateş fışkırıyordu, sözleri bir kırbaç gibi kesiyordu ve muhteşimdi.

"Bu da neydi böyle?" Val malikânenen aşağıya doğru yürürken sordu. "Majesteleri sanki başı çok ciddi bir beladaymış gibi yanımdan geçip gitti."

"Majesteleri değil." Aziz Just başını salladı. "Ben. Ben mükemmel küçük bir asker miyim, Val?"

Val onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Mükemmel, biraz iri yarı bir asker." Aziz Just yüzünü buruşturdu. "Mükemmel mi?"

Val, "Hiç yaralanmadınız ama yine de Yarımada'daki tüm büyük savaşlarda ve Waterloo'da savaştınız," dedi. "Sevkiyatlarda düzenli olarak senden bahsedildi, bir Alman Noel ağacı gibi süslendin ve dokunduğun her at şimdi kısmen subay arkadaşların arasındaki itibarına dayanarak küçük bir servete satılıyor. Artık boynuna bir kontluk asabileceğimiz kadar mükemmeldin ve bunlar şeker gibi dağıtılmıyor. Anladığım kadarıyla, kenarlarınızda biraz kararmaya başlamışsınız?"

"Yaşlılığın patinası," diye mırıldandı Aziz Just. "Yola çıkmaya hazır mısın?" "Hazırım. Sen değil misin?"

"Majestelerinin dönüşünü beklemek için emir aldım. İtaatsizlik etme konusunda kendimi isteksiz buluyorum."

"Bunu anlayabiliriz, çünkü kadın Percival Windham'ı *blancmange*. Ve işte geliyor, her ne kadar biraz daha şey gibi görünse de."

"Valentine." Grace en küçük oğluna başıyla selam verdi. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Yaptım. Aziz Just şahidimdir."

"St. Just." Majesteleri bir paket dolusu mektubu adamın göğsüne doğru itti. "Bunlar sana bir ömür önce verilmeliydi ama doğru zaman bir türlü gelmedi. Oku onları."

Mektupları ondan aldı ama elindeki kâğıtlara bakmadı bile. "Bunlar annemden mi?"

Onun bakışlarını tutarak başını salladı. "Sonuncusu ölümünden yaklaşık bir hafta önce, iyileşemeyeceğini anladığında yazılmıştı. Hala soğukkanlılığımı kaybetmeden okuyamıyorum. Şimdi ikiniz de atlarınıza binin ve ben ağlamaya başlamadan gidin."

"Güle güle anne." Val kollarını ona doladı ve her iki yanağına da öpücükler kondurdu. "Çoğunlukla her gün pratik yapacağım ve

Diş pudramı kullanacağım ve Aziz Just'u çoğunlukla beladan uzak tutacağım ve bazen yazacağım. Seni seviyorum. Kız kardeşlerime nereye gittiğimi söyleme."

"Seni yaramaz, dürüst çocuk," dedi annesi. "İyi yolculuklar, seni seviyorum."

Üvey kardeşlerinin, bir sonraki ziyaretlerinde annelerinin de alay etmek için orada olacağını varsayarak, annelerine gelişigüzel takıldıkları, hafızasında yer etmiş pek çok sahneden biri olan bu sahneyi izledi. Bugün yine aynı şeyi görmek onu biraz çıldırtmıştı, bu yüzden gitmek için döndü.

"Devlin St. Just!" Düşesin sesinde yine o kırbaç etkisi vardı ve Val ona acıyarak yüzünü buruşturdu. Devlin döndü ve küçük kardeşlerine bakma göreviyle ilgili her zamanki nutku çekmeye hazırlandı ama düşes ona kollarını açtı. Ona doğru gitti ve sarılmak için temkinli bir şekilde eğildi.

"Sen mükemmel bir asker değilsin," diye fısıldadı, "ama mükemmel bir evlatsın ve seni seviyorum." Kucaklaması şiddetliydi ve onun kollarında kendini yaşlı bir kadın gibi hissetmiyordu. Dik kafalı yavrusuna laf anlatmaya çalışan bir anne gibi hissediyordu.

"Güle güle," dedi, "ben de seni seviyorum."

Geri çekildi, gülümsemesi ıslıl ıslıldı. "Birbirinize iyi bakın." İkisine de parmağını salladı. "Babanız ve kuş beyinli kız kardeşlerinizle uğraşıyorum. Yetişkin erkekler için endişelenemem."

"Evet, Majesteleri," dediler hep bir ağızdan ve gülümsediler. Kadın onları bıraktı. Yoldan aşağıya doğru koşar adımlarla indiklerinde ön merdivenlerden hâlâ gülümsüyordu.

"Çalabilir miyim?" Winnie ellerini pırıl pırıl kuyruklu piyanonun kapalı kapağında gezdirerek sordu. Piyano o sabah dört iri adam ve dört devasa at tarafından getirilmişti.

"Olmasa iyi olur," dedi adamlardan biri. "Tanrı korusun, yolda bir şey kırılırsa, Lord Val önce onun düzeltilmesini isteyecektir."

Winnie hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama başını salladı.

"Ve ben de senin canavarını güvenli bir mesafede tutardım." Sürücü Scout'a başıyla onay verdi. "Bazıları cilalardaki keten tohumu yağını kemirmeyi sever ve yarım yamalak yenmiş piyano bacakları da lord hazretlerinin hoşuna gitmeyecektir."

Emmie, "Ayrıntılara önem veren bir adama benziyor," dedi.

Şoför omuz silkti. "Kalite için sevmesi kolay bir adam. Piyanolarına saygısızlık etme."

Winnie, peşinde Scout'la odadan hışım ile çıkarken Emmie, "Çabalarınız için teşekkürler," dedi. "Belki York'a dönmeden önce mutfağa uğramak istersiniz?"

Adam gülümsedi. "Bu doğru olur, peki atlar nereye gidiyor?"

"Atlar mı?" Emmie gözlerini kırıştırdı. "Yani biraz saman ve su için mi?" Adam başını salladı. "Hayır. Atlar diğer kardeşten."

"Lord Westhaven mı?" Emmie beynini zorladı ama haranın St. Just'ın mülkiyetinde olduğundan emindi. "Neden böyle bir... Sağlam adamlardan oluşan bir ekip göndersin ki?"

"İkisi saban için yetiştirilmiş kısıraklar. Dördü de sağlam ve güçlüdür. İnsanın toprağı varsa, bir takıma ihtiyacı vardır."

"Anlıyorum." Ekip ahırlara zor sığıyordu, bu yüzden Tanrı'ya şükür sadece sonbahar geliyordu.

Günün geri kalanı teslimatçıların güneye yapacakları yolculuk için erzak tedarik etmek, Stevens'in adamları köye götürmesini sağlamak ve ahırları yeniden düzenlemekle geçti; böylece daha büyük atlar tay ahırlarını, diğerleri de serbest kutuları kullanabilecekti.

Ve bu genel kargaşa içinde Emmie, Winnie'yi öğle yemeğinden beri görmediğini fark etti.

Yine mi bu? Rosecroft görevi devraldığından beri Winnie'nin başıboş gezinmeleri tam olarak durmamıştı ama Winnie gideceğı yeri bildirme ve sonra da -çocuğa şükürler olsun- güzergâhına sadık kalma alışkanlığını isteyerek benimsemişti. Ama güneş batıyordu, akşam havası pek sıcak değildi ve Winnie'yi saatlerdir kimse görmemişti.

Emmie ipucu bulmak için beynini zorladı ama aklına gelen tek şey Winnie'nin kahvaltıda ormanın en güzel sonbaharda olduğu yorumuydu.

Orman... zararlı bitkiler, yılanlar, ayak bileklerini büken kayalar, gölet, Winnie'nin yardıma ihtiyacı olduğunu düşüneceğı kuduz hayvanlar...

"Stevens," dedi Emmie, sesi titreyerek, "kısırağı eyerleyebilir miyiz? Hava tamamen kararmadan önce ormandan geçmek istiyorum."

"Ben de Caesar'ı eyerleyeceğim," dedi Stevens. Emmie ona baktı ama hayal gücü söylenmemiş sözcüklerin içini doldurmaya başlamıştı bile... birinin yardıma ihtiyacı olursa, papaza ihtiyacımız olursa, malikâneye geri getirilmesi gereken bir ceset olursa diye.

"Bölgede Çingeneler var mı Stevens?" Emmie, Petunia'ya bir eyer yüklerken sordu.

"Yılın bu geç döneminde değil. Sonbahar geldiğinde güneye, Devon ve Cornwall'a giderler. Onu bulacağız, Bayan Emmie. Gerekirse Bay Wentworth'un av köpeklerini sabah aramaya göndeririz ama çocuk geceyi arazide nasıl geçireceğini biliyor."

"Öyle, ama o sadece altı yaşında ve vahşi köpeklerden kötü bir düşüşe kadar her şey onun güvende kalmak için gösterdiği çabayı engelleyebilir."

"Gidelim, Bayan Emmie." Stevens iki atı da dışarı çıkardı ve dizginleri ona verirken kendisi de bir fener almak için ahıra geri döndü. "Eğer onu bulamazsak Vicar'a haber vereceğim, o da bir arama ekibi toplayabilir."

"Onu bulmak zorundayız." Hadrian'a Winnie'yi kaybettiğini söylemek zorunda kalacağı düşüncesi içini hiç de rahatlatmıyordu. Adamla yüzleşmek, hele hele ona sorunlarını çözme ya da kendisinin başarısız olduğu yerde başarılı olma yeteneğinin bir örneğini sunmak zorunda kalmak istemiyordu.

Kapa çeneni ve ata bin. Petunia itaatkâr bir şekilde tırısı kalkarken, Emmie bu uyarının kendisinden değil, bir şekilde Aziz Just'tan geldiğini hissetti. Hayatı muhtemelen bir sonraki mantıklı şeyi yapma becerisine bağlıydı ve şimdi Winnie'nin hayatı da Emmie'nin benzer şekilde idare etme becerisine bağlı olabilirdi. Emredileni yaptı, ağzını kapalı tuttu ve Winnie'den ya da köpeğinden bir iz var mı diye gözlerini yere dikti, akşam ışığı solmaya başladığında Stevens'in da onunla birlikte olmasından memnundu.

Sonra çenesini tutamadı ve çocuk için bağırmaya başladı. Emmie durmaksızın böğürmesine yanıt olarak belli belirsiz bir havlama sesi duyduğunda hava kararmıştı ve ayın doğmasına en az iki saat vardı.

"Bu taraftan." Başıyla ormanın içindeki izlerden birini işaret etti. "Gölete doğru."

"Dikkat et!" Stevens, atı daha hızlı bir yürüyüşe geçireceği zaman uyardı. "Islak zemindeki yapraklar ilerlemeyi zorlaştırıyor. Eğer oradaysa, onu bulacağız."

Bu yüzden Emmie ayaklarını sürüyerek koşmaya devam etti, açıklığa girdiklerinde Scout onları karşılamak için sevinçle havladığında neredeyse rahatlamaktan bayılacaktı. Winnie bir kayanın üzerine oturmuş, suya çakıl taşları atıyordu.

"Merhaba, Bayan Emmie." Winnie gayet rahat bir şekilde başını kaldırdı. "Merhaba Stevens."

"Bronwyn Farnum." Emmie atından indi ve çocuğun yanına gitti. "Hava karardıktan sonra ormanda ne işin var senin?"

Winnie çekingen bir tavırla, "Buraya çok gelirdim," dedi, "ve çay saatinde aç olmazdım. Scout'un yüzebildiğini biliyor muydun?"

Stevens boğazını temizledi ve kararan gökyüzüne baktı.

"Winnie," dedi Emmie sabrını toplayarak, "başıboş dolaşmayacaksın ve bunu biliyorsun. Seni güvenli bir şekilde eve götürdüğümüzde durumu daha ayrıntılı tartışacağız."

"Hadi, Bayan Winnie." Stevens elini uzattı. Çocuğu bir kayanın üzerine oturttu, ata bindirdi, sonra da önünden kaldırdı.

"Scout nerede?" Winnie endişeyle etrafına bakındı. Stevens keskin bir ıslık çaldı ve köpek çalılarının arasından fırlayıp atların ayaklarının dibinde dans etmeye başladı.

"Eve, Stevens." Emmie patıkaya doğru başını salladı. "Lütfen."

Malikâneye vardıklarında Steven attan indi, Winnie'yi yere yatırdı, sonra dizginleri topladı ve parmaklarını köpeğe doğru şaklattı.

"Ama Scout henüz yemeğini yemedi," dedi Winnie, ses tonu öfkeliydi. "Gelip artıklarını alması gerekiyor."

"Winnie," dedi Emmie sıkılmış dişlerinin arasından, "bu akşam yemek artığı yok çünkü Aşçı bize yemek yapmadı. Sen dolaşıyordun ve ben de seni arıyordum. Scout yemeğini yemedi; ne ben, ne Stevens, ne de bu atlar."

"Her zaman eve geldiğimi biliyorsun," diye karşılık verdi Winnie. "Cook'a döndüğümüzde Scout'un aç olacağını söylemeliydin."

"Eve doğru." Emmie, sesi neredeyse hırçınlaşarak işaret etti. "Kaba, düşüncesiz ve kaba davrandın, Winnie Farnum. Beni hayal kırıklığına uğrattın, yorgunum ve saygısızlığını kaldıracak durumda değilim. Eğer köpeğinin bu gece beslenmesini istiyorsan, *yürü* o zaman."

Winnie ona öldürücü bir bakış fırlattıktan sonra, öfkesi vücudunun her çizgisinde ve kaslarında hissedilen bir şekilde eve doğru yürüdü.

"O daha çok küçük." Emmie, Winnie'nin gidişini izlerken başını salladı. "Kilise bile onun akıl yaşına gelmediğini söylüyor."

Stevens kolanlarını gevşetmeye başlarken, "Gölete düşebileceği bir yaşa geldi," diye cevap verdi. "Dünyadaki hiçbir ebeveyn ona kızmaz."

Kulaklarında çınlayan bu duyguyla Emmie eve doğru kendi yolunu çizdi. Adımları ağır ve yavaştı, endişe artık onu beslemiyordu.

hareketleri, ruh hali umutsuzdu ve fiziksel ve duygusal dayanıklılığı tükenmişti. Arka kapıdan içeri girdi ve Winnie'yi önünde bir tabak tereyağlı ekmekle tezgâhta otururken buldu.

Emmie'nin yarın bir müşteriye teslim etmek üzere paketlediği ekmek.

"Winnie?" Winnie ona kayıtsızca baktı ve bir sincap gibi çiğnemeye devam etti. "Ellerini bile yıkadın mı?"

"Bütün öğleden sonra gölette oynuyordum ve ellerim çok ıslandı."

"Ellerin"-Emmie onu bir patisinden tuttu-"çamurlu ve ayrıca Scout'la oynuyorsun Winnie. Kural nedir?"

"Köpekle oynadıktan sonra ellerini yıka," diye cevap verdi Winnie, ağzı doluyken konuşarak. "Ama Scout göletteydi, o yüzden kirli değildi." Köpek çok pis ve pasaklıydı. Emmie oturdu ve çenesini yumruğuna dayadı.

"Kazanmak mı? Sana ne oldu böyle? Sen yaramaz küçük bir kız değilsin ama son birkaç gündür, hatta ondan da fazla, tam bir kurbağa gibisin."

Bu yakıştırmaya karşısında Winnie'nin yüzünde bir mizah titreşimi belirdi ama kısa sürede kayboldu.

"Tam bir kurbağa oldun," dedi Winnie. "Her zaman yorgunsun, her zaman yemek pişiriyorsun ve her zaman bana ders yaptırıyorsun. Scout'u senden daha çok seviyorum."

"Scout iyi bir arkadaştır, ama ben her zaman pişirmek zorunda kaldım ve sen de küçüklüğünden beri ders aldın. Asıl sorun ne Win?" Ama Winnie söyleyeceği her şeyi söylemişti, sütünden uzun bir yudum aldı ve bardağı masaya bıraktı.

"İzin alabilir miyim?"

"Yapamazsın. Ellerini, tabağını ve bardağını yıkayacaksın, müşteri raflarından değil ekmek kutusundan bir somun saracaksın, sonra Scout'un akşam yemeği için biraz bayat ekmek, süt ve peynir kabuğu hazırlayacaksın. Sen bunları yaparken ben de odana banyo yaptıracağım ve bu gece sana kesinlikle kitap okumayacağım."

Winnie kaşlarını çattı. "Neden? Pisliğimi temizliyorum ve köpeğimi besliyorum."

"Ve az önce yorgun olduğumu bildiğini söylediğin halde kuzenini geç saatlere kadar ayakta tuttun."

Emmie tartışmaya girmektense üst kata çıkıp Winnie'nin geceliklerini ve banyo aksesuarlarını çıkardı. Kendi kıyafetlerini değiştirdi.

giysilerini giydi ve banyo suyunu sıcakken hızlıca kullandı, sonra Winnie yeniden ortaya çıkmadan önce kurulanmak için zamanında çıktı.

Giyinirken kendi kendine, *yorgunsun, keyifsizsin ve günün tamamen mahvoldu*, dedi. Odasını buldu, saçlarını indirdi, fırçayla birkaç fiske vurduktan sonra bir örgü haline getirdi ve yatağına tırmandı. Çarşaflar tenine serin ve temiz geldi ve gözlerini kapatırken Winnie'nin güvenliği ve mutluluğu için ve Kont'un sağ salim ve kısa sürede gelmesi için dua etti. Winnie'nin kötü davranışlarının bir şekilde Kont'un sürekli yokluğuna bağlı olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Uykusu rüyasız olmalıydı, o kadar yorulmuştu ki kendini bırakmıştı. Ama Emmie gece yarısına doğru kendine geldi, tam olarak uyanık değildi ama artık rüya da görmüyordu, tabii yatağın ağır bir yükün altına girdiği hissi hayal ürünü değilse.

Evinde olduğu düşüncesi zihninde tatlı bir şekilde dolaştı, sonra sıcak bir şekilde sarıldı ve uykuya dalmasına izin verildi. Birkaç saat sonra uyandığında, zihninde yine *"He's Home"* yankılandı ve rüya görmediğini fark etti. *Aziz Just yatağındaydı* ve saatlerdir oradaydı. Henüz tam olarak uyanık olmayan zihinlerde olduğu gibi, bu duyguyu iki şekilde hissetti: Evine sağ salim ulaştı ve daha inandırıcı bir şekilde, o benim evim.

"Sakin ol," diye mırıldandı Aziz Just, ellerini onun üzerinde gezdirirken. "Seni çok özledim, Emmie. Sadece sana sarılmama izin ver."

Sesi yarı uykulu geliyordu ve elleri hareketsizdi. Emmie'nin içini onursuz bir rahatlama kapladı ve ondan gelen her mektubun, kışın ya da önümüzdeki beş yıl boyunca Londra'da kalacağını bildirmesini beklediğini fark etti. Ya da Winnie'yi Anna Teyzesi'nin yanında büyüsün diye gönderiyordu; ya da Londra'ya uygun bir mürebbiye gönderiyordu ve Emmie'nin yardımına artık ihtiyacı olmayacaktı.

Ama o evdeydi. Bu sonuçlardan hiçbirisi henüz onun başına gelmeyecekti ve eğer gelirse, Aziz Just en azından önce onun konuşmasına izin verecekti.

Ve rahatlama bunun ötesine geçti çünkü, lanet olası adam, *özlemişti* Onu.

Yuvarlandı, çıplak arka tarafını onun ön tarafına yerleştirdi. Adamın eli onu kendine bağlamak için beline dolandığında, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve uykunun onu tekrar ele geçirmesine izin verdi.

Just, Emmie'nin nefes alış veriş düzenli ve yavaş bir tempoya dönene kadar onu dinledi. Emmie'nin uykuya döndüğüne ikna olduğunda, yatağa tırmanıp uykuya dalmak için özel bir karar vermediğini düşünerek kendini de rahat bıraktı.

Kendi yatağını bulmadan önce onu karşılamaya karar vermişti ama kapısını sessizce çaldığında kadın çoktan uykuya dalmış, uyanmamıştı bile.

Onun huzurlu uykusunu seyretmek için kendini şımartmaya karar vermişti ama bunu yatağının kenarına oturarak yapmıştı; parmaklarını onun uyuyan yüz hatlarında gezdirmek çok kolaydı.

Onu bir süreliğine kucağına almaya karar vermişti, zaten ona tanıdığı bir özgürlüktü ve onu uyandırmadığı sürece kesinlikle izinsiz girmemişti.

Seyahatte olduğu için kıyafetlerini çıkarmaya karar vermişti ve ona daha fazla dokunmadan önce hızlıca yıkanmak sadece nezaket gereği idi.

Yatağa çıplak girmeye karar vermişti çünkü kıyafetleri temiz değildi ve yatak çarşafı ve yataktaki kadın temizdi.

Gözlerini kapatmaya karar vermişti, sadece onu tekrar kollarına almanın tarifsiz rahatlığı içinde bir anlığına dinlenmek için.

Ve her kararında Emmie'nin harika bir şekilde, zımnen suç ortağı olmuştu. Ve şimdi, yorgunluğunun ve endişesinin en kötüsü hafiflemişken, Emmie'nin daha önce izin verdiği ve hatta zevk aldığı bir şey olan sadece bir öpücük çalmaya karar veriyordu.

Dikkatli bir şekilde onu sırt üstü yatırdı ve vücudunu dikkatlice onunkinin üzerine getirdi. Ön kolları ve dizleri üzerinde dengede durarak onun üzerine çömeldi ve dudaklarını dudaklarına değdirmeden önce onun baştan çıkarıcı çiçek kokusunu içine çekti. Kadın uykusunda bir şeyler mırıldandı, sonra sakinleşti, o da bu hareketi tekrarladı ve dudaklarını bir öpücük imasıyla onunkilerin üzerinde gezdirdi.

"Devlin." Kollarını onun boynuna doladı ve memnuniyetle iç çekti.

"Emmie," diye fısıldadı, vücutlarının zar zor birbirine değmesine izin vererek. Hafifçe tahrik olmuştu -Emmie'nin poposu kasıklarına bastırılmıştı- ama şimdi hayati organlarında bir nabız atmaya başlamıştı. Onu tekrar, daha uzun süre öptü ve alnındaki saç tutamlarını geriye doğru taradı. "Öp beni, Emmie," diye fısıldadı. "Seni çok özledim."

Yukarı doğru eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Ben de seni özledim."

Çalıntı bir öpücük yerine, uzun bir hırsızlık, tahrik ve giderek artan bir kararlılık kaybı çılgınlığına dönüştü. Onunla yatağa onu baştan çıkarmak için girmemişti, ama *Tanrı* adına, kadın onu baştan çıkarmaya kararlı görünüyordu. Ağzını açtığında

Emmie onun göğüslerini, kalçalarını, bacaklarını, kalçalarını, göğüslerini yavaş yavaş, zevk dalgaları halinde dalgalandırmaya başladı.

"Daha fazla," diye mırıldandı, bacaklarını adamın yanlarına doladı, ayak bileklerini adamın sırtının altından geçirdi ve onu kendine doğru çekti.

"Emmie, hayır." Direndi ama kadının pürüzsüz göbeğinin sikinin başına değdiğini hissetmek düşünceyi zorlaştırıyordu. "Bana bak." Ama ne yapacağını söyleyemesini bekleyecek durumda değildi.

"St. Just." Kadın tekrar ona doğru eğildi. "Devlin, *lütfe*." Adam hâlâ tereddüt edince, çarşafın üzerinde onun elini aradı ve buldu, sonra göğsüne götürdü. "*Lütfe*."

"Ah, Emmie." Yüzünü Emmie'nin omzuna gömdü ve göğsünü nazikçe, süzülerek okşadı; Emmie yüzünü onun göğsüne çevirdi ve tekrar ona doğru eğildi.

Boğazında o küçük yalvarma, iç çekme sesleri başlarken bile ağzını onunkıyla birleştirdi. Elleri onun sırtında aşağı yukarı geziniyor, diz çöküyor, ikna ediyor ve en iyi niyetlerini uçuruyordu.

"Emmie, bunu yapmanı istemiyorum... Emmie." Adam geri çekildi ve bu hareketi kadının parmaklarını meme uçlarının üzerinde gezdirmesine olanak sağladı. "Tanrı aşkına, kadın..."

Mantık yürütmeye, tartışmaya, ne yaptıklarını ve sonuçlarının ne olduğunu bildiğinden emin olmaya çalışmaktan vazgeçti. Vücudunu onunkıyla birleştirmek kaçınılmaz, durdurulamaz bir kesinlik haline gelmişti ve Tanrı kadını korusun, erken olması geç olmasından daha iyiydi.

"Emmie." Emmie'nin iki elini de avuçlarının içine aldı ve onun üzerine doğru eğildi. "Kıpırdama aşkım. Bana bak." Ona dokunamayan, onun gücüyle kafese kapatılan Emmie uykulu gözlerini açtı ve onun bakışlarıyla buluştu.

"Bir sonraki kısmı ben yapayım." Ellerini bıraktı ve saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Beş dakika içinde yeri göğü inletebilir, sırtımı tırmalayabilir ya da şarkılar söyleyebilirsin ama şu an için rahatlamalı ve emirleri benim vermeme izin vermelisin."

Bir kez başını salladı, dudaklarında acılı bir tatlılık gülümsemesi belirdi.

"Pekâlâ." Rahatlama ve beklenti içinde gözlerini kapadı. Dikkatli bir Gekilde sikiyle onun cinsel organını yokladı ve Emmie hemen kalçalarını ona doğru sallayarak onu sıkı sıcaklığının içine sokmaya çalıştı.

Geri çekilin ve yeniden toplanın, diye emretti kendi kendine, çünkü Emmie başlangıçtaki stratejisiyle ilgili zorluklar yaşıyordu.

"Beni eline al, Emmie. Beni nerede istediğini göster." Parmakları yumuşak bir şekilde onun etrafında kıvrıldığında, oracıkta patlayabileceğini düşündü, ama onun gözlerindeki merakı ve konsantrasyonu izleyerek kendini tuttu.

Neşeli zamanını aldı, uzunluğu boyunca okşadı, kadifemsi glansı ve onun turgid uzunluğunu keşfetti, ama yine de onun üzerinde durdu. Meraklı parmaklarıyla taşlarını kavradığında, adam çaresizlik içinde inledi ve kadın endişeyle ona baktı.

"Hazır olduğunda," diye homurdandı. Ve lütfen Tanrım, *şimdi* lanet olsun.

Cinsel organının nemli kıvrımı boyunca onu okşayacak kadar akıllı vardı, onu iyice ıslattı ve hazır olduğuna dair ona güvence verdi. Sonunda sikini vajina deliğine dayadığında, Aziz Just sevinçle bastırılmış bir nefes verdi.

"Şimdi," dedi sert bir sesle, "bırak bu işi ben halledeyim."

Yapabilseydi, diye düşündü umutsuzca. Emmie sıcak, ıslak ve tatlıydı ve kalçalarının en küçük, en tahrik edici dalgalanmalarıyla hareket ediyordu. Onu nazıkçe itti ve ilk görkemli penetrasyon artışını elde etti, sonra durakladı. Kadın fena halde sıkıydı ve adam onu incitmemek için daha güçlü hareket etmekten çekiniyordu. Bu, Emmie'nin daha kararlı bir şekilde sallanmasına neden oldu, bu yüzden ona uyum sağlaması için zaman vermenin planı olmadığını anladı.

"Bırak da sakın olayım," diye fısıldadı, öpücüklerle dikkatini dağıtmayı umarak. Ağızını onunkinin üzerinde olabildiğince yavaşça hareket ettirdi ve tanrılara şükürler olsun ki, kadının aceleciliğinin bir kısmı azaldı. Onun bedenini biraz daha itti ve kendi yavaş sallanma ritmini kurdu. Kadın da onun ritmine uyarak kolayca hareket etti ve adamın ağızına doğru zevkle iç çekti.

Dikkatli, acımasız derecelerle vücutlarını birleştirdi, dikkatini dağıtmak, yatıştırmak ve zevk vermek için ağızını, ellerini ve sesini kullandı. Kadın hâlâ sıkıydı, vücudu onu sıcaklık ve arzuyla sarıyordu ama içinde hareket etmeye devam ettiği sürece hızını onun belirlemesine ve kararları onun vermesine izin vermekten memnun görünüyordu.

Ve asla durmak istemedi. Kendi zevki de artıyordu ama yine de acele etmedi, kollarındaki kadından yükselen ateşi hissedene kadar itişlerini kasıtlı, öpüşlerini durgun tuttu.

"St. Just." Yüzünü adamın boğazına gömmek için hamle yaptı. "İhtiyacım var..." "Biliyorum." Temposunu iyice artırdı. "Ve yakında sahip olacaksın."

Ama cephaneliğinden çıkarabileceği tüm manevralar arasında Emmie ağızını onun meme ucuna yapıştırdı ve emdi. Elleri onun kalçalarına battı,

Sahip olduğunu düşündüğünden daha büyük bir güçle onu kendine doğru çekti. Sonra onu kasıklarına ateş gönderecek kadar sert bir şekilde ısırıldı.

"Oh, Tanrım ve azizler, *Emmie...*" Kısıtlama buharlaştı ve kendi tutkusu yükseldi. Daha sert, daha hızlı ve daha derine itti ve daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

Ama sonra -görkemli, cömert, güzel kadın- inliyor ve yukarı doğru kıvrılıyor, kılıfı onun etrafında kasılmalarla sarsılırken bile parmaklarını onun etine gömüyordu. Onun zevk girdabında kendini harcadı, sıırılsıklam, akılsız bir neşeye teslim olurken doruk noktası uzun, sessiz anlar boyunca onu sarstı.

Artçı şoklar her ikisinin de içinden geçerken bile kendini onun üzerinden kaldırmaya çalıştı ama Emmie başını salladı ve onu kendisine doğru tuttu.

"Henüz değil," diye fısıldadı, gözleri kapalıydı. Yanağını onunkine yasladı ve kabul etti, çünkü ondan uzaklaşmak henüz onu aşırıyordu. *İki lanet yıl*, diye düşündü şaşkınlıkla. Bir kadının vücudundan zevk almayalı iki lanet yıl olmuştu ama sonunda onu bunun beklediğini bilse her gününü yeniden yaşardı.

Emmie ensesindeki saçları okşuyordu, nefesi hâlâ kesik kesikti. Kendisinin yumuşadığını hissedebiliyordu ve yakında onun bedeninden ayrılacağını biliyordu.

"Beni üzerinden it," diye fısıldadı. "Hareket edemiyorum ve ortalık karışmak üzere."

Hiçbir şey, ne bir kıkırdama, ne bir iç çekme, ne de yardımcı olacak küçük bir itme. Dirseklerine kadar itti, sonra bir eliyle dikkatlice kendini ondan kurtardı ve temiz çarşaflardan kaçınmak için yukarı doğru kayd. Manevra yaparak yataktan kalktı ve büyük ölçüde hissederek yıkama suyuna doğru ilerledi. Bir fanilayı sıktı ve inciklerini havlatmadan yatağa geri döndü.

"Dizlerini бүk, Emmie." Bir eliyle onu buldu, parmaklarının uyluğundan yukarı doğru kayarak nemli seksini bulmasına izin verdi.

"Soğuk," diye uyardı ama dokunuşu nazikti ve el bezinin rahatlatıcı olduğunu biliyordu çünkü karanlıkta onun iç çektiğini duydu.

"İşte benim kızım." Paçavrayı ocağa fırlattı. "Şimdi sarıl bakalım. Biliyor musun, sanırım kıcıımı morarttın kadın?" Yan tarafına uzandı, tam kızın yanına. "Beni öldürdün, Emmie Farnum." Mutlu bir şekilde içini çekti ve karanlıkta temkinli bir şekilde onu yokladı. Eli kızın saçlarını buldu ve şefkatli bir okşayışla geriye doğru düzeltti. "Öldürölmeye çok ihtiyacım vardı,

sana söyleyebilirim." Burnunu kızın yanağına çarptı ve aniden geri çekildi.

"Ben de senin öldürülmeye ihtiyacın olduğunu söyledim," dedi yavaşça, "ama bu gözyaşları neden, Emmie, aşkım?" Her zaman sevimli bulunduğu bir özellik olan samimi durumlarda ağlayan kadınlar vardı, ama onlar Emmie değildi ve yanağı nemli değildi. *Islaktı.*

"Canını yaktım mı?" diye sordu, onu vücuduna doğru çekerek. Kadını üzerine oturttu ve eli yüzünü keşfetmeye devam ederken bile bir kolunu kadının etrafına sardı. Dikkatli olduğunu düşünüyordu ama sonunda ateşli mi olmuştu, yoksa çok mu sert?

"Tatlım." Dudaklarıyla onun yanağını buldu. "Tüm kalbimle özür dilerim."

"Ne için?" diye sorarak onun üzerine oturdu. "İhtiyacı olan benim özür dilemek için. Tanrım, bana *yardım* et, bunu benden öğrenmeyeceğini umuyordum ve sana söylemeye çalıştım ama yapamadım... Ben sadece..." Kendini bir duruma getirmeye çalışıyordu. Karanlıkta bile, sadece sesi bile histerisinin yükseldiğini gösteriyordu.

"Emmie." Eğildi ve onu kollarının arasına aldı. "*Emmie, sus.*"

Ama susamıyordu; kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, yutkunuyor ve onu kucaklamaktan, anlamsız güvenceler mırıldanmaktan ve sonunda onu nazıkçe yan yatırıp yataktan kalkmaktan ve ceplerinden mendilini çıkarmaktan başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz bırakıyordu. Yine de tüm bu süre boyunca, karşılaşmalarını gözden geçirdi ve Emmie'nin üzüntüsünün güvenilir bir kaynağını yakaladı.

"Sen bakire değildin," dedi adam mendili kızın eline sıkıştırıp onu sırt üstü yatırırken.

"Ağlamıyordum," dedi, tekrar acı içinde kıvranarak. "Ve ağlamaktan nefret ediyorum. Ama tabii ki biliyorsun."

Şimdi anlıyorum, diye düşündü küçük bir gülümsemeyle, gerçi aksini düşünseydi onunla yatmaya bu kadar istekli olmazdı -umuyordu.

"Gözyaşlarını dindir, Emmie aşkım." Onu daha da yaklaştırdı. "Senin adına bu kadar üzgün olduğun için üzgünüm ve umarım önceki ilişkilerin acı verici olmamıştır, ama bana gelince, ben senin geleceğinle geçmişinden çok daha fazla ilgileniyorum." Bir an sessizlik oldu, elleri kızın güzel sırtında tembel desenleri izledi ve sonra kız başını kaldırıp ona baktı.

"Bunu kastetmiş olamazsınız."

"Yapabilirim," diye nazıkçe düzeltti onu. "Seni koruyacak kimsenin olmadığını ve hizmette olduğunu biliyorum. Kendi kız kardeşlerimden biri lanetlendi.

Bir uşak tarafından baştan çıkarılmak üzereyken, Emmie. Olur böyle şeyler ve hepsi bu kadar. Kalbin kırıldı mı?"

Titreyen bir nefesle başını salladı.

"Senin için onu rahatsız edeyim mi? Karısıyla flört edeyim mi?"

"Buna gerek kalmayacak," dedi, sesi biraz daha az titriyordu. "Ama Bronwyn üzerinde zararlı bir etkim olduğunu görmelisiniz."

"Benim üzerimde çok sağlıklı bir etkiniz var," diye karşılık verdi, "ve Winnie sizi seviyor. Bu nasıl zararlı olabilir ki?"

"Çünkü eğer benim gözetimimde kalırsa, büyüyünce tıpkı benim gibi olacak, teyzem gibi, annem gibi... Farnum kadınları olmaları gerekenden daha iyi değiller. Bunu herkes biliyor ve artık siz de biliyorsunuz."

Babası, kadın mantığının çelişkili bir durum olduğunu söyledi, Majesteleri'nin huzurunda değil.

Just bir eliyle onun çenesini kavradı. "Seni baştan çıkarmadan önce biraz tecrübe edindin diye senden zevk aldıktan sonra iliklerime kadar şoka girerek yataktan fırlayacağımı mı sanıyorsun?"

"Yapmalısın."

"Bu tartışmayı daha sonra yapmak üzere rafa kaldırabiliriz. Eğer siz rahatsız olmuyorsanız ben de sizin durumunuzdan rahatsız değilim. On dört yaşında dişlek bir sütçü kızla tanıştığımдан beri istekli kadınları beceriyorum."

"On dört mü?" Emmie ayağa kalkmaya çalıştı ama adam onu nazikçe zapt etti.

"Ben erken olgunlaştım," dedi kendini beğenmiş bir sadelikle, "ve o muhtemelen benden üç yaş büyüktü. Şimdi sakın ol ve seni temin ederim ki Winnie'nin sonu annen ve teyzen gibi olmayacak."

"Eğer yardım edebilirsem, hayır."

Kont, sanki Emmie hiç konuşmamış gibi, "Konuşmayacak," diye devam etti, "çünkü sen benim kontesim olacaksın ve Winnie de kendi kontunu bulmak zorunda kalacak."

"Oh, St. Just." Emmie inledi. "Bundan sonra seninle evleneceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

"Deli değil." Onun başının tepesini öptü. "Sadece kararlıyım, ama şekil açısından tartışacağınızı biliyorum, bu yüzden şu anda teklif etmeyeceğim. Zaten çoğu zaman mantıklı bir adamım, ama aynı zamanda oldukça yorgunum ve senin sayende son derece memnunum. Sadece sus, Emmie Farnum ve uyurken sana sarılmama izin ver."

Kadın sessizliğe gömüldü ama St. Just buna kanmadı. Hiç şüphesiz bu argümanları sıralıyor, onu her şeye rağmen

Az önce paylaştıkları şeyin kıymetine, onun güzel ve sevgili olmasına ve kaderinde onun olmak olmasına rağmen, evlenmemeliydiler.

Aptal kadın.

O ev, huzur, güvenlik ve ışıktı. Her yorgun askerin bir fahişenin kollarında, bir meyhane kavgasında ya da bir fıçı birada boşuna aradığı şeydi. O, çocukların kahkahası ve yaşlı adamların hatırladıkça gülümsemesinin sebebiydi. Onun kalbiydi, ruhuydu, akıl sağlığıydı ve sonunda onu bulduğunda, asla ama asla gitmesine izin vermeyecekti.

Uyandığında, gün ışığında hâlâ mutlu ve huzurluydu, kadın gitmişti.

On bir

"Günaydın!" Aziz Just kollarını Emmie'nin beline doladı ve yeni tıraş edilmiş yanağını Emmie'nin boynunun kenarına bastırdı. "Yemek yiyecek kadar güzel kokuyorsun."

"Lordum!" Elindeki havluyla Aziz Just'a vurdu ve kendini onun kucağından kurtardı. Kadın ona vurmaya devam edince, oyun değil ama belki de panikle, adam geri çekildi ve ellerini iki yanına bıraktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye soluk soluğa bağırdı ve ona inanmaz bir bakış fırlattı. "Gün ışığında bana sanki..."

Kara bir kaşını kaldırdı. "Sanki beni çarşıların arasında mantığın ötesine sürükleyebilecekmişsin gibi?"

Kadın dönerek adama sırtını döndü ve adam omzuna geçici bir el atmaya çalıştığı anda kadın irkildi.

"Emmie?... Tatlım? Ağlıyor musun?" "Bana öyle deme!"

"Bunu dışarıda konuşabilir miyiz?"

"Hayır, yapamayız." Dönüp arkasına baktı. "Dokuza kadar çörekleri fırından çıkarmalıyım, sonra Winnie'nin derslerine başlamalıyım ki öğle yemeğinden önce bir sonraki ekmek partisini hazırlayabileyim, sonra öğleden sonra Weimer'ların düğün pastası üzerinde çalışmalıyım ve tatlı için hiçbir şey planlamadım ve kardeşin burada..."

Derin bir nefes almak için durakladı ama konuşurken Aziz Just, dün gece sevişmiş olmalarına rağmen odasının karanlık olduğunu ve bir gün önce arazisine ayak bastığından beri onu *görmediğini* fark etti.

"Winnie'nin derslerini ben yaparım," dedi olabildiğince hızlı düşünerek. Dün gece Emmie kollarında çırlıçıplakken bir fark hissetmişti ama zihni şehvet, beklenti ve minnettarlıkla bulanıktı. Gün ışığında Emmie'nin en az bir taş kilo verdiğini, yüz hatlarının çizildiğini ve

Gözleri gölgelerle gölgelenmişti. Genellikle ensesinde düzenli bir topuz halinde tuttuğu saçları bir taraftan çözülüyordu ve hareketleri kırılgandı, sanki kemikleri ağrıyordu.

"Winnie'nin dersini yapmana izin veremem. Onun ne üzerinde çalıştığını bilmiyorsun."

"Ona ne üzerinde çalışmasını söylersem o üzerinde çalışacak," dedi komuta alışkanlıklarına geri dönerek.

"St. Just." Emmie derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Winnie ve son zamanlardaki davranışları hakkında konuşmalıyız."

"Şimdi yaparsak çörekleriniz yanar mı?" diye sordu, tartışmaya benzer bir şeye girdiği için fazlasıyla rahatlamıştı.

"Ah... Evet." Emmie gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu. Onu kollarına alıp teselli etmeyi her şeyden çok istiyordu ama içgüdüleri sadece daha fazla üzüleceği konusunda onu uyardı.

"Burada otursam ve biz konuşurken sen bana ekmek hamurunun nasıl yapıldığını anlatsan bile mi?"

Bu ona hayalet gibi bir gülümseme kazandırdı. "Rosecroft Kontu'ndan ekmek yapmasını istemiyorum."

"Kont eskiden kamp ateşi etrafında bisküvi hamurunu iyi pişiren biri olarak bilinirdi," diye karşılık verdi. "Yemek hazırlama sürecine yabancı değilim, Emmie."

"Peki, otur," dedi, gerginliğinin bir kısmı gitmişti. "Ben pişireyim, sonra konuşuruz."

"Winnie hakkında mı?"

"Evet, Winnie hakkında." Emmie'nin ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Dün sabah kaçtı. Stevens ve ben onu göletin yanında bulduk, hava zifiri karanlıktı. En ufak bir pişmanlık duymadı, aksine Scout'un akşam yemeği için Cook'a yemek artıkları ayırmadığım için beni azarladı."

"Ben ayrıldığımda daha yavruydu. Biri onu bir şeyle besliyordu."

Emmie sıcak çörekleri tel ızgaraya yerleştirirken, "Kötü bir köpek değil," dedi. "Ama Winnie giderek daha meydan okuyan, itaatsiz, kaba ve sevimsiz biri haline geldi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama son zamanlarda bana babasını hatırlatıyor."

"Kahvaltıda Val'e karşı biraz soğuktu. Bu alışılmadık bir durum, çünkü Valentine ailemdeki en çekici erkektir, Majesteleri'nin hırsızlık yaptığı zamanlar hariç."

Emmie tepsiye biraz daha hamur bıraktı. "Umarım senin yokluğunun uzun süreceğinden endişelenmiştir ve sen buradayken sakinleşecektir."

"Ama?" Kont sıcak bir çörek yeme isteğine karşı koydu. "Ama Winnie çok şey yaşadı ve daha da yaşayacak.

Ben ayrıldığımda başka bir geçiş olacak." "Gitmiyorsun."

"Winnie her an mutfağa girebilecekken seninle bu konuyu tartışmayacağım."

"Yeterince adil, ama söylediklerimi dinleyeceksin, Emmie Farnum. Çok zayıfsın, yeterince dinlenmiyorsun, sinirin bozuk ve regl döneminin bu öğleden sonra başlayacak olması umurumda değil, bana düşmanınmışım gibi davranmaya hakkın yok."

"Sakın," diye tısladı, "kilitli bir yatak odası kapısı dışında bedensel işlevlerimden bahsetme."

Aziz Just öfkeyle bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yardım etmek istiyorum, tamam mı? Demek istediğim, yıpranmış görünüyorsun ve Winnie sorunun bir parçasıysa, bununla başa çıkacağım, ancak bizi hançerler çizilmiş halde bırakmayacak bir konuşma yolu bulmalıyız."

Ses tonu makul, neredeyse yalvarır gibiydi ve omuzlarının gevşediğini gördüğünde biraz ilerleme kaydettiğini anladı - çok değil, ama biraz.

"Bugün Winnie'yi meşgul edersen çok memnun olurum."

"Tamamdır. Ve buradaki işin bittiğinde lütfen biraz kestir, Em." Mutfaka göz gezdirdi. "Dağınıklığı bırak. Çalışanlarım var ve bir kez olsun temizleyebilirler. İstemiyorsan yemeğe de gelme. Val anlıyor - çoğu gün saatlerce piyano çalıyor ve onu yemeklerde görürsek, bu bir tesadüf. Sadece..." Yüzündeki endişeyi saklamaya çalışarak onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Sadece biraz dinlen," diye bitirdi sözlerini belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Lütfen mi?"

Başını salladı ve kendi küçük gülümsemesine karşılık verebildi.

Şansını denemek isteyen Aziz Just ona doğru bir adım attı, alnına bir öpücük kondurdu ve oradan ayrıldı. Kadının havlusuyla ona tekrar vurmak yerine öpücüğe sessizce katlanması onu daha çok endişelendirdi.

Winnie'yi Sezar'a götürdü ve bilerek ormanda ilerledi, ama Winnie onun önünde sessiz ve somurtkan bir şekilde oturuyor, sadece ara sıra Scout'a sesleniyordu.

Kendisi attan inerken onu atın üzerinde bıraktı ve konuşurken onu kendi üzerine koydu. "Bir şey hakkında konuşuyorsun prenses. Birini bu konuda bilgilendirmek istediğinde benimle konuş. Şimdilik beni çitlerin üzerinden geçirmeye hazır mısın?"

"Öyleyim, ama Caesar Vicar'ı seviyor, bu yüzden sana daha az ilgi göstermeye istekli olduğunu görebilirsin."

"Vicar'ı herkes sever." *Ben bile Vicar'ı severim.*

"Bilmiyorum. İyi birine benziyor ama Bayan Emmie'yi öpüyor ve bu hiç de hoş değil."

Ne?

Aziz Just takdire şayan bir sakinlikle Winnie'yi çitin parmaklıklarına fırlattı ve çocuğu casusuna dönüştürme dürtüsüne azizane bir iradeyle karşı koydu.

"Öpüşmekten oldukça hoşlanıyorum," dedi, "bazı hanımları y a n ı ."
Winnie'nin yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu - "ve bazı atlara" -bir tane de Sezar'ın burnuna- "ama köpeklere değil, ihtiyar delikanlı." Scout'a da bir öpücük kondurdu.

Genelde biraz kafam karışırdı.

"Pekâlâ, sen." Kırk beş dakika sonra Stevens atı götürürken Winnie'yi omuzlarına aldı. "Öğle yemeği vakti. Bugünkü sürüşler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Vicar'dan daha iyi biniyorsun," dedi Winnie yüreklendirici bir sadakatle, "ama Wulf ve Red'in sağ ayaklı olduklarını sanmıyorum, biliyor musun? Bu yöne gitmeyi seviyorlar" -bir parmağını saat yönünün tersine çevirdi- "diğer yöne gitmekten daha iyi."

"Aman Tanrım," diye haykırdı gerçek bir şaşkınlıkla. "Ne kadar iyi bir gözün var. Bunu papaza söyledin mi?"

"Onunla konuşmuyorum."

"Biliyorum. Bayan Emmie'yi öpüyor." Bu ona ne kadar acı verse de -acı, delici bir şekilde- devam etti. "Biliyorsun, Bayan Emmie onu öpmekten hoşlanıyor olabilir Winnie, bu durumda bizi ilgilendirmez." Winnie onun omuzlarında otururken, içindeki gerginlik ve öfkenin geri aktığını hissedebiliyordu.

"Bu iğrenç. Babam her zaman hizmetçileri öperdi ve o da iğrençti."

"Atlarımı öptüğümde iğrenç olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Earl, onu yere yatırırken.

"Hayır." Winnie başını salladı. "Red, Caesar ve Wulf da öyle düşünmüyor."

"Peki ya seni öptüğümde?"

"Bu konuda hep aptalca davranıyorsun. Sorun değil."

Rahatlamış ve Emmie ile konuşacak daha çok şey olduğunu fark etmiş olan St. Just çocuğu eve götürdü, ellerin iyice yıkanmasına nezaret etti, ardından Scout ilk turdan sonra ellerin bir kez daha yıkanmasını istedi.

Winnie'nin elinden tutarak Scout ve Bayan Bear ile çay partisi düzenlemeye giden Val ile keyifli bir öğle yemeği yediler. Aziz Just kütüphanesine dönerek misafirperverlikleri için onlara teşekkür notu yazdı ve ardından Surrey'de birkaç gece evinde kaldığı Greymoor'a da benzer bir not yazdı.

Elbette daha fazlası da vardı -geri kalan açılmamış posta yığınının tiksintisiyle baktı- ama bu kadarı yeterdi.

Aziz Just onu mutfak masasında bulduğunda Emmie, "Kardeşin tekniği için tam bir şeytan," dedi. "Kaçırdığı zamanı mı telafi ediyor, yoksa kendini hep böyle mi adıyor?"

"Kendini her zaman işine adamıştır. Kardeşimiz Victor'un en yakınıydı ve Bart öldüğünde üniversiteyi yeni bitirmişti. Bazı açılardan Val benim... kayıp kardeşim."

"En çok sizin yaşlarınız farklı. Size bir şey getireyim mi?"

En azından daha iyi bir ruh halinde olduğunu ve Emmie'nin mutfağında bir şeyler yemenin asla kötü bir fikir olmadığını düşündü. Hiç değilse oyalanmak için bir bahanesi oluyordu.

"Önüme ne koyarsan koy kabul edeceğim, yeter ki sen yap."

"Görünüşe göre bugünlerde tek yaptığım şey yemek pişirmek." Çanak çömleğini sağa sola vuruyor, malzemeleri büyük bir kaseye boşaltıyor ve öfkeyle karıştırıyordu.

"Val bana piyanoyu kontrol etmek için kalktığını söyledi, Emmie." Kont, kızın mutfakta gezinmesini izledi. "Sabahın beşinde ekmek hamurunu karıştırıyordun."

"Genelde öyleyimdir ve başlangıç olarak düğün pastası yedim." Ayrıca kâsesine bakarken kaşlarını çatıyordu.

"Stevens'ın söylediğine göre," diye devam etti Kont, "teslimatlarınızı yapmak artık birkaç saatinizi alıyormuş. Ve" -ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak önünde durdu- "kulübede bir yardımcınız vardı ve ona Rosecroft'ta fırıncılık yaptığınız sürece ona ihtiyaç duymayacağınızı söylemişsiniz."

"Topraklarım!" Emmie ellerini havaya kaldırdı. "Sanırım çayımı nasıl içtiğimi öğrenme görevini de üstlendin."

"Çok sıcak, bol kremalı ve tatlı seviyorsun," dedi ve her nasılsa, niyet etmemiş olsa da, kelimelerin en azından onun kulaklarına erotik bir tınısı vardı.

"Bütün bunların bir anlamı var mı?" Emmie tahta kaşıkla kâseye bir şeyler attı.

"Var," dedi, kaşları çatılmıştı ve şaşkınlık içindeydi. Neden ona yakınlaşmasına izin vermişti? Ona karşı koyamayacak kadar yıpranmış mıydı? Çok mu yorgun ve yalnızdı? Papaz onu dansa mı götürüyordu?

Oturdu ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Burada senin hayatını kolaylaştırmaya çalışıyorum."

"İşime burnunu sokarak ve ben çalışırken beni rahatsız ederek mi?" Ama sonra öfkeli kırbaçlamasını durdurdu ve kâseyi yere bıraktı. "Tanrım, Winnie gibi konuşuyorum. Özür dilerim, ben sadece... Yapacak o kadar çok işimiz var ki anlamsız bir sohbete dalamayız. Dün gece seninle bir hata yaptım, St. Just. Yorgundum ve... yalnızdım ve istedim ki..."

"Evet?" Sanki bir sonraki görevi için beklenen tehlikeli emirleri doğruluyormuş gibi ses tonunu eşit tuttu.

"Ne istediğimi bilmiyorum ama sana kötü davranmak cevap değil."

"Ne istiyorsun Emmie?" diye sordu aynı dikkatli ve kararlı ses tonuyla.

"Şimdi mi?" Bir gümbürtüyle oturdu. "Ben... uyumak istiyorum. Ama insanlar

Düğünler ve bu pastanın yarın sabah toplantı salonlarında olması gerekiyordu ve yardım etmek istesenez bile, süvarilerde düğün pastası süslemek için çok fazla çağrı olduğundan şüpheliyim."

"İşte şimdi şaşıracaksın." Yanına oturmak için kaykıldı. "Erkekler durmadan evleniyor, eşleri de durmadan kaçıyor, annelerinin yanına gidiyor ya da hemcinslerini yanlış çadırdaki yakalıyorlardı. Savaşlar ve talimlerle kıyaslandığında neredeyse eğlenceliydi."

Mutfağın üstündeki odada Val yavaş, lirik bir etüt çalmaya başladı ve birkaç dakika boyunca Emmie onun yanında oturup dinledi.

"Çok yetenekli, değil mi?"

"Korkunç derecede öyle," dedi St. Just, kucağında duran ellerine bakarak. "Ve elini attığı her şeyde. Benden daha iyi ata biniyor, Majesteleri'nden daha iyi resim yapıyor, Westhaven'ın yaptığı kadar iyi şarkı söylüyor ama hepsini klavyelerinin arkasına saklıyor. Em?" St Just'ın kolu onun omuzlarına yerleşti. "Dün gece yaptıklarımızdan pişman mısınız?"

Kızın o geceki hevesini, coşkusunu düşündüğünde ve sonra bunu bugünkü davranışıyla karşılaştırdığında...

Bir nefes verdi ve kolunun altında omuzlarının düştüğünü hissetti. "Düşündüğünüz gibi pişman değilim. Bu anıyı her zaman hatırlayacağım."

ve..."

"Ve ne?" Adamın parmakları kadının ensesinde dolaşmaya başladı ve adam kadının içindeki tüm gerginlik ve endişenin dışarı aktığını hissetti.

"Hepsi bu kadar." Başını eğerek iç çekti. "Seninle bir hata yaptım. Bu benim ilk hatam değil ama umarım son hatam olur. Böyle bir hatayı daha kaldıramam."

Sessizdi, ona bunun neden bir hata olduğunu sormadı. Bunu tahmin edebiliyordu. "Sanırım daha iyiye gidiyorum," dedi sessizce. "Bir haftaya kadar gidiyorum

Kabuslar arasında ve son yağmur yağdığında konyaktan uzak durabildim. Birkaç haftadır duvar örmek zorunda kalmadım, Emmie."

"Oh, St. Just." Alnını onun omzuna yasladı. "Sen değilsin. Sen olduğunu düşünmemelisin. Çok güzelsin, mükemmelsin, canım... İyileşiyorsun, biliyorum ve biliyorum ki bir gün bir hanımefendi senin kontesin olmaktan delicesine mutlu olacak."

Onun sözlerini -sevimli, mükemmel, *sevgili*- arzulayan yanını, sadece reddini duyan yanından ayırmaya çalışarak dinledi.

"Başka biri var mı?" diye olabildiğince tarafsız bir şekilde sordu.

Emmie başını salladı. "Tekrar söylüyorum, kastettiğiniz anlamda değil. Başka kimseye aşık değilim ve olmayı da düşünmüyorum. Ama ben gidiyorum, St. Just. Kararımı verene kadar bunu enine boyuna düşündüm. Ayrılmam Winnie için en iyisi olacak ve o her şeyden önce gelir."

"Anlamıyorum," dedi bıkkın bir iç çekişle. "Sen o çocuğu seviyorsun, o da seni seviyor. Sana ihtiyacı var ve eğer benimle evlenirsen, seni sadece kuzeni, mürebbiyesi ya da komşusu olarak değil, Tanrı aşkına, bir anne olarak da alabilir. Hiç mantıklı konuşmuyorsun Em ve eğer bu beni şaşırtıyorsa, Winnie'yi Bedlam'e sürükleyecektir."

Ona baktı ve ne kadar da güzeldi, şimdi gözyaşları içindeydi. "Ah, Emmie."

Tek koluyla sarılmak için onu kendine doğru çekti. "Ben Üzgünüm, tatlım." Üç ürpertici nefes boyunca onun kucığında kaldı ve sonra geri çekildi.

"Bana öyle diyemezsin."

"Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?" dedi, şimdilik bu soruyu geçiştirerek.

"Er geç olmasından iyidir." Emmie eliyle gözyaşlarını sildi, St. Just parmaklarını mendiline dolamıştı. "Winnie için ne zaman bir mürebbiye bulabilirsin?"

"Emin değilim." Yavaşça konuştu, zihninde haftaları sayıyordu. Eğer ayaklarını yeterince uzatırsa kış gelecekti ve Emmie'nin kalması gerekecekti. "Birkaç pozisyonu doldurmak için süreci başlattım ve kimin geleceğini görmemiz gerekecek. Winnie herkese tahammül edemez, ben de yle."

"Ama kesinlikle Noel'e kadar?" dedi Emmie. "Noel'e iki aydan fazla var ve siz de maaşlarınız konusunda pek cimri sayılmazsınız."

"Bu yüzden mi önüne gelen her siparişi kabul ediyorsun, Emmie?" Saının bir tutamını kulağının üzerinden geriye doğru taradı. "Buradan ayrılacağın ve işlerinin bu kadar canlı olmayacağı güne karşı mı saklıyorsun?"

"Mutfakta saatlerce çalışamayacak kadar yaşlandığım güne, bileğimi incitip bir haftalık işimi kaçıracağım güne ya da Roddy'nin yerini almak zorunda kalacağım güne karşı birikim yapıyorum."

"Petunia araba kullanmak için eğitildi."

"Onu tutamam." Emmie ayağa kalktı ve kasesi ve kaşığıyla işinin başına döndü.

"Ona bakmaya gücünüzün yetmeyeceğini mi yoksa bakmayı uygun bulmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"İkisi de." Oturduğu yerden ona anlaşılmaz bir bakış fırlattı. "ok hoş biri ve jesti de çok hoştu."

Sevimli. Bu kelimeye karşı anında, mantıksız bir hoşnutsuzluk hissetti ama tartışmaları birkaç açıdan verimli olmuştu. Birincisi, Emmie'nin fikrini değiştirmek için en azından Noel'e kadar vakti olduğunu anlamıştı. İkincisi, Emmie'nin kötü ruh halinin ve rkekliğinin bir kısmının tamamen yorgunluktan kaynaklandığını anlamıştı ve bu sorunu kolayca çözebilirdi. Üçüncüsü, Emmie onun bekretinin olmamasına böyle tepki vermesini beklemiyordu. Onun kendisini bu yüzden reddedeceğini ya da yargılayacağını tahmin etmişti ve bu, katlanmaya razı olduğu -neredeyse istekli olduğu- bir sonuçtu.

Yani henüz ona güvenmiyordu. Ve tüm gerçeklere de sahip değildi. En azından Emmie sır saklıyordu ve eğer Winnie'nin Bothwell'le ilgili ifşaatı bir gösterge ise, Winnie'nin de içinden atması gereken birkaç şey vardı.

Tıpkı bir grup genç subayı yönetmek gibi. Her zaman bir kısrak yuvası, her zaman basit sorunları zorlaştırıyor ve her zaman asla girmemeleri gereken alılıklardan geri çekilmeleri gerekiyordu. Emmie'nin çizilmiş yüz hatlarına bakarken, acemilerine aşık olmadığının ve erkeklerin dişilerden çok daha az karmaşık olduğunu düşündü.

Tanrılara şükür Bonaparte kadın değildi, yoksa imparatorluk çoktan Cathay'ı da içine almış olurdu.

"Peki mutfak generaliniz nerede?" Val, kütüphanedeki ocağın önündeki kanatlı sandalyelerde brendi içmek için yerleştiklerinde sordu. "Çayı ve akşam yemeğini kaçırdı."

"Uyuyor." Aziz Just çay saatinde ona bir tepsi göndermiş, sonra da bir saat kadar önce onu kontrol etmişti. Yemeğin yarısı bitmişti ve mutfak generali yatağında yüzüstü yatıyordu, bir ayağında hâlâ çorabı vardı. Onu kıyafetlerinden zorla çıkarmış ve iki gözünü bile açmadan yatağına yatırmıştı.

Val botlarını çıkarırken, "Tanıştığımı hatırladığım en güzel mutfak generali," dedi. "Ve sana dünyanın en büyük çikolatalı kremalı pastasıymışsın gibi bakıyor."

"Öyle değil." Bir zamanlar karanlık bir gece geçirmiş olabilirdi, ama belli ki o mutlu sapkınlıktan geri çekiliyordu.

"O da öyle. Siz atlarınızla dışarıdayken pencereden dışarı defalarca bakıyor, sonra durup bakıyor, iç çekiyor, başını sallıyor ve tekrar bakmaya başlıyor. Çocuğu aramak için müzik odasına geldiğinde bana en çok ne tür müzikten hoşlandığını sordu."

"Çaldığınız her şeyi seviyorum," dedi St. Just, parmağını sürahisinin kenarında gezdirerek. "İspanya'dayken, şehirlere haber götürdüğümde ara sıra birini piyanonun başında yakalardım ve daha da nadiren, üzerinde çalışmış olabileceğiniz bir şeyden bir parça duyardım. Bu beni herhangi bir mektuptan daha fazla memleket hasreti çektirirdi."

Val ona baktı. "Hiçbir fikrim yoktu. Özür dilerim."

"Bu üzülecek bir şey değil. Bir askerin vatan hasreti çekmesi gerekir, yoksa neden savaştığını unutur. İspanya'da harika güller olduğu için kokular daha da kötüydü. Bana yazın Morelands'ı ve Majestelerini hatırlattılar."

"Sana verdiği mektupları okudun mu?"

"Cesaretimi toplamaya çalışıyorum."

"Senin için okuyayım mı?"

"Teşekkür ederim." Aziz Just, Val'in teklifindeki sertlik karşısında yavaşça gülümsedi. "Ama hayır, onları okuyacağım. Ben yokken Rosecroft'ta işler iyice sarpa sardı. Kadın halkım huzur içinde değil."

"Kadın arkadaşlarınız Emmie ve Winnie mi?"

Just başını salladı ve sandalyenin bir koluna yaslandı. "Winnie'nin eyerinin altında bir çapak var. Emmie benim yokluğumun çocuğun hoşuna gitmediğini düşünüyor. Sanırım Winnie'yi rahatsız eden şey Emmie'nin papazla flört etmesi."

Val dudaklarını büzerek, "İkisi de olabilir," dedi, "ama yerel papazın senin yokluğunda önemli bir ilerleme kaydettiğinden şüpheliyim. Emmie'nin sana nasıl saygı duyduğunu gördüm ve Winnie de bunu görüyor olmalı."

"Çocuk çok fazla şey görüyor." St Just içkisine baktı. "Babası hayattayken malikanede dolaşmasına az çok izin veriliyordu ama Emmie onun ölümünden sonra bu davranışını kısıtladı. Ancak daha dün Winnie bilerek kaçtı."

"Kaçmak genellikle dikkat çekme çabasıdır, en azından biz yaptığımızda öyleydi. Sophie ve Evie, sen ve Bart birleştiginizde kaçtılar ve geceyi ağaç evde ağlayarak geçirdiler."

"Ve sen piyano bankına kaçyorsun. Ben taşlarla güreşmeye kaçıyorum. Demek istediğinizi anlıyorum ve Winnie kısa hayatında çok üzüntü gördü."

"Helmsley'in babası olduğuna emin misin?"

"Görünüşe göre annesi öyle söyledi." St. Just düşünceli bir nefes verdi. "Kont, annesinin ölümü üzerine çocuğu açıkça kabul etti."

"Annesi kimdi?"

"Emmie'nin Estelle Teyzesi." St. Just boş bardağını yere bıraktı. "Ne o ne de Emmie'nin annesi pek erdemli kadınlar değildi, ama anladığım kadarıyla ikisi de bireysel koruyucularına sadıktı ve sokak köşelerinde bulunmazlardı."

"Winnie'nin hiç kardeşi var mı?" Val kendi bardağını doldururken sordu.

"Emmie'nin haberi yok." St. Just kardeşinin ikinci içkisini yudumlayışını izledi. "Bir profesyonel olarak, kadının bu tür şeyleri nasıl önleyeceğini bildiğini varsayıyorum."

"Peki Winnie neydi o zaman?" Val başını eğdi. "İlahi bir müdahale mi? Yoksa kadın Helmsley'i evlenmek için tuzığa düşürmeyi mi düşündü? Eğer kafasında bir beyin varsa, o adamın sadece parayla evleneceğini bilmesi gerekirdi."

"Hem de aptal parası."

"Hiç mantıklı değil, Dev. Bu teyzenin yaşlı konttan bir çeşit emekli maaşı vardı, değil mi? Ve yaşayacak bir yeri. Böyle bir kadının Helmsley'e kendini kaptırmak için hiçbir motivasyonu yoktu, özellikle de Helmsley'den on yaş büyük bir kadının ya da yeğenine iyi bir terbiye vermeye çalışan bir kadının. Kalan yıllarını Helmsley'e harcamak için aç olduğunu düşünemiyorum."

Piç kurusu da. Bana bebek doğduğunda senden birkaç yaş büyük olması gerektiğini söylüyorsun. Bana pek mantıklı gelmiyor."

"Şaşırtıcı," dedi Aziz Just yavaşça, Val'in az önce sorduğu soruları düşünerek. "Ve haklısın: Akla yatkın değil."

Emmie ertesi sabah uyandığında güneşin çoktan doğmuş olduğunu görünce dehşete kapıldı. Pastayı kilise salonuna nasıl götürecekti ve teslimatları öğlene kadar arabaya nasıl yetiştirecekti?

Yine de aceleyle saçlarını toplayıp temiz bir günlük elbise giyerken *uyuduğunu* ve bunun sonucunda vücudundaki kurşuni, gıcırıltılı hissin bir kısmının azaldığını itiraf etmek zorundaydı. Aslında on iki saatten fazla uyumuştı ve perdeler açık olmasaydı bu rekoru bile geçebileceğini biliyordu.

Hızlıca yıkanıp giyindi ve son zamanlarda çok yorgun olduğu için verimli çalışmakta zorlandığını, bunun da göremeyecek kadar bitkin olduğu bir verimsizlik ve yorgunluk sarmalı yarattığını fark etti. Bunun üzerine başını salladı ve mutfığa gitti.

"Günaydın Bayan Emmie." Anna Mae Summers kilerden gülümseyerek çıktı. "Ekmeği soğumaya bıraktım ve sıcak haçlara başlamaya neredeyse hazırım. Tarçınlar için hamur ocakta kabarıyor."

Emmie de karşılığında gülümsedi. "Burada ne işin var Anna Mae? Ben burada malikanedeyken senin kız kardeşini ziyarete gittiğini sanıyordum."

"Döneli bir haftadan fazla oldu." Anna Mae biraz krema karıştırmaya koyuldu. "Dün öğleden sonra lord hazretlerinin uşağı geldiğinde sıkıntıdan ölüyordum. Bu mutfak sizinkinden daha büyük ve daha iyi düzenlenmiş."

"Çok güzel ama ne kadar kalabilirsiniz?"

"Aramaya gelmedim, Bayan Emmie. *Çalışmaya* geldim. Düğün pastası da çok güzel olacak. Yaşlı Eldon Mortimer'ın bir kızı eş olarak almasını dilememe yetecek kadar."

"Pasta!" Emmie dönüp baktı, sabahki son tarihler bir kez daha belirmişti.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi Anna Mae. "Lord Hazretleri sizi götürmek için bir köpek arabası hazırlattı ve kat kat giysiler kilerde duruyor. Onarım kremasını kavanoza koydum ve dışarısı pek sıcak olmadığı için bir pelerin isteyeceksin."

Emmie masaya oturdu ve Anna'ya şaşkın bir bakış fırlattı. İşlerin onsuz bu kadar yolunda gitmesine kızmak istiyordu ama geride kalmadığı için duyduğu rahatlama çok büyüktü. Üstelik geçen gece, önceki üç gecenin toplamından daha fazla uyumuştı.

"Ve evet" -Anna Mae krema kâsesini bir kenara bıraktı- "gitmeden önce güzel bir fincan çay içmek için vaktiniz var. Lord Hazretleri, hayvanı bağladıktan sonra sizi almaya geleceğini söyledi."

Lord Hazretleri... Emmie kendine çay koymak için ayağa kalktı. Lord Hazretleri dün Winnie'yi onun elinden almış, Anna Mae'yi geri getirmiş, Anna Mae'ye hangi siparişlerin yerine getirilmesi gerektiğini göstermiş ve şimdi de Emmie ile pastasına kiliseye kadar eşlik etmeye hazırlanıyordu. Adama minnet borçluydu, özellikle de dün ona nasıl davrandığı düşünülürken.

Ve bir gece önce ona nasıl davrandığını. Tanrı aşkına, neredeyse ona saldıracaktı... Oturmuş çayını yudumlarken -sıcak, bol kremalı ve şekerli- düşüncelere daldığı nesne arka koridorda belirdi.

"Bakıyorum da sonunda uyanmışsın." Adam ona gülümsedi ve Emmie ani bir kesinlikle onu kimin yatırdığını ve perdelerini kimin açtığını anladı. "Günaydın."

"Günaydın." Emmie belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Çabalarınız için teşekkür ederim. Kütük gibi uyudum ve dinlendiğim için minnettarım."

"Küstahlık ettiğim için beni azarlamayacaksınız değil mi?" Çayından bir yudum alarak kendine yardım etti. "Biraz takviyeye ihtiyacınız olduğunu düşündüm ve Anna Mae burada olmaktan memnun görünüyor." Anna Mae bu söz üzerine ona göz kırptı ve Kont onun pelerini bağlayıp arabaya kadar eşlik ederken Emmie sesini çıkarmadı. Koltuğun üzerinde, her birinde bir kat düğün pastası bulunan üç beyaz kutu duruyordu. Sezar, hava neredeyse buz gibi olmasına rağmen izlerin arasında sakince duruyordu.

"Merak etmeyin." Kont onu yukarı kaldırdı. "Onu çoktan kıpır kıpır yaptım ve kilise de kısa bir mesafede. Yine de biraz daha az bitkin görünüyorsun." Yukarı tırmandı ve onun yanına yerleşti.

"Güzel bir sabah," dedi Emmie birkaç dakika yol aldıktan sonra. "Ve bu işe el attığın için sana gerçekten minnettarım. Minik Winnie ile ipin ucunu kaçırmak üzereydim."

Ona gülümsedi. "Biraz kestirmen gerekiyordu, Emmie."

"Yaptım. Bir tane daha uzun süre kullanabilmişim gibi hissediyorum."

"Al o zaman. Anna Mae beni Wellington'ın kendisiymişim gibi karşıladı ve meseleleri halletmiş görünüyor."

"Peki ya Winnie?" Emmie bir esnemeyi bastırırken bile kaşlarını çatı.ı.

"Winnie'nin yanında ben, Val ve Mary Ellen var, gerekirse," diye hatırlattı ona kilise bahçesine girerlerken. "Küçük kardeşimin pelüş bir ayı ve köpekle çay içmesini izlemekten hiç zevk almıyorum. Kız kardeşlerim evcilik oynadığında Val *her zaman* bebek olurdu."

Emmie onu yerel toplantı salonu olarak kullanılan kilise salonuna götürdü. Emmie pastasını hazırlamakla meşgulken, Aziz Just da arabadan "tamir kremasını" almaya gönderildi. Sezar'ın dizginlerini serbest bırakacak kadar oyalandı ve atın kilise bahçesindeki yumuşak sonbahar otlarını kırpmasına izin verdi.

"Ama Emmie" -Bothwell'in kültürlü ses tonu salonun arka kapılarından içeri süzülüyordu- "seni özlediğimi biliyorsun."

Emmie'nin cevabı alçak ve anlaşılmaz bir tonda mırıldanarak St. Just'ın duraklamasına neden oldu. Lanet olası Öpüşen Papaz yine saldırmak üzereydi ama bir centilmen olarak...

Bir centilmen olarak... St. Just kapıyı arkasından yüksek sesle kapatmadı, bu Bothwell'e hanımefendinin mahremiyetini korumak için bir an kazandırabilirdi. Salona daldı, botları ahşap zeminde gümürdüyordu, krema kavanozu hazır.ı.

"Şimdi, Emmie..." Bothwell onu öpüyordu, yanağına kondurduğu o alaycı küçük öpücüklerden biri bir şekilde dudaklarına konma beklentisiyle ağzının köşesine kadar iniyordu.

"Affedersin Bothwell, buralarda olduğunu fark etmemiştim."

"Rosecroft." Bothwell ona sırtıttı, aleni flörtünü yakaladığı için neredeyse memnun görünüyordu. "Döndüğünüzü duymuştum. Ahırlarınızı kullandığınız için teşekkür ederim."

"Ve o çocuk zebanileri formda tuttuğun için teşekkür ederim. Senin bir ata ihtiyacın var dostum, cemaat siyasetinin canı cehenneme."

"Belki bir gün." Bakışları Emmie'ye döndüğünde Bothwell'in gülümsemesi biraz soldu. "Ama bugün için yapmam gereken bir düğün var."

Ve Bothwell, muhtemelen tecrübesine dayanarak, Emmie'nin pastasını getireceğini biliyordu. Özel bir ruhsat olmadığı için düğünün önümüzdeki birkaç saat içinde başlaması gerekiyordu ve St. Just, papazın Emmie için pusuya yattığından şüpheleniyordu.

"Em?" Ona krema getirdi. "Gidip ölümsüz ruhum için birkaç tane ikram edeyim mi, yoksa birazdan gidecek miyiz?"

"Uzun sürmez," dedi, ikinci katmanı birincinin üzerine yerleştirilmiş küçük kaidelerin üzerine yerleştirirken kaşlarını ördü. "Sadece tabanı birleştirdikten sonra etrafına menekşe şekerlerini koymam ve belki birkaç son rötuş yapmam gerekiyor."

"Saatler sürecek." Papaz ona öylesine hoşgörüyüyle gülümsedi ki, St. Just'ın yumruğu adamın yüzüne farklı bir ifade yerleştirmek için acıdı. "Gelin St. Just, en azından güneş ışığında birkaç dakika geçirebiliriz." Berrak havaya doğru yürümeye başladılar, St. Just dilini tutmaya çalışıyordu. Sessizlik çoğu erkeği konuşkan yapardı ve papaz da bir istisna değildi.

Bothwell, "Bu beni çok üzüyor," dedi ve gülümsemesi soldu. "Buradaki insanlar Emmie'ye bu muhteşem pastaları yapması için iyi para ödüyorlar - ve tatları da gördükleri kadar güzel, St. Just - ama kadını düğünlerine, partilerine ve pikniklerine davet etmiyorlar. Asla yanlış bir adım atmadı, kimsenin kocasıyla flört etmedi ve yirmi beş yıllık lekesiz davranışından sonra bile onu hala yargılıyorlar."

"Onu savunmanız sizi onurlandırıyor," dedi St. Just isteksiz bir dürüstlikle. "Ama Emmie onların gözüne giremiyor ve sanırım kabul edilmesine neden olan da bu."

"Ve sen asıl gerçeğe parmak bastın." Bothwell kaşlarını çattı, bakışları kilisenin karşısındaki düzenli köy yeşiliğinde gezindi. "Pagan tanrılarına hayvan kurban edildiği sürece kilise bahçesinde siyaset yapılageldiği için bu kadar yeter, ama sanırım Emmie pastanın rötuşlarını yeni bitirdi ve düğünün başlamasına daha bir saat var," dedi Bothwell ve salonun kapısına doğru döndü.

"Gitmeye hazırım." St. Just'a gülümsedi. "Sizi gördüğüme sevindim Papaz Bey, bunlar da" -bir paket çörek uzattı- "sizin için."

"Teşekkür ederim." Paketi aldı, sonra elinin üzerine eğildi ve çıplak parmak eklemlerine uzun bir öpücük kondurdu.

Aziz Just bu utanmaz gösteri karşısında sessizce dişlerini sıktı ve hatta Bothwell'in Emmie'yi arabaya bindirmesine izin verdi. St Just dizginleri eline aldığı anda, Öpüşen Papaz Emmie'nin kucağında duran elini okşadı.

Aziz Just, bunun daha çok bir okşama olduğunu fark etti, bir okşama, pis herif.

Emmie yüzünü güneşe doğru kaldırarak, "Çok sessizsin," dedi. Yüz ifadesindeki rahatlama, Bothwell'in arkadaşlığıyla oyalanmakla ilgilenmediğini gösteriyordu.

"Bothwell seni rahatsız mı ediyor, Emmie?"

Kadın ona baktı, ne yazık ki adamın çok iyi yakaladığı ve anladığı kaçamak ve değerlendirci bir bakıştı bu: Hanımefendi hoş karşılıyorsa rahatsız edici değil.

"O bir arkadaş," dedi ve St. Just başka bir şey söylemeyince sessizliğe gömüldü.

Bir eliyle uzandı ve Emmie'nin işaret parmağını dişlerinden nazikçe sıyırdı. "Tırnaklarını yemek yok. Sorun her neyse, sadece sorman yeterli, sana yardım edeceğim."

"Birini hem sevip hem de ondan nefret etmek mümkün mü?"

"Öyle. Babamı seviyorum, karmaşık, kırılgan, hayranlık dolu bir şekilde, ama kardeşlerime eziyet etmeye başladığında, ki eskiden bunu harika bir şekilde yapardı, o entrikacı, bencil ihtiyar yerine Bonaparte'ın kendisinin beni doğurmasını tercih ederdim."

Emmie yüzünü buruşturdu ve umutsuzca tırnağını ısırarak istiyormuş gibi göründü. "Bu büyük bir suçlama, özellikle de bunu sen söylüyorsan."

"Tam bir karakter. Annemin nasıl olduğunu bilmiyorum..."

Sustu: Grace onun annesi değildi. Onunla tanıştıktan yirmi yedi yıl sonra, St. Just hâlâ beş yaşındayken yaptığı hatayı yapıyordu.

"Annen hakkında hiç konuşmuyorsun," dedi Emmie. "Her bir erkek ve kız kardeşin, Grace'in, babanın, Rose'un, ailesinin, hatta köpeklerin ve atların hikâyelerini dinledim ama seni bu dünyaya getiren kadından hiç bahsetmiyorsun. Sanırım onu unuttun."

Sezar onları mutfak terasına geri getirene kadar sessizce ilerledi. Aziz Just frene bastı, aşağı indi ve sonra Emmie'ye yardım etmek için yanına geldi. Önce durakladı, kaşlarını çatarak Emmie'nin gözlerinin içine baktı. Sonra ellerini Emmie'nin beline yerleştirdi ve onu yere doğru kaldırdı.

Böyle bir nezaketin normal seyri içinde Emmie ellerini adamın omuzlarına koydu ve artık onun desteğine ihtiyacı olmadığı anlaşıldığında bile onu tutmaya devam ederken orada kaldılar.

"Ne?"

"Onu hiç unutmadım Em," dedi gözlerini kapatarak. "Asla... ama denemediğim için değil."

Ellerini adamın beline doladı, kısa ve şiddetli bir an için ona sarıldı, sonra tekrar mutfağına ve orada bulacağı bitmek bilmez işlere çekildi.

On iki

Ekselansları, Esther, Moreland Düşesi'ne,

Son mektubunuz için teşekkür ederim. Umarım bu mektubu aldığınızda genç Devlin'in sağlığı yine yerindedir, kardeşlerinin peşine takılır ve yaz mevsiminin tadını çıkarır. Buradaki çiftliğin bu yıl başarılı olacağını bildirmekten mutluluk duyuyorum, ancak hasat yaklaştıkça düşüncelerim küçük oğlumdan ayrıldığım güne dönüyor. Eminim hatırlarsınız, Ekim ayının ortalarıydı, parlak, güzel bir sonbahar günüydü, bana acı verdiği kadar güzel bir gündü.

Ancak Dev'in babası ve kardeşleriyle birlikte ata bindiğini ve bu işte çok başarılı olduğunu duymak beni teselli etti. Daha kundaktaki bir bebekken bile atları çok severdi. Onunla birlikte mews'e yürür ve onu kaldırırdım, böylece araba atlarının büyük kadifemsi burunlarını okşayabilirdi. Onlara olan merakını, onlar için duyduğu kalbi hissediyor gibiydiler.

Yine de, Majesteleri, böyle bir şey istemek küstahlık olsa da, onu pervasızlığa teşvik etmeyeceğinize dair bana söz vermelisiniz. Birçok gülen çocuk atın sırtından düşüp ölmüştür.

St. Just durdu, ölümlerine tanık olduğu gülen çocukları hatırlayınca daha fazla okuyamadı. Neredeyse bir aydır bu mektuplar elindeydi ve üç paragrafı zar zor okuyabilmişti. Emmie'nin annesini unutmakla ilgili masum yorumundan beri mektuplar bilincinde bir delik açıyordu. Bir çekmecenin içinde bir pipo afyon olduğunu bilen bir bağımlı gibi, mektupları sayısız kez elinde tutmuş, umut, korku, kayıp ve çok daha fazlasının içinde yankılanmasına izin vermişti.

Annesi onun için endişelenmiş, onu hatırlamış, dualarından eksik etmemiş ve onu düşünmekten hiç ama hiç vazgeçmemişti. Sadece üç paragraf bile ona bu kadarını anlatıyorsa, yedi paragrafı okumaya nasıl dayanabilirdi?

Yıllar süren mektuplar mı? Çünkü bir şekilde her kelimeyi okuyacak gücü, cesareti bulması gerektiğini biliyordu.

"İyi misin?" Val kütüphane kapısında durduğu yerde başını eğdi. "Pleb bronzluğunun altında solgun görünüyorsun ve... İyi değilsin." Kapıyı arkasından kapattı ve kilitledi. "Konuş benimle, Dev." Masanın yanına geldi, hiç şüphesiz yazışmaların orada yattığını ve daha fazlasının kardeşinin elinde olduğunu gördü. "Haberler kötü mü? Yaşlı herif sonunda bu fani dünyadan ayrıldı mı?"

St. Just yutkunmayı ve başını sallamayı başardı.

"Peki o zaman nedir?" Val usulca sordu. Ama St. Just gözlerini pencereden ayırmıyordu ve elindeki mektuplar, hayatını kurtarmak için adını koyamadığı bir irade gücüyle titriyordu. Val katlanmış kâğıdı St. Just'un elinden dikkatle aldı. Bunun bir kadın eli olduğunu ve kâğıdın zamanın geçmesiyle sararıp solduğunu görebiliyordu.

Aziz Just, kendisini boğan duyguların pençesinden kurtulmak için ayağa kalkıp hareket etmesini, bir şeyler söylemesini emrederken, Val bir mektubu uzun uzun inceledi.

"Bunları daha önce görmediniz," dedi Val, yaklaşp mektubu kenara bırakarak. Aziz Just başını salladı ve gözlerini kırıştırmaya başladı, boğazında kelimeleri çıkarma çabası vardı.

"Ah, çocuğum." Val kalçalarını masanın üzerinde kaydırđı ve ellerini St. Just'ın omuzları. "Çok özür dilerim."

"Val?" Fısıltıdan biraz daha fazlasıydı.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Kollarını Val'in beline dolayıp tutunurken, "Hatırlıyorum," dedi St. "Atları sevdiğimi hatırlıyorum... Onunla..."

Askerlerin sık sık yaptığı gibi, mutlak bir ruh burkucu sessizlik içinde ağladılar.

Bir çift okul kaçağı gibi mutfaktan gizlice çıktılar, Val sandviçlerin yanına koymak için bir şişe ve güneşi yüzünden uzak tutmak için bir kitap aldı. Uzun, tembel bir öğleden sonra boyunca Kathleen'in mektuplarını birbirlerine okudular, bazen yeniden başlamadan önce uzun süre sessiz kaldılar. Yığın tamamlandığında ve saygıyla katlanıp bir kenara konulduğunda, battaniyelerinin üzerine uzanıp parlak mavi gökyüzünde tembellik eden bulutları izlediler.

"Daha iyi hissediyor musun?" Val şişeden bir yudum aldı ve başını karnına yasladığı kardeşine uzattı.

"Annemi istiyorum." St. Just'un eli kardeşinin saçlarında gezindi. "Kaç tane ölmek üzere olan adamın annesini aradığını bilsen şaşarsın, genç Valentine. Rahiplerini değil, yirmi yıllık eşlerini değil, Tanrılarını değil, ilk çocuklarını değil. Annelerini istiyorlar."

"Daha önce yaşlı Boney'ye karşı bir tür kin dolu hayranlığım vardı." Val parmaklarını karnında birleştirdi. "Onun kararlı bir serseri, cesur bir hıyar olduğunu sanıyordum. Ama seni duyunca..." Val gözlerini kapattı. "Seni severken, o küçük piçten tüm benliğimle nefret etmek zorundayım. Neden eve dönmedin Dev?" Bu soru, iki erkek kardeşinin savaşa gittiğini ve sadece birinin eve döndüğünü gören ergen bir çocuğun korkuları arasında yankılandı.

"Sevkiyata çıkarken, gömleğinize sıkıştırdığınız emirlerin bir savaşın gidişatını değiştirecek ya da düşmanın şarjörünü havaya uçuracak emirler olduğunu düşünürsünüz. Savaş alanında, hücum edip piyade hatlarını bozarsınız, top menziline girersiniz ve kuvvetlerini darmadağın edersiniz; o zaman gerçek savaş başlayabilir. Gerekli olduğunuzu düşünürsünüz."

"Sen gerekliydin," dedi Val şişeyi kabul ederken. "Ama sen de bizim için gerekliydin, Dev."

"Bensiz ölmeyecektin," diye karşı çıktı St. Just ama eli yine Val'in şakağına değdi. "Eski neşeli İngiltere'de güvende ve sağ salımdın, ki tam da sana ihtiyacım olan yerdeydin."

"Katılmayı düşündüm. Majesteleri ağladı ve olan oldu. Majesteleri yasakladı, ben de boyun eğdim. Ne asker olurdum ama. Majesteleri, üstlerime boyun eğme yeteneğinden yoksun olduğumu söyledi."

"Çünkü yok, ama Majesteleri hakkında kötü konuşmamalısın, yoksa seni dövmek zorunda kalacağım... dövmek zorunda kalacağım."

"Majestelerinin şerefine." Val şişeyi havaya kaldırdı. "Seni en çok o seviyor, biliyorsun."

"Oh, kapa çeneni." Aziz Just kıkırdadı, neşesi Val'in başının altında midesinin zıplamasına neden oldu. "Bu bebek olma işini çok ciddiye alıyorsun."

"Sen zavallı küçük bir yetimdin," diye devam etti Val. "Kadınlar zavallı yetimlere bayılır. Bu konuda bana güven. Ne zaman bir hata yapıp ona anne ya da anne diye seslensen, neredeyse gözyaşları içinde odayı terk ediyordu. Ama sen gittikçe daha az hata yapıyordun."

"Mükemmel küçük asker," diye mırıldandı Aziz Just. "İşte bu yüzden, insanın olgunlaşmasını kendisinden daha dikkatli gözlemleyen meraklı küçük kardeşlere ihtiyacı vardır." Durakladı ve son derinliğini gözden geçirdi. "Unutmuştum

ona anne demem konusunda. Beni utandırmak istemediği için odadan çıktığını düşündüm."

"Şimdi de utanıyor musun?" Val başını çevirerek kardeşinin çenesine baktı. "Seni çok severdi ve hâlâ da seviyor. Westhaven bu kontlukta bahsettiğinde üzerine atlayan oydu; sonra o heyecanlandı ve Anna da devreye girdi... mahvolmuştun."

"Mahkum olmak o kadar da kötü değil. Park gezisiyle ilgili olanı tekrar oku."

Val mektupları karıştırdı ve kardeşi dalgınca saçlarını okşarken Kathleen'in yazdığı sondan ikinci mektubu tekrar okudu. Aziz Just'un karnındaki stratejik konumundan, kardeşinin yine ağladığını biliyordu ama bu yumuşak, sıkıntısız bir ağlamaydı - sadece dürüst bir üzüntü ifadesiydi.

"Tekrar dinlemek ister misin?" Val önce şişeyi sonra da temiz bir mendili uzatırken sordu.

"Çaya geç kalacağız." "Çayın canı cehenneme."

"Belki sadece son iki paragraf."

Val her şeyi bir kez daha, yavaşça okudu. Hava kararana, sarhoşluğun etkisi geçene ve hava yeniden soğuyana kadar içeri girmediler.

Ertesi gün soğuk ve kapalı bir şekilde doğdu, gri bulutlar uzaktaki tepelerin tepelerini sarıyordu. Just kahvaltıya inmeden önce Red, Caesar ve Wulfu bindirdi, yağmur iğdişlerden birinin egzersizini bozmasın diye.

Aziz Just eve girdiğinde, tanıdık maya ve tarçın kokuları etrafını sarmıştı. Val'in parmakları klavyeyle meşguldü ve Scout müzik odasının kapısının önünde nefes nefese oturuyordu.

Bununla evlenmek çok mu kötü olurdu? Emmie'ye resmen evlenme teklif etmemişti ama Emmie teklifin yapıldığını biliyordu, tıpkı onun reddedildiğini bildiği gibi.

Emmie'nin bir *nedenden* ötürü inatçı davrandığına ikna olarak sabah gezintisini bitirmişti. Emmie mantıklı bir kadındı, uçma ve kriz geçirme eğilimi yoktu. Onu önemsiyordu - Sezar'a bahse girerdi bu konuda - ve Winnie'yi önemsiyordu

-Hayatı üzerine bahse girerdi. İkisinden de uzaklaşmasının bir nedeni olmalıydı, kibar topluma uygun olmadığı konusundaki ısrarının ötesinde bir şey.

Val, yanında Winnie'yle müzik odasından çıkarken, "Dncelere dalmısın," dedi. "Ya yle ya da düşüncelerini okuyarak köpekle iletişim kurmaya alııyorsun."

"Lordum?" Steen sabah odasından ıktı. "Ziyaretileriniz var. Tosten hanımları yolculuğunuzdan döndüğünüzde size hoş geldiniz demek için buradalar." Val bir kaını kaldırdı. "Hanımlar mı?"

"Hadi, Scout." Winnie başka bir Ŗey söylemeden tepinerek uzaklaştı.

"Hanımlar." St. Just gözlerini kapattı. "Leydi Tosten, Bayan Elizabeth. Geçen bahar Ekselansları'nın evlerinden birinde bulunma Ŗerefine nail oldum ve Ŗimdi de onların sevgilisiyim." Steen'e Ŗehit olmuş gibi bir ifade takındı. "Evde olmama ihtimalim yok herhalde?"

"Sizi ahırdan çıkarken görmüşler lordum," diye mırıldandı Steen sempatiyle. "Onlara ay getireyim ve tuvaletinizi yapmanız gerektiğini açıklayayım."

"Sanırım bunu yapacağım." Aziz Just bir nefes verdi. "Val, gerçekten de ortalıkta grnmesen daha iyi olur. Varlığın duyulduğu anda Vandal orduları üzerine ullanacaktır."

"Aklıma bile gelmezdi." Val sırttı. "Winnie beni terk etti, bu yüzden sen düzgün kıyafetlerini giyerken ben de seni arayanları ağırlayacağım. Acele etme."

Val'in gözlerindeki parıltıya pek güvenmediği için acele etmedi ama Val hanımlara, evde misafir varken asla piyano çalışmadığını açıkladığında Tosten'ları zet bir Ŗekilde baından savmayı başardı. Leydi Tosten'ın üçüncü kez öğle yemeği davetinin reddedilmesinden duyduğu hayal kırıklığı, bariz olmasaydı komik olabilirdi.

"Yüce Tanrım." Val elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu bir iti. Sık sık arıyorlar mı?"

"Bir kez çok sık," diye cevap verdi St. Just. "Elizabeth'in hiçbir sorunu yok ve kilisede gördüğüm kadarıyla vadinin en güzel kızı, ama her nasılsa..."

"Yapma bunu." Val uyarı parmağını St Just'ın gğne doğrulttu. "Kendini bir kadına, bir erkeğe, bir karılamaya, bir anlamaya ikna etmen gerekiyorsa, bunu yapma."

"Küçük kardeimden bilgelik sözleri mi?"

Val ona, "Bir yıl içinde seni çılgına çevirir," diye güvence verdi, "ve sen, evet, iyi, ama bir adam karanlıkta bir varis bulabilir, ve sonra

Ayrı hayatlar yaşayacaktık, çocukları Eton'a gönderecektik, ihtiyaçlar falan. Sör Tosten'a Elizabeth'in annesiyle geçirdiği yirmi beş yıldan sonra evlilik mutluluğunun nasıl cazip geldiğini sorun. Ona Elizabeth'in neden tek çocuk olduğunu sorun. Karısının ve kızının yanında neden sadece baharda ve belki de tatillerde birkaç hafta kaldığını sorun. Demek istediğimi anlatabildim mi?"

"Öylesiniz," dedi St. Just mutfağa doğru giderlerken, "ama neden bu kadar ısrarla?"

"İyi küçük askerler" -Val bu kez parmağını göğsüne götürdü- "general öyle dediği için aptalca şeyler yaparlar. Leydi Tosten bir general, bir düşman generali. Onu bana bırakın."

"Valentine... Düşüncesizce bir şey yapmayacaksın."

"Tatlı genç kızın koruyucusu mu?" Val karşılık verdi. "O çaresiz değil, St. Just."

"Tabii ki değil." Tartışmanın nereden ve neden başladığını merak eden St. Just içini çekti. "Ama biz beyefendiyiz, hatırlatmama gerek var mı, ve hanımefendileri hafife almayız."

Val bakışlarını daralttı, dudaklarını büzdü, yumruklarını kalçalarına dayadı ve bir şeyler söylemeye başladı ama sonra fikrini değiştirdi.

"Haklısın." Elleri iki yanına düştü. "Saygı duyduğumuz kadınları kesinlikle hafife almayız."

Evdeki dengesiz hava günün geri kalanında da devam etti ve Emmie yemek masasında Aziz Just'a mürebbiye adaylarını sorunca Winnie sinir krizi geçirdi. Val gelişmekte olan sahneyi izledi ve St. Just'a Majesteleri'ne öfke nöbeti geçiren küçük kızlar hakkında yazmasını önerdi.

"Haklısın." St. Just masanın karşısındaki kardeşine baktı. "Zararı olmaz." Ayağa kalktı. "Birkaç not daha aldıktan sonra yatağımı arayacağım. Sürahidan kaçırırsam beni mazur görür müsün Val?"

"Ben Emmie'yle flört ederken ve ondan yemek tarifleri alırken sen dinlen" - Val ona el salladı-. Aziz Just, Emmie'yi selamladı ve Val'in flört ederken ve göz kırparken tavırlarına dikkat edeceğini umarak oradan ayrıldı.

Aziz Just bir süre sonra kütüphaneden çıktı ve merdivenlere yöneldi. İlk düşüncesi doğrudan yatağa gitmekti ama Winnie'nin yatak odasından bir ışık parladı ve çocuğun patlaması onu hâlâ rahatsız ediyordu. Kapıyı hafifçe tıklatıp içeri girdiğinde Winnie'yi yatakta oturmuş, tek bir mum yanarken ve çalışma masasında çalışırken buldu.

"Dans edecek yaşa gelene kadar görme yetini kaybedeceksin, çocuk." Odaya girdi ve daha fazla mum yakmayı düşündü.

"Bunu kendiniz mi yaktınız, yoksa Mary Ellen sizin için mi bıraktı?"

"Ondan bırakmasını ben istedim."

"Ama ona karanlıktan korktuğunu söylemişsin" -St. Just yatağının ayak ucuna kadar indi- "uyanık kalıp evdeki her yetişkin için kraliyet infaz emirleri yazmak istediğin için değil."

"İdam emri nedir?"

"Kazandım." Başını yatağın direğine yasladı. "Yakında temize çıksan iyi olur, yoksa Bayan Emmie'ye bir daha kaba davrandığında tatlıdan fazlasını kaçıracaksın."

"Mürebbiye istemiyorum," dedi Winnie. "Bir mürebbiyeye ihtiyacım yok. Zaten hesap yapabiliyorum, okuyabiliyorum ve bir tarifi ikiye katlayıp bölebiliyorum. Mektup yazabiliyorum ve dualarımı biliyorum. Bir mürebbiyeye ihtiyacım yok."

"*Weisst du, das Ich liebe dich?*" diye sordu, "*Ou je t'aime? O, yo te amo?*"

"Ne?"

"Az önce sana üç farklı dilde seni sevdiğimi söyledim Winnie Farnum, ama eğitimini tamamlamadığın için sözlerimi anlayamadın. Emmie sana bunlardan birini az da olsa öğretebilir."

"Diğer ikisini bana öğretebilirsin," diye karşılık verdi Winnie, "İngilizceyi de gayet iyi anlayabiliyorum."

"Demek istediğim şu ki Emmie seni seviyor, ben de seni seviyorum ama bu hayatta başarılı olmak istiyorsan daha fazlasına ihtiyacın var. Bir mürebbiye seni cezalandırmak için değil, sana yardım etmek için işe alınıyor."

"Yardım istemiyorum," dedi Winnie sıkılmış dişlerinin arasından. St. Just tartışamayacak kadar yorgundu, ses tonu, saygısızlığı ya da inatçılığı yüzünden çocuğu azarlayamayacak kadar yorgundu.

"Peki ne istiyorsun?" Aziz Just sessizce sordu. Winnie gözlerini kaçırdı ve ona zor tartışmaların ortasındaki Emmie'yi hatırlattı. "Ne istiyorsun prenses?" diye tekrar sordu.

"İstiyorum..." Winnie'nin küçük omuzları çöktü ve St. Just hâlâ bekliyordu. "Emmie'nin kalmasını istiyorum." Kendini yatağın üzerine fırlattı, kendini St. Just'ın kollarına atmak için acele ederken yazı gereçlerini uçurdu. "*Lütfen* gitmesine izin verme," diye feryat etti Winnie. "İyi olacağım, sadece... Kalmasını sağla. Kalmasını sağlamalısın."

Onu kollarıyla sardı ve ağlarken sarıldı, fırtına diner gibi olduğunda bir mendil çıkardı. Ona sarıldığı süre boyunca, Majestelerinin on çocuk, on küçük kalp yetiştirdiğini düşündü.

Her kayıp pelüş ayı, ölü midilli ve kırık oyuncak için potansiyel olarak kırıldı. On inatçı küçük çene, on karmaşık küçük zihin, her biri bir diğeri kadar değerli ve hak ediyor ve hepsinin kendine ait yoğun küçük dünyaları var.

Ye Gods. Peki ne demeli? Adamlarına asla yalan söyleme, Aziz Just kendine öğüt verdi...

"Ben de gitmesini istemiyorum," diye mırıldandı St. Just Winnie'nin gözyaşları dindiğinde. "Ama Emmie'nin yürütmesi gereken işleri var, Win. Çok uzağa gitmeyecek, sadece kulübeye dönecek ve onu orada sık sık ziyaret edebiliriz." *Cehennem gibi.*

Winnie umutsuz bir inançla, "Kulübeye gitmiyor," diye cevap verdi. "Vicar'la evlenecek, kardeşi ölecek ve zengin olacak ama çok uzaklara. Cumbria başka bir ülke gibi, İskoçya'dan, Fransa'dan ya da *herhangi bir yerden* daha uzakta."

"Sus," diye yatıştırdı St. Just, deneyimlediği en genç kadın ağlama krizine tanıklık etmek üzere olduğundan korkarak. "Emmie bana hiçbir şey söylemedi Winnie ve sanırım bir yere gidecek olsa bana haber verirdi."

Ancak ona en geç Noel'e kadar başka bir mürebbiye bulmasını söylemişti.

"Gidiyor," dedi Winnie, ses tonunda yürekler acısı bir keder vardı. "Biliyorum ama kalmasını söylersen seni dinleyecektir."

"Ona söyleyemem, Win." St. Just yatak örtülerini geri çevirmek için ayağa kalktı. "Sadece sorabilirim."

"O zaman sor ona," diye yalvardı Winnie çarşıların arasına girerken. "Lütfen, sormak *zorundasın*."

"Ona planlarının ne olduğunu soracağım ama bu senin bir mürebbiyeye ihtiyaç duymanı ve onu hak etmeni etkilemez. Anladın mı?" Winnie'nin çenesi çıkınca yatağa uzandı ve Winnie'nin gözlerine baktı. "Henüz kimseyi işe almadık, kimseyle görüşmedik bile ve hem Emmie hem de benim için kabul edilebilir olmayan hiç kimseye tahammül etmeni beklemeyeceğiz, tamam mı?"

"Mürebbiye istemiyorum," dedi Winnie, ama sesi mızımız, zavallı ve umutsuzdu.

"Bunu anlıyorum ve tek istediğim seveceğin bir mürebbiyeye sahip olman, Winnie. Senden tek istediğim, Emmie ister burada, ister kulübede, isterse de Papaz'la evli olsun, öğrenmene yardımcı olacak birine şans vermen."

"Emmie'yi seviyorum," dedi Winnie, Bayan Bear'a uzanarak. "Emmie'yi seviyorum ve onun gitmesini istemiyorum, Vicar'la evlenmesini de istemiyorum."

"Ben de öyle prenses." Aziz Just mumunu söndürdü. "Ben de öyle."

Nefes alışları uyuduğunu gösterene kadar başucunda bekledi ve bütün gün olduğu gibi gri ve tehditkâr olan yağmurun dinmiş olduğunu fark etti. Göğsündeki ağırlığa, midesindeki çalkantıya, iki faydalı düşünceyi bir araya getirememesi hissine hiç şüphesiz havanın da katkısı vardı.

Winnie bir şekilde Bothwell'in Emmie'yi kaçıracağına inanmaya başlamıştı ve bu tehdit çocuğu neredeyse delirtiyordu.

Tam da ihtiyacımız olan şey, diye düşündü kütüphaneye geri dönerken, Rosecroft'ta bir deli daha.

Emmie, St. Just'ın nereye gittiğini merak ediyordu. Her zamanki sabah mesaisini kütüphanede yapmıyordu ama Emmie onu kahvaltıdan sonra ahırdan çıkarken görmüştü. Ata bindikten sonra, atlardan biri özellikle huysuzlanmadığı sürece, her zaman rüzgârla savrulmuş, mutlu ve rahat görünürdü ama bu sabah duruşunda sıkıntılı bir şeyler vardı. Ata binmek ona pek iyi gelmemişti ve Emmie Winnie'yle yiyeceği bir sonraki yemekten korkmaya başlamıştı.

"Özür dilerim." Aziz Just, saçları taranmış, binici kıyafetlerini temiz kıyafetler için atmış bir halde kütüphane kapısında belirdi. "Başlayalım mı? Halton en az on iki olasılıkla görüştü... Ne?"

Emmie şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Günaydın, Emmie" yok mu? 'Bugün kahvaltıda harika krepler var' yok mu? 'Winnie'nin küçük akşam yemeği dramasından sonra nasıl uyudun, Emmie' yok mu?"

Kapıyı arkasından kapatırken kişisel olmayan bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Günaydın, Emmie. Winnie'nin talihsiz duygu gösterisini göz önüne alırsak, olabildiğince iyi uyuduğuna inanıyorum. Kahvaltı her zamanki gibi
çok güzeldi.

Şimdi başlayalım mı? Yerinize geçecek kişiyi bulmak için harcayacak bütün günüm yok."

"St. Just?" Sesinde dehşet ve ihtiyat vardı. "Yanlış giden ne?"

"Bir şey değil, Bayan Farnum," diye yanıtladı, masasının önünde duraklayarak. "Oturabilir miyiz?"

"Hayır, lanet olsun sana." Ona doğru yürüdü. "Senin içine ne girdi böyle?"

"Başkalarıyla nişanlı kadınlara kendimi açıklamak gibi bir alışkanlığım yok, Bayan Farnum. Aldattığın için seni dövsem mi yoksa boğsam mı bilemiyorum.

O masum çocuğa verdiğin zarar için."

"St. Just," dedi, sesi biraz titreyerek, "başka bir aksilik mi yaşıyorsunuz?"

"Hayır." Gözlerini kapadı ve yumruklarını sıktı. "Henüz başka bir aksilik yaşamıyorum. Ama eğer olursa, Bronwyn'in haftalardır ev halkına yaşattığı aksilikten sorumlu olduğu gibi, sen de kendini sorumlu tutabilirsin."

"Açıkla kendini," dedi Emmie, onun sözleri karşısında yüreğinin sıkıştığını hissederek.

Onu buz gibi bir bakışla süzdükten sonra pencerenin önünde durdu, gri ve kasvetli gün onun tavrını tamamlıyordu.

"Dün gece Winnie'yi kontrol etmek için yukarı çıktım," diye başladı aynı sert tonda. Rose'a yazıyordu ama yazışmalarını bir kenara bırakıp bana altı yaşındaki bir kadının öfke nöbetini yaşattı Bayan Farnum, çünkü planlarınızı öğrenmiş. Bu arada, bir çocuktan tebriklerin sırayla olduğunu öğrenmek zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Sonunda sustuğunda buraya geri geldim, uyuyamıyordum ve hayır, lanet olası yeri basmaya gitmiyordum... Bir içki arayışında değildim."

Durakladı ve Emmie bekledi. Ne için tebrik? İnsanlar kadınları hamile kaldıkları için tebrik ederdi ama...

"Yazışmaları gözden geçirerek zihnimi sakinleştirebileceğimi düşündüm ve sevgili Papaz Bothwell'in bana Morelands'dan gecikmeli olarak gönderdiği ve Majesteleri'nin Val'e ilettiği bazı notları bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin."

"Peki ya notunun önemi?" Emmie sordu ama midesinde biriken dehşetin onun cevabına ihtiyacı yoktu.

"Bothwell, hakkını yemeyelim..." Aziz Just durakladı ve konuşmasının temposunu ve hacmini dizginledi. "Papaz oldukça neşeli bir şekilde sana evlenme teklif ettiğini ve en geç Noel'de seninle birlikte Landover malikânesine gidebileceğini yazdı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Bronwyn'in bu tekliften ve senin bunu kabul ettiğinden haberi var. Kardeşinin başarısız olduğunu, malikânesinin nerede olduğunu ve kendince Cumbria'nın seni seven küçük kızıdan ne kadar uzak olduğunu biliyor."

"Biliyor mu?" Emmie dehşet içinde söyledi. "Winnie biliyor mu?"

"Winnie biliyor." St. Just ona sırtını döndü. "Ve şimdi ben de biliyorum. Bu mutlu gün ne zaman?"

"Ne mutlu günü?" Emmie kafası karışmış bir halde sordu. Winnie bunu nasıl öğrenmiş olabilirdi?

"Mirasçılara ihtiyacı olan bir adam gelin aradığında, gelinin davayı kabul etmesinin ardından düğün tarihi belirlemesi gelenekseldir."

"*Hiçbir şeyi* kabul etmedim," dedi Emmie, kanepeye çökerek. "Sordu ama ona bir cevap vermedim ve cevap verirsem de hayır olacağını söyledim..."

"Winnie bunu farklı algılıyor," dedi St. Just. "O algıladıysa, papazınız da algılamıştır. Adamın seni öptüğünü gördüm, Emmie." St. Just dönüp ona baktı. "Sen bir randevu ayarlamıyor olabilirsin ama o ayarlıyor."

"Yanağımdan öptü," dedi parmaklarıyla dudaklarına dokunarak. Sonra gözleri onunkilerle buluştu ve başını çevirmek zorunda kaldı.

"Kalbini kıran o muydu?"

Aziz Just, kırışleri sarsacak kadar yüksek sesle nasıl bağıracağını biliyordu ve daha yıkıcı bir etki için sesini nasıl alçak sesle yükselteceğini daha da iyi biliyordu.

"Emmie, Bothwell kalbini mi kırdı?" Soruyu daha da yumuşak bir sesle tekrarladı, sesi ölümcüldü ama bu değersiz bir soruydu. Bir adam yenildiği zaman meydanı terk etmeliydi ve şu anda Bothwell cezasını samimi bir şekilde erteletmiş, St. Just'ın evlenme teklif etme girişimleri ise bir kenara itilmişti.

Ama o benimle sevişti, diye hatırlattı kendine. Bu onun için bir şey ifade ediyor olmalıydı, çünkü onun için dünyalara bedeldi. Ona kızgın olmasına, ihanete uğramış ve kafası karışmış hissetmesine rağmen, ona bakmak bile içinde sıcak bir şehvet dalgası yaratıyordu. *Benimle sevişti...*

"Kalbimi kırmadı," dedi Emmie, "ama evlenme teklif etti -yine- ve bir öpücük çaldı ve bir şekilde Winnie bunu görmüş olmalı."

"Gördü ve duydu. Papazınız pek ağzı sıkı biri değil." "O

benim papazım değil," diye feryat etti Emmie.

"Öyle olduğunu sanıyor," diye karşılık verdi St. Just. Kalçasını pencere pervazına dayadı, ayaklarını bileklerinden çaprazladı ve ellerini ceplerine soktu. "Ona -ve Winnie'ye- niyetinin ne olduğunu söylemelisin, Emmie."

"Ne yapmalıyım?"

"Winnie, Cumbria'ya taşınmayı planladığınızı düşünerek azap çekiyor. Onun yaramazlıklarının büyük bir kısmının, sizin de Cumbria'ya taşınacağınız korkusundan kaynaklandığından şüpheleniyorum.

Annesi, babası, teyzeleri, yaşlı kont ve Tanrı bilir başka kimler onu terk edecek. Her ne olursa olsun, ona en azından planlarınız hakkında bir bilgi borçlusunuz."

"Ne olduklarını bilmiyorum." Emmie onun bakışlarıyla karşılaşmamak için zorlukla ayakta durabiliyordu. "Hadrian'ın teklifini kabul etmedim."

"Henüz değil," diye tükürdü St. Just. "O zaman hepimize haber ver ve o zamana kadar ne kendimi ne de Bronwyn'i önlenabilir *aksiliklerden* uzak tutmak için elimden geleni yapacağım." Pencereden ittirerek uzaklaştı ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı. Emmie önce kapıya, sonra da kasvetli Yorkshire gününe baktı ve göğsünde öyle bir acı hissetti ki, kalbi fiziksel olarak kırılıyor olmalıydı.

Lord Val öğleden hemen önce yatağından indiğinde onu mutfakta buldu.

"Günaydın, Emmie." Ona buruşuk, neşeli bir gülümseme gönderdi, sonra kaşlarını çatı. "Görüyorum ki iyi bir sabah değil. Suflen mi düştü?"

"Lord Valentine," dedi Emmie, "odunluğa gidip baltayı elime alsam ve güzel piyanonuzun üzerinde onunla yatmaya başlasam nasıl karşılırdınız?"

"Sanki benden nefret ediyormuşsun gibi. Senden nefret eden biri mi var, Emmie?"

"St. Just." Emmie bir kâse yumurta akını döverken başını salladı. "Ya da henüz yapmadıysa yapacak."

"O nefret dolu biri değil. Neden size karşı böyle bir duyguya kapılsın ki?"

"Çünkü gitmek zorundayım," dedi Emmie, dövünürken durakladı, sonra öfkesi azalmış bir halde devam etti. "Burada kalıp Winnie'nin mürebbiyesi olamam. Onunla evlenemem, çünkü o zaman da benden nefret eder ve Tanrı yardımcım olsun, bir gün Winnie de benden nefret edecek. Hadrian bile benden nefret etme hakkına sahip olacak ve sanırım senden de."

"Böylesine tatlı bir kadından nefret eden çok kişi var gibi görünüyor. Nedenini bir arkadaşınıza söyleyeceğinizi sanmıyorum."

Emmie başını salladı ve yumurtanın beyazları onun hayal kırıklığının yükünü çekti.

"Ve St. Just'a da sırrını açmayacaksın, değil mi?" Kadın tekrar başını salladı ve gözlerini kapattı, kalp kırıklığı ve dökülmemiş gözyaşları içinden yayılıyordu. Val bir kolunu beline doladı ve onu kendi tarafına çekti. "Turta,"

dedi Emmie, yüzünü onun boynuna çevirerek. "Bunu koymak zorundayım pastaların üzerine beze."

Val omzunu okşadı, onu biraz sıktı, sonra çayını aldı ve onu yalnız bıraktı.

Hizmetçilerin merdivenlerinde duvara yaslanmış, az önce kulak misafiri olduğu konuşmayı -eğer öyle denebilirse- çözmeye çalışıyordu. Emmie sefil durumdaydı; bu şüphe götürmez bir gerçektir ve hatta ona küçük, iğrenç bir zevk bile veriyordu. Ne de olsa çaresiz bir çocuğu yok ediyordu ve sonra da...

Winnie gibi onu yok etmiyordu, ama yine de onu mahvediyordu. Peki ne için? Cumbria'da papazına ekmek pişirmek için mi, Tanrı aşkına?

Onunla evlendiği için neden ondan nefret etsin ki? Belki de kıskırdı ve ona bir varis sağlayamıyordu? Papazla evlenme işi bu görevi yerine getirmediyse Winnie ondan neden nefret etsin ki?

Aziz Just kardeşine yazdığı mektubu bitirdi ve gözlerini kapadı, şakırdayan yağmuru sadece pastoral Yorkshire'da tipik bir sonbahar akşamı havası olarak duymaya çalıştı. Anılar onu rahatsız ediyor, geçmişe sürüklemeye çalışıyordu ama o direndi, zihnini günün gezintilerine ve müzik odasından evin içine doğru süzülen yumuşak melodiye çevirdi.

Emmie papazına onunla evleneceğini söylememişti ama Ekim'den Kasım'a geçerken Aziz Just da Emmie'nin adamı geri çevirmediğini biliyordu. Bu kararın neden zor olduğunu anlaması biraz zaman almıştı, ancak başlangıçta kozun kendisinde olduğunu düşünmüştü -Winnie.

Ancak elinde düşük kartlar da vardı ve bu durumla başa çıkmakta zorlanıyordu.

Orduda adamları üç nedenden ötürü ona sadık kalmıştı. Takipçilerine ilham vermek için yeterli miktarda cazibesi, şansı ya da diplomasisi yoktu ama o her şeyden önce ve iliklerine kadar bir süvari idi. Süvari birliğinde, atlara ve özellikle de süvari bineklerine gerçekten hayranlık duyan ve onları anlayan bir adama saygı duyulurdu. St. Just'un birliği her zaman biraz daha iyi atlı, takımları biraz daha iyi durumda ve atları daha iyi durumdaydı, çünkü St. Just buna dikkat ediyordu. En iyi yemlere el koyar, en iyi teçhizatı talep eder ve kişisel parasına mal olsa da sağlam, akli başında hayvanlar konusunda ısrar ederdi.

Astlarının saygısını kazanmasını sağlayan ikinci özellik, bir beyefendinin basit sağduyu katsayısıydı. Aptalca emirler.

aptalca sebepler, sıradan şeylerdi. Aziz Just böyle bir emre itaatsizlik etmez, ancak adamlarının güvenliğini sağlamak için emrin uygulanmasını zamana bırakırdı. Nadir durumlarda, yine adamlarının ve bineklerinin hayatlarını korumak için gerekirse, bir emri amaçlanan anlamından farklı yorumlayabilirdi.

Ancak savaşa katıldığında, Aziz Just'un asker komutanı olarak üçüncü gücü kendini gösterdi. Adamları çok geçmeden Aziz Just'un çevresinde savaşanların başka yerlerdeki yoldaşlarından daha güvende olduğunu gördü. Hücum emri verildiğinde, Aziz Just eski çıldırmış askerlerin gücü, büyüklüğü, hızı ve becerisiyle savaştı ve düşman bozguna uğratılana kadar her tarafta cinayet, kargaşa ve sakatlık bıraktı. Katıksız, soğukkanlı vahşet kapasitesi dehşete düşürse de, özellikle de zafer kesinleştiğinde, tavrı yine sakin, düzenli, hafifçe kopuk bir komutana dönüştüğünde.

Ve Emmie Farnum'un bu gizli vahşet kapasitesine hiç ihtiyacı yoktu. Onun aksiliklerinde, öfkesinde, içki içmesinde ve uykusuzluğunda yankılarını görmüştü ve St. Just, onunla evlenirse tam olarak neyle evleneceğini sezecek kadar zeki olduğunu iliklerine kadar biliyordu.

Barbarlar yatakta ilginç olabilirler, ama akıllı başında hiçbir kadın birinin kendisini karısına götürmesine izin vermez. Yine de, bu kaçınılmaz, rahatsız edici sonuca vardıktan sonra, Aziz Just, samimi bir görüşmenin gücüne dayanarak, neden kendisini tam da bunu yapmasını istemekten vazgeçmeye ikna edemediğini hala anlayamıyordu.

On üç

Emmie, St. Just'a, "Yatağımı aramam gerekirken buraya geldim," diye çıkıştı. "Mürebbiye adaylarından oluşan o iğrenç listeni gözden geçireyim dedim ve *bunu* buldum." Şeritli bir belgeyi sanki kötü kokulu bir şey damlatıyormuş gibi baş ve işaret parmakları arasında tutarak ona doğru salladı. "Burnumu sokmaya çalışmıyordum, ama Tanrım, St. Just, bunu herkesin görebileceği bir yerde bırakıyorsun."

Kollarını kavuşturdu, biraz nezaket göstermeye çalıştı ve sesini eşit tutmaya çalıştı.

"Bu sadece bir mahkeme emri, imzalandığında bana Winnie'nin vasisi olarak hareket etme ve daha sonra onu evlat edinme hakkı verecek." Ölesiye yorgundu ve daha da kötüsü, iki gündür bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, bu da yollarda bir aşağı bir yukarı temkinli bir tırıs gitmekten öteye gidemediği anlamına geliyordu. Çözülmemiş bir gerginlikle patlamaya ve arka arkaya geçirdiği kötü gecelerin ağırlığıyla çökmeye hazır hissediyordu.

"Onu *evlat edinmek* mi istiyorsun?" Emmie'nin sorusu histerik sınırlardaydı ve St. Just kızgınlığı ve yorgunluğuna rağmen bir telaş hissetti.

"Gelecekte bir noktada," dedi yavaşça, "eğer Winnie izin verirse."

"Eğer *Winnie* izin verirse!?" Emmie şüpheyle parlayan gözlerle ona baktı. "Ben onun ailesiyim! En azından son iki yıldır, lanet olası babası dışında tanıdğı tek aile benim ve bu süre içinde onun iyiliğini düşünen tek aile de benim. Evet, teyzesi düşes olacak ama teyzesi iki yıldır Winnie'yi Anna'nın yüzleşmeyeceği bir adamla yüzleşmek zorunda bırakarak ortalıkta dolaşıyor. Ve *siz* onu evlat edinmeniz gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

Günlerdir ilk kez, St. Just Emmie Farnum'a hem bakmasına hem de onu *görmesine* izin verdi. Ondan uzak durmaya çalışmıştı; Val, Winnie, notlar ve sessizlik aracılığıyla iletişim kurmuştu, aynı ortamda bulunmak o kadar zorlaşmıştı ki

onunla birlikte. İsteddiği her şey ve gerçekleştiğini asla göremeyeceği her hayal oydu.

Ama geçen zaman ona, ona olduğundan daha nazik davranmıyordu.

Gözleri gölgelenmişti, yüz hatları keskinleşmiş ve çizilmişti, hoş kadınsı kıvrımları bol ve uygunsuz giysilerin altında kayboluyordu. Ve şimdi nihayet *ona* bakıyordu, gözleri kalp kırıklığı ve şaşkınlıkla doluydu.

"Emmie?" Daha fazlasını söylemeye cesaret edemedi ama kızın omzuna belli belirsiz bir el koyma riskini aldı. Emmie gözlerini kapadı ve sanki canını yakıyormuş gibi bir an kaskatı kesildi; sonra kollarında hıçkırarak ağlamaya başladı, acısını kelimelerle bastırmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"Oh, Emmie, sus." Bir kolunu beline dolayarak onu kanepeye doğru götürdü. "Sadece sus... Her şey yoluna girecek, girecek, ama lütfen bu kadar üstlenme. Lütfen..."

Kollarını onun boynuna dolayarak göğsüne sarıldı, nefesi kesildi ve argümanlarını ve aklını toplamak için nafîle çabalarının etrafında yakalandı.

"Sana sarılmama izin ver," diye mırıldandı Emmie bir an için sustuğunda. "İstersen bütün gece beklerim, Emmie. Acele etme, konuşacağız ama kendine bir dakika ver. Sana sarılmama izin ver..."

Eli sırtında gezindi, sonra ensesine yerleşti ve parmakları yavaş, kolay daireler çizdi. Ona odaklanabileceği bir şey vermek ve ona *herhangi bir şey* vermek için, ona sesinin tonunu sundu. Onu üzdüğü için özür dileyerek, her bir iğdişin ne durumda olduğunu, yağmurun antrenman programını ne kadar kötü etkilediğini anlatarak, onu gözlerinde gördüğü panik ve umutsuzluktan uzaklaştırmak için *her şeyi* söyledi.

Kanepede ne kadar oturduklarını, ona ne kadar sarıldığını, ne kadar ağladığını ve ağladığını bilmiyordu, ama sonunda, fırtınanın sona erdiğini gösteren o kocaman iç çekişi yaptı.

"Artık iyiyim," dedi, sesi hâlâ gözyaşlarıyla boğuklaşıyordu. Ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama adam onu nazikçe tuttu, bir eli çenesi boyunca uzandı, yüzünün kemiklerini ve dokularını okşadı.

"Sen iyi değilsin," dedi, *benim olduğumdan daha fazla*. "Bir hayalete dönüşeceksin, Emmie. O zaman Winnie'ye ne faydan olacak?"

"Winnie yokluğuma alışacak," dedi idam mangasıyla randevusu olduğunu öğrenmiş birinin ses tonuyla. "Tüm bu... dram için özür dilerim. Sadece gafil avlandım."

"Bu da kısmen benim hatam." Elleri kızın yüz hatlarında gezinirken, parmaklarının altındaki teninin dokunsal hazzı kalbini doldursa da, kızın zayıf bir anında ona tahammül ettiği bilgisi de öyle... daha fazlası değil. "Bu konuyu seninle konuşmak istemedim."

Emmie yüzünü onun köprücük kemiğine yaslayarak, "Ben de bu konuyu seninle konuşmak istemiyordum," dedi. "Tabii ki Winnie'yi evlat edinmelisin, eğer bu yükü üstlenmek istiyorsan. Bir gün onu ziyaret edebilmeyi çok isterim." "Demek Cumbria'ya taşınmaya karar verdin?" Adam yüzünü Saçlarının kokusunu içime çekerken, bir adamın anlaşılır bir şekilde konuşmak şöyle dursun, bu kadar kalp acısıyla nasıl nefes alabildiğini merak ediyordum.

"Burası Cumbria değil," dedi Emmie, gözyaşları yeniden çağlayarak. "Sadece Winnie'nin burada kök saldığını bilmem gerekiyor ve benim onun için bir seçenek olduğumu düşünürse bunu yapamaz."

"Aziz Just alçak ve yoğun bir ses tonuyla, "Bu konudaki kararınıza katılmıyorum ve asla da katılmayacağım, ama sizi kararınızı gözden geçirmeye de ikna edemem," dedi.

"Sadece sarıl bana," diye fısıldadı Emmie. "Lütfen, Tanrı aşkına, sadece sarıl bana."

Birkaç dakika sonra, "Ateşi yakayım," diye önerdi. Basit bir faaliyetin ve birkaç adımlık mesafenin bile mantıklı düşüncenin onu yeniden bulmasını sağlayabileceğini umuyordu. Ondan uzaklaştı, ocaktaki ateşe birkaç ağır kütük ekledi ve kanepede oturduğu yere dönerek ona baktı.

"St. Just?" Ayaklarını yukarı çekmiş ve çenesini dizlerine dayamıştı.

Onun bakışlarıyla göz hizasında buluşmak için eğildi. "Emmie?"

Derin, ürpertici bir nefes aldı ve adamın gözleriyle buluşmadan önce bıraktı. "Kapıyı kilitle."

Yapma, diye bağırdı sağduyusu. Pişman olacaksın, bunun için senden nefret edecek, bu aptalca, aptalca, aptalca... Düşün dostum!

"Neden?" diye sordu. Kapıyı neden kilitlediğini değil -bu cevap konusunda kendi kendine rol bile yapmadı- ama neden şimdi böyle yakınlıklara izin verdiğini sordu. Cevap olarak gülümsedi, yürek parçalayıcı derecede şefkatli, hüznü bir gülümseme.

"Bencilce davranıyorum, St. Just." Gülümsemesini çatırdayan ocağa çevirdi. "Sana ihtiyacım var. Bunun ikimiz için de akıllıca olmadığını biliyorum ama ben çok..." Yükseltilmiş ocakta arkasına yaslandı ve zihinsel olarak sessizliği doldurdu: Yalnız, korkmuş, şaşkın, *üşümüş*...

"Bothwell ne olacak, Emmie?" diye sordu, sesi ciddiye. "Nişanın olduğu yere izinsiz girmeyeceğim. O bunu ikimizden de hak etmiyor."

"Ona bir cevap vermedim. Nişan falan yok."

Henüz. Bu kelime aralarında asılı kaldı ve Aziz Just kendine acıdığını hissetti. Belki de küçük bir kaçamak yapmak istiyordu, çocuğu terk etme kararından dolayı biraz rahatlamak, barbar yerine azizi kabul etmeden önce biraz zevk almak istiyordu. Tutkunun unutulmasını istiyordu ve en azından bunun için ona güvenebileceğini biliyordu.

"Emin misin?" diye sordu, vicdanına son bir yetersiz kemik atarak. "Seni kötü kullanan o adamlardan biri olmak istemezdim, Emmie. Hiçbir şey için."

"Seni kötü kullanacağım," dedi, aynı hüzünlü gülümseme yorgun yüzünde titreyerek. "Eğer izin verirsen."

"Peki ya bir çocuğun olursa?" diye sordu, soruyu görmezden gelmek için ruhunu satacak olan parçasına karşı gözlerini kapatarak.

"Şu anda pek mümkün değil." Ve anlayamadığı bir nedenden ötürü, bu onu daha da üzmüş gibi görünüyordu.

"Öğrenene kadar Bothwell'e cevap vermemelisin," dedi St. Just, ama Emmie'nin o anda York'ta çırılçıplak dans etmeye söz vereceğini fark etti, onun sağlayabileceği unutkanlık için o kadar çaresizdi ki.

"Bekleyeceğim." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ve eğer gebe kalırsam, Bothwell'i reddedeceğim."

En iyi, en asil ve bencil olmayan güdüler, öz disiplini, mantığının ta kendisi bacadan uçup gitmişti ama yine de -papazı engellemek için ona bir araç vermiş olsa bile- Emmy bakışlarını ondan ayırmamıştı. O da St. Just'la evleneceğini söylememişti ve bunu ikisi de biliyordu.

İç çekerek ayağa kalktı, hem kızın kendisine dönmesinden dolayı sevinçli hem de onu gerçekten kaybedeceği için umutsuz hissediyordu. "Teklif ettiğiniz şeyi kendimden esirgeyecek ne gücüm ne de erdemim var."

Emmie gözlerini kapadı ve başını salladı ama Emmie onun ne düşündüğünü neredeyse duyabiliyordu: *Tanrı'ya şükür...* Ayağa kalktı, ona baktı. Bu beklenmedik zevk ve kalp acısı şölenine nasıl başlayacaktı? Aradığı terk edilme duygusunu, ayrılma kararlılığından bile şüphe duymasına neden olacak kadar enfes ve taşkın bir şekilde ona nasıl verebilirdi?

Çıplak, diye düşündü, Emmie'nin ateş ışığıyla yaldızlanmış görüntüsü hayalinde canlandı.

"Gel." Onu ayağa kaldırdı. "Bir yatağı hak ediyorsun ve bu saatte etrafta kimse yok." Kadın sessizce itaat etti ve adamın onu karanlık eve doğru götürmesine izin verdi, adamın kolu belindeydi, başı adamın omzundaydı, sanki hareket edecek gücü zor buluyordu.

"Fikrini değiştirmek için son şansın," diye mırıldandı St. Just yatak odasının kapısına yaklaştıklarında. Başını salladı ve onu odasına kadar takip etti.

Kapıyı arkalarından kilitledi ve onun gözlerinden odasını gördü: Neredeyse hiç yaşanmamış gibi görünüyordu. Ateş yakılmıştı ama yatağı ısıtmak için örtüler indirilmemiş, mumlar yakılmamış, çamaşır suyu ısınması için ocağa taşınmamıştı. Evin geri kalanı ek hizmetçiler ve uşakların faydalarını gösteriyor olsa da, kendi odası öyle değildi.

"Önce sen yıkan," diye önerdi Emmie. "Ben saçıma ve yatağa bakacağım."

Başını salladı ve sanki bunu binlerce gecedir yapıyorlarmış gibi rahatça kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Emmie yatağa uzandı, saç fırçasını buldu ve saçlarını temizlemek için onun yükseltilmiş gölgelikli yatağının ucuna oturdu. Aziz Just ocağın sıcaklığına yakın durarak sistematik bir şekilde giysilerini çıkardı. Dünyaya geldiği gibi çıplaktı, yana döndü ve bir ayağını alçak tuğla ocağın üzerine koydu.

"Bu su soğuk olmalı. Mutfaktan biraz sıcak su istemez misin?"

Yüzünden, boynundan ve kollarından başlayarak, "İşe yarayacaktır," dedi. Ocaktaki salıncakta duran tencereye bir ölçü dökmek için durakladı ve ateşin üzerine kaydırıldı. "Senin için biraz ısıtabiliriz." Dikkatini göğsüne, kollarına, gövdesine yöneltti; her bir parçayla düzenli olarak ilgilendikten sonra gece rutinini aynen tekrarlayarak sabahlığını giydi. Yıkanmadan temiz çarşaflara girmezdi.

"Ödünç almak ister misin?" dedi, diş fırçasını uzatırken hafifçe gülümseyerek. Kadın başını sallayarak ödünç vermeyi kabul etti. Gizlilik perdesinin arkasından çıktığında, St. Just elinde saç fırçasını tutuyordu.

"Saçınızı sizin için bitirmeye çok istekliyim. Sanırım ikinci tarafa başlamak üzereydin?" Seksen yedi numaralı vuruşu yapıyordu ama onu ne kadar yakından izlediğini belli etme ihtiyacı hissetmedi.

Ve onu izliyordu, bakışları ciddi, incelemesi sessiz ve titizdi. Ona hemen cevap vermedi ama uzanıp sabahlığını parmakladı, tenini değil.

"İkinci bir fikrin var mı?" diye sordu, parmaklarını kendi parmaklarının arasına sıkıştırarak.

"O değil." Elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Leydimin hizmetçisi olur musun?"

Güzel, diye düşündü bir rahatlama ve minnettarlık telaşıyla. Onunla saatler ve saatler geçirmek istiyordu, ondan alabileceği her türlü derinliği ve samimiyeti istiyordu ve leydi hizmetçisi olmak ona m kemmел bir şekilde uyuyordu.

"Arkanıızı d n n leydim." Ona gülümsedi. "Yine de hizmetlerimin belirli bir hızla yerine getirileceğine dair söz veremem."

"Acelemiz yok," dedi ona sırtını dönerek. "Hem de hiç." Ensesinden başladı, parmaklarını elbisesini kapalı tutan kancalarda hissetmesine izin verdi. Ama sonra parmaklarını değil, ağzını kullandı. Açtığı her kanca için kadının tenine bir öpücük kondurdu, omurgasından aşağıya doğru, dudaklarının yumuşak, tatlı bir izi her seferinde. Sonunda onun arkasında diz çöktü, yanağı kızın poposunun yumuşak kabarıklığına yaslandı.

Ayağa kalktı, elbisesi sırtından aşağı sarkıyordu ve ereksiyonunun sıcak baskısı alt omurgasına karşı açıkça belli olacak şekilde durdu.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, dudaklarını onun boynuna dayayarak. "Her zaman isteyeceğim."

Gözlerini kapadı ve adam elbisesinin bir omzunu kolundan aşağı kaydırırken başını ona yasladı. Kadın ürperdi ama adamın yanıtı elbisesinin diğer omzunu da aşağıya doğru iterek kollarını dirseklerinden yakalamak oldu. Bir kolunu beline dolayarak onu tuttu ve serbest eli yağmalamaya devam ederken sırtını ona yasladı.

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefes verirken iki elini de yukarı kaydırarak onu omuzlarından çevirdi. Elleri kombinezonunun bağlarına giderken bakışlarını ondan ayırmadı ve kadın işi hızlandırmak için ellerini kaldırdığında, onları kendi ellerinin arasına aldı, sırayla her bir avucunu öptü ve sonra ellerini iki yanına koydu.

"Bırak beni," diye mırıldandı. İlerlemesi yavaştı ve tüm bu süre boyunca ona baktı. Açığa çıkardığı her santim ete baktı, nefes alıp verişinin yükselip alçalmasını izledi, yüz hatlarına yayılan kızarıklığı fark etti. Yine de ellerini acele ettirmedi. Kız elbisesi ve kombinezonuyla çırılçıplak kaldığında geri çekildi ve sanki ona dans pistinde eşlik ediyormuş gibi elini kaldırarak serbest kalmasını sağladı.

 p beni, diye sessizce yalvardı gözleri. * p beni ve Tanrı aşkına sana dokunmama izin ver.*

Tek bir hareketle onu kucağına aldı ve yatağa yatırdı, sonra yatağın yanında durup ona baktı.

"Geceyi istiyorum, Emmie. Bir saat değil, önümüzdeki kısa süre değil. Bu geceyi seninle geçirmek istiyorum." Emmie başını salladı ama adam sabahlığını yatağın ayakucuna serip ona yakın ama dokunmadan yan yatarken hiçbir şey söylemedi.

"Klişe olacak ama" -bakışları onun üzerinde gezinirken hafifçe gülümsedi- "çok güzelsin Emmie Farnum. Neredeyse bu süreyi sadece yatağımdaki görüntüyle sarhoş olarak geçirebilirim."

"Ve sen," dedi, parmaklarını onun çenesinde gezdirmek için uzanarak. "Sana bakmayı seviyorum, sadece yatağında çıplak olarak değil. Seni ata binerken, Winnie ile birlikte görmeyi, kardeşinle şakalaşmanı izlemeyi seviyorum. Taş duvarlarını inşa ederken ve atlarıyla çalışırken seni gözetledim. Benim için çok güzelsin."

Gözlerini kapattı, gülümsemesi ağzının hüzünlü bir kıvrımına dönüştü. Dudaklarını onunkilere bastırmak için kendini yukarı kaldırdı.

"Senin tadına bakmak için ölüyorum," diye mırıldandı, arkasına yaslanarak. "Seni hissetmek, kokunu duymak için."

"Ah, Emmie." Yüzünü onun boynuna gömmek için kıvrıldı. Sonsuza dek onu okşayıp okşayıp her yerine dokunmayı planlamıştı, böylece hatlarını ve oyuklarını hatırlayabilecekti. O zaman bu planına sadık kalamayacağını anladı. Kadın buna izin vermeyecekti.

Vücudunu onunkinin üzerinde kaydırıp ve onun zevk dolu iç çekişini duydu.

"Daha iyi," diye mırıldandı, dilini onun omzunda gezdirerek. "Biraz daha iyi."

Kadın onun tadına bakarken kıpırdamadan durdu, gözlerini kapadı ve dilinin etinde yarattığı yumuşak girdaba odaklandı. Boynuna, boğazına, çenesinin altına doğru ilerledi ve sessizce ondan ağzını istedi. İstiyordu, yalvarmıyordu.

"Yakında," diye fısıldadı, "yakında, aşkım." Dudaklarını kızın alnında ve kaşlarında gezdirdi, saçlarının kokusunu içine çekti, ereksiyonunun kızın monsunda zonklamasına izin verecek kadar ağırlığını ona verdi.

Ağzını yakaladı, dudaklarıyla alay etti, tadına baktı, durakladı ve tadını çıkardı, sonra ona biraz daha verdi. Kadın hemen ona açıldı ve ellerinin sırtında gezinerek onu bedenine çekmesinden memnun oldu. Bacakları adamın kalçalarına dolanarak onu kucakladı ve böylece yavaş, ısrarlı bir ritimle ona doğru sallanabildi.

"St. Just." Öpücüğünden kaçacak kadar geri çekildi. "Yavaş olmasın, lütfen. Bu sefer değil."

"Yavaş değil," diye güvence verdi ona, "ama aceleye de gelmedi. Güven bana, Emmie."

Zevklerini alacaksın." Bir elini onun yan tarafına doğru çekti. "Söz veriyorum."

Tekrar öpücüğünü almak için kıvrıldı ve bir elini göğsünün üzerinde gezdirerek bir meme ucunu buldu ve parmak uçlarını üzerinde gezdirdi. Adam gerildi, sonra onu öpmek için başını eğdi, bu kez dilini ona verdi. Kadın bu imtiyazı değerlendirdi ve öpücüğü daha sıcak ve daha derin bir hale getirdi.

"Yönetmek," diye mırıldandı, sesi şefkat kokuyordu. "Yönetici, talepkâr, tutkulu, güzel ve... lezzetli." Öpücüğünden kaçarak başını eğdi ve meme ucunu ağzına aldı, onun anında hareketsiz kaldığını ve sonra ona doğru eğildiğini hissetti.

"St. Just... *Devlin*." Sesinde merak ve tatlı bir özlem vardı, adam yağmalanan, fiziksel bir sevinç hissetti. "Devlin, yapmalısın... oh, *lütfen*." Kalçalarını tekrar ona doğru yuvarladı, onu içine almaya çalıştı. Adam onun yalvarışlarını duymazdan geldi ve ikinci göğsüne geçti.

"Emmie." Emmie'nin göğsünü bıraktı ve gözleriyle buluşmak için yüzünü kaldırdı. "Emmie, bana bak." Kadının kocaman mavi gözleri açıldı ve ona odaklandı. Kalçalarıyla onu kovalayabilmek için çırpınarak kapanacakları sırada, adam parmaklarını alnında gezdirdi. "Aşkım, *bana bak*."

Yavaşça, sikinin başını monsunun üzerinde bir, iki kez gezdirdi ve Emmie onun bakışlarına karşılık verdi. Adam alçaldı ve Emmie'ye okşamasını karşılamak için kalçalarını kaldırma özgürlüğü verdi. Ellerini onun üzerinde, ağzını onun üzerinde gezdirmek istemişti. Alay etmek, tatmak ve eziyet etmek istiyordu ama bu da aynı işi görecekti, hem de daha iyi, çünkü kendine hâkim olmak onu fena halde zorluyordu.

"İşte," diye nefes aldı adam kendini vücudunun açıklığına yerleştirirken.

"Oh,

Evet."

Durdu, onun gözlerindeki hülyalı zevki, bakışlarındaki baygın sıcaklığı hatırladı. Onun bu kadarına gerçekten değer verdiğini düşündü.

"Daha fazla, Aziz Just," diye ısrar etti, çünkü neredeyse onu alay edemeyeceği ve etkili bir şekilde kaçamayacağı bir yerde yakalamıştı. "Şimdi."

Kalçalarını gerdi, tüm ağırlığını onun etrafına daha sıkı bir şekilde yerleştirdi, sonra ereksiyonunun sadece ucunu onun nemli sıcaklığına doğru hafıfletti. Yine de onun bakışlarına karşılık verdi, uzanıp eliyle çenesini kavradı ve bedenini onunkinin altında gevşetti.

Just odak noktasının kendi ihtiyaç ve zevklerinden *onların* ihtiyaç ve zevklerine kaydığını hissetti. Rahat bir nefes aldı ve kalçalarını hareket ettirmeye başladı, Emmie'nin elleri sırtında gezinirken yavaş ve emin adımlarla ilerliyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, tutuşu aceleci bir hal aldı ve yüzünü adamın boynuna sıkıca bastır d ı .

"Devlin..."

"Karşı koyma," diye fısıldadı, kız onun etrafında kasılırken bile hızı hâlâ yumuşak ve rahattı. "Bırak olsun, aşkım. Sana bunu vermeme izin ver."

Vücudu zevkten kasıldıkça onu kendine doğru çekti ve hâlâ neredeyse yatıştırıcı olan temposunu koruyordu. Rahatça sallanan itişlerinin etkisi, vücudunun yalvarışlarına karşılık olarak gerilip sertçe itmesinden daha kesin bir şekilde onu zevkinin derinliklerine sürüklemek oldu.

"St. Just..." Onun omzuna doğru nefes nefese kaldı. "Yapamam..." Elleri kalçalarına yerleşmiş, ondan bir an için sükûnet istiyordu; o da durakladı ve onu nazıkçe öptü. Önce boynunu, sonra çenesini okşadı, sonra da ona bakmak için başını kaldırdı.

"Ben iyiyim." Ona gülümsedi. "Ya da sen beni deli gibi severken olabileceğim kadar iyiyim."

"İstiyorum, biliyorsun." Hüznü sesinden, gözlerinden ve gülümsemesinden uzak tutmaya çalıştı. "Seni seviyorum." Onu tekrar öpmek için başını eğdi, tam nefesini içine çekerken ağzını kapattı.

"Böyle şeyler söylememelisin."

"Bunu söylememeliyim, ama konuyu uzatmayacağım." Onu tekrar öptü ama hata yaptığının farkındaydı; kız bu duyguya kesinlikle karşılık vermemişti, değil mi? Ama bu sözleri hak etmişti ve bir kereliğine de olsa bu sözleri söylemek onu rahatlatmıştı. Birini sevdiğini, doğduğundan beri tanıdığı insanlardan başka birini de *sevebileceğini* kabul etmek katıksız bir rahatlamaydı. Başka hiçbir şey olmasa bile bunun için ona her zaman minnettar kalacaktı.

Ona bunu da söylemek istiyordu ama kelimeler için zaman hızla geçiyordu. Emmie yine önce parmak uçlarıyla, sonra da ağzıyla onun meme uçlarını buldu.

"Emmie," diye gürlledi, "sakin ol." Emmie kibarca dokunuşunu yumuşattı ama vazgeçmedi.

"Sıra sende," diye mırıldandı göğsüne karşı.

"Sıra bizde," diye düzeltti dişlerini sıkarak. Ağır silahlarını yerine yerleştirmek için manevra yapıyor, iç kaslarını deniyor, adam geri çekilip tekrar itmek için her hareket ettiğinde vücudunu onun etrafına kapatıyordu. Adamın ritmini yakalamış, onun itişlerinin yavaş, amansız itişini ve sürükleyişini, kendi itişini ve sürükleyişini dansa ekleyerek ona karşı çevirmişti.

"Karşı koyma," diye fısıldadı, sesinde bir mizah tonu vardı. "Buna ihtiyacımız var."

"Seni incitmek istemiyorum," diye homurdandı, hareketi daha acil hale geldi.

Buna güldü ve ona daha sıkı sarıldı. "Yapamazdın," diye mırıldandı. "Bırak, Devlin. Seni yakalayacağım."

Bırakmak... Yıllardır hiçbir şekilde, hiçbir biçimde yapmadığı bir şey. Öfkesini, fiziksel kondisyonunu, kederini, yalnızlığını, ruhunun korkunç yorgunluğunu bırakmamıştı. Kendine kontrolsüz kahkahalar atma, huysuzca sarhoş olma, öfke ya da kızgınlık çılgınlıkları atma izni vermemişti. Bırakmamıştı... Bırakmamıştı.

İçindeki bir şey serbest kaldı. Emmie'yi daha da yaklaştırdı, bir elini kuyruk sokumunun altına sabitledi, giriş açısını değiştirdi ve kendini onun içine soktu. Hareketleri hızlanmadı ama daha yoğun, daha odaklanmış hale geldi. Serbest elini göğsünün üzerine yerleştirdi ve parmaklarını meme ucunun etrafında birleştirdi.

Emmie ona daha sıkı sarıldı ve St. Just mantığın ötesinde hareket ettiğini biliyordu. Onun sözlerini duymayacaktı ama bedenini duyacaktı. Onunla buluşmak için gerildi, itiş için itişti, göğsünü eline doğru kaldırdı, parmaklarını saçlarına gömdü ve tüm gücüyle ona sarıldı. Boğazından ihtiyaç ve uyarılma sesleri yükselirken bile ağzını kendi ağzıyla buluşturdu ve yine de onu tahrik etmeye devam etti.

"Ah, Tanrım, Emmie aşkım," diye mırıldandı şiddetle ve sonra, "Yüce İsa..."

Onun altında patladı, zevkini öpücüğüne haykırdı, onun itişlerine karşı akılsız bir terk edilmişlikle kıvranıyordu. Adam onu, bildiği her şeyden daha saf, yoğun ve sarsıcı bir tatminle uzun, öğütücü bir güreş maçına kadar kovaladı. Ve yine de, tepki olarak titremeye ve her nefes için savaşılmaya başladıklarında, birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Aman Tanrım, Em," diye fısıldadı inanamayarak, kendini onun kemiksiz formundan iki santim bile kaldırmaya çalışarak. "Ben hiç..."

Gözlerini açmadan iki parmağını adamın dudaklarının üzerine koydu. "Sus, aşkım." Elini başının arkasına koyarak, yanağını kendi yanağına yaslaması için onu teşvik etti. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Öte yandan o, az önce yaşananların etkisinden kurtulmak için bir ömre ihtiyacı olabileceğini düşündü. Onun kollarında geçirdiği uzun bir an boyunca farkındalığı

Kendi bedeninin ötesine geçerek onunkini, onun zevkini, arzusunu ve hatta bunun da ötesini kapsayacak şekilde genişlemişti. Biçimsiz ve ağırlıksızdı ama yine de hatırlayabileceğinden çok daha gerçekti.

Dirseklerine doğru debelenerek ikisine de daha derin nefes almaları için yer açtı ama yanağını onunkinin yanında tutmaya devam etti. Bekledi, zihni sürüklendi, ereksiyonunun azalmasına izin verdi, böylece ondan ayrıldığında rahatsız olmayacaktı.

"Acıyacak," diye fısıldadı, pişman ve endişeliydi. "Özür dilerim."

Emmie gözlerini açmadan, "Acımayacak," diye mırıldandı. "Yine de yarın biraz yavaş hareket edebilirim."

"Emmie, özür dilerim. Kendime bu kadar hâkim olamayacağımı hiç düşünmemiştim." Adam onun üzerinden kaymaya çalıştı ama kadın onu şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde yakaladı.

"Sakın üzölmeye kalkma," dedi, gözleri nihayet açılmış ve loş ışıktaki parlıyordu. "Kendine hâkimiyetini kaybetmedin, Devlin St. Just. Sadece birkaç dakikalığına, kalbinin ve ruhunun üzerindeki ölü ağırlığı bıraktın. Belki bundan sonra tüm o keder ve pişmanlık seni bu kadar sıkı tutmaz."

Ne diyeceğini bilemeden yüzünü onun boynuna gömdü. Kadın haklıydı: Birkaç dakikalığına kendini canlı ve bütün hissetmişti ve böyle olduğu için mutluydu. Ama o anlar sona ermişti, kadın hâlâ onu terk ediyordu ve keder bir kez daha yaklaşıyordu.

Just kendini dikkatlice kadının bedeninden kurtardı ve yataktan kalktı. Emmie onun ısınmış suyun bir kısmını kullanarak bir pazen bezi sıkmasını ve ardından cinsel organını yıkamasını izledi. Bezi tekrar duruladı ve yatağa getirdi.

"Bana bırak." Adam kadının kalçasına oturdu ve kadın dizlerini kaldırıp açarken bekledi. "Şişmişsin," dedi ve iki parmağının arkasını kızın şişmiş etinin üzerinde gezdirdi. Bu hafif okşama bile onun irkilmesine neden oldu ve verdiği tepki karşısında kurt gibi gülümsedi. "Şişmiş ve güzel." Ama onu sıcak bezle nazikçe örttü ve rahatladığını hissedene kadar hassas tenine bastırdı.

"Teşekkür ederim," dedi adam bezi leğenin kenarına örttüğünde. "Şimdi odama dönmemi ister misiniz?"

"Odana, kulübene ya da papazına geri dönmeni asla istemiyorum, Emmie Farnum. Bu geceyi bize vermeyi kabul ettiğini sanıyordum." Kadın başını salladı ve adam onun bu kadar erken ayrılmak için bir yol aramaktan ziyade utangaç ve kararsız olduğunu gördü.

"Yani." Bir dizini yatağın üzerine koydu. "Şimdi bana sarılacak mısın?"

"Sana sarılmıyor muydum?" Emmie tereddütlü görünüyordu ama battaniyenin altında ona katılabilmesi için örtüyü kaldırdı.

"Tutmak var" -yanına doğru eğildi- "bir de tutmak var." Başını onun göğsünün yamacına yasladı ve bir koluyla bir bacağını vücuduna geçirdi. "Senin için çok ağırsam söyle bana."

Emmie kollarını onun boynuna doladı ve yanağını saçlarını karıştırdığı dağınıklığın üzerine koydu. "Çok ağır değilsin."

Ve tek istediği de bu gibi görünüyordu, sadece onun kollarına sarılmak ve sıcak, rahat bir sessizliği paylaşmak. Tahliye edilmeyeceğini ya da tutarlı bir konuşma yapmasının beklenmediğini anladığında, Emmie kendini böylesine güven dolu bir kucaklaşmanın ayrıcalığının tadını çıkarmaya bıraktı. Her gece gelebileceği böyle bir zevk, güven ve şefkat dolu bir yer olsaydı ne kadar çabuk iyileşebilirdi?

"Ne?" diye sordu, dilini meme ucunun üzerinde gezdirerek. "Bir şey düşündün ve bu vücudunun kaşlarını çatmasına neden oldu."

"Öyle olmadı." Azarlananın en nazik taklidini yaparak parmaklarını adamın burnunun ucunda gezdirdi. Elbette haklıydı. Onunla bir daha asla böyle bir kucaklaşmayı paylaşmayacağı düşüncesi kaşlarını çatmasına neden oldu. Bunu hak etmişti, bunu hak etmişti ve bunu ona vermek istiyordu. Daha da kötüsü, o gittikten sonra adamın böyle bir ihtiyacı olduğunu bir daha asla kabul etmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Atlarını sadece satmak için sürüyor, başka bir adamın çocuğunu büyütüyor, onu seven insanlardan iki yüz mil uzakta, hayat olmayan bir rutin yapıyordu.

"Ağlama, Em." Eğildi ve kızın yanağına bir öpücük kondurdu. "Her ne olursa olsun, hâlâ bu gecemiz var." Başını salladı ama adamın sözlerinde bu gecenin sahip oldukları tek şey olduğunu zımnen kabul ediyordu ve şaşkınlıkla bundan sonra olacaklar hakkında konuşmaya başlayabildi. Aslında konuşması gerekiyordu.

"Winnie, Gany ve Io'yu isteyecek," dedi adam sırtını ovmak için onu yan çevirdiğinde. Ve söylenmesi gereken daha fazla şeyi parmak uçlarıyla geçitirdiler.

"Winnie'nin saklayabileceği, teyzenizin ya da kendinizin minyatürleri var mı?" Winnie için saklayabileceği.

"Oyun odasında Winnie'nin babasının midilli üzerinde bir portresi var," diye hatırladı Emmie. "Odasında görmek hoşuna gidebilir."

"Winnie'nin annesi ya da babası müzisyen miydi? Ona yazacak mısın?"

"Bana yazması için onu cesaretlendirecek misin? Bana yazamayacak kadar üzgünse en azından nasıl devam ettiğini bana bildirir misiniz?" Ve sormadı: *Nasıl devam ettiğini bana bildirecek misin?*

Sonra sohbet sevgililerin anlamsız yakınlıklarına kayar.

"Bu bir çürük mü?" Parmağıyla kızın omzundaki hafif bir renk değişikliğinin üzerinde gezindi.

"Winnie'nin doğum günü Şubat ayının sonunda ve yedi yaşına girecek."

"Akıl yaşı," diye mırıldandı Aziz Just. "Peki senin doğum günün ne zaman?"

Ancak bu acı verici sorular ve düşünceler daha az acı veren diğer konuşmaların arasına karışıkça, St. Just, Emmie'nin yaklaşan ayrılığı gerçekten düşünmediğini fark etti. Duygularının ağırlığı altında ezilirken pratik işleri organize edemezdi, daha doğrusu edemezdi.

Emmie'ye o kadar kızgındı ve gitme konusundaki ısrarı karşısında kafası o kadar karışmıştı ki, onun kalp acısını kendisinininkiyle ya da Winnie'ninkiyle ölçmemişti. Ona sarıldığında, kendisine bile açıkça itiraf edemeyeceği kadar acı veren bir yaranın etrafında dans edişini dinlediğinde, üçü arasında Emmie'nin ayrılma kararından sonra iyileşme ihtimali en düşük olan olduğunu fark etti.

En azından onun için geçiş sürecini yönetebilirdi. Orduda geçirdiği yıllar onu buna hazırlamıştı, tıpkı yaşlı akrabalarının bir cenaze töreni düzenlemenin pratikliğini anlaması gibi.

Ama önce bu tek gecenin hediyesini tamamlayacaktı, diye düşündü, bedenini onunkinin etrafına sarak. Ona nazıkçe girdi ve geri çekilip onu sırt üstü yatırmadan önce bir zirveden diğerine kolayca sürüklenmesine izin verdi. Gece boyunca onun kollarında uyuklamak ile sevgisiyle değer görmek arasında gidip gelmesine izin verdi. Ona zevk üstüne zevk vermek için ağzını, ellerini, sikini, tüm kaynaklarını kullandı.

Bu bizim düğün gecemiz olmalıydı, diye düşündü uykuda ona bakarken. Alt katta bir saat üç kez çaldı ve Emmie'nin gözleri irkilerek açıldı.

"Uyumaya devam et." Onu alnından öptü. "Bugün mutfağa adım atman yasak. Üşütme sırası sende."

Yüzü ona dönük bir şekilde yan yatarak bakışlarıyla buluştu ve uzanarak bir parmağıyla yanağını okşadı. "Devlin?"

"Al."

"Gitmem gerek," dedi yutkunarak, "Rosecroft ve Winnie'den. Kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum."

Gözlerindeki acıyı görmemesi için gözlerini kapatmak istedi.

"Mürebbiyelik için en iyi üç adayla görüşeceğim, Em. Önümüzdeki haftanın sonunda seni kulübeye geri götürmeyi planlayalım ve ondan sonraki hafta üç aday arasından seçimini yapacağım."

Gözleri yaşlarla doldu, ama sadece başını salladı ve uyuyana kadar ağlamak için onun kollarına süründü. Kız gerçekten bilincini kaybettiğinde, adam onu kollarına aldı ve kendi yatağına yatırdı. Çarşaflar soğuk olduğundan ve ateşi söndüğünden, onunla birlikte tırmandı ve tekrar uykunun derinliklerine dalana kadar vücuduyla onu ısıttı.

Ve onun yatağında keşfedilmek, en çok kullanmak istediği seçeneği elinden almak ve kendisi için istediği seçeneği kendisine vermek ne kadar da cazipti. Yine de bir erkeğin zor durumdaki bir kadına değer verdiğini gösterme şekli bu olamazdı; bu yüzden onun alnına son bir öpücük kondurdu, ateşini yaktı ve kendi yatağına döndü.

İki saat sonra güneş doğana kadar orada dönüp durdular.

On dört

St. Just'ın Emmie'yle geçirdiği geceden sonra günler uzadı. Hava güzel olduğunda, ne kadar soğuk olursa olsun, atlarıyla uzun saatler geçiriyor ve arazisinde gezintiye çıkıyordu. Öğleden sonraları Emmie'yle fırınını kulübeye geri taşımanın ayrıntıları üzerine konuşuyordu ama Cumbria'ya taşındığında işinin ne olacağını sorduğunda Emmie ona boş bir bakış attı.

"Anna Mae yapabilir, sanırım." Gözlerini kırıştırdı, şaşkın görünüyordu. "Kulübeyi ona kiralayabilir ya da verebilirim."

"Kulübenin Winnie için emanet olarak tutulmasını istemiyor musun?" St. Just kanepede onun yanına oturarak önerdi.

"Oh. Sanırım bunu yapabilirim, değil mi?"

Aziz Just onu kollarıyla sarma isteğine karşı koydu. Eskisi kadar yorgun, solgun ve solgun görünmüyordu -daha fazla uyuması için ısrar ediyordu- ama daha da *kaybolmuş* görünüyordu. "Bothwell ile bu konuyu konuştun mu?"

"Ripon'a gitti. West Riding'deki din adamlarının bir toplantısı var ve en az bir hafta dönmeyecek."

"Anlıyorum." Çok değerli bir eşleşmenin eşiğinde olan bir kadın için Emmie, papazın bölgeyi terk etmiş olmasını umursamıyor gibiydi. "Peki onun planlarını nasıl öğrendiniz?"

"Anna Mae söyledi," diye yanıtladı Emmie, St. Just'un yüzündeki şaşkınlığı tamamen gözden kaçırarak. Bothwell'in Rosecroft'u nezaket gösterisinde bulunmak için aramadığını düşünmüş ve adamın niyetiyle nasıl iletişim kurduyuyla ilgilenmemiştir.

Yine de kendini endişelendirmemeye çalıştı. Görünüşe göre, en azından son zamanlarda iletişim yoktu ve Emmie'nin gelişen işini değiştirmek gibi bir planları da yoktu.

"Emmie, bir çeyiz hazırlamayı düşündün mü?" diye sordu nazikçe. "Nerede evlenmek istiyorsun? Ne zaman?"

"Hayır."

Sadece bu, tek bir kelime.

"Hamile misin?" diye sordu şaşkınlıkla. Bir kadın nasıl olur da bir plana bu kadar bağlı olur ve onu uygulamak için bu kadar az şey yapabilirdi?

"Henüz bilmiyorum," dedi küçük, mutsuz bir sesle.

Öyle olmalı. Tutku dolu gecelerinin tüm planlarını mahvedip mahvetmediğini görmek için diken üstünde bekliyordu.

"Yakında öğrenecek misin?" diye sordu, tereddütle elini okşadı ama onun dehşetle parmaklarına baktığını gördü.

"Bir ya da iki gün. Eğer değilsem, sana söylerim."

"Bekleyelim o zaman," dedi, ayağa kalktı ama kaşlarını çatarak ona baktı. "Eğer bir çocuk varsa, nikâhın hemen kıyılması gerekir."

Emmie de ayağa kalkarak, "Bothwell'in başkasının çocuğuna hamile bir eş isteyeceğinden şüpheliyim," dedi. "Düşünmesi gereken bir unvanı var."

"*Emmaline Farnum, Tanrı aşkına.* Eğer çocuğumu taşırsan *benimle* evlenirsin, başkasıyla değil. Çocuğumun Bothwell'in yuvasında bir guguk kuşu olmasına izin vereceğimi nasıl düşünürsün?"

"Özür dilerim." Bakışlarını adamın bakışlarından kaçırarak yere baktı. "Bunu düşünmemiştim... Ben sadece..."

"Sorun değil," dedi elini dudaklarına götürerek. "Durumumuzun ne olduğunu öğrendiğimizde, oradan devam edeceğiz. Biraz uyu."

Onunla göz göze gelmeden odadan çıktı.

Emmie tökezleyerek odasına giderken bunu yapabilir miydi diye düşündü. Eğer St. Just'un çocuğunu taşırsa, onu asla saygın bir kontes olamayacak bir kadınla ömür boyu sürecektir bir evliliğe mahkûm edebilir miydi? Artık ne bedeni ne de kalbi temiz olmayan bir kadınla mı? Önce ona gerçeği söylemesi gerekecekti ama ona göre tek gerçek, çocuğunun piç olarak doğmamasıydı.

Yüce Tanrım, diye düşündü yatmaya hazırlanırken, nasıl bu kadar dar görüşlü, bu kadar bencil, bu kadar *basit fikirli* olabilmiş, Aziz Just'un cömert ve şehvetli doğasından, ikisi için de sonuçlarını hiç düşünmeden yararlanabilmişti?

Ve Winnie için.

Kalbinin üzerindeki ağırlık kalkmaya başlamadan önce işlerin daha ne kadar kötüye gidebileceğini merak ederek uykuya daldı.

Sabah, bir çocuk beklemediğini öğrendi ve bunun ima ettiği tüm çelişkiler ve komplikasyonlar nedeniyle kalbindeki ağırlık iki katına çıktı.

"Minik Winnie." Aziz Just, kütüphanedeki masasında otururken çocuğu kucağına aldı. "Lord Val ile yaptığınız bir görüşmeyle ilgili olarak size sormak istediğim bir şey vardı."

Winnie'nin kaşları çatıldı. "Eğer bana bir sır verdiyse, sana söylemeyeceğim." Etrafında dönerek başını onun göğsüne yasladı.

"Senden sır vermeni istemeyeceğim. Bu, Emmie ile Cumbria'ya taşınmak isteyip istemediğini sormakla ilgiliydi."

Winnie mükemmel bir soğukkanlılıkla, "Bilmiyorum," dedi.

"Neden olmasın?" Aziz Just aynı hoş tonda sordu.

Winnie uyarırcasına, "Bu biraz karışık," dedi, "ama şöyle bir şey var: Eğer ben burada olursam, Emmie Cumbria'da mutsuz olursa eve gelebilir. Eğer ben orada olursam, Emmie Cumbria'da kalır ve beni orada mutlu etmeye çalışır. Ayrıca, Emmie daha önce de gitti."

"Ne demek istiyorsun?" Aziz Just bir eliyle Winnie'nin sarı buklelerini düzelterek sordu. Çocuğun saçları ne zaman bu kadar uzamıştı? Neredeyse omuzlarına kadar uzanıyordu, tam olarak örülmese de iki atkuyruğu yapılabilecek kadar uzundu.

"Annem bana Emmie'nin ben çok küçükken bizimle yaşadığını söyledi, ama sonra Emmie İskoçya'ya gitmiş. Yaşlı konta bakmak için geri döndüğünde kendi evinde yaşıyormuş. Emmie de ben doğmadan önce okula gitmiş."

"Burada kalmasını beklemiyordunuz o zaman?"

"Gitmesini umuyordum. Ama sen gitmeyeceksin."

"Çoktan gittim," diye karşılık verdi. "Morelands'a gittim."

"Bu sadece bir ziyaretti, anneni ve babanı görmek ve Rose'la tanışmak için. Bu uzaklara gitmek değildi. Artık burada yaşıyorsun ve burada kalacaksın."

"Burada büyüyen Emmie kalmayacak da ben neden kalacağım?"

"O bir kız," dedi Winnie sabırla. "Vicar'la evlenecek ve uzaklara gidecek. Sen bir kız değilsin ve ayrıca uzun süre orduda görev yaptın." "Bunun konuyla ne ilgisi var?" Aziz Just sordu, herhangi bir

Cevap. Bir çocuğun zihninin nereye dönüp dönmeyeceği belli olmazdı. O kadarını çoktan öğrenmişti.

Winnie onun gözlerine bakarak, "Kaçamazsın," dedi. "Askerler cesurdur, ayakta durur ve savaşır. Sen savaştın, savaştın ve savaştın, benim yaşadığımdan daha uzun süre savaştın, diyor Lord Val, çünkü yaşlı Boney'nin işi bitene kadar savaşmayı bırakmadın, değil mi?"

"Kazanana kadar durmadım." St. Just gülümsedi. Waterloo'dan sonra da savaşmaya devam etmişti, ta ki yaşlı bir savaş atı gibi ahıra götürülene kadar -Alevli, yaralı ve sersemlemiş, şiddetin durmasını anlayamayan.

"Öyleyse ben de seninle kalacağım," dedi Winnie, küçük kızın zihnine yerleşen mantıkla, "ve umarım Emmie aptal yaşlı papazıyla mutsuzdur ve eve çok gelmek ister."

"Başka bir plana ihtiyacımız olabilir, Win. Sanki Bayan Emmie papazıyla bir domuz kadar mutlu ve sen de her yaz haftalarca onu ziyarete gidebilirsin. Sıcak aylarda Göller Bölgesi'ni görmek çok moda."

"Sırf bir unvanım olsun ve mücevherler takayım diye kaçacak olan ben değilim," dedi Winnie ürpertici bir soğukkanlılıkla. "Bırak beni ziyarete gelsin, Scout ve ben istersek onu çaya davet ederiz."

"Ben de onun gidişinden pek memnun değilim," diye itiraf etti, "ama ben orduya katıldığımda, Majesteleri ağladı, ağladı, ağladı ve ben yine de gittim. İnsanlar her zaman sizin istediklerinizi yapmazlar."

Winnie gözlerini devirdi, sonra kapattı ve onun göğsüne sokuldu. Birkaç dakika sonra Emmie kapıyı tıklatıp kütüphanede ona katıldığında uykuya dalmıştı.

"Ona bir şey söyledin mi?" Emmie endişeyle Winnie'ye bakarak sordu.

"Belirli bir şey yok," dedi, yüküne hürmeten koltuğunda oturmaya devam ederek. "Bölgeden ayrılmayı planladığınızı biliyor."

Emmie sadece başını salladı ama onun gözleriyle karşılaşmadan endişeyle odaya bakıyordu.

"Em?" O anda ayağa kalktı ve Winnie'yi kanepeye yatırarak uyuyan bedeninin üzerine bir yorgan örttü. Emmie onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerini kırpmıştırmaya başladı, sonra da kendini ona attı.

"Bebek yok," diye mırıldandı sefil bir fısıltıyla. Kollarını ona doladı, rahatlamış mıydı, mutsuz muydu yoksa sadece genel prensipler yüzünden mi üzgündü emin değildi.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim." Sessizce ağlarken önce sırtını, sonra ensesini okşadı. "Umarım bu senin durumunu daha kolay hale getirir?"

Kadın başını salladı ama yeni bir gözyaşı seliyle kravatını ıslattı. Mendilini kızın eline tutuşturdu ve uyuyan çocuğu bir anlığına unutarak onun çıkmasını bekledi.

"Emmie?" Umut etmişti... Umutsuzca, bencilce umut etmişti... Ve şimdi baştan çıkmıştı, tekrar yatağında ona eşlik etmek istiyordu, çünkü son zamanlarda ne kadar telaşlı ve kararsız olursa olsun, onu kendisinden daha fazla yakınlaşmayı kabul etmesi için baştan çıkarabileceğine inanıyordu.

Kadın kibarca burnunu çekti ve geri çekilmeye çalıştı ama adam onun sadece gözlerini görebileceği kadar geri çekilmesine izin verdi.

"İyi olacak mısınız?" diye sordu, sesini çok alçak tutarak.

"Yapacağım. Sadece bu taşınmayı geride bırakmam gerekiyor. Mürebbiyenin önümüzdeki Pazartesi burada olacağından emin misin?"

"Ona ilk ayın maaşını çoktan gönderdim. Kadınla tanışmak istemiyor musun?"

"Buluşacağız," dedi Emmie, onun kollarında bir an daha eğilerek. "Bir noktada buluşacağımıza eminim."

"Bothwell de önümüzdeki hafta dönecek," dedi, onu kendisinden uzak tutması gerektiğini biliyordu.

"Sanırım," diye mırıldandı Emmie, yüzünü ona gömerken. Vazgeçti ve Emmie'nin dudaklarını teninde hissedene kadar ona sarıldı.

"Emmie," diye azarladı, "uslu durmalısın..." Ama dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirerek sözünü kesti ve sadece bir anlığına, kutsanmış, kısacık bir anlığına, karşılığında onun tadına baktı.

"Anlaşmıştık," diye hatırlattı ona, başını göğsüne yaslayarak. "Bu konuda bana yardım etmelisin, Em. Ben çelikten yapılmadım."

Emmie kalçalarıyla onu dürterek, "Bir parçan öyle olabilir," diye mırıldandı. "Lanet olsun, Em." Bir adım geri çekildi, elleri kızın kollarının üstündeydi. "Hayır.

Adil. Angajman kurallarına aykırı ve utanmalısın." Ama alnını onunkine değdirdi ve kararını değiştirdi. "İkimiz için de utanç verici."

"Özür dilerim. Ben sadece... Ben sadece üzgünüm."

Hiçbir şey söylemedi, sessizce onun ifadelerinin doğruluğunu kabul etti... daha fazlası değil. Kendisi de fazlasıyla üzgündü, çok teşekkür ederim ve özellikle çelik gibi bir yanı, pantolonunun içinde vatana ihanet etmeye hazırды.

"Kahvaltıda görüşürüz," dedi ve kadının yakınlığının etkisini gizlemek için ellerini ceplerine soktu. Kadın güvenli bir şekilde uzaklaştığında koridora baktı ve ceketini almadan doğrudan ahırlara gitti. Tanrı'ya şükür hava cehennem kadar soğuktu ve bazı hain vücut parçaları hava koşulları karşısında çelik kalitelerini kaybetmişti.

Ne St. Just ne de Emmie kütüphaneden çıkarken arkalarına bakma zahmetine katlanmadılar, yoksa kanepenin arkasından bakan masum, şaşkın mavi gözlerin hesapçı ve kararlı olduğunu görebilirlerdi.

"Sadece buna ihtiyacı vardı," diye homurdandı St. Just. Emmie iki gün sonra yola çıkacaktı, ev sanki salonda gömülmeyi bekleyen biri yatıyormuş gibi hissediyordu, yollar çamur ve sulu kar karışımıydı ve şimdi de misafirleri geliyordu.

"Asla korkma." Val bir elini omzuna attı. "Takviye kuvvetleriniz var, St. Just." Yüzündeki sırıtış, hiçbir şeyde mizah görmekten gerçekten aciz olan kardeşinden cevap niteliğinde bir gülümseme almadı.

Val tam yarım saat sonra piyanosunun başına geçerek St. Just'ın misafirlerini sözlü olarak kapıya doğru yönlendirmeye başlamasına izin verdi, ancak Elizabeth son anda bir direniş gösterdi.

"Anladığım kadarıyla Bayan Farnum yakında kulübesine taşınacak, lordum. Rosecroft'un normal faaliyetlerine devam etmesi sizi rahatlatmış olmalı." Elizabeth, dudaklarına götürdüğü çay fincanının boş olması gerekirken, ona son derece kurnaz, son derece edepsiz bir gülümsemeyle baktı.

"Aslında"- hemen gülümsedi-"Onu, yaptığı harika ürünleri ve endüstrisinin bir sonucu olarak evimi dolduran harika kokuları çok özleyeceğim. Zor bir iş günü geçiren ve bunun karşılığında masaya lezzetli bir şeyler koyabilen bir kadına hayranım."

Leydi Tosten, "İnsan işçi sınıfının dürüst emeğine hayranlık duyuyor," diye araya girdi. St. Just kendini kötü hissederek ve çenesini kapatması gerektiğini bilerek, "Bu sadece onun endüstrisi değil," diye devam etti. "Emmie, Bayan Bronwyn'in en zor günlerinde ona çok iyi davrandı ve hatta çocuk için uygun bir mürebbiye ve burada doldurmamız gereken diğer personel pozisyonları için uygun adaylar bulmama yardımcı oldu. Winnie ve ben sık sık eminim, sadece pişirme günlerinde değil."

Emmie, affet beni. Emmie'yi yem olarak kullanması iyi olmamıştı ama Tosten'lar kampanyalarında pek de ince davranmıyorlardı ve onlarla geçirilen zaman tamamen boşa harcanmış bir zamandı.

Leydi Tosten, Steen pelerinleriyle görüldüğünde nihayet ayağa kalkarak, "Kadına duyduğunuz minnettarlık sizi onurlandırıyor," diye izin verdi. "Gel Elizabeth, kuzenleri Jeffrey onları ziyarete geldiği için o kibar Bay Neely ve kızlarına uğramamız gerekiyor. St. Just, memnun oldum."

"Hanımlar." Selam verip kapıyı arkalarından kapattı ve Steen'i onları uğurlaması için yalnız bıraktı. Ön kapının çarptığını duyunca kafasını müzik odasına soktu, Val parmak egzersizleriyle uğraşıyordu. "Gittiler, artık dışarı çıkabilirsiniz."

Val, klavyenin arkasından kardeşine göz kırparak "Hallelujah Korosu "nun gürleyen bir versiyonunu seslendirdi.

Just müzik odasının duvarına yaslandı. "Son zamanlarda sana söylemediysem, küçük kardeşim, çalmana bayılıyorum."

"Ve tabii ki benim sevgili benliğim de," dedi Val, çaldığının sesini kısarak ve Handel'in teması üzerine doğaçlama yapmaya başlayarak. "Peki neden onlara katlanıyorsun? Neden homurdanıp yemek kabını fırlatmıyorsun ve yarım düğmeli gömleğinde çay lekeleriyle ortaya çıkmıyorsun?"

"Bu iş böyle mi yapılır?" Aziz Just gözlerini açarak Val'e gülümsedi. "Bunun beni kızla evlendirme planına nasıl uyacağından emin değilim. Onu biraz erteleyebilir, sence de öyle değil mi?"

"O mu?" Val başını salladı. "O sürünge anneye mümkün değil. Elizabeth, eminim, sırf sevgili annesinden kurtulmak için ağzından salyalar akıtıp şaşı olsan bile seninle evlenirdi."

"Bana bir hafta verin," diye mırıldandı St. Just, "o zaman şaşı ve salyalı kısmı hallederim."

"York'a gitme vakti geldi mi?" Val sol elini sağ elinin üzerine koyarken tehlikeye attı.

"İlgileniyor musun?" Aziz Just başını eğdi.

"Değilim," dedi Val, küçük konserini sonlandırırken. "Bir genelevde Broadwood adında birine sokularak çok ama çok mutlu saatler geçirdim ama üst kata çıkmaya ikna edildiğim birkaç seferde de doğru gelmedi. York'a keşfe gitmeniz ve ne bulduğunuzu bana bildirmeniz gerekecek."

St. Just kardeşine doğru döndü ve kapıyı kapattıktan sonra Emmie'nin şaşkın bir ifadeyle az ötede durduğunu gördü. Emmie, St. Just ona yetişmeden önce mutfaka doğru ilerledi.

"Minnettar ol Emmie," dedi on dakika sonra kendine bir fincan çay doldurup tam istediği gibi ayarlarken. "Hatta şu Tosten kadınları tarafından kabul edilmediğin için memnun ol."

"Winnie onları umursamıyor gibi görünüyor," dedi Emmie, sevgilisini -eski sevgilisini- az önce dinlemiş bir kadın için sesi son derece kararlıydı.

Sevgilisi, hem olası bir nişanı hem de genelevleri ziyaret etme niyetini gizlice duyurur.

"Winnie'nin içgüdüleri sağlam," dedi St. Just çayını yudumlarken, "ama ifadelerini geliştirmesi gerekiyor. Yarın avukatımla görüşeceğim. York'ta ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Bay Halton'ın normalde buraya geldiğini sanıyordum." "Ben de Caesar da egzersiz yapabiliriz."

"Bunu düşüneceğim," dedi Emmie, dikkatini açmakta olduğu hamur işine vererek.

"Elmalı turta mı yapıyorsun?" Aziz Just hamurdan bir ısırık koparmak için yanına geldi. "Yapıyorsunuz. Sevgili hanımefendi." Kolunu kadının omuzlarına doladı ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Bothwell ne sizin için ne de benim elmalı tart tarifim için yeterince iyi değil." Kolunu indirdi ve geri çekildi. "Yine de fazladan yapsanız iyi olur, çünkü Val ve ben ikincisini isteyebiliriz."

Dışarı çıktı. Emmie'nin aklı karmakarışık, küçük bir hamur parçası, sıradan bir sıkışma ve bir öpücük ve o gidiyor, diye düşündü. Mantıklı olarak, Hadrian Bothwell gibi onun da evlenmeye hakkı ve hatta zorunluluğu olduğunu biliyordu. Mantıklı bir şekilde, onun tutkulu bir adam olduğunu ve daha fazla oyalanmaması gerektiğini biliyordu. Mantıken, aristokrasinin genç erkeklerinin erkek kediler olduğunu anlıyordu - metresleri, sevgilileri ve eşleri günün saatine göre yataklarında dönüp duruyordu. Mantıklı olarak, o...

Ondan nefret ediyor, *onu seviyor*, Elizabeth Tosten'dan nefret ediyor ve en çok da kendinden nefret ediyordu. St. Just'ı sevmesi onu rahatlatmıştı. Bu onu bir açıdan onunla yakınlık kurduğu için temize çıkarırken, bir başka açıdan da iyi niyetli, affedilmez bir aptal yapıyordu. İyi bir adamdı, buna şüphe yoktu ve sevmeye değerdi, ama Tanrı'ya şükür, onun duyguları kendisinininkilerden daha yüzeysel olduğu için herhangi bir beyanda bulunmamıştı.

Ona söylemeyecekti. Daha büyük dramlar olmadan da yeterince karışıklık ve sıkıntı içindeydiler ve duygular aldattıcıdır. Uzun zaman önce bir kez aşık olduğunu düşünmüştü. O zaman da durum zordu ve o zaman da Emmie kendini sevgilisinininkinden çok daha yüce hayaller kurarken bulmuştu.

Böylece o gece yatağa girdi ve Aziz Just ile olan ilişkilerini, çok kısa bir süre içinde, günlerinin geri kalanında kalabilecekleri küçük bir hafıza kutusuna koymasına için kendine sert bir şekilde öğüt verdi.

St. Just atını York'tan gelen çamurlu yola doğru çevirdi, yalnız kalmanın tadını çıkarıyordu. Düşünmeye ve iyi düşünmeye ihtiyacı vardı, çünkü Emmie'nin üç hayatın hatasını yaptığına dair güçlü bir önsezisi vardı

-Onun, onun ve en önemlisi Winnie'nin.

Avukat bilgili olduğu ve Aziz Just son kararını vermeden önce sorularını ayrıntılı bir şekilde yanıtladığı için işlerini halletmesi planladığından daha uzun sürdü. Eve dönüş yolculuğu, seçimlerinin bilgeliği üzerine düşünmekle geçti ve Rosecroft'tan yaklaşık bir saat uzaktayken soğuk, karla karışık bir yağmur başladı. Caesar yoluna devam etti ve St. Just'ın vücudunun her yeri soğuktan uyuşmuş gibi hissederken, kendi mülküne kavuştu. Stevens atı aldı ve St. Just kendini evin arka tarafına bıraktı, tarçın, karanfil ve pişmiş elma kokuları ona saldırıyordu. Arka koridor karanlık olmasına rağmen sıcaktı. Botlarını ve sıırıslıklam dış giysilerini çıkarırken Val'in piyano çaldığını ve Emmie'nin mutfakta mırıldandığını duyabiliyordu.

Emmie, diye düşündü, gözlerini kapadı ve güç toplamak için yere eğildi. Eğer dikkatli olmazsa, yaptıkları yüzünden, gözlerinden, söylediği ve söylemediği sözlerden anlaşılacaktı.

"Evdesin." Emmie aylak aylak dolaşmayı bıraktı, yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme vardı, önündeki tezgâhta bir tepsi elmalı tart dumanı tütüyordu.

"Evdeyim" -gülümsemesine karşılık verdi- "sırıslıklam ve iliklerine kadar üşümüş olsam da."

"Kapının çarptığını duyduğumu sandım." Val, Emmie'nin dirseğinde belirdi. "Görünüşe göre Scout'un yarı boğulmuş bir arkadaşı ziyarete gelmiş. Gel bakalım Devlin." Val ıslak kolunu çekti. "Emmie senin gelişini bekleyerek banyo suyunu ısıttı. Akşam yemeğine kadar seni çözdürüp üstünü değiştiririz, sonra da bize maceralarını anlatırsın."

Kırk beş dakika sonra döndüklerinde Val, "İşte," dedi, "Rosecroft Kontu'nun geliştirilmiş versiyonu. Temizlenmiş, toparlanmış ve akşam yemeği için giydirilmiş. Sadece karnını doyurmamız yeterli, böylece onu oldukça medeni bulacağız." Emmie ikisine de gülümsedi ve Winnie mürekkeple resim yaptığı çalışma masasından başını kaldırdı.

"Sana bir resim yaptım," dedi ve St. Just'ı işaret etti. "Bu sensin."

Sezar'ı ve şapkası sarkmış, çizimleri sarkmış ve dişleri takırdayan ıslak, titreyen, pejmürde bir biniciyi çizmişti.

"Bunu Majestelerine göndermeliyiz," dedi Aziz Just, "ama sen de daha neşeli bir şeyler göndermelisin, Win. Anneler yavruları için endişelenmeye meyillidir."

Winnie çizdiği resme kaşlarını çatarak, "Onun senin annen olmadığını sanıyordum," diye karşı çıktı.

"Hem öyle, hem değil." Aziz Just, Winnie'nin sarı buklelerini karıştırdı - tıpkı Emmie'ninkiler gibi - ve çocuğun boynuna kaba bir ses üfledi. "Ama çoğunlukla öyle."

"Onu tekrar ne zaman göreceksin?"

"Onu daha Eylül ayında gördüm. Aralık'ta bile değiliz."

Winnie resmi geri alarak, "O senin annen," dedi. "Arada sırada, büyük çocuklar bile anneleriyle birlikte olmalı."

Kilerde gürültülü bir şey fayans zemine çarptı ve paramparça oldu. Val ve kardeşi birbirlerine baktılar ama Emmie'nin sesi onlara bunun sadece elmalı tart tepsisinin kapağı olduğunu ve gerçek bir zarar gelmediğini söyledi.

St. Just kilere gidip Emmie'nin elinden tencereyi alarak, "Çok iyi," dedi. "Yine de adımlarınıza dikkat edin, çünkü her yerde çanak çömlek var."

"Özür dilerim." Emmie kırık tabak çanağın ortasında durmuş, yanakları kızarmış, ondan başka her yere bakıyordu. "Gerçi kendi tavamdı, yani Rosecroft'un hiçbir şeyini değiştirmenize gerek yok."

"Em." İçini çekti ve tartları bir kenara koydu. "Lanet olası kapak için bir teneke düdüğü bile vermiyorum." Onu dirseklerinden tutarak kaldırdı ve göğsüne doğru çekerek kilerden dışarı çıkardı. "Bizim bir bulaşıkçımız var, değil mi?"

"Joan."

"Peki, getirin onu içeri. Çok açım ve bu gece yemek yerken senin arkadaşlığından mahrum kalmak istemiyorum."

Emmie onun gözlerine bakarak, "York'ta kalmadın," dedi.

"York'ta sefil bir öğleden sonra, kendi evimin, senin arkadaşlığının ve bir porsiyon sıcak elmalı tartın verdiği keyifle kıyaslanabilecek çok az şey var." Kadın gözlerini kırıştırdı, sonra ona ışıltılı bir gülümseme sundu ve önden yemek salonuna doğru ilerledi.

"Winnie," diye havladı Aziz Just, "patilerini yıka ve sadece ıslatma. Val, dua etme sırası sende ve biri şu lanet köpeği buradan çıkarsın."

Scout sıvışıp gitti, Winnie patilerini yıkadı, Val elmasını unutacak kadar yaşlı olmayan bir kardeşe minnettar olduğunu uzun uzun anlattı

Ne tart tarifi, ne nasıl temiz kalacağı ne de evin yolunu nasıl bulacağı.

Aziz Just'ın evin yolunu bulmasıyla ilgili son kısım hariç, Aziz Just Emmie'ye aynı yoğunlukta bakarken bile Val kardeşini anlamlı bir bakışla mızrakladı.

Ve başka türlü gürültülü ve samimi bir yemeğin ortasında, Winnie gizlice ekmekleri tereyağladı ve onları önlüğünün cebine soktu, soran herkese bunların kısa süre önce fahri baronluk verdiği sürgün edilmiş köpek için olduğunu söylemeye hazırdı. Eğer sorulursa, tereyağlı ekmeklerin onun incinmiş baronluk duygularını yatıştırmak için bir jest olduğunu söyleyecekti.

On beş

Hadrian Bothwell arayan kişiye, "Davamı henüz kabul etmedi, biliyorsunuz," diye bilgi verdi. Lord Rosecroft'u sabahın sekizi gibi zorlu bir saatte papaz evinin kapısında görünce anlatamayacağı kadar şaşırmıştı.

Kont sertçe başını salladı. "Bunun farkındayım ama bu belgenin imzalanmasıyla birlikte leydinin gönlünü kazanma çabalarınızda başarılı olacağınızdan hiç şüphem yok."

Bothwell kaşlarını çattı ve hâlâ evin giriş holünde duran Kont'a baktı. Aklına yatmayan bir şeyler vardı ve zaten hesap yapmak için de çok erkendi.

"İçeri gelin." Bothwell çalışma odasını işaret etti. "Bize biraz çay getireyim, beynim uyanırken sen de kendini anlatırsın. Dün gece oldukça geç geldim ve hava ben daha evi görmeden kötüleşti."

St. Just tereddüt etti; ama teslim olmuş gibi bir iç çekişle Bothwell'i takip ederek, ocakta neşeli bir alev, ateşe doğru çekilmiş iki kanatlı sandalye ve cumbalı pencereden gelen ışıktan yararlanmak için açılı bir masanın bulunduğu düzenli ve rahat bir odaya girdi.

"En iyi düşüncelerimden bazılarını burada, ayaklarım ocakta ve çenem göğsümdeyken yapıyorum."

"Ve şüphesiz daha iyi konsantre olabilmek için gözleriniz kapalı," diye ekledi Aziz Just. "Papaz olmak gerçekten ne kadar zor?"

"Cemaate ve papaza göre değişiyor sanırım. Benim için gittikçe zorlaşıyor." Bir zili iki kez çekiştirdi. "Buradaki anılar... kolay değil ve kardeşimin bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Ayrıca, dört yıl önce geldiğimde, daha dünyevi bir bakış açısına sahip olmamın cemaatimin görüşlerini genişletmesine yardımcı olabileceğini düşünmüştüm ama bu konuda acınası bir başarısızlık içindeyim."

Tombul, yaşlı bir kadın gelip papazın önüne sade bir çay servisi bıraktı. Kadın ayrıldıktan sonra Bothwell beyaz porselen demliğin kapağını kaldırarak içindekilere baktı. "Ben oldukça sert severim. Ya siz?"

"Bu saatte, güçlü olmak yeterli olacaktır. Ripon'daki bu toplantıda yerinize geçecek kişi belirlendi mi?"

"Benim yerime mi?" Bothwell kısa ve mutsuz bir kahkaha attı. "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun, Rosecroft?" Ses tonunu alaycı tuttu ama sorusu da samimiydi.

"Değilim." Aziz Just içini çekti ve arkasına yaslandı. "Bu da bizi, böylesine berbat bir saatte mahremiyetinizi ihlal etmemin nedenine geri getiriyor."

"Mahkeme emriniz." Bothwell konuğuna sert bir fincan çay uzattı ve kendisi için ikinci bir fincan doldurdu.

"Mahkeme kararı, evet. Winnie'nin velayeti Bayan Emmie'de olursa, onu vikontes yapma şansınızın artacağına inanıyorum." Birkaç dakika daha konuyu tartıştılar ya da güvenli olmayan bir zeminde hafifçe yürüyen adamlar gibi üstü kapalı yorumlar yaptılar.

"Yani Bayan Emmie'yi bugün kulübeye geri mi götürüyorsunuz?" St. Just gitmek için ayağa kalkarken Bothwell sordu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, teşekkür ederiz. Haftanın büyük bir bölümünde tencere, tava, raf, tabak çanak ve her türlü mutfak malzemesini taşıdık. Emmie tüm kişisel eşyalarını Rosecroft'a getirmede, bu yüzden hanımefendinin kendisini taşımak oldukça basit olacak."

"Belki ayinden sonra onu ziyaret ederim." Bothwell başını salladı ve sırttı, kafasında Emmie'yle buluşmasının mutlu düşüncesi vardı. "Papazını hayal kırıklığına uğratmanın kötülükleri üzerine bir vaaz vermeliyim, ne dersin?"

"Anlamsız olurdu, değil mi?"

"Nedenmiş o?"

Aziz Just kapıya yönelirken, "Emmie papazı tarafından ayinlere katılmaya hiç ikna edilemedi," dedi. "Senin bilgeliğin dindar inananlar için boşa gider."

Bothwell kaşlarını çattı, kendisiyle dalga mı geçildiğinden, hakaret mi edildiğinden yoksa azarlandığından mı emin değildi ama ön kapının usulca kapandığını duyana kadar sessiz kaldı. İki bardak çayın faydası olmuştu ama dün seyahat etmek için muazzam derecede aptalca bir gündü. Yine de, kendini beğenmiş, ezici çoğunluğu *evli* kardeşlerinin arasında bir gün daha geçirseydi, üniversiteden ve devlet okulundan hatırladığı tüm küfürleri bir arada mırıldanmaya başlayacaktı.

Hadrian Bothwell yorgun bedenini iki kanatlı koltuktan en sevdiğine yatırdı, kendine üçüncü fincan çayı doldurdu ve ayaklarını ocağa dayadı. Çayı birkaç yudumda içti ve düşünmeye koyuldu

Rosecroft'ta ikamet eden sürüsünün üç küçük kuzusu - teknik olarak bir kuzu, bir koyun ve bir koç - hakkında. Her birine karşı papaz (bu biraz zorlama olsa da), arkadaş (birazdan da fazla zorlama), talip ve potansiyel üvey baba olarak yükümlülüklerini düşündü. Görevler ve düşünceler birbirine karıştı, kesişti ve Bothwell'in çenesi göğsünde dinlenene ve uyku onu ele geçirene kadar biraz daha karıştı.

Aziz Just kütüphanesindeki saate baktı ve kaşlarını çatı. Son bir saatini annesinin mektuplarını okuyarak geçirmişti, bu artık düzenli bir ibadet haline gelmişti. Sık sık bir ya da iki tanesini cebine koyuyor ve günün belli saatlerinde çıkarıp ezberlediklerini tekrar tekrar okuyordu. Bu gün, annesinin sözlerini elinde tutmak özellikle rahatlatıcı ve bir o kadar da dokunaklıydı. Son üç mektubu katlayıp iç cebine koydu ve zihinsel olarak kendini karşılaşacağı şeye hazırlamaya çalıştı.

Bir sonraki görevi Emmie'yi kulübeye geri götürmek ve oraya yerleşmesini sağlamaktı. Akşam yemeği için Rosecroft'a dönecek ve çok mutsuz bir Winnie ve muhtemelen pek de sempatik olmayan Val ile karşılaşacaktı. Yarın bu saatlerde Emmie'nin Bothwell'in teklifini kabul ettiğini duymuş olacaktı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Winnie'nin Rosecroft'a iyice yerleştiğini görmek için hiç bilmediği yerlere gitmesindense papazla evlenmesi daha iyiydi.

"Winnie'ye veda ettin mi?" Emmie telaşla ön koridora geldiğinde Aziz Just sordu.

"Winnie benden pek memnun değil," dedi Emmie. "Bence kasıtlı olarak saklanıyor ve eğer sakıncası yoksa, izin işini ben devralmak istiyorum."

"Odasını kontrol ettiniz mi?" Yüzleşmekten kaçınmak Winnie'ye göre değildi ama bir saat daha gözyaşlarını kurutmak ve tartışmaları kaybetmek için tüm evi aramaya da hevesli değildi.

"Evet," dedi Emmie, yüzünde perişan bir ifade vardı, "ve ahırlar. Sanırım müzik odasında Val'le birlikte saklanıyordur, şüphesiz benden daha iyi arkadaşlık edecektir."

"Nasıl isterseniz." Just, Emmie'nin son kişisel eşyalarını taşıyan, eskiden siyah olan valizi aldı ve ona kolunu uzattı, sonra da onu arabaya bindirdi. Yağmur, kar, karla karışık yağmur ya da

Gökyüzü her ne çirkinliğe işaret ediyorsa da bulutlar tehditkâr bir şekilde alçalıyordu.

"Bu durum için uygun bir hava, öyle değil mi?" Aziz Just, valizi koltuğun arkasına yerleştirirken şöyle dedi.

Emmie gökyüzüne baktı ve yüzünü buruşturdu. "Sanırım." Aziz Just yanına tırmanıp dizginleri eline alırken gözlerini ileriye dikti.

"Hâlâ fikrini değiştirebilirsin, biliyorsun," dedi St. Just usulca. Emmie, teklifin kulübeye geri dönmekle mi, Bothwell'le evlenmekle mi yoksa St. Just'ı reddetmekle mi ilgili olduğunu anlamak istercesine ona baktı ama sadece başını salladı.

Atı gıdıkladı ve kısa, mutsuz yolculuğu sessizlik içinde yaptılar. Emmie, adam onu aşağı indirmek için yanına gelene kadar bekledi ve ellerini adamın omuzlarına koymadan önce bir an tereddüt ettiyse de, sonra ondan uzaklaşmadan önce daha da uzun süre tereddüt ettiyse de, St. Just yorum yapmayı reddetti.

"Demek buradasın," dedi Emmie'nin valizini ön koridora bıraktığında. "En azından ateşinizi yakayım."

"Ben..." Emmie sanki evi daha önce hiç görmemiş gibi etrafına bakındı ve kollarını ovuşturdu. "Ben de çaydanlığı açacaktım. Bir fincan alır mısın?"

"Emmie..." Kaşlarını çatarak ona baktı, ne yapması gerektiğinden emin değildi. Onun tereddütü üzerine yalvarmaya hazır görünüyordu, bu yüzden teslim oldu. "Bir fincan, ama bu kadar zahmete gireceksek, Sezar'ı bir ahıra koyayım ve Roddy'nin de yerleştiğinden emin olayım."

"Bir fincan." Bunun üzerine aşırı derecede rahatlamış görünüyordu.

O büyük mutfakta koşuştururken, Aziz Just atı saman ve suyla dolu bir ahıra koydu, katırın tüylü alnını kaşdı ve alt kattaki salonda ve Emmie'nin yatak odasında ateş yaktı. Odayı daha önce hiç görmemişti ve güzel, kadınsı ve davetkâr buldu. Emmie'nin yatağı çok büyüktü ve yastıklar, şemsiyeler, etekler ve dantellerle o kadar süslenmişti ki dev bir bonbon gibi görünüyordu.

Kapıyı arkasından kapatıp yatağı hiç görmemiş olmayı dileyen St. Just arka merdivenlerden mutfığa indi.

"Eve geleli sadece birkaç dakika oldu ve şimdiden güzel kokular geliyor."

"Buharlı pişiricinin içine biraz tarçın attım. Çayınız?" Ona bir çay fincanı değil, bir kupa uzattı ve ocağın yanındaki bankı işaret etti. "Mutfak

Bu sabah ateş yakıldı, bu yüzden bu oda muhtemelen gerçekten sıcak olan tek oda."

Kadın bankta oturup sırtını duvara yasladı, adam da sessizce onun yanına yerleşti. Evrensel bir panzehir olan çayı yudumladılar ve ateşi, saatin tik taklarını, olabileceklerin sonunu dinlediler.

"İyi olacak mısın?" St. Just boş kupasını bir kenara bırakarak sordu.

"Yapacağım." Tırnaklarını kemirirken konuştu. Ayağa kalktı, zavallı kadının huzur içinde ağlayabilmesi için mutfaktan çıkmayı ve belki de onu da aynı şeyi yapması için yalnız bırakmayı düşünüyordu.

"St. Just." Emmie ayağa fırladı ve kollarını onun beline doladı. Adamın kolları çok daha yavaş, neredeyse isteksizce ona sarıldı. Onu rahatlatacak sözler söylemek istedi ama acıdan boğazı düğümlenmişti; bu yüzden sadece ona sarıldı, gözlerini kapadı ve son kez onun tatlılığını ve kokusunu içine çekti.

"Sarıl bana," diye fısıldadı Emmie umutsuzca. "Bunu istememeliydim ve buna hakkın var..."

"Sus," diye mırıldandı, eli onun sırtında dolaşıyordu. "Seni tutacağım. Her şey yolunda."

Daha önceki gürültülü patlamalarından çok daha kötü bir şekilde sessizce ağlıyordu ve adamın tek yapabildiği ona sarılmaktı. Ne ona ne de kendisine sunabileceği bir teselli yoktu. Yatıştırıcı beyaz yalanlar, mırıldanacak kibar kurgular yoktu. Sadece katlanılması gereken bir keder vardı. Kız kollarında sakinleştiğinde, Aziz Just onunla birlikte sıraya doğru yürüdü ve tekrar yanına oturdu.

"Düşünmeden edemiyorum, Emmie"-Elini iki elinin arasında tuttu
-"Eğer bir yol bu kadar zorsa, belki de yanlış yoldadır."

"Saçmalık." Emmie onun mendiliyle yanaklarını sildi. "Bu, sizin ve diğer askerlerin karşılaştığı pek çok şeyden daha zor olamaz. Sadece..."

Bekledi, şimdi kararının gerçeğe dönüştüğüne göre, sonunda onunla konuşup konuşmayacağını merak ediyordu.

"Onu özleyeceğim."

Üç doğru kelime, ama bir ömür boyu sürecek fedakârlık ve kalp acısını çağrıştırıyordu. "Seni özleyecek," dedi Aziz Just, "ben de özleyeceğim. Stevens'ı göndereceğim.

Yarın unuttuğun ya da ihtiyacın olan bir şey var mı diye bakacağım."

Emmie başını salladı ama bir an için gözlerini kapattı ve Emmie onun uyarısını anladığını biliyordu: Öksüz bir köpek yavrusu gibi gelip mutfağında çay içmek ve ikisine de daha fazla eziyet etmek için bahaneler uydurmayacaktı. Ona bundan daha fazlasını borçluydu ve açıkçası

Bothwell'e kendini adadıktan sonra bile onu arzuladığını biliyordu.

"Elveda o zaman Emmie Farnum." Elini kaldırdı ve kızın yanağını okşadı. "Mutlu ol."

"Sen," dedi yüzünü onun avucuna çevirerek, "sen de mutlu ol, St. Sadece. Mutlu olmayı hak ediyorsun ve... teşekkür ederim. Her şey için."

Bunlar ayrılmak için iyi sözlerdi, ya da herhangi biri kadar iyiydi. Bir askıdan pelerinini aldı ve arka kapıdan çıkıp arabasına atlayıp aptal, sefil hayatına devam etmeye hazırlanırken ön koridordan yüksek bir ses geldi.

"Arayanlar mı bekliyorsunuz?" diye sordu. Oyalandıkları kısa süre içinde karanlık çökmüştü, bu da kimsenin dışarıda sosyalleşmesini olası kılmıyordu.

"Tabii ki hayır," dedi Emmie, Val'in elinden tutup onu ön kapıya doğru çekti. Val verandada duruyordu, soğuğa karşı sıkı sıkıya sarınmıştı ama ağır ağır nefes alıyordu.

"Valentine?" Aziz Just şaşkın bir kaşını kaldırdı.

"İçeri gel." Emmie onu bileğinden tutup evin içine çekti ama Val'in soluklanabilmesi için hâlâ birkaç dakika geçmesi gerekiyordu.

"Winnie'yi bulamıyorum," dedi soluk soluğa nefesler arasında. "Odasında senden kaçtığını sanıyordum." Emmie'ye başıyla işaret etti. "Sen gittikten sonra onu aramaya gittim. Onun... yalnız kalmasını istemedim."

"Acele etme," dedi St. Just, dramatize ettiği için çocuğa zihinsel olarak lanet okuyarak. "Muhtemelen ahırda Scout'u ziyaret ediyordur ya da Emmie'nin odasında, kimsenin onu aramayı düşünmeyeceği bir yerde."

"Hayır!" Val hayal kırıklığının tek bir hecede sektiğini söyledi. "Steen'e çalışanları organize etmesini söyledim; bütün evi aradık Dev, tavan aralarını bile. At arabası evini, ahırları, kileri, her yeri aradık. Winnie ya da Scout'tan hiçbir iz yok."

"Oh, Tanrım." Emmie'nin kolları ortasına dolandı ve aniden küçük, kaybolmuş ve çökmenin eşiğinde görünüyordu.

"Mutfağa gel," dedi St. Just kardeşine. Bir kolunu Emmie'nin beline doladı ve onu kendi tarafına sabitledi. "Bunu halledeceğiz, Emmie. Yaya olarak fazla uzağa gitmiş olamaz ve köpeği alacak kadar da mantıklı. En azından bir iz bırakacak ve bolca gürültü çıkaracaktır."

"Ama çok soğuk," diye fısıldadı Emmie. "Soğuk ve sefil ve o çok inatçı. Üşütmenin ne kadar tehlikeli olduğunu anlamayacak. Teyzem üşüttükten sonra öldü."

"Sus," dedi St Just, iki kolunu da Val'in beline dolayarak. Çenesini Val'in tepesine koyarak durdu ve Val'den öğrenebileceklerini öğrenmeye devam ederken bile sunabileceği sıcaklığı, gücü ve sakinliği emmesine izin verdi.

"Winnie en son ne zaman görüldü?"

"Saat dokuz civarıydı. Steen'e göre siz gezintiden yeni dönmüşsünüz ve o da pratik yapmak için müzik odasına gitmiş."

"O bu sabahtı," dedi Emmie, sesi dehşet içindeydi. "Ve bunca zamandır, sadece zorluk çıkarıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum."

"Zorluk çıkarıyor, doğru," diye mırıldandı St. Just.

"Dahası da var," dedi Val, hâlâ Aziz Just'un göğsüne sarılmış olan Emmie'ye anlamlı anlamlı bakarak.

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedi St. Just. "Kaybedecek zamanımız yok."

"Stevens, ahırların arkasındaki taş duvar boyunca kırdığınız patikadan aşağı doğru giden bir dizi iz olduğunu söylüyor. Winnie'ninkiler değil, Scout'inkiler. Duvarın eteklerinde hâlâ biraz kar varmış ve izleri ilk o zaman fark etmiş. Scout geçenlerde o tarafa gitmiş. Dünkü havadan sonra çamur yumuşamış ve Stevens köpeğin işaretini biliyor."

"Winnie ormana doğru yola çıktı," diye sözlerini tamamladı St. Just. "Rüzgârdan uzakta olacak ama hava karardığı için sıcaklık aniden düşecek."

"Aman Tanrım..." Emmie'nin başlangıçta solgun olan yüzü kül rengi oldu. "Daha önce bir kez gölete kaçmıştı ve donmaya başladı. Daha iki gün önce Rosecroft'tan buraya gelirken görmüştüm. Üzerinde oynayacak kadar katı olduğunu düşünseydi, içine düşebilirdi."

Aziz Just pelerinini almak için Emmie'nin kucağından indi. "Val, sen Rosecroft'a geri dön, çünkü Winnie evin yolunu bulmuş olabilir. İşi al ve Emmie'yi de yanında götür. Winnie ortaya çıkarsa, görmek isteyeceği kişi Emmie'dir."

"Mutfağında oturup çayımı yudumlamayacağım," dedi Emmie, çenesi kavgacı bir şekilde kalkarak. "Sen de kaybolana kadar o ormanda tökezleyip dururken olmaz."

"Göletin nerede olduğunu biliyorum Emmie," dedi St. Just olabildiğince sakin bir şekilde.

Duvardan bir fener çıkardı ve yağının olup olmadığını kontrol etti.

"O ormanı benim kadar iyi bilmiyorsun," diye karşılık verdi Emmie. "Ay da yok ve Devlin, hiçbir şey yapmadan duramam. Bu benim hatam..."

"Bu senin hatan değil," diye cevap verdi St. Just niyetlendiğinden daha sert bir şekilde. Sobadan bir çıra yaktı ve onu feneri yakmak için kullandı. "Çocuk

Daha önce de dolaştı Emmie, ama Tanrı şahidim olsun ki bir daha dolaşmayacak. Lütfen Val ile git."

Emmie kollarını kavuşturarak ve Aziz Just'a çok endişelendikleri küçük kızı hatırlatarak, "Yapmayacağım," diye cevap verdi.

"Pekâlâ," diye kabul etti, tartışarak daha fazla zaman kaybetmek istemiyordu, özellikle de Emmie haklıyken. "Val, seni Rosecroft'a geri götürelim, eğer Caesar'a otostop çekerek vakit kaybetmek istemiyorsan yürüyerek. Emmie, ateşli silahın var mı?"

"Eski bir at tabancam var. Neden?"

"Böylece onu bulursak işaret verebilirim. Val, iki el ateş et, aralıklı olsun. Aynı işaretle onaylayabilmeleri için dışarıda birini görevlendir. Silah dolabımın anahtarını masamın alt çekmecesinde bulacaksın."

"İki atış," dedi Val, "aralıklı olarak. Eyerlenebilecek yarım düzine atınız ve aramaya hazır adamlarınız var. Başlayalım mı?"

Aziz Just başını salladı. "Henüz değil. Ormandaki yaprak örtüsü hâlâ sık olduğundan, yarım düzine at ayak altında iz sürmeden onu takip etmek yeterince zor olacaktır. Önce Emmie ve benim ne bulacağımıza bakalım, ama bir atış arama ekibini organize etmek anlamına gelecektir. Bunu karşı ateşle de onaylayın."

"Anladım," dedi Val, Emmie'yi öpmek için eğilerek. "Onu bulacağız, Em. Tüm ev onun güvenliği için dua ediyor ve köpeği de var."

"Doğru. Sir Scout. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Baron Scout," diye düzeltti St. Just, bir eliyle onu arka salona doğru çekerken diğer elinde fener vardı. "Ama bundan sonra, o çocuğu güvende tutabilirse lanet olası köpeğe kontluğumu vereceğim. Sıkı giyinin. Dışarısı cehennemden daha soğuk ve sanırım her an kar yağmaya başlayabilir."

"Kar değil," diye mırıldandı Emmie, iki pelerinden ikincisini, eldivenlerini ve kulaklarıyla birlikte ağzını da kapatan bir atkıyı giyerken.

"Onu bulacağız," dedi St. Just arka bahçeye doğru ilerlerken, "ve bulduğumuzda sırayla ona sarılıp şaplak atacağız."

Emmie hiçbir şey söylemedi, gerçi ikisi de Winnie boğulursa dayak değil, yatmak zorunda kalacağını biliyordu.

"Onu bulacağız," dedi Aziz Just tekrar. "Sen dua et, biz yürümeye devam edelim ve o ortaya çıksın, Em."

Just temkinli bir şekilde ilerledi, çünkü zemin artık buzla kaplanmış ıslak kayalar ve dikkatsizlere çelme takmaya hazır ıslak yapraklarla doluydu. Yakında

Bir zamanlar her ikisi için de anılarla dolu, güneşli bir yer olan, şimdi ise bir mezarlıktan daha uğursuz olan göletteki karanlığa bakıyorlardı.

"Burada değil," dedi Emmie sefilce, "tabii içeride değilse." Suyun dipsiz karanlığına doğru başını salladı.

Winnie'nin dişleri takırdıyordu, el ve ayak parmakları uyuşmuştu ve kendisi ve Scout için aşırıldığı bayat ekmekleri ve tereyağını çoktan yemişti. Scout'un her zamanki neşeli ve şaşkın ifadesi Winnie'ye hafifçe sitemkâr bir ifadeye dönüşmüştü ve Herodot misafirlerine tamamen kayıtsız bir şekilde samanını yerken düpedüz küçümseyici görünüyordu.

"Neredeyse bizi ele veriyordun," diye homurdandı Winnie katıra. Rosecroft telaşla küçük ahıra girdiğinde neredeyse her şey bitmişti. Winnie Scout'u arka kapıdan zar zor çıkarmıştı ki, Kont Caesar'ı yedek ahıra götürdü. Caesar ahırın arkasında birilerinin olduğunu biliyordu ama kapının üzerinden bücür boynunu uzatarak Winnie ve Scout'un gittiği yolu işaret eden Herodotus'tu.

"En azından sessiz kaldın." Winnie, çok hoş kokulu bir ısı kaynağı olmasa da harika bir şekilde sıcak olan Scout'u okşadı. "Ama Scout, ne *yapacağız?* Ezelden beri kaçtığım kadar kaçtım ve Bayan Emmie hâlâ Rosecroft'u terk etti."

İyi kalpli baron yorum yapmaktan kaçındı ama kulakları dikildi ve Winnie'yi arka bahçeden gelen seslere karşı uyardı. Dikkatli bir elini Scout'un burnuna -soğuk, yapışkan, ıslak burnuna- koydu ve duymak için kulaklarını zorladı. "Onu bulacağız," diye homurdandı St. Just, ama sözlerinin geri kalanı Ormana doğru ilerlerken soğuk ve karanlık gece tarafından yutuldu.

"Güzel," diye fısıldadı Winnie köpeğine. "Beni arıyor olmalılar. Belki de Surrey'e taşınır, Rose ve Lord Amery ile birlikte yaşarız. O Bayan Emmie'nin aklını başına getirir, hatta belki Rosecroft'un da."

Ama şimdilik, bu büyük macerayı başlatmayı düşünmek için hava çok soğuktu. Winnie acıkmıştı, üşüyordu, susamıştı ve çok fena işemesi gerekiyordu ama bu işi yapmak için soğuk havaya kendini yeterince maruz bırakmaktan nefret ediyordu.

"Hadi, Scout." Sürünerek ahırdan çıktı. "Az önce çıktıkları yere bakmayı akıl edemeyecekler ve sabaha kadar bütün cemaat Bayan Emmie'nin nasıl bir baş belası olduğunu öğrenecek. Papaz onunla evlenmeyecek, eğer

Bizimle kalıyor ve Rosecroft'la ormanda daha fazla gece geçirmek istemiyorsa tam da bunu yapmalı."

Cesurca sözler, ama güzel kokulu baronu etkilemişe benzemiyorlardı. Winnie onları arka kapıdan eve aldı ve gerçek bir rahatlama duygusuyla sıcak mutfağa girdi. Dışarısı çok soğuk olmaya başlamıştı, hem de çok soğuk.

"Haydi, Scout." Winnie köpeğe işaret etti. "Salonda da ateş var." Emmie'nin dönüşünü beklerken iyi bir şekilde hazırlanmış olan mutfağı karıştırdı ve bu kez taze ekmekleri yağladı. Scout onunkini iki ısırıkta bitirdi ama Winnie onunkini soğuk sütle yıkamak zorunda kaldı.

Birkaç dakika içinde Winnie derin bir uykuya daldı, sadık köpeği ocağın önünde mutlu bir şekilde tütüyordu, rüyaları tatlıydı.

"O buradaydı." Aziz Just yaprakların, çalılarının ve çamurun içinde diz çöktü ve feneri yere yakın tuttu. Dikkatlice, adım adım göletin tüm çevresini inceledi ve sonra ayağa kalktı. "Şu kayadan düşmüş olabilir." Emmie'nin aylar önce saçını yıkamak için diz çöktüğü yeri işaret etti. "Ama bunun dışında kıyıda düşmüş olabileceği bir yer yok. İzler o yöne doğru gidiyor." Emmie'nin bahçesini işaret etti. "Ama yaprakların arasında izleri kaybediyorum."

"Peki şimdi ne olacak?" Emmie sanki ondan cevap bekliyormuş gibi suya baktı.

"O at tabancasıyla bir el ateş ederiz," dedi St. Just, kızın elinden tutup kulübeye doğru çekerek. "Yiyecek bir şeyleriniz varsa çok iyi olur, ama uzun ve soğuk bir gece olacak gibi görünüyor."

Mutfağın sıcaklığına ulaştıklarında Emmie pelerininin bağlarını çözmeye çalıştı ama ellerinin soğuktan hantallaştığını görünce Aziz Just onun parmaklarını kenara itip kendisi çözdü ve pelerini omuzlarında bıraktı. Daha sonra eldivenlerini çıkardı ve ellerini kendi eldivenlerinin arasına soktu.

"Nasıl bu kadar sıcak olabiliyorsun?" Emmie itiraz etmeden onun bakımına boyun eğerek sordu.

"Büyüklik de bunun bir parçası. Ben de o atlar gibiyim, yeterince etim ve kasım varsa soğuk beni o kadar yavaşlatmıyor, en azından bir süreliğine. Söyle bana.

Val'i arama ekibiyle meşgul edeceğim."

"Salonda," dedi Emmie ellerini çekerek. "Şöminenin yanındaki raflarda."

"Temizlemek için ekipmanınız var mı?" "Aynı çantanın içinde olmalı."

"Ben getiririm. Bize yiyecek bir şeyler bulmaya ne dersin - basit herhangi bir şey işimizi görür."

Feneri arka kapının yanında bıraktığı yerden aldı ve salona doğru ilerledi. Göz hizasında olan en üst raftan, ahşap kutusunda tabancayı bulduğu orta rafa kadar rafları inceledi. Emmie'nin evinde bir şeylerin yerinde olup olmadığını anlayacak kadar bulunmamıştı ama şöminenin aydınlattığı salonun loşluğunda bir şeyler doğru *kokmuyordu*. Emmie'nin çevresi her zaman temiz ve genellikle temizden daha iyi kokardı.

Ama bu gece salonda küflü ve nahoş bir şeylerin izi vardı. Yavaşça döndü ve fenerin ışığı, kanepenin önündeki zeminden birkaç santim yukarıda parlayan bir çift yeşil gözün yansımısını yakaladı. İlk düşüncesi, kuduz bir hayvanın sıcaklığın içine girdiği ya da belki de ünlü Gany ile tanışmak üzere olduğuydu, ama sonra gözlere bağlı olan canavar ayağa kalktı ve elini yalamak için yanına geldi.

Feneri daha yükseğe tutup kanepede uyuyan çocuğu gördüğünde Aziz Just'un içine bir rahatlama dalgası yayıldı.

"Aferin oğlum." Köpeğin başını okşadı ama sessizce konuştu. "Çok, çok iyi çocuk." Scout, durumu onaylanmış bir şekilde, kanepenin yanında çoktan ısınmış olan yerine geri döndü ve uykusuna devam etti.

Aziz Just sessiz adımlarla döndü ve tabancayı mutfığa doğru götürdü.

"Emmie." Emmie'nin elinden ekmeği dilimlere ayırmak için kullandığı bıçağı aldı, bıçağı tezgâhın üzerine bıraktı ve onu karanlık salona götürdü. "Winnie eve sağ salim döndü."

Emmie'nin eli ağzına gitti ve sadece St. Just'ın bileğindeki parmakları onu kanepeye uçmaktan ve mirasyedi çocuğa sarılmaktan alıkoydu. Bunun yerine, St. Just'ın onu mutfığa götürmesine izin verdi ve onun göğsüne yaslandı.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı. "Oh, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür." "Şu tabancayı temizleyeyim mi?"

"Evet." Geri çekildi ve bir el salladı. "Devam et ve sadece... devam et."

O silahla ilgilenirken Emmie salonun kapısında durmuş, kanepede hafifçe horlayan Winnie'ye bakıyordu. Emmie belli belirsiz, bir el ateş edildiğini, bir duraklama olduğunu, ikinci bir el ateş edildiğini, sonra da bu sesin belli belirsiz yankılandığını duydu. Aziz Just silahla birlikte biraz uzaklaşmış olmalıydı, diye düşündü, çünkü silah sesleri evin yakınında olabileceği kadar yüksek değildi.

Ne kadar düşünceli bir adam, diye düşündü ve haftalardır onu barbar olarak nitelendirmek için bir neden bulamadığını fark etti. Aklından ne geçiyordu ki? O iyi bir adamdı, her zaman kolay bir adam değildi ama iyiydi.

Hayatının geri kalanında onu özleyecekti.

Emmie gözlerini kanepede kıvrılmış Winnie'den ayırarak mutfığa döndü.

"Eğer hâlâ açsan," dedi, "sana akşam yemeği verebilirim."

"Buna gerek yok," dedi St. Just, nemli giysilerini ya da botlarını çıkarmak için hiçbir hareket yapmadan.

"Winnie'yi uyandırayım mı?" Emmie hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak sordu.

"Onu neden uyandırdın?" Aziz Just gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Böylece seninle birlikte Rosecroft'taki evine dönebilir," dedi Emmie elinden geldiğince seviyeli bir şekilde. Neden bunu daha da zorlaştırıyordu?

"Emmie..." Şaşkınlığı kuşkuya dönüştü. "Winnie'nin senin gitmeni engellemek için hayatını riske atmaya hazır olduğunu görmezden gelemezsin. Onun seninle olması gerekiyor."

Sesini alçaltmıştı ve Emmie bunun ne kadar büyük bir çaba olduğunu biliyordu çünkü kendisi de bağırarak istiyordu.

"Emmie, "O çocuğun bir değişikliğe daha katlanmak zorunda bırakılamayacağının farkındasınızdır, St. Just. Rosecroft onun evi, siz onun koruyucususunuz ve Winnie için elinizdeki tüm imkânları seferber edeceğinize dair bana güvence verdiniz."

Bir elini saçlarında gezdirdikten sonra iki elinin topuklarını göz çukurlarına bastırdı. "Sanırım çaydanlığı koysan iyi olur."

Emmie hâlâ sesini alçaltarak, "Islak giysilerinizi çıkarsanız iyi olur," dedi. "Siz çayınızı içerken biz de onları kurumaları için asabiliriz." Aziz Just, Emmie'nin paltosunu çıkarmasına yardım etmesine izin verdi, sonra yeleğinin düğmelerini de çözdü ve her ikisini de ona uzattı. Emmie sessizce salona doğru ilerledi ve paltoyu bir berjer koltuğun arkasına, yeleği de kollarının üzerine serdi.

Yeleğin sadece beyefendilerin bildiği iç cebinde kâğıtlar çatırdıyordu, Emmie kâğıtları karıştırdı, sonra belgeleri çıkardı ve rutubetin yazıları bozmaması için karşı sandalyeye koydu.

Mutfağa döndüğünde Aziz Just'u bir tepsi peynirli tost hazırlarken buldu, Winnie keşfedildiğinde Emmie'nin başlattığı görevi tamamlıyordu. Çay tepsisini ve peynirli tostunu masaya getirdiler ve karşılıklı sandalyelere oturdular.

"Bana söyleyeceğin şey nedir?" Emmie bu işi bir an önce bitirmek istediğini ama onun hiç gitmesini istemediğini söyledi.

Winnie'nin de. Tabii ki Winnie'nin gitmesini istemedi.

"O çocuğu benimle bırakamazsın, Emmaline Farnum," dedi alçak bir sesle.

"Saçmalık." Emmie çayından güçlendirici bir yudum aldı. "Winnie'nin senin gözetiminde düzgün bir şekilde büyüme ve toplum tarafından kabul görme şansı başkalarınınkinden daha yüksek. Bunu konuşmuştuk, Devlin."

Fincanını iki elinin arasında tutarak, "O çocuğa ne tür bir adam yaşatacağını bilmiyorsun," dedi. "Bildiğini sanıyorsun Emmie, ama bilmiyorsun."

"Söyle bana. Eğer korkunç derecede sakıncalı bir özelliğiniz olduğunu düşünüyorsanız, Aziz Just, ve kendinizi bana açmanız gerektiğini düşünüyorsanız, o zaman dinlerim. Yine de fikrimi değiştireceğimden şüpheliyim."

"Bir keresinde sana Waterloo'yu anlatmamı istemiştin," dedi, yutkunarak ve gözlerini kapatarak kasabanın adını dudaklarından geçirirken.

"Evet," diye cevap verdi Emmie, ilk tedirginlik hissi omurgasını sarmıştı. Korkunç şeyler görmüş ve yapmıştı; o kadarını biliyordu. Savaş zamanlarında askerlerin üstesinden gelmesi beklenen şeylerdi ama gözlerindeki dehşetle ilgili bir şey ona bunun daha kötü olduğunu söylüyordu - en azından onun için.

"Çok adam öldürdüğümü biliyorsun," dedi. "Çocuk denecek kadar genç adamları öldürdüm; ama düşman üniforması giydikleri için bu mazur görülebilir."

"Sadece mazur görmüyorum" -Emmie ellerini tutmak isteyerek çayını bir kenara bıraktı- "Bunun için seni alkışlıyorum. Yaptığın şey için sana minnettarım, ancak bunun sana verdiği zarardan dolayı üzgünüm."

"Ben de iki kadın öldürdüm," dedi, onun gözlerini izleyerek. "Fransızlar için casusluk yaptıkları gerekçesiyle idam edildiler. Üniformalı değillerdi, Emmie, ve ben

aslında çekti ..."

Emmie masanın diğer tarafına uzanıp elini onun bileğine koyarken durdu ve bakışlarını indirdi.

"Onlar düşmandı," dedi nazikçe. "Kadın oldukları için daha da iğrençlerdi ve senin için infaz etmeleri çok daha zordu. Bu bir *savaş* Devlin ve bedelini biliyorlardı."

Tekrar başını salladı ama elini onun elinden dikkatlice çekti.

"Sana Waterloo'yu anlatacağım," dedi yumuşak, teslim olmuş bir sesle. "Winnie'yi benimle bırakırsan nelerle karşılaşacağını bilmeye hakkın var, buna ihtiyacın var."

Emmie bekledi ve ocaktaki ateşin alevlerini dinledi.

"Bonaparte'ın ordusu en disiplinli ordu değildi; en iyi teçhizata ya da en iyi atlara sahip değillerdi. En profesyoneli değillerdi ama Tanrı'ya şükür cesurlardı. Bonaparte Elba'dan kaçtığında, herkes sınırda duracağını umarken, onları Fransa boyunca ve Brüksel'e doğru ilerletti. Wellington'un Waterloo'nun dışındaki bir sırt boyunca mevzilenmek için zamanı vardı ve orada imparatorun sınırın ötesine ilerlemesini bekledi."

Sesi uzaklaşmış, bakışları içe odaklanmıştı ama Emmie onun gözlerinde dehşeti gördü.

"Gök gürültüsünden rahatsız olduğumu fark etmişsinizdir." Bakışları onunkilere kaydı.

"Evet, ama daha iyiye gidiyor gibi görünüyor."

"Bu sadece gök gürültüsü değil, Emmie. Yağmur, gök gürültüsü, sinek vızıltısı, çamur kokusu, İspanyol gitarının sesi, dört nala koşan atların sesi... Val beni eve getirdikten sonraki ilk birkaç ay boyunca sadece sessizlik ya da onun çalma sesi istedim. Neredeyse diğer tüm seslerin bastırılmasına ihtiyacım olduğunu hissetmişti... Ama konudan sapıyorum."

Devam etmeden önce yavaş ve derin bir nefes alıp verdi.

"Savaştan önceki gece yağmur yağdı. Sadece küçük bir yaz sağanağı değil, o sırt boyunca konuşlanmayı bir kabusa dönüştüren çirkin, soğuk seller. Yüz yaşıma kadar yaşasam da o kokuları asla unutmayacağım. Çamur, ıslak uniformalar ve vıcık vıcık paletler, korku... Ertesi sabah sıcak bastırdı ve günü daha da çekilmez hale getirdi ve elbette topçular işe koyuldu. Ama sonra, tam da lanet olası top sesinden çıldıracağımızı düşündüğümüz anda, silahlar sustu ve bu çok daha kötüydü. Bekledik, bekliyorduk

Fransızlar her an saldırabilirdi, çünkü takviye kuvvetlerimiz gün geçtikçe daha da yaklaşıyordu."

Emmie, anılarının onu alt etmek için savaşmasını izledi ve Winnie'nin askerleriyle olan sahneyi hatırladı: Lanet Fransızlar neden bu işi halletmiyorlar? *Oh, Tanrım...*

"Sonunda ilerlediler ve zemin hâlâ bataklıktı, atlar için berbattı ama Fransızlar o tepeye tekrar tekrar hücum etmek zorunda kaldılar ve her denediklerinde daha fazla ceset, daha fazla sakatlanmış ve ölmekte olan atlar serbestçe koşuyor, kalkmak için mücadele ediyor, güvenli bir yere gidemeyen daha fazla yoldaş düşüyordu."

Adam uzun bir süre sessiz kaldı ama Emmie tüm bu anlatılanların sadece sahneyi hazırlamak için olduğundan korkuyordu. Elini tekrar kavradı ve bu sefer adam izin verdi.

"Çatışma sona erdiğinde, elli bin ölü ve yaralı asker vardı ve neredeyse bunun yarısı kadar da ölü ya da ölümcül şekilde yaralanmış at vardı. Bulabildiğimiz teçhizat ve takımları toplamak için savaş alanına bir grup adam gönderdim. Çöpçüler çoktan işe koyulmuş, ölü bile olmayan askerlerin ceplerini karıştırıyorlardı. Sağlık görevlileri önümüzden gitti ama benim birliğim kurtarılabilecek silah, teçhizat ve mühimmatı toplayacaktı."

"Grubumdan bazıları yaralanmıştı, ama ciddi yaralanmaları kabul etmenin nakde çevrilmek anlamına geldiğini biliyorlardı, bu yüzden kaydık, mücadele ettik ve düşmüş bir attan diğerine küfür ederek yol aldık, ama Emmie..."

Cehennemi gören gözlerle onun arkasından baktı. "Hepsi ölü değildi. Bazıları iki gün önce, bazıları sadece birkaç saat önce yaralanmıştı ve onlar..."

Emmie onun elini sıkı ve sıkıca tuttu ve yapmamasını dilemesine rağmen, hikayesine devam etmesi için ona güç verdi.

"O ekipteki her adam bana silah ve mühimmatını verdi ve hala acı çeken bir hayvan bulduğumuzda onu vurdum." Yutkundu, gözleri korkunç anısına sabitlenmişti. "Bu bir emir ihlaliydi, ancak bir kişi bile cephanenin böyle bir amaçla kullanılmasına itiraz etmedi. Mermimiz bittiğinde, saymayı unutana kadar bıçaklarımızı kullandık..."

Adam onun elini cezalandırıcı bir güçle kavıyordu ama Emmie sessizliğini korudu. Bu hikâyeyi anlatması gerekiyordu, yoksa hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacaktı. Kendi sırlarını ve yüklerini uzun süre taşıdığı için bu kadarını biliyordu. Onun için bu kadarını yapabilirdi ve ne kadar kasvetli ve cehennem gibi olursa olsun onun sırlarına sahip olma ayrıcalığına sahip olabilirdi.

"Bir kısrak vardı," dedi, sesi uğursuz bir yumuşaklığa düşerek. "Zarif, küçük, siyah bir kısraktı ve ağaçların arasına kadar gelebilmişti. Atlar böyle şeyler yapar; tecrübeli bir subaya sorun, size ölümcül bir yara almış ama ölmenden önce binicisini güvenli bir yere taşımış bir attan bahsedecektir. Yan tarafı bir süngüyle yaralanmıştı; her yerde kan vardı ama yine de ayağa kalkmak için mücadele etti. Fena halde zayıflamıştı ama başını acınası bir şekilde savurmaya ve ses çıkarmadan çırpınmaya devam etti. Binicisi ortalıkta yoktu ve onun iyiliği için hayatta kalmasını umdum. O biliyordu, Emmie..."

Tekrar konuşmayı kesti ve Emmie, sesinde gözyaşı izi olmamasına rağmen yanaklarının ıslak olduğunu gördü.

"Acısına son vermek için orada olduğumu biliyordu ve boğazını kesebilmem ve ölene kadar onunla birlikte bekleyebilmem için yeterince uzun süre mücadele etmeyi bıraktı. Her zamanki gibi aptalca, işe yaramaz duamı ettim ve birliğimle yoluma devam ettim. Çok uzaklaşmamıştık ki bir grup leş yiyici ağaçlara doğru geri dönmeye başladı. Neden dikkatimi verdiğimi bilmiyorum ama o kadar neşeliydiler ki, bu kadar çok güveç kabını doldurdukları için imparatora teşekkür ediyorlardı... Bakmamalıydım, bakmama izin vermemeliydim ama baktığımda... Küçük kısrakı düştüğü yerde kesiyorlardı. Ölmüştü... Öldüğünü biliyordum... Ama ya oraya birkaç dakika önce varmasaydım diye düşündüm... ve kaybettim... Komutanlığıma leke sürdüm."

Emmie onun iki elini de kavradı ve başını öne eğdi. Gözyaşları kendi yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

"Adamlarımın beni durduramayacağı kadar hızlı hareket ettim," diye devam etti St. "Üzerimde birkaç bıçak vardı, çünkü adamlar silahlar işe yaramadığında bana kendilerininkini teklif etmişlerdi ve onları bir, iki, üç, o kısrakın cesedi üzerinde böyle bir parti yapan şişman, neşeli adama fırlattım. Keşke daha iyi nişan alsaydım."

"Ona vurmadın mı?" Emmie onun adına rahatlamış ama yine de öfkelenmiş bir halde sordu. "Ayağı kaydı," dedi St. Just basitçe. "Son anda ayağı kaydı. kanlı, kanlı çamur. Kısrakın dökölen kanı onu kurtardı, kelimenin tam anlamıyla."

Emmie öfkeyle, "Onun hayatta kalması beni senin protokol ihlali yapmandan daha çok endişelendiriyor," dedi. *Bu* yüzden onu Winnie'yi yetiştirmeye uygun bulmayacağını mı düşünmüştü?

"Adam bağırarak geldi ve ailesini doyurmaya çalıştığım için beni askeri mahkemeye vermekle tehdit etti; eski bir topçu çavuşu beni komutanlıktan almakla tehdit etmeseydi, cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalacaktım."

"Ama sen çavuşunu dinledin," dedi Emmie, St. Just'un parmak eklemlerinin hâlâ beyaz olduğunu fark ederek.

"Yaptım, ve onun cezalandırıcı sağ haçına. Orada bulunan tüm askerler olayı komutanımla tartışmayı reddetse de, sahadan sürüklenerek çıkarıldım."

"Peki sana ne oldu?" Emmie başparmağını onun elinin arkasına sürterek sordu.

"Bu karmaşanın masasına düştüğü general beni İspanya'dan tanıyordu ve bana iki seçenek sundu: Komisyonumu satıp eve bir kahraman olarak dönebilirdim ya da suçlamalarla savaşıma çalışabilirdim ama sivillere bir değil üç bıçak fırlattığım için beni mahkum edecek tanıklar vardı... Neyi korumak için? Ölü bir atın onurunu mu? Bu sadece komutanlığımı değil, ailemi ve hatta kardeşimin hatırasını da utandıracaktı. Satıldım ve içmeye başladım ama önce kendim için bir şey yaptım."

"Ne yaptın Devlin?" Emmie iki başparmağını da onun ellerine koymuş, *her ne* yaptıysa kabul ettiğini, sempati duyduğunu ve onayladığını anlatmaya çalışıyordu.

"Atı gömdüm," dedi Emmie'nin yüzünü görememesi için çenesini eğerek. "Yapmak zorundaydım ve general bunu öğrendiğinde, askeri mahkeme olsa da olmasa da kariyerim bittiği için eve dönmememin aptallık olacağını söyledi, ama Emmie..."

"Buradayım," dedi boğazındaki yumrunun etrafında.

"Bazen o kırsağı gömmenin tüm askeri kariyerim boyunca yaptığım tek iyi şey olduğunu düşünüyorum. Her şey çok fazla vahşet ve kargaşadan ibaretti ve..."

Emmie hızlı bir hamleyle masanın etrafından dolaştı ve kollarını onun omuzlarına doladı. Adamın başını göğsüne bastırdı ve kollarının beline dolandığını, onu aynı çaresizlikle kucakladığını hissedene kadar sıkıca tuttu. Adamın tutuşu boğulmakta olan bir adaminkiydi -ölmekte olan bir adamın- ve kadın onun gitmesine izin vermeyecekti.

Sırtı ağrıyana ve dengesi bozulana kadar onu tuttu, sonra biraz daha tuttu. Sıcaklık, gözyaşları ve korkunç gerginlik nöbetleri onu ele geçirirken onu tuttu, sonra hafifledi, sadece onu tekrar ele geçirmek için. Ürperdi, sarıldı ve tutundu, sonunda onu kucağına çekti ve daha fazla tuttu.

Emmie'nin kalbi onun için, kraliyete hizmetinin ona mal olduğu acı, kendinden şüphe ve sefil yalnızlık için kırıldı. Bu ona pahalıya mal olmuştu.

ve bu ona o zamandan beri her gün pahalıya mal oldu.

"Yeterince ödedin," dedi, sesi kendi gözyaşlarıyla boğuklaşmıştı. "Devlin St. Just, o bıçakları fırlatmakta haklıydın, o kısrakı gömmekte haklıydın ve eve dönmekte haklıydın. Sen haklıydın ve deli değilsin ve hepsine lanet olsun. Cehenneme kadar yolları var."

"Emmie, hayır," dedi Emmie lafını bitirdiğinde. "Haklı değildim. Mantıklı bile değildim, bir hiç uğruna gereksiz yere, öldüresiye şiddet uyguladım. Aklım başımda değil, bir katilim ve lanet olası yağmur başladığında tek düşünebildiğim şey içmek oluyor. Beni böyle şeylerle affedemezsin; Bronwyn'i benim gibi birine emanet edemezsin. Tanrı aşkına, katırını bana emanet etmemelisin."

"Sus." Emmie bir eliyle onun ağzını kapattı. "Sadece sus. Kötü bir an yaşadın; başkalarını da yaşadın. Sen bir insansın St. Just. Yaşadığın şeyler bu insanlığını tehdit etti ama yine de Winnie'yi önemsiyorsun, ona karşı nazıksın, atlarının üzerine titriyorsun ve ailen tarafından çok seviliyorsun. Kendini o zavallı atla birlikte gömme. Gömme."

"Emmie," dedi, sesi yorgun ama amansızdı. "Sayamayacağım kadar çok adam öldürdüm. Bu yüzden, göğüs göğüse çarpışmalardaki acımasızlığım yüzünden bana saygı duyulurdu. Her savaşta galip gelmek için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydım ve geri çekilsek ya da düpedüz bozguna uğrasak bile, düşmandan yapabildiğim kadarını ortadan kaldırdım - kalıcı olarak."

"Peki başkalarını öldürmekten zevk aldın mı?" Emmie gözlerini incelemek için geri çekilerek sordu.

"Tabii ki hayır."

"Biraz bile mi?" diye bastırdı. "Sana kazandırdığı saygı, zafer duygusu değil mi?"

"Hayır," dedi sert bir sesle. "Ben kötüleştikçe adamlarım savaşta yanımda kalmak istediler ve ben de onları korumak için savaşmak zorunda olduğumu hissettim."

"Devlin." Emmie onun gözleriyle karşılaşana kadar bekledi. "Seninle tanıştıgımda ve bir beyefendinin tavırlarını benimserken bile emirlerini ve sözlerini şakırdatmanı dinlediğimde, gerçek bir barbarla karşı karşıya olduğumu düşünmüştüm."

"Ben..." diye başladı başını sallayarak, ama Emmie onun sözünü kesti.

"Sen bir barbar değilsin," dedi kararlılıkla. "Öyle olmadığını biliyorum çünkü yapabileceğin şefkati biliyorum."

"Askerler kendi paylarına düşeni yaparlar..."

"Susar mısın!" Emmie gözyaşlarının yeniden yükseldiğini hissetti. "Sen bir barbar değilsin. Bunu biliyorum çünkü sen beni sevdin, canımı almadın, seni lanet olası adam. Ve senin öldüren, sakat bırakan ve sivillere bıçak fırlatan parçan, umutsuzca *yaşamak* isteyen parçan. Azizler bu dünyada hayatta kalamaz," dedi Emmie, sesi yumuşayarak. "Azizler bulutların üzerinde oturup arp çalarlar ama insanlar, iyi, nazik, terbiyeli insanlar yardım edemezler ama yaşamak isterler; yaşamak için savaşırlar Aziz Just. Sadece bir iki yumruk atıp, belki düşmana birkaç el ateş edip şanslarını denemekle yetinmezler. Hayatta kalmak için yaptıklarınız bana sizin bir barbar değil, çok ama çok insan olduğunuzu söylüyor. Daha fazlası değil, ve Tanrı adına, Devlin St. Just, daha azı değil."

Alnını onunkine dayadı ve söyleyeceklerini söyledikten sonra sessizliğe gömüldü.

Birkaç dakika sonra onun kucağından kalktı ve çay fincanlarını topladı. Kadının feneri söndürmesini izledi ve sonra arka kapının yanında durdu. "Kar yağıyor," dedi sessizce, "gerçekten kar yağıyor."

"Gitsem iyi olacak," dedi, sanki doksan üç yaşındaymış gibi yavaşça ayağa kalkarak. "Ama beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Şimdi Winnie'nin neden seninle kalması gerektiğini anlayacaksın."

"Ben öyle bir şey görmüyorum," dedi Emmie. "Kendinle ilgili korkunç gerçeklere inanmak için kendini ikna ettiğini görüyorum. Sen buna cinayet ya da öldürmek diyorsun. Ben buna korumak diyorum, Devlin. Vatanseverlerin silahlanma çağrısıyla alay ediyorsun ama bu Winnie gibi kendini koruyamayanları korumak için bir çağrıydı. O senin gözetiminde güvende olacak, korunacak ve el üstünde tutulacak."

"Emmie." Gözlerini kapattı, acı yüz hatlarına kazınmıştı. "Ben bir piçim, bir katilim. Bir dahaki sefere yağmur yağdığında soğukkanlılığıma kefil olamam. Bir daha yağmur yağdığında soğukkanlılığıma kefil olamam." Aniden durdu, sanki ağzından iradesi dışında korkunç bir küfür çıkmış gibi görünüyordu. "Yetişkin olana kadar," diye devam etti büyük bir dikkatle, "düzgün konuşamazdım bile. Zarif değilim, inceliklerim yok, çoğunlukla hayvanları insanlara tercih ederim ve muhtemelen hiçbir zaman bir yaz yağmurunun tadını çıkaramayacağım. O çocuğu benimle bırakamazsınız."

"Tartışmaktan yoruldum," dedi Emmie, "ama bu fırtınada seni dışarıda bırakmaya hiç niyetim yok. Benimle kalır mısın?"

"Hayır." Başını hızla salladı. "Seninle *kalamam*. Bir daha böyle bir zevki tatmak için acı çekemem, Emmie, sadece sabah olduğunda bunu yüzüme vurman için. İstiyorum, *Tanrım*, istiyorum ama yapamıyorum. Buna ister hayatta kalmak isteyen yanım deyin, ister saf kötülük deyin, ister kokum burnumda tüterken bir başkasının teklifini kabul etmeni istememek deyin.

Ama senin üzerinde kalıyor... Özür dilerim." Durdu, odanın etrafına kasvetli bir şekilde baktı. "Bu kaba ve nezaketsiz bir davranıştı, ikimize de yakışmadı."

"Pekâlâ," dedi Emmie, sadece onun da kendisi kadar acı çektiğini görerek. "Eğer benimle sevişemeyeceksen, tamam, ve sanırım sana katılmak zorundayım. Bu hiç de akıllıca olmaz." Aslında canı çok yanacaktı ama yine de canı çok yanacaksa... Ancak adamın yüzünden canının çoktan daha fazla yandığını gördü.

Emmie daha sakın bir sesle, "Kanepeye yer kalmadı," dedi, "hava da bu gece konser veremeyeceğiniz kadar kötü."

"Katırına eyersiz bineceğim," diye homurdanan St. Just, ıslak dış giysilerinin kuruması için serildiği salona doğru ilerledi.

Emmie aynı sertlikle, "Ata binmeye uygun değil," dedi. "Uslu duracağım, St. Just. Daha önce benimle yattığın gibi seninle yatacağım, haddimi aşmadan ya da senin *kokunu* üzerime sürmeden, ama lütfen, sadece..." Durdu ve bir nefes aldı. "Winnie'yle birlikte salonda kalabilirim. Devlin. Lütfen, lütfen, bu gece oraya tek başına gitme."

Aziz Just ona sırtını döndü ve nedenini bulmaya çalıştı. Malikâne o kadar uzakta değildi, kar o kadar derin değildi, o kadar yorgun değildi... Ama tamamen, kesinlikle yorgundu. Ordudan nasıl ayrıldığını kimseye, Val'e bile anlatmamıştı. Kardeşleri bunu sormayacak kadar anlayışlıydı ve babası da muhtemelen bu hikâyeyi dört nala koşan atlardan daha hızlı yayılan dükalık dedikodu sarmaşığından duymuştu. Majestelerinin ondan utandığına ve meselenin peşini bırakmaya niyetli olduğuna şüphe yoktu.

Ama Emmie ondan utanmamıştı ve bu... şefkat onun için dünyalara bedeldi. Umut, barış, nezaket ve yaşamaya değer bir dünya anlamına geliyordu. *Onunla gurur* duyuyordu ve *onu anlıyordu*.

"Kalacağım," dedi, "ama gece boyunca seni tutmamı bekleme, Emmie. O kadar güçlü değilim, özellikle de... değilim işte."

"Pekâlâ." Sesi, gözleri, onunla ilgili her şey sabitti. "O zaman seni tutacağım."

On altı

Odasına geçtiklerinde, Aziz Just Emmie'nin saçlarını onun için taradı ve tek bir örgü halinde ördü. Soyunmasını bitirmesine yardım etti ve giysilerini çıkarmasına izin verdi. Adam ateşi yakarken, Emmie yıkama suyunu kullandı ve sonra yatağa tırmanarak adamın abdest almasını izledi. Adam onun yanına sırt üstü uzandığında -öldürse bile ona dokunmayacaktı- Emmy yorganın altından onun eline uzandı. Adam parmaklarını onunkilere doladı ve iç çekti.

Her halükarda uzun ve lanet bir gece olacaktı.

"Winnie'nin bir vakfı var, biliyorsun," dedi, hiçbir şey yokken. "Vakıf mı? Bunu onun için şimdiden mi yarattınız?"

St Just bu yavan konudan biraz olsun rahatlayarak, "Ben yapmadım," dedi. "Yaşlı kont burayı mirasının bir parçası olarak kurdu - ne de olsa tek torunuydu, ama Helmsley mütevelli olduğu için, mal varlığını yönetmekten çok yağmalamak için çaba harcandı."

"Vakıf iflas mı etti?"

"Değil," dedi St. Just, başparmağının Emmie'nin bileğinin iç kısmına süründüğünün farkında bile değildi.

"Onun için bir miktar paranız var," dedi Emmie, "bunu bilmek güzel."

"Emmie, inatçılığını alkışlıyorum ve biliyorum ki hayat ama Winnie'nin vasisi olmadığımı da bilmeniz gerekiyor."

"O emri gördüm," diye karşı çıktı Emmie, yan dönerek ateş ışığında ona baktı. "Koruyucu olarak senin ismin yazılıydı ve şimdi bunu neden hazırlattığını anlıyorum."

"Taslak," diye kabul etti St. Just, "ama imzalanmamış. Dün York'tayken başka bir emir imzalattım, sizi onun vasisi olarak gösteren bir emir."

"İnatçılık hakkında konuşacak tek kişi sensin." Emmie gözlerini kapadı ve parmaklarını onunkilere daha sıkı doladı.

"Dahası da var," dedi, kendi tarafına dönerek, "ve duyduğunuzda beni çırılçıplak dışarı çıkarıp Rosecroft'a götürmek isteyebilirsiniz."

"İlginç bir resim. Ne yaptın sen?"

"Bu sabah Bothwell'i ziyaret ettim," dedi ona, bakışlarını ondan ayırmadan ve çok dikkatli bir şekilde konuşarak. "Senin özel alanın olarak gördüğüm tröstten bahsetmedim ama vesayet konusunda onu bilgilendirdim."

"Peki neden papazımızla bu tartışmayı yapmayı kendinize görev edindiniz?"

Papazınız St. Just onu zihinsel olarak düzeltti.

St. Just, "Çünkü sizin adınıza karar için dilekçe vermemi sağlayan onun yeminli ifadesiydi," dedi. Boştaki eliyle uzandı ve tek bir parmağını Emmie'nin çenesinin sert çizgisi boyunca gezdirdi. O çenedeki kararlılığı, teninin dokusunu ve zor şeylerle yüzleşilmesi gerektiğinde bile gözlerinin onu tutmasını nasıl da seviyordu.

"Hadrian'ın Winnie ile ne ilgisi olabilir ki?" Emmie şaşkınlıkla sordu.

"Teyzeni hastayken ziyaret etmiş," diye hatırlattı St. Just ona. "Sanırım onun itiraflarını duymuştur ve çocukla ilgili son arzularını da kesinlikle duymuştur. Winnie'nin seninle kalmasını istiyordu. Bothwell'in buna bir itirazı yok bu arada."

"Onun ne istediğini biliyorum ve bunun herkes için en iyisi olacağını düşünmesine saygı duyuyorum."

"Bunu tekrar tartışmayacağız, değil mi?"

"Biz değiliz." Emmie aralarındaki boşluğa uzandı ve elini St. Just'un ensesine koydu. "Söylememiz gerekeni söyledik ve hepimiz için en iyisi olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık ve gerekirse emirlerin geri alınabilir. Ama bunların hepsi sabaha kadar bekleyecek. Buraya gel Devlin ve sana sarılmama izin ver."

Yatağın üzerinde kaydı ve yüzünü onun omzuna yasladı, itiraz etmeyi aklından bile geçirmedi. Onu seviyordu ve bu gece onunla kalmayı seçmişti, onursuz, acı verici ve aptalca bir karardı ama yine de pişman olacaksa lanetliydi. Bir elinin karnının yumuşak sıcaklığında gezinmesine izin verdi ve bir dizini kalçalarına doğru uzattı.

"Çok ağırsam söyle bana," diye mırıldandı gözlerini kapatarak.

"Değilsin," diye güvence verdi ona, şakağını öpmek için yüzünü çevirdi. "Sıcaksın, güzel kokuyorsun ve kendini iyi hissediyorsun."

Başını salladı ve rüyasız ve son derece dinlendirici bir uykuya dalmadan önce sessizlik içinde bu düşüncüyü yineledi. Emmie onun bedeninin rahatladığını ve zihninin günün karmaşasından sıyrıldığını hissederken, kendisi de uykuyu uzak tutmaya çalışıyordu. Bu noktada Aziz Just'ın haklı olabileceğini düşünmeyi göze alamazdı. Winnie'nin alt katlarında güven içinde uyuduğunu bilerek bu gece onunla birlikte yukarı çıkmanın ne kadar iyi hissettirdiğini itiraf edemezdi. Şimdi tartıştıklarında birbirlerine karşı ne kadar sabırlı olduklarını, farklılıklarını ne kadar dikkatle ele aldıklarını düşünmeyi göze alamazdı.

Sonunda uykuya yenik düştü ve rüyaları pek de tatlı değildi.

Sabah uyandığında, adam çoktan kıpırdanmış, dirseğine dayanmış ve sert bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Uyanmışsın." Uzanıp saçlarını alnından geriye doğru taradı ve parmaklarını yakalayıp öptüğünde itiraz etmedi. Artık sarılmak olmayacaktı ama yapay, sessizce suçlayıcı bir edep de olmayacaktı.

"Sabah güzelliğinizle kendime ziyafet çekiyorum," diye cevap verdi, "ama yerliler aşağıda huzursuz ve koltuğunuzdaki genç bir hanımın çok sert bir konuşmaya ihtiyacı var."

Emmie, "Akşam yemeğini fazla kaçıran bir beyefendinin de orucunu bozması gerekiyor," diye onayladı, "ve bir baronun da doğanın çağrısına kulak vermesi gerekiyor."

"Çoktan dışarı çıktı," dedi St. Just, gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. "Pencereden dışarı baktım ve doğanın çağrısına kulak verildi."

"Şanslıyım. Bu yataktan ayrılmak istemiyorum Devlin."

"Ben de." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıştı ama bu çok ama çok üzücüydü.

"Sadece sarıl bana," dedi, gözlerindeki çaresiz yakarışı görmemesi için gözlerini kapatarak. Çıplak ağırlığını son bir kez daha onun üzerine yerleştirdi, yanağı onunkine yaslanırken vücudu onunkini sıcaklık ve şefkatle sarmaladı.

"Sadece bir süreliğine," diye usulca kabul etti, ama kadın ona sıkıca sarıldı ve keşke demekten kendini alamadı... Tutuşunu gevşetti ve adam onun üzerinden kayarak yataktan çıktı. Ne de olsa o bir askerdi, daha önce pek çok kez imkânsız başarmış ve dayanılmaz acılar çekmiş bir adam.

Ona bir sabahlık fırlattı. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Bu mu?" Emmie yatağa oturdu ve örgüsünü ambalajın dışına doğru çevirdi.

"Aşağıda bir çocuk var." Just gizlilik perdesinin arkasına geçti, ancak erkeklerin yolunda, konuşmayı bırakmaya gerek duymadı. "Özleyen biri

hiçbir şey yapmaz ve aklına bir fikir geldiğinde kolay kolay vazgeçmez. Bothwell onu Landover'da kabul edecektir."

"Bundan bahsetmişsiniz," dedi Emmie, saç fırçasını bulup örgüsünü çözerken.

Diş fırçasına ve pudrasına el koyarken, "Ve ben de kolay etkilenmeyen bir başka kadının huzurundayım," dedi.

"Emmie, "Önce ben aşağı inip kahvaltıya başlasam, sen de geceyi misafir odasında geçirdikten sonra aşağı gelsen nasıl olur?" diye önerdi.

"Sanırım bu işe yarar," diye kabul etti ve kıyafetlerini giydi. "Emmie." Birkaç dakika sonra Emmie hâlâ onu dikizlerken ona bir bakış fırlattı. "Giyin lütfen."

Ayağa kalktı ve saç fırçasını ona uzattıktan sonra gardırobuna gitti ve sağlam mavi kadifeden rahat, eski bir günlük elbise buldu. Kumaş, gözlerinin gri mavisine tam olarak uyan yumuşak bir tonda solmuştu. Elbise aynı zamanda biraz kıvrıma ve manevrayla kancalarını kendi başına takabileceği kadar boldu.

Aptal hayatının geri kalanında da öyle olacaktı.

"Bana bırak." Aziz Just, Emmie'nin ellerini kenara itti ve sırtının ortasındaki en zor kancaları taktı. "Bana kıcının üstüne oturacağına ve pişirdiğin yemeklerden yiyeceğine söz vermelisin, Emmie Farnum. Çok zayıfsın."

"Soğuk havalar başladığında genellikle kilo veriyorum. İnsanlar içeride daha fazla kaldıklarında pişirme işi de artıyor."

Ensesinden öpme dürtüsüne kahramanca direnerek geri adım attı. Bu dürtünün içinde cinsel bir şey yoktu, sadece dudaklarını onun vücudunun o noktasına değdirmek, tatlılığını tatmak ve kokusunu tıpkı muhteşem bir gül demetinin aromasını içine çeker gibi içine çekmek için duyduğu bir özlem vardı.

"Botlarını bağlayacağım," derken kendini duydu. Hayatında daha önce hiçbir kadının ayakkabılarını bağlamamıştı ama ona dokunmak için bir bahane arıyordu. Kadın buna izin verince rahatladı.

"Güzel ayaklar." Aziz Just kalın çorapları ayak parmaklarına geçirirken kaşlarını çattı. Bu ayakları öpmeyi ihmal etmişti, bu da pişmanlıklarının büyüyen yığınına attığı kalıcı bir ihmaldi. Dün gece birbirlerine sarılma ihtiyacına yenik düştüklerinde Emmie'nin sırtını okşamayı ihmal etmişti; onunla hiç düet yapmamıştı; ona hiç çiçek götürmemişti; ona hiç söylememişti...

Doğruldu ama önünde diz çökmeye devam etti. Kadın oturmaya devam etti ve sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi bakışlarını karşıladı.

"Sen olmasaydın üçüncü fırtınada çıldırırdım," dedi. "Sen ve Win. Surrey'deki evimde nasıl idare edeceğimi öğrenmiştim ama burada, her şey yabancıyken-"

"Burada da idare etmeyi öğrenirdin," diye sözünü kesti Emmie, eli ensesine yerleşti. "İyi olurdun; iyi olacaksın. Bu konuda da diğerleri kadar inatçıyım, görüyorsunuz ve bir hanımefendiyle tartışmak kabalıktır, özellikle de o haklıyken."

Başını salladı, yutkundu ve bir deneme daha yaptı.

"Ölüyordum, Emmie. Dediğiniz gibi idare ediyordum, ama büyük bir bedel ödeyerek. Ne zaman bir fırtına, bir aksilik, kötü bir gün atlatsam, artık çaba göstermek istemediğim zamana daha da yaklaşıyordum, bu yüzden..." Eğildi ve sonsuz bir şefkatle onun dudaklarını öptü. "Teşekkür ederim. Sana her zaman borçlu olacağım."

Başını salladı ama boynunu bırakmadı. "Teşekkür ederim," dedi, "ben de pek iyi idare edemiyordum ve sen çok nazik ve sabırlı davrandın..."

Ayağa kalktı ve onu ayağa kaldırdı.

"Şu anda kendimi pek nazik ya da sabırlı hissetmiyorum, Em." Geri adım attı. "Bothwell'i aylarca bekletme. Adamın kardeşi ölüyor ve Winnie ile ben daha fazla vedalaşmaya katlanamayız. Pekâlâ." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ücret?" Bunu kibar bir soru haline getirdi, kapıyı açıp onu selamlamadan önce kaşını darağacı mizahıyla kaldırdı. Emmie başı dik bir şekilde yanından geçip gitti ama o mutfaktan sesler duyana kadar merdivenlerin başında bekledi. Birkaç dakikalığına en üst basamakta oturdu, cesaretini topladı ve şimdi tatlı olduğu kadar acı veren anıların tadını çıkardı. Bir seferin başlangıcında bırakılan bir kamp alanına bakar gibi odaya son bir kez göz gezdirdi, sonra merdivenlerden mutfığa indi.

"Günaydın Bayan Emmie." Winnie'nin masada oturduğunu gördü. "Bayan Farnum."

Winnie onun bakışlarıyla karşılaştı. "Başım belada, değil mi?"

"Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla sorun var genç bayan, ama yine de günaydın. Görünüşe göre biraz kar yağmış. Çay var mı, Emmie?"

"Ocağın üstünde," dedi Emmie, sanki bu mutfığı sıradan bir şekilde paylaşıyorlarmış gibi hareket ederek. "Ben de biraz çörek ve tereyağı ısıtıyorum ama

omlet yapmaktan da mutluluk duyarım."

"İkisi de kulağa hoş geliyor," diyerek kendine bir fincan çay doldurdu. "Peki Winnie Farnum, kendi adına söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Pardon?"

"Ne için?" Aziz Just çayını hazırlarken sordu.

Winnie boş bardağına bakarak, "Herkesi endişelendirdiğin için," dedi, "ve hava soğukken Scout'u bu kadar uzun süre dışarıda tuttuğun için."

"Bu iyi bir başlangıç." Aziz Just çocuğun yanındaki banka kaydı. "Gördüğüm kadarıyla çayınızı bitirmişsiniz. Biraz daha ister misiniz?" Winnie başını salladı, onun yakınlığına itiraz etmek yerine küçük bir iç çekişle ona yaslanarak rahatladı. "Benimkini al." Oturmaya devam etti ve bardağı ona doğru kaydırды. Winnie ona baktı ve bir yudum aldı. "İyi bir fincan çay hemen hemen her şeye iyi gelir." Adam sustu ve Winnie de onun yanında sessizliğini korudu. "Sorun şu ki," dedi St Just, dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek, "seni önemseyen herkesi korkuttun, Win. Val soğukta ve karanlıkta buraya geldi, Emmie ve ben göletin etrafında dolanıyorduk, içine düşüp boğulmamış olmanı umuyorduk. Ağladık."

"Sen de mi ağladın?" Winnie üzüntüsü yüzünden okunan bir sesle, "Sen de mi ağladın?" dedi.

"Sanki kalbim hiç iyileşmeyecekmiş gibi," diye onu temin etti St. Win'in bu düşünceye dalmasına izin verdi, çaydan bir yudum aldı ve tekrar ona uzattı. "Senin öldüğünü sanmıştık Win," diye devam etti. "Soğuk, ıslak ve o göletin dibinde donmuş. Orayı bir daha asla o kadar güzel bir yer olarak göremeyeceğim. Suyun siyah ve buz gibi olduğunu ve sevgili Emmie'mizin neredeyse donarak ölecekken ağlamamaya çalıştığını göreceğim. Aferin sana, kızım."

Emmie lavabonun başında duruyordu, sırtı onlara dönüktü ve kuşkulu bir şekilde kaskatı kesilmişti.

"Kaçmak istedim," dedi Winnie sonunda, "böylece Emmie Cumbria'ya kaçtığında nasıl hissedeceğimi bilecek." Kıpırdanarak banktan indi ve salona doğru koşmaya başladı, ardından gelen sessizlikte kapı birkaç kez ileri geri sallandı.

"Ah, Devlin." Emmie döndü, kollarını ortasına doladı ama St. Just onu teselli etmek için mutfaka geçmedi. Bunun yerine uzun bir süre onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Ve biliyor musun Em?" dedi çay bardağını kulpundan çevirerek. "Winnie ve ben birkaç saat ya da birkaç günden çok daha uzun süre böyle hissedeceğiz -şaşkın, incinmiş ve korkmuş. Hayatının geri kalanında bu duygunun bir kısmını yanında taşıyacak. Baban kaçtığı için senin yaptığın aptalca şeyleri o da yapacak, benim yaptığım aptalca şeyleri de

Çünkü annem beni onlara teslim etti. Ben odun kutularınızı doldururken bunu düşünün."

Ses tonu son derece medeni, hatta düşünceliydi ama Emmie sanki Winnie ona sağlam bir tokat atmış ve Aziz Just da kaburgalarına hızlı bir tekme atmış gibi hissetti.

Sanki kalbim hiç iyileşmeyecekmiş gibi, demişti St. Just. Emmie arka pencereden dışarıyı seyrediyor, salondan gelen Winnie'nin yumuşak ağlayışıyla vurgulanan, yarma baltasının tecrübeli kütükleri yararken çıkardığı sabit, sert sesi dinliyordu. Çocuğun yanına gitti ve kollarını ona doladı.

"Özür dilerim Win," dedi Emmie, daha önce hiç söylemediği bir şeyi söyleyerek. "Kaçtığım için özür dilerim." Winnie başını salladı, kollarını Emmie'nin boynuna doladı ve daha çok ağladı.

Hadrian Bothwell güzel kar yağışlarını severdi. Burada gerçek bir güzellik vardı, hem de çok. Bir önceki hafta meslektaşlarından birinden vaaz için faydalı bir fikir aşırırmıştı; aslında eve bir kutu dolusu vaaz reçetesiyle gelmiş ve karşılığında daha popüler çabalarından bazılarını takas etmişti.

Bu da dünün çok ihtiyaç duyduğu dinlenmeye ve daha da çok ihtiyaç duyduğu düşünmeye müsait olduğu anlamına geliyordu. Emmie Farnum'la olan sorununu bugün çözmesi gerekiyordu ve Rosecroft'un dün sabahki ziyareti onu acımasızca rahatsız etmişti. Sabır ve dikkat gösterirse yolun açıklığa kavuşacağına dair o eski keşane inancına geri dönerek yatmaya gitmişti.

Yine de işte buradaydı, Pazar sabahı, aydınlık ve erkendi ve yol bir gün öncesinden daha açık değildi.

Bu yüzden dinlenmiş haliyle, vaazını sunmak için en güvendiği araç ve en sevdiği eğlencelerden biri olan sabah anayasasına çıktı. Bir gün önce çok tembel olduğu için erken kalktı, ama aynı zamanda taze kar yağışını sevdiği için ve bu seferki mükemmeldi. Muhtemelen 15 santim yumuşak, toz halinde kar tüm manzarayı kaplamıştı. Gökyüzü pırıl pırıl maviydi, yükselen güneş her şeyi keskin ve parlak bir şekilde gösteriyordu ve henüz ortalıkta kimse yoktu. Ormanda yürüyüş yapmak için mükemmel bir sabahtı. Tanrı cennetindeydi ve dünyada her şey yolundaydı.

"Bir şeyler ye Winnie," diye yalvardı Emmie. "Dün neredeyse hiçbir şey yemedin ve bu soğukta dışarıda kalacaksan enerjiye ihtiyacın olacak."

"Scout dün beni sıcak tuttu. Sadece çok aç değilim."

Emmie'nin bakışları St Just'inkilerle buluştu ama o başını hafifçe salladı ve Winnie'nin yumurta tabağına uzandı. Çocuk manipülatif davranmıyordu, sadece gerçekten üzgündü.

"Öyleyse bunları ben yiyeceğim," dedi Aziz Just, "çünkü çok güzeller ve Scout Dükü bile bu kadar lezzetli bir şeyi hak etmiyor."

Winnie kaşlarını çatı. "Scout Dükü mü?"

"Gittiğin her saat," dedi Aziz Just lokmalar arasında, "seninle kaldığı, seni koruduğu ve sıcak tuttuğu her saat, unvanı yükseldi. Bir tür ilah olması gerekirdi ama insan naibimize saygısızlık etmek istemiyor."

Winnie bu saçmalık karşısında hafifçe gülümsedi. "Rose'un büyükbabası gibi ona Majesteleri diyebilirim."

"Rose'un büyükbabası gibi, gerçekten." Aziz Just bir kaşını kaldırdı. "Ama eğer kahvaltı etmeyeceksen, Win, giyinmeyi bitirmeli ve sıkı sıkıya sarınmalısın. Dışarısı parlak güneş ışıyla olduğundan daha sıcak görünüyor."

Emmie geldi ve Winnie'nin çay bardağını temizledi.

"Yatak odanda eski kıyafetlerin var Winnie. Bulabilirsen en az iki takım tozluk ve bir kazak giy." Winnie merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu, Scout yeni edindiği sonuçtan habersiz onun peşinden koşuyordu.

"Ben de toparlansam iyi olacak." Aziz Just ayağa kalktı ve boş tabaklarını lavaboya götürdü. "Giysilerim hâlâ salonda mı?"

"Ben getiririm," dedi Emmie. "Bir fincan çay daha iç."

Onun emrine uymaktan başka bir nedeni yoktu. Uzun süre ateşin yanında kaldığı için hem sıcak hem de kaskatı kesilmiş olan yeleşini ve pelerinini ona getirdi.

"Bunları da cebinde buldum," dedi Emmie ona katlanmış birkaç kâğıt uzatarak. "Nemli kalmasınlar diye onları çıkardım. İyi görünüyorlar." St. Just yeleşinin düğmelerini iliklerken durakladı ve annesinin üç mektubunu tanıdı.

"Teşekkür ederim," dedi mektupları alırken. "Bunlar benim için duygusal öneme sahip ve onları kaçırdım." Kopyalarını çıkarmalı

Emmie'yi özlerken onu oyalayacak bir şey olsun diye.

Emmie onun ağır pelerininin düğmelerini kapatmasını izlerken, "Winnie'yi neyin tuttuğuna bakacağım," dedi.

Kadının geri çekilişine kaşlarını çattı ve ahşap masanın üzerinde duran mektuplara baktı. Zihninin arkasında bir şeyler kıpırdanıyordu, tıpkı kendini beğenmiş bir generalin ölümcül derecede aptalca emirlerini nasıl savuşturacağını bulmak üzereyken kıpırdandığı gibi. En iyi çözümler genellikle ona bu şekilde gelirdi, akıl ve hesaplamanın istikrarlı adımlarıyla yaklaşmak yerine farkındalığının altından bütün olarak ortaya çıkardı.

Bakışları, parlak bir kış güneşinin ışığının tam ortasında duran harflere kaydı. Harfler...

"Ah, siz tanrılar..." diye mırıldandı, ama siz tanrılar değil, siz *anneler*. Annesi Kathleen ve onun annesi Majesteleri ona son bir ağır silah vermişlerdi ve o da bu silahı Emmie'nin kalbine doğru ateşleyecekti, Emmie son geri çekilişini yaptığını düşünürken bile. Hanımları neyin tuttuğunu görmek için merdivenleri tırmanma dürtüsüne direndi ve bunun yerine mektupları okumak için oturdu.

Mutfağa girdiklerinde her iki kadın da oldukça sakindi ama Emmie hem St. Just'ı hem de Winnie'yi gitmek üzere giyinmiş görünce sinirlenmiş görünüyordu.

"Ekselansları nerede, Win?" St. Just sordu.

"Scout!" Winnie evin uzak köşelerinden köpeği selamladı. "O burada," dedi gereksiz yere, Scout nefes nefese onun yanında dururken.

"Demek öyle. Ben Caesar'a dizgin takmak için bir şeyler bulmaya giderken sen de onu bir dakikalığına dışarı salsana. Seninle ahırda buluşuruz."

"Hadi, Scout." Winnie parmaklarını şıklattı ve kapıya doğru yöneldi. Aziz

Just alçak bir sesle, "Bırak onu," diye mırıldandı. "Bu son kez değil.

Onu göreceksin, zaten sakın kalmaya çalışıyor." Emmie ona sertçe baktı, çünkü ses tonunda neredeyse sert bir şeye izin vermişti, ama itiraz etmedi. "Ahıra gelmene gerek yok, Em," diyerek arka kapıya doğru ilerledi. "Bizi Caesar'la götüreceğim ve yollar daha geçilebilir olduğunda Stevens'ı arabayı alması için göndereceğim. Teşekkür ederim." Durdu ve ona gülümsedi, "her şey için."

Sarılmayı kabul etti ama onu öpmek için hareket etmedi.

"Bulduğun mektuplar mı?" dedi geri çekilirken. "Çok değerli oldukları için karda düşme riskini almak istemiyorum. Şimdilik onları burada bırakmak istiyorum."

"Elbette." Emmie mırıldandı, gözleri kocaman ve isimsiz bir çaresizliği yansıtıyordu. Köpeğin havlaması ve sahibinin mutlu çığlıkları o anki kalp ağrısının altını çiziyordu sadece.

"Ama bir iyilik isteyeceğim, Emmie Farnum." "Herhangi bir şey. Ne olursa."

"Şu mektupları oku. Sadece üç tane var ve onları daha sonra Stevens'la birlikte geri gönderebilirsiniz, ama papazınız kur yapmaya gelmeden önce okuyun lütfen."

Kadın gözlerini kırptırdı ve adam onu şaşırttığını anlayabildi. Hiç şüphesiz Winnie'ye ya da muhtemelen ona elmalı tart tarifini vermemesini yazmasını istemesini bekliyordu, ama bunu değil... bunu.

"Söz veriyorum," dedi ve onunla birlikte arka kapıya doğru yürüdü.

Verandaya çıkarken, "Buraya gelme," diye uyardı. "Hava çok soğuk ve sen dün kötü havada dışarıydın-"

Ama yine de ona yapışmıştı, sanki kalbi kırılacakmış gibi, sanki kırılmış ve asla onarılmayacakmış gibi ona sarılıyordu.

"Hoşça kal, Emmie," dedi St. Just ve onu son bir kez daha sıktıktan sonra geri çekildi. "Mektupları oku. Söz vermiştin."

Başını salladı ve yanağındaki bir damla yaşı sildi.

"Şimdi seninle içeride," dedi nazikçe. "Winnie senin ağladığını görecekt ve sonra ben ağlamaya başlayacağım ve Scout uluyacak ve Winnie aptal olduğumuzu anlayacak." Kız ona kırık bir şekilde gülümsedi, döndü ve evin sıcaklığına doğru kaçtı.

Winnie daha ağır adımlarla ilerlerken Scout, kardan memnun olduğu her halinden belli olan adımlarla verandanın merdivenlerinden çıktı.

"Emmie yine ağlıyordu, değil mi?" Winnie yaşlı ve yorgun bir sesle konuştu.

"Biraz öyleydi." Avluyu sessizce geçtiler, Scout bir kokunun peşinde karda burnunu çekiyordu.

"Rosecroft?" Winnie arka ahırında Herodotus'a havuç yedirirken omzunun üzerinden seslendi.

"Evet?" Emmie'nin ahırındaki eşyaları karıştırdı ve işe yarar eski bir dizgin ile bazı tımar malzemeleri buldu.

"Dün karnın ağrıyacak kadar çok ağladın mı?" Winnie havucun bir kısmını katır için koparıırken sordu, sonra da kendisi için bir ısırık aldı.

"Ağladım," dedi, onun katırı sevmesini izlerken. "Annesiz bir çocuk gibi ağladım."

Winnie katırın omzuna son bir kez vurarak, "Bu çok aptalca," dedi, "hiçbir şeyi değıştirmediği halde bu kadar üzülmek. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Ben de, bir dahaki sefere kadar."

"Bu ne anlama geliyor?" Winnie kaşlarını çatı ve havucun son lokmasını çapraz bağlarda duran Sezar'a yedirdi.

"Yani bugün sana bir şey olsa Winnie Farnum, muhtemelen yine o kadar ağlardım ya da en azından o kadar canım yanardı. Eğer Ekselanslarına bir şey olsaydı, sen de aynı şekilde üzülerdün. Kalbinize ne yapacağını ya da nasıl hissedeceğini söyleyemezsiniz. Eğer birini seviyorsanız, onun için acı çekebilirsiniz."

"Demek Bayan Emmie'yi seviyorsunuz?"

"Kesinlikle seviyorum ve ben de seni seviyorum."

Winnie uzun bir süre sessiz kaldı ve Caesar'ın kaslı omzunu okşadı. "Baharda Rose'u ziyaret edecek miyiz?"

"Olabilir. O sırada yeni kuzenin doğacak ve ikinizi hemen tanıştırmazsam Rose beni tamamen kesecek."

"Sence Scout Surrey'de yaşamak ister mi?"

"Olabilir. Neden?" Aziz Just doğruldu ve dizine uzandı. "Rose bir köpek isteyebilir. Onunla daha mutlu olur."

Winnie'nin çok sevdiği evcil hayvanını vermeyi düşünmesinde tüyler ürpertici bir şey vardı ve Hadrian Bothwell'in midesi de duyduklarından dolayı biraz rahatsız olmaya başlamıştı. Ormanda gezindikten sonra, Emmie'nin katırına uğrayıp saygılarını sunmayı düşündü; bilge, düşünceli bir hayvan olarak gördüğü bu yaratık, bir papazın aklındaki ağır meselelere biraz bilgelik getirebilirdi.

Ama ormandan çıkarken Bothwell, Emmie ve Rosecroft'un arka verandaya çıktıklarını görmüştü. Kadın zar zor giyinmişti ama adam belli ki yolculuğa hazırды.

Adamın bu uygunsuz saatte Emmie'nin mutfağında ne işi vardı? Bothwell bu soruyu bir kenara bıraktı, masum bir açıklaması olduğuna inanmaya kararlıydı. Kont geceyi Emmie'yle aynı çatı altında geçirmiş olamazdı, üstelik yerde sadece birkaç santim kar varken ve kendisi hemen yandaki mülkte yaşarken. Yine de Bothwell, Emmie'nin odun kutusunun ötesindeki tüm bahçesinde tek bir insan izi bile olmadığını fark ettiğinde huzursuzluk hissi bir ağrıya dönüştü. Tabii Kont

Çatıya uçup bacadan aşağı indi, dün akşam kar başlamadan önce gelmişti.

Ama sonra, Tanrı yardımcısı olsun, Hadrian Emmie'nin Aziz Just'a sarılıp vedalaşırkenki yüzünü görmüştü. Sadece bir sarılmaydı, ateşli bir öpücük ya da uzun süreli bir kucaklaşma değildi, ama yüzü...

St. Just geceyi geçirmişti, bu çok açıktı, ama daha fazla geçirmeyecekti; Bothwell'in Emmie'nin ifadesinden çıkardığı ilk sonuç buydu. Gözleri olan herkesin görebileceği bir sonraki şey ise Emmie'nin adamı sevdiğiydi ve bedeninin Emmie'ninkinin etrafındaki koruyucu duruşundan, St. Just'ın da ona değer verdiği anlaşıyordu.

Bu iyi bir haber değildi, Bothwell'e yol göstermesi için dua ettiğini hatırlatıyordu ve her zamanki gibi, Yüce Tanrı'dan özel isteklerde bulunduğunda, cevap her zaman beklediği gibi olmuyordu.

Bu yüzden ahırların arkasına çekilmişti, sadece Winnie'nin avludan gelen, herkesin karnını ağrıtabilecek kadar çok ağladığından bahseden soprano sesini ve Aziz Just'un sakın cevaplarını, Emmie ve Winnie'yi sevdiğine dair gerçek beyanlarını duymak için.

Adamın sözlerinde ruhunun derinliklerinde bir inanç vardı. Sevmekten bahsederken sanki sevgisinin kalıcı olduğunu, her zaman onun bir parçası olacağını biliyormuş gibi sağlam, *bilgili* bir nitelik vardı. Bothwell kendi karısını bu şekilde sevmediğini itiraf edecek kadar dürüsttü, Tanrı yardımcısı olsun, ancak kardeşini bu şekilde sevdiğini söyleyebilirdi.

Ve ağaçların arasında kaybolurken, Aziz Just'un kendini küçümseyen karşılaştırmasını duymaya devam etti: "Annesiz bir çocuk gibi ağladım."

Evet. Gerçekten de annesiz bir çocuk.

Bu bir rehberlikti, tabii eğer bir rehberlik varsa. Daha önce Farnum hanımlarını aynı çatı altında tutmanın akıllıca olup olmadığı konusunda aklında bir şüphe varsa bile, şimdi sadece kesinlik vardı.

Just, Caesar'ın tüylü sırtına atladı ve elini Winnie'ye doğru uzattı. Winnie onun bileğini kavradı ve kısa süre sonra atın cidagolarının arkasına tünedi, eldivenli elleri yeleden avuç avuç tutuyordu. Keskin, güneşli şafakta sessizlik içinde eve doğru at sürdüler, Stevens döndüklerini bile anlamadan Caesar'ı ahırın avlusuna kadar yürüttüler.

"Günaydın, Lord Hazretleri." Stevens Winnie'ye elini uzattı. "Günaydın Bayan Winnie, nereye gittiniz?"

"Bayan Emmie'ye. Scout da benimle geldi ve o da döndü. O artık bir dük."

"Majesteleri." Stevens eğilerek selam verdi, savurganların geri döndüğünü görmekten memnun olduğu belliydi. "Kendisi olmadan bütün gece arabanın içinde dolaşmak aynı şey değildi."

"Eminim Scout da seni özlemiştir," dedi St. "Sezar'la ilgilenirseniz çok memnun olurum ve bu öğleden sonra Bayan Farnum'un evinden arabayı ve orada bıraktığım bazı yazışmaları almak için biraz zaman bulabilirsiniz, bu da çok makbule geçer."

"Evet." Stevens Winnie'nin saçlarını karıştırdı ve Caesar'ı uzaklaştırdı.

"Bana Şabat günü olduğunu söylemedi," diye mırıldandı St. Just, tıraştan daha fazlasına ihtiyacı olup olmadığını merak ederek. "Gel Winnie, şimdi yiyeceklerinle daha çok ilgileniyorsan, muhtemelen ikinci bir kahvaltı buluruz."

Winnie onun elini tuttu. "Sadece birazcık."

"Seni sabahları çikolata içmeye teşvik etmeliyiz sanırım." St. Just adımlarını onunkilere uydurmaya çalışmaktan vazgeçti ve onu kalçasına doğru salladı. "Kesinlikle çok ağır değilsin Bronwyn Farnum."

"Ama ağaçlara tırmanmakta iyiyimdir," dedi Winnie arka teraslara yaklaştıklarında kederli bir gülümsemeyle.

"Öylesin ama düşüncelerini tahmin edebiliyorum," diye devam etti botlarını arka kapıya vururken. "Ne düşündüğünü biliyorum."

"Ne düşünüyorum ben?" Winnie gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturdu.

"Bu eve giriyoruz ama Emmie burada değil ve bu seni üzüyor."

Winnie başını salladı ve bir anda tüm cesareti tükenir gibi oldu. Soğuk yüzünü St. Just'ın boynuna dayadı ve o arka koridora doğru yürürken yüzünü orada tuttu.

"What ho!" Val mutfaktan çıktı. "Bu Rosecroft köyündeki kar canavarı, iki kafası ve her ikisinde de parlak kırmızı kulakları var." Yaklaştı ve elindeki çay bardağını yere bıraktı. "Neyin var prenses? Neşeli hissetmiyor musun?"

Winnie ona bakmadan başını salladı ve burnunu St. Just'ın boynuna dayadı.

"Üzgünüz," dedi St. Just, "çünkü Emmie burada değil."

"Ah." Val başını salladı, gözlerinden bir dünya anlayış okunuyordu. "Win, Val Amca'nın sana hüznünlü gün şarkılarından bazılarını öğretmesine izin vermelisin." Belki de çocuğu kardeşinin kollarından almak niyetiyle yaklaştı, ama Winnie'yi sarmak için uzandığında kolları, isteyerek ya da istemeyerek, kardeşini de sardı.

"Hepimiz üzgünüz," diye mırıldandı Val, ikisine de sarılarak, "ama mutluyuz da."

"Neden mutluyuz?" Winnie bu ifadeden yeterince rahatsız olmuştu ki ona ters ters baktı.

"Çünkü." Winnie'yi St Just'tan uzaklaştırdı ve kendi sırtına aldı, "Prenses Winnie'm sağ salim eve döndü ve ağabeyimi de eve getirdi ve en güzeli Scout'u da geri getirdi. Scout için gerçekten endişeleniyordum," diye devam etti Val onu mutfağa götürürken, "ama onu koruyacak senin olduğunu biliyordum."

"Zekiyim ve boyuma göre çok güçlüyüm, Scout da sıcakkanlı."

Val, "Sıcaklık, aksi halde etkileyici niteliklerden yoksun bir adamda sevimli bir özellik olabilir," diye izin verdi. Winnie'yi masanın üzerine oturttu ve dış giysilerini çıkarmaya başladı.

"Nitelikler nedir?"

"Pençeler."

Winnie, Val'in botlarını çıkarması için bir ayağını uzatarak, "Ama etkileyici pençeleri var," diye itiraz etti.

"Kardeşim sizi yanıltıyor," dedi St. Just mutfağa girerken. "Bunu genç hanımlarla sık sık yapar. Nitelikler, Win, güçlü ya da zayıf noktalar, güzel kokmak ya da zeki olmak gibi."

"Scout diğer köpeklerle güzel kokuyor ve bir köpek için de çok akıllı."

"Harika," diye kabul etti Val, ikinci botu çıkarırken. "Şimdi yukarı çık ve terliklerini al, sonra da müzik odasına git. Orada bir ateş yaktım ve piyano da dün kaçırdığın çalışmayı telafi etmen için seni bekliyor."

"Ben gidiyorum." Winnie masadan aşağı atladı, Val'e düşüncesizce belinden sarıldı ve koşarak uzaklaştı.

"Teşekkür ederim," dedi St. Just. "Tüm kalbimle teşekkür ederim."

"Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz prenses?" Val sırtarak tekrar sordu sempatik bir şekilde. Bir kolunu St. Just'un omuzlarına doladı ve sertçe sıktı. "Kadınlara tövbe etmeye hazır mısınız? Surrey'e geri taşınmaya? Kutsal emirleri almaya?"

"Lütfen kiliseden bahsetmeyin," dedi Aziz Just, kardeşinin elinden kurtularak. "Ne de onun temsilcilerinden."

"Peki Winnie'nin kaçma sebebi neydi?" Val bir fincan çay doldurup krema ve şeker ekledikten sonra kardeşinin eline tutuşturarak sordu.

"Emmie'nin Cumbria'ya onsuz gittiğinde Winnie'nin hissedeceği kadar korkmuş, endişeli ve üzgün hissetmesini istedi."

Val alçak sesle ıslık çaldı. "Mantığında bir deha ve şeytani bir kararlılık var."

"Şeytani bir kararlılık," dedi St. Just, ama bu iki kelimedede bile bir parça gurur vardı. "Kendini değerli bir amaca adayan her asker gibi."

Val, "Müzik değerli bir amaç," dedi ve topuklarının üzerinde dönerek oradan ayrıldı.

"İşte," diye mırıldandı Aziz Just boş mutfağa, "gerçek aşk budur."

Emmie salonun penceresinden Caesar'ın yolda ağır ağır ilerleyişini izledi. Belli ki Winnie ve St Just, at onları eve götürürken temiz sabah havasında gezintinin tadını çıkarıyorlardı. Atın geniş sağrısı çitin ardında gözden kaybolduğunda, Emmie hâlâ atın karda bıraktığı izlere baktığını fark etti.

Kendine bir fincan çay koyarken, bir askerin eşinin onu savaşa uğurlarken böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Ama o kimsenin karısı değildi...

Bakışları St Just'ın geride bıraktığı mektuplara takıldı, ondan okumasını istediği, onun için duygusal önemi olduğunu söylediği mektuplara. Dikkatle çay fincanını yere bıraktı ve mektuplara uzandı, ne kadar cansız ya da belirsiz olursa olsun, herhangi bir kaynaktan elde edebileceği herhangi bir bağlantıyı istiyordu.

On yedi

Hadrian Bothwell için sabah bitmek bilmiyordu. Cemaat onu gördüğüne çok sevinmişti elbette, çünkü bir önceki Pazar günü Ripon'a kaçmıştı. Sezgisel olarak, Kraliyet Postası'nı utandıracak bir hızla kırsal kilise asma ağında yayılan, yaklaşan ayrılışının haberinin yayıldığını hissetti.

Tek istediği öğle yemeği yemek ve ardından Emmie Farnum'la görüşmesini tamamlamakken, en az bir otuz dakika daha gülümsemeye ve havadan sudan konuşmaya mahkûmdu. Ripon'dan döndüğünden beri bu görev aciliyet kazanmıştı ve Emmie'nin de meselenin çözülmesinden memnun olacağına şüphe yoktu.

Mutfağında ayakta durarak soğuk bir sandviç yedi, Şabat günüydü ve hizmetçisi evde değildi. Genellikle Pazar öğleden sonralarının yalnızlığına değer verirdi ama bugün koridordaki büyükbabanın saatinin tik takları sinir bozucuydu.

Sabah anayasasında yaşadığı sıkıntıların bir fonksiyonu olduğu sonucuna vardı.

Cumbria'ya gitmeliydi... ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Emmie'nin evine giden karlı yol boyunca yürüdü ve ruh hali hafifledi. Bacalarından üçü içeride ateş yandığını kanıtlıyordu ve parlak güneş ışığı ve yeni yağan karın altında evi temiz, düzenli ve misafirperver görünüyordu.

Keşke Emmie de misafirperver olsaydı, diye düşündü kapıyı çalarken. Birkaç dakika sonra avı kendini gösterene kadar tekrar vurmak zorunda kaldı ve Emmie ona gülümseyip eve girmesi için el salladıysa da, onun meşgul olduğunu hemen hissetti.

"İyi günler, Emmie." Şapkasını, eldivenlerini ve atkısını alırken gülümsedi. "Seni ayinde özledim tabii ki."

"Bu soğukta koşuşturmanın zahmetli bir şey olduğuna kendimi ikna etmeye çalışmayı da ihmal etmedim. Mutfakta çay içmeye itirazın var mı?"

Salondan daha sıcak ve çaydanlığa daha yakın."

"İtiraz etmem." İki si de orada onunla yalnız kalmaması gerektiğini biliyordu ama bir erkek ve kadın evlilik hakkında konuştuklarında, en düzgün toplum bile bunu mahremiyet içinde yapmalarına izin verirdi.

Onu mutfağa götürdü ve yeni bir tencere doldurmak için çaydanlığı ocaktan aldı.

Bothwell, mutfak ocağının üzerindeki ahşap şömineye yaslanarak, "Anladığım kadarıyla dün Bayan Bronwyn ile biraz heyecan yaşamışsınız," dedi.

"Haber nasıl bu kadar çabuk yayıldı?" Emmie dönmeyip çay tepsisini toplarken sordu.

"Lord Val onun bulunduğunu açıkladığında Stevens kutlama için bir bira içmişti," diye yanıtladı Bothwell, mutfakta bile -belki de özellikle mutfağında- Emmie Farnum'un zarif ve çekici olduğunu düşünerek. Rahatlatıcı bir eş olabilir -sessiz, becerikli, sevecen...

"Yarın yine burada mı pişireceksin?" diye sordu, önce Emmie'nin oturmasını bekledi.

"Yapacağım." Bir tomar kâğıdı kenara çekti ve oturdu. "Otur Hadrian. Benimle tören yapmana gerek yok."

"Bu yönünü seviyorum," dedi karşı sıraya kayarak. "Aslında seninle ilgili pek çok şeyi seviyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi Emmie, ama hem sesi hem de gülümsemesi hüzünlüydü, sevdiği bir adamla evlenmeyi düşünüyor olsaydı olabileceği gibi ne neşeli ne de kibirliydi. Ev sahibesinden çayını alırken morali yeniden bozuldu. Parmakları birbirine değdiğinde, kadın teması hissettiğine dair hiçbir ipucu vermedi.

"Ellerin soğuk Emmie, ama mutfağın sıcacık."

"Benim de ayaklarım üşüyor," dedi Emmie, gülümsemesi üzgün olduğu kadar özür dileyen bir hal almıştı. "Şunu oku." Kâğıtları karıştırdı ve bir hanımefendinin el yazısıyla yazılmış gibi görünen bir mektubu ona uzattı.

Ekselansları, Esther, Moreland Düşesi'ne,

Doktor, çektiğim ilenin yakında sona ereceğinden korkan birinin zoraki neşesine büründü ama ben onun şüphelerini ya da endişelerini paylaşmıyorum. Yakında bu dünyadan gideceğimi ve Yaratıcımla yüzleşceğimi biliyorum. O'nun bana karşı merhametli olacağını da biliyorum, çünkü sizde cennetin bu daha kusurlu tarafında mevcut olan ruhun nezaketini ve cömertliğini gördüm sevgili bayan, bu yüzden geleceğimden korkmuyorum.

Bununla birlikte, geçmişimde yatanlardan dolayı büyük acı çekiyorum. Elbette günah işledim ve bunun için af dileyebilirim ve diledim de. Bununla birlikte, ciddi hatalar da yaptım ve bu hataları telafi etmek için çok az zamanım olduğunu bilerek, bana bir iyilik daha yapmanızı rica ediyorum - bana ve kendi oğullarınıza yaptığınız gibi kabul ettiğiniz ve sevdiğiniz genç arkadaşla.

Yedi yıl önce, Devlin beş yaşındayken, onu dükalığa alma konusundaki nazik teklifinizi kabul etmeyi seçtim. Kendime bunun onun için en iyisi olduğunu söyledim ve şimdi bu hayatı bırakmaya hazırlanırken bu kararın ne kadar isabetli olduğunu görüyorum. Devlin hem baba tarafından kardeşlerini hem de sizi ve Majestelerini tanımanın avantajını yaşıyor. Çocuk bir beyefendinin eğitiminin, bir beyefendinin konuşmasının, bir beyefendinin tavır ve davranışlarının başlangıcını ediniyor. Çoğu insanın ölçebileceği ışıklara göre bu hayatta iyi bir şekilde devam edecek.

Ama ben çoğu insan değilim. Ben onun annesiyim, hayatının ilk yıllarında sahip olduğu tek ailesiyim ve benim görmem için onu parka getirdiğin zamanlarda kapalı arabamdan dikkatle izledim. Boyu oldukça uzadı ve belli ki zinde ve sağlıklı, ama uzaktan bile olsa gözlerinde benim en kötü, en acı verici hatamın yansımasını görüyorum.

Devlin küçük kardeşlerinin kardeşi olmaktan çok, onların korumasıdır. Ergen bir çocuğun spontanlığıyla gülmez; kendisinden ne beklediğini ve teklif edilmeden önce bunu yapmak için nasıl sıçrayabileceğini görmek için dikkatle izler. Küçük bir çocukken sahip olduğu kendini ifade etme kaygısıyla konuşmuyor; kekeliyor, çırpınıyor ve çoğu zaman çabaları onu ya da daha kötüsü dük ailesini utandırmasın diye sessiz kalıyor.

Onun genç gözlerinde, kendimi onun hayatından çıkardığım gün oraya koyduğum kendinden şüpheyi görüyorum. İyi, değerli ve kalıcı görünen her şeye karşı güvensizliğini görüyorum. Dışarıdan ne kadar yetkin ve başarılı bir erkek olarak görünürse görünsün, sevgi dolu bir annenin kaybından dolayı kendini suçlayacak küçük bir çocuğun incinmişliğini ve kafa karışıklığını görüyorum.

Onun benden bu şekilde ayrılmasına izin vermekle çok ama çok büyük bir hata yaptım. Cömertliğiniz ve nezaketiniz için her gece Tanrı'ya şükretsem de, oğlumun yıllar önce onun için yanlış bir seçim yaptığımdan dolayı yaşadığım ve öleceğim için pişmanlık duyduğunu bilmesi için de her gece dua ediyorum. Seçeneklerim vardı, Majesteleri; teklif ettiğiniz ödeneği kabul edebilirdim.

Oğlumla birkaç yıl daha geçirmeyi isteyebilirdim; bana anlaşmayı kabul edecek iyi bir adam, pişman olsa da lekelenmiş bir eş ve sevgili bir üvey oğul bulmana izin verebilirdim. Bana bu seçenekleri sundunuz ve bu süreçte bir anne olarak ne kadar anlayışlı olduğunuzu gösterdiniz.

Ama en iyisini bildiğimi sanıyordum ve Tanrı küçük oğluma yardım etsin, çünkü yanılmışım. O zamanlar, Devlin'e duyduğum sevginin samimiyetinin, hatalı seçimimin sonuçlarını haklı çıkaracağını düşünmüştüm. Ancak küçük bir çocuk için aşk, bir daha asla görülmemek üzere gecenin karanlığına karışıp giden bir şey değildir. Bunu şimdi, çok geç olduğunda anlıyorum, bu yüzden sizden tek isteğim, bir gün doğru zaman geldiğinde, bu duygularımı ona iletmeniz ve ona ve yaptığı her şeye duyduğum sonsuz sevgi ve gururu ona iletmeniz.

*Minnettarlığım
la, Kathleen St.
Just*

Bothwell uzun dakikalar boyunca oturdu ve önündeki masanın üzerinde duran belgeye gözlerini dikerek baktı. Emmie sessizce ona kalan kâğıtları uzattı ve o da okumaya devam etti. Mektuplardan biri, Kathleen'in beş yaşındaki oğlunu parkta oynarken görme ayrıcalığından dolayı teşekkür ettiği ve küçük çocuğun her sevimli hareketini dakikalarca anlattığı bir mektuptu.

Bothwell, "İyi yazıyor," dedi, "ama mutlu satırlarında bile yürek acısı var." Emmie sadece başını salladı ve ona üçüncü mektubu, muhtemelen kadının St. Just'un üvey annesine yazdığı ilk mektubu uzattı. Kathleen çocuğun tercihlerini, korkularını, eğlencelerini, başarılarını, en sevdiği giysileri, uyku alışkanlıklarını, beslenme alışkanlıklarını ayrıntılı olarak anlatmış ve çok yorgun ya da üzgün olduğunda hâlâ başparmağını emdiğini açıklamıştı.

Bothwell mektubu bir kenara koyarak, "Oğlunu tanıyordu," dedi.

Emmie soğuk çayına bakarak, "Ama onun için en iyisini o bilemezdi," diye cevap verdi. "Sadece annesi olması onu yanılmaz yapmıyordu."

Bothwell onun elini okşadı. "İnsanoğlunun bildiği tek yanılmaz ebeveyn için çalışma ayrıcalığına sahibim."

Emmie buna gülümsemedi bile.

Bothwell elini geri çekti. "Emmie, Winnie'yi evimize kabul edeceğimi biliyorsun. Üvey babası bir dük değil, alçakgönüllü, rustik bir vikontun varisi olacak, yine de çocuk ve senin için elimden geleni yapacağım. Bu hanımefendiye katılmak zorundayım." Harfleri işaret etti. "Nerede

Aksine zorlayıcı bir neden yoksa, küçük çocuklar anneleriyle birlikte olmalıdır, özellikle de eli uzanan tek ebeveyn anneyse."

Emmie başını salladı ama hiçbir şey söylemeyerek sessizliğin uzamasına izin verdi.

"Emmie." Bothwell masanın etrafında dolaştı, onun yanına oturdu ve elini tuttu - çok soğuk olan elini. "Bana anlattıklarını duymam gerek canım. Bir adamı geri çevirebilirsin, ama bunu gerçekten kelimelerle yapmalısın. Konuşmayı biliyorsun; geçen sefer çok güzel konuştun: Hadrian, bana büyük bir onur verdin... Hatırlıyor musun?"

"Pekâlâ," dedi derin bir nefes alarak. Hadrian'a, sanki iç dünyasıyla o kadar yoğun bir şekilde meşgulmüş gibi geldi ki, konuşma sürecine güvenebilmesi için önce aktif olarak hatırlaması gerekiyordu. "Hayır, Hadrian, ya da hayır teşekkür ederim. Eski belagatimi toplayamıyorum ama yine de minnettarım. İyi niyetlisiniz ve beni onurlandırılıyorsunuz ama sizin vikontesiniz olamam."

"Eh, bu kadarı yeterli." Ona solgun bir gülümseme sundu. "Ama Emmie? Şimdi ne yapacaksın?"

Bu gülümseme için, elini bırakmadığı ve aceleyle, garip bir şekilde ayrıldığı için Emmie, Hadrian Bothwell'i birazcık sevdiğini fark etti. Hem tekrar evlenme teklif ederek hem de onu reddettiği halde yanında oturmaya devam ederek onu onurlandırmıştı.

"Teşekkür ederim." Yanağına bir öpücük kondurdu ve elleri hâlâ birleşmiş halde arkasına yaslandı. "Ne yapacağımı bilmiyorum Hadrian. Yalanlar söyledim, güvene ihanet ettim ve aptallık ettim."

"Tüm bunlar kadar kötü mü? Sen de sevmedin mi, sevmedin mi ve sevmedin mi?" "Hayır." Emmie başını salladı. "Aşk güven verir."

"Winnie sana güveniyor," diye ısrar etti Hadrian, ama Emmie onun bakışlarına karşılık vermedi ve adam söylenmeyenleri duyacak kadar zekiye.

"Ah." Sonra elini bıraktı, jesti yumuşatmak için biraz okşadı. "Öyleyse Emmie, eğer aşk güven veriyorsa, o zaman şimdi biraz güven göstermeli ve St. Just'a verdiğini düşündüğün bu zararı onarma şansı vermelisin. O iyi bir adam."

"Biliyorum," dedi Emmie, ayağa kalkıp çay malzemelerini toplarken. Bothwell ayağa kalkmadı, bu büyük bir şanstı çünkü Emmie'nin ayağa kalkıp hareket etmesi gerekiyordu ve ondan ve son kabullerinden uzaklaşması gerekiyordu. "O çok iyi bir adam ama bunu affetmeyecektir."

"Bana yargılayıcı ve dürüst biri gibi gelmiyor, Emmie." "Çok dürüst davranıyorsun Hadrian."

"Mübarek olsun, gerçekten." Ses tonu toz gibi kuruydu ve taktığı yakanın içinde sadece bir kilise görevlisi değil, bir insan olduğunu gösteriyordu.

"Ona bir hesap verme borcum var ama aynı zamanda Winnie'nin de ona bağlı olduğuna inanıyorum ve hangi seçeneği seçersem seçeyim Winnie şimdi acı çekecek."

"Seçeneklerinin ne olduğunu bilmiyorsun," dedi Bothwell nazıkçe. "Alçakgönüllü papazların bile biraz gurur duymasına izin verildiği için teklifimi yenilemeyeceğim, ancak yardıma ihtiyacın olursa Emmie, bunu sağlamaya çok istekliyim."

"Teşekkür ederim," dedi, onun yanındaki yerine oturmaya devam etti ama yardım istemek yerine kışın York'un derelerinde açlıktan ölmeye kararlıydı.

Bothwell onun elini tekrar tutarak, "Başka bir şekilde ifade edeyim," dedi. "İhtiyaç halinde sana ve Bayan Winnie'ye yardım etmeme izin vermezsen, incinirim, kızarım ve hayal kırıklığına uğrarım; hatta benimle evlenmeyi reddetmenden bile daha fazla hayal kırıklığına uğrarım."

"Anlıyorum. Winnie'nin iyiliği için senden yardım kabul edeceğim ama Aziz Just, Win'in bir tür emaneti olduğunu ve benim de emanetçi olduğumu söylüyor."

Bothwell elini bırakarak, "Sen aynı zamanda çocuğun vasisisin," dedi. "St. Just ile konuşmalısın, Emmie. Bazı şeylerin farkındadır ve muhtemelen sandığından daha hoşgörülüdür."

"Senin gibi bir müttefiki olduğunu biliyor mu?" Emmie onu ön kapıya kadar geçirirken sordu.

Papaz alaycı bir tavırla gülümsedi. "Bence öyle, ama adil davranıyor Emmie, sana da öyle davranacak."

Ağır paltosunu giymesine yardım etti ve ellerini Winnie'nin pelerinini düzeltir gibi omuzlarında gezdirerek kumaşı yumuşattı. Atkısını boynuna doladı, şapkasını ve eldivenlerini ondan aldı ama onları büfenin üzerine bıraktı ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Sizi ayinlerde beklemeyeceğim," dedi, "ama ben de kendimi ayinlerde beklemeyeceğim günü iple çekiyorum."

"Yine de burada iyi iş çıkardın. İnsanlar sana güveniyor."

"Bana güveniyorlar ama beni tanımıyorlar. Küfretmeyi, çok hızlı araba sürmeyi ve kâğıt oynamayı severim Emmie. Çikolatayı, kedileri ve yaramaz kadınları severim, ama onların yaptığı ticareti değil ve Pazar günleri erkenden kalkıp bütün sabah kibar klişe laflar etmekten nefret ederim ve çok isterdim-"

"Ne seversin?" Emmie merakla sordu. Yaramaz kadınlar mı?

"İyi bir taverna kavgasını çok isterim," dedi. "İşte. Gördüğünüz gibi, yalan söyleyen tek kişi siz değilsiniz, ama en azından kendinizi tanımadığınız, hatta birlikte vakit geçirmek istemediğiniz biri gibi göstermediniz."

"Vikontlar meyhane kavgalarına karışır mı?"

"Bu, rütbenin belirtilen ayrıcalıklarından biridir."

"O zaman bu unvanla mutlu olacaksın," diye sözlerini tamamladı Emmie, bir konuda gerçekten gülümseyebildiği için mutluydu.

"Eninde sonunda." Şaşkın görünüyordu. "Umarım."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Emmie, eğilip dudaklarına bir öpücük kondurmak için. Emmie geri adım atacakken, adamın elleri kadının kalçalarına yerleşti ve sadece birkaç kalp atışı boyunca öpücüğü derinleştirerek onu tatmaya, olabilecek yakınlıklara veda etmeye dönüştürdü.

Emmie tam itiraz edecekken geri adım attı ve şimdi gülümsemesi güzellik ve muziplikle doluydu.

"Bunu bana çok görme, eve dönüş yolu senin reddetmen olmadan da yeterince soğuk olacaktı." Papaz edasıyla onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ve fazla oyalanma, Emmie. Aziz Just'ın çocuk konusunda ne yapacağını bilmesi gerekiyor."

Emmie başını salladı, öpücüğün etkisiyle kelimeler bulamayacak kadar sersemlemişti. Kendini dışarı bıraktı ve mutlu bir adamın tüm görünüşüyle avluda salınarak ilerledi

-Barbar bir papaz. Böyle bir şeyi kim düşünebilirdi ki?

Emmie'nin soğuk algınlığını atlatması, cesaretini toplaması ve ne pişireceğine karar vermesi bir hafta sürdü. Sonunda, çok basitti: Elmalı tart, tabii ki. Devlin'in tarifine birkaç ekleme yapmıştı. Günün büyük bir kısmında bekledi, Tanrı'nın elinin bastıran buluttan inip omuzlarındaki sıkıntıları almasını umuyordu, ama o el her zamanki gibi görünmezdi, bu yüzden iki pelerin giydi, en sağlam yürüyüş botlarını giydi ve sepetinde hala sıcak olan elmalı tartlarla ormana doğru yola çıktı.

Rosecroft'a yaklaştıkça gökyüzü kış manzarasını daha da bastırıyor gibiydi. Son küçük fırtınadan kalan kar parçaları hâlâ çitlere ve tel örgülere yapışmış durumdaydı ve ruh haline uygun bir grilik hakimdi. Just'la görüşmesi zor olacaktı ama istediği şey -Winnie'yle birlikte olmak- Winnie'nin en başından beri ona ısrar ettiği şeyden başka bir şey değildi. Ve onunla birlikte olmaya gelince, şey,

pek bir şey değişmemişti. O hâlâ hiçbir yerde doğmamış bir fırıncıydı, o ise hâlâ bir dükün ilk çocuğuydu, kendi unvanına sahipti, madalyalı bir savaş kahramanıydı ve onun dokunuşunun çok üzerindeydi.

O zaman da ona yalan söylemişti. Bu ayrıntı da vardı.

Arka kapıya ulaştı, botlarını yere vurdu ve çamurları elinden geldiğince kazıyıp yumruğunu kaldırarak kapıyı çaldı. Yavaşça indirdi, kalbi çarpmaya başlamıştı.

"Emmie Farnum," diye kendi kendine sertçe konuştu, "saçmalıyorsun. Aziz Just bir barbar değildir."

Ama bir bakıma hâlâ öyleydi. Yarım düzine tembel kar tanesinin kalaylı gökyüzünden aşağı süzülüşünü izledi ve hâlâ kararlılığını bulmaya çalışıyordu ki kapı açıldı ve barbarın kendisi kaşlarını çatarak orada durdu.

"İçeri geliyor musun?" diye sordu, geri adım atarak. "Yoksa bu acı havada arka merdivenlerimde kendi kendinize sohbet etmeniz yeterli mi?"

Onun görüntüsü, sadece uzun boylu, çatık kaşlı, hafif dağınık görüntüsü orada duruyordu, kelepçeleri geriye dönük, boyunbağı yoktu, bir elinin topuğunda mürekkep lekesi vardı... Emmie sadece bakınca, adam sepeti elinden aldı ve onu bileğinden tutup evin sıcaklığına götürdü.

"Bunları mutfığa koyacağım." Sepeti hafifçe kaldırıp kokladı.

"Fazla kalamam," dedi Emmie geri çekilen adama, ama adam sanki Emmie hiç konuşmamış gibi yoluna devam etti. Bir embesil gibi bir süre daha orada durduktan sonra çözmesi gereken iki pelerini olduğunu fark etti. Emmie kararsız ama kararlı bir şekilde mutfak kapısında durduğunda adam çaydanlığı dolduruyordu.

"Winnie nasıl?" Çenesini hafifçe yukarı kaldırarak sordu. Elbette ona söylemesi gerekmiyordu ama yasal olarak hâlâ Winnie'nin vasisi olduğunu umuyordu.

"Winnie idare ediyor," dedi St. Just, çaydanlığı ocağa koyarken. "Bir çay tepsisi hazırlayayım, vaktiniz varsa bunu konuşabiliriz?"

Pekala, diye düşündü Emmie, mutfakta o zaman.

"Bu tartları inceleyelim mi?" diye sordu, sesi eşitti. "Yoksa onları bu akşam tatlı niyetine mi yediniz?"

"Neden birini paylaşmıyoruz?" Emmie biraz yumuşamış bir şekilde önerdi. "Ben tabakları getireyim." En azından onun pişirdiği yemeği reddetmeyecekti.

Yemeklerini topladılar ve masada karşılıklı sıralara oturdular.

"Winnie idare ediyor mu?"

"Öyle." St. Just yine kaşlarını çatmıştı. "Gücendirmek istemem Emmie, ama sen mi dökersin, ben mi dökeyim?"

"Sen doldur," dedi Emmie, sabırla kendini eğiterek. "Çayını tam kıvamında seviyorsun ve benim doğru doldurmam pek mümkün değil."

O da bu şerefe nail oldu ve kendi çayını ona uzattı. "Bana çay hazırladığında hiç şikâyet etmedim, Emmie." Çayının ilk yudumunun tadını çıkarmasına izin verdikten sonra Winnie'nin durumu hakkında onu tekrar sorguya çekmeye hazırlandı. Ancak Emmie daha çayını karıştırırken bir soru fırlatarak onun silahlarını ateşledi.

"*Nasılsın* Emmie?" diye sordu, kapüşonlu gözlerle onu süzerek. "Solgun görünüyorsun ve pek iç açıcı değilsin."

"Üşütmüştüm," dedi Emmie, gerçeği söylemekte bir sakınca görmeyerek, "ve yorgundum. Şimdi daha iyiyim. Ya sen?" Sorunun samimi olduğunu fark etti. Onun için endişeleniyordu ve onun iyi ve mutlu olmasını istiyordu. Kendisi de pek dinç görünmüyordu ama yorgun ve biraz buruştu.

"Winnie gibi." Tam olarak gülümsemedi. "Ben idare ediyorum."

"Seninle Winnie hakkında konuşmak istiyordum," dedi Emmie, çay fincanını biraz fazla yüksek sesle bırakarak.

"Ne söylemek istiyordun?" diye sordu çayına bakarak.

"Onu özlüyorum. Onu gerçekten ama gerçekten özlüyorum."

"O da seni özlüyor."

"Eğer onun yetiştirilmesini üstlenme teklifi hâlâ geçerliyse," dedi Emmie, kalbi aniden çarparak, "o zaman bunu daha ayrıntılı görüşmek isterim."

"Belli şartlar altında hâlâ açık."

"Şartlarınız nedir?"

"Elmalı tart için pazarlık yapalım mı?"

Emmie alçak ve mutsuz bir sesle, "Tadına bakmayacağım," dedi.

"Pardon?" Bir bıçak aldı ve sıcak, dumanı tüten bir tartı temiz bir şekilde böldü.

Emmie, "Umarım tatları güzeldir," diye doğaçlama yaptı ama St. Just, tartın yarısını iki tabağa paylaşırma, her birine bir çatal koyma ve bir tabağı Emmie'ye verme işine odaklandı.

"Emmie." Arkasına yaslandı, yüz ifadesi onu gayet iyi duyduğunu gösteriyordu, "endişelenme." Baharat rafında ya da ocakta doğru kelimeleri bulabilecekmiş gibi mutfağa göz gezdirdi. Sonunda sözleri basit ve yıkıcıydı.

"Seni kızından uzak tutmayacağım."

Onun yorgun ifşaatının yol açtığı duyguları listeleyemedi, denemedi bile, ama aralarında hem keder hem de rahatlama vardı. "Ne zamandır tanıyorsun?"

"Hâlâ bildiğimi söyleyemem," dedi St. Just, onu inceleyerek. "Teyzen hakkında daha fazla şey öğrenmeye başladığımda bazı sivri sonuçlar çıkardım. Ne o ne de Helmsley Winnie'ye benziyor, ama sen benziyorsun. Buradaydın ve sonra yoktun, bu da bir hamileliğin örtbas edilmesine izin verebilir, ancak ayrıntılara sahip değilim. Bazı nedenlerden dolayı teyzen çocuğu senin büyütmeni istedi, geç yaşta değil - bu da garipti. En önemlisi de Emmie, beni beş yaşındayken dükalığın içine attığında kendi annemde hissettiğim çaresizliği sende de gördüm."

"Seni hiçbir yere fırlatmadı!" Emmie dehşet içinde karşılık verdi. "Mektuplarını okumadın mı?"

"Mektuplarının her birini size kelimesi kelimesine ezbere okuyabilirim," dedi St. Just, "ancak bu sonbaharda güneye seyahat edene kadar elime geçmediler. Keşke daha önce elime geçseydi."

Emmie bakışlarını onunkilere kaldırdı ve sadece bir tür yorgun kabullenme ya da belki de aralarındaki gerçeğin ortaya çıkmasından dolayı bir rahatlama gördü.

Ağzını açıp konuşmayı seçmeden, kelimeler ondan akmaya başladı, kendi rahatlaması bir yalanı itiraf etmek zorunda kalmanın getirdiği üzüntüyle renklendi.

"Helmsley ile gerçekten tanıştığımda on altı yaşındaydım. Daha önce de mülkle ilgilenmişti ama okuldan eve döndüğümde sadece birkaç hafta burada, birkaç hafta da orada kalıyordum. O yaz benimle ilgilendi, muhtemelen bunu yapmanın yaşlı kontu kızdıracağını bildiği için. Teyzem neler olduğunu gördü ve Helmsley gerçek bir zarar vermeden önce, yazın geri kalanında arkadaşlarımla kalmam için beni İskoçya'ya geri götürdü."

Durakladı, masanın etrafına baktı, sonra tekrar St. Just'un gözleriyle karşılaştı. Bakışlarında hüznü bir kabulleniş dışında belirgin bir duygu yoktu ama eli masanın üzerinden kayarak çay fincanına gitmeden önce kızın parmaklarını sıktı.

Bu şaşırtıcı jestten güç alan Emmie devam etti.

"Bir sonraki yaz, büyüklerimi engellemek için bir yıl daha kararlı, bir yıl daha aptal ve inatçıydım. Helmsley bir yıl daha edepten uzaklaştı ve ben de kendimi ona kaptırdım. Elbette reşit olur olmaz benimle evlenecekti ve biz de kontu bir malikâneye sürgün edip Rosecroft'un kral ve kraliçesi gibi yaşayacaktık. Ben bir

Bencil, aptal bir genç kızdım, ne mevkiimin ne de teyzemin, kontun ve kontesin bana yaptığı iyiliklerin farkında değildim ve Helmsley de bencil, ilkesiz bir adamdı."

"Sen... istekli miydin?" Aziz Just sessizce sordu.

"Teyzemin yanıldığını kanıtlamak, kendi kararlarımı verebilecek kadar dünyevi olduğumu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Helmsley tamamen düşüncesiz biri değildi ama çok fazla bakireyle uğraştığını sanmıyorum."

"Özür dilerim," dedi St. Just. Sadece bu kadar ve Emmie gözyaşlarının dolduğunu hissetti. Onları yuttu, şefkatli bir dinleyicinin kulağına sahip olmanın, hikayesini anlatmak istediğini fark etti. Teyzesinin ölümüyle bu hikâyenin sonsuza dek öldüğünü düşünmüştü ama şimdi, yıllar sonra, bu kelimeleri yüksek sesle söylemenin zamanı gelmişti.

"Ben de üzgündüm," dedi. "İlk seferden sonra şüphelenmeye, ondan uzak durmaya, hayal kırıklığına uğramaya ve bir çıkış yolu aramaya başladım. Elbette her şey onun için bir oyundu. Takip etmek, yakalamaktan çok daha ilginçti. Ve büyüklerimize burun kıvrırmak istiyordu. Ben de bu amaç için bir araçtım. Okuldaki son yılım için geri dönme vakti geldiğinde, teyzeme gideceğim için mutlu olduğumu ve nedenini itiraf ettim. Bana çok önemli sorular sordu ve yaşlı kontla görüşürken ayrılışımı bir hafta daha erteledi."

Emmie tekrar durakladı, o çok zor yılın ayrıntıları hayal gücündeki dinlenme yerlerinden yükseliyordu. O yıl durmadan *üzülmüştü*. Helmsley'le, kendisiyle, bedeniyle, geleceğiyle...

"İskoçya'daki arkadaşlarıma yanına geri gönderildim," dedi Emmie sessizce. "Teyzemin ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama o aylarda Helmsley'le bir ilişki kurmuş olmalı, en azından ona bir çocuk doğurabileceğinden şüphe etmeyecek kadar. Tatilden sonra, okuldaki son dönemim için İskoçya'ya gideceği söylendi. Winnie Şubat başında doğdu ama çok küçüktü. Teyzem ve ben o yaz İskoçya'dan döndüğümüzde Winnie'yi meraklı gözlerden uzak tuttuk ve Helmsley zaten yeni doğmuş bir bebeğe mi yoksa altı aylık bir bebeğe mi baktığını bilemezdi. Teyzemin Winnie'nin piç olduğu hikayesini hiç sorgulamadı ve ben de ondan sonra nadiren eve geldim. Çocuğumla altı ay geçirdim..."

Sonra gözlerini kaçırdı, o uzun zaman önceki ayrılığın acısı kalbini yeniden kırmakla tehdit ediyordu.

"Hayatının geri kalanını onunla geçirebilirsin," dedi St. Just nazıkçe.

"Ya beni kabul etmezse?" Emmie usulca sordu. "Ya anlayamazsa? O daha altı yaşında, St. Just. Dünyadaki yıllarının yarısı boyunca annesiz olduğunu düşünmesine izin verdim ve ona tamamen sırtımı dönmeye hazırdım."

Parmakları onunkilerin üzerinde kapandı ve bu kez sadece elini okşayıp bırakmadı. "Zor koşullar altında yapabileceğinin en iyisini yapmaya çalışıyordun. Winnie için en iyisini istedin ve o da eninde sonunda bunu anlayacak. Her şey yoluna girecek. Bunu biliyorum."

"Sadece öyle olmasını umabilirim ve elimden gelenin en iyisini yapmaya devam edebilirim."

"Winnie yeni mürebbiyesine karşı oldukça hoşgörülü." St. Just arkasına yaslandı ve elini bıraktı. "Eğer çocuğu bizimle bırakmak istersen, burada sevilir ve güvende olur, sen Bothwell'e yerleştikten sonra Cumbria'ya gidebilir."

"Pardon?" Emmie gözlerini kırıştırdı ve omurgasını dikleştirdi.

"Bothwell'in kardeşi iyi değil," diye cevap verdi St. Just, "ve ben de sizin Winnie'ye burada birkaç ay daha zaman tanımak isteyebilirsiniz, çünkü buraya oldukça iyi alıştı. Sonra da..."

"Evet?"

"Onu özleyeceğim," dedi, rahatsız görünüyordu.

"Özleyecek misin?"

"Beni ata binerken izliyor ve şaşırtıcı derecede iyi bir gözü var. Köpeğine neredeyse bir köpeğin yapabileceği her şeyi öğretti, belki de nasıl kokmayacağı dışında. Rose'a yazdığı mektuplar çok hoş ve tam olarak ne tür yaramazlıklar peşinde olduğunu bana bildiriyor. Val onun üzerine titriyor ve onun bir müzik dehası olduğunu söylüyor.

-Yaşına göre çok ama çok zeki ve ben... ne?"

"Ona bağlısın," dedi Emmie yumuşak bir sesle, göğsünde bir sıcaklık belirdi.

"*Elbette* ona bağlıyım. Kim olsa olurdu. Sadece onu baharda yeni kuzeniyle tanışması için güneye getiremeyeceğimi, Rose'la küçük kız sırları üzerine kıkırdamalarını duyamayacağımı, Douglas'ı bir daha ağaçlara sürüklediğini göremeyeceğimi hayal edemiyorum-"

"Oh, Devlin, çok üzgünüm. Bu şeyler onda da olmalı ama ben Cumbria'ya gitmiyorum."

"Bothwell bu geri kalmış küçük yaşamı mı sürdürüyor?" Aziz Just kaşlarını çattı. "Ben adamı şehit değil aziz sanmıştım."

"Ne yaptığını bilmiyorum ve ona iyi dileklerde bulunmanın ötesinde, pek de umurunda değil."

"Bothwell'le evleniyorsun," dedi St. Just, kaşlarını çatarak. "Öyle değil mi?"

Emmie'nin sözlerinin anlamını kavramakta güçlük çekiyordu, onun görüntüsünden, sesinden, kokusundan öylesine etkilenmişti ki. Burada, onun mutfağındaydı, ona güveniyordu ve Winnie söz konusu olduğunda hatasını kabul ediyordu.

Bununla yetinmeliydi ama ona *kendisi için* bir soru sorması gerekiyordu: "Bothwell'le evleniyorsun, değil mi?"

Gözleriyle buluşmadı ve Devlin'in kalbi göğsünde yavaş, acılı bir dövmeye başladı.

Sonra başını kaldırdı, dudaklarında tereddütlü bir gülümseme vardı.

"Onunla evlenmeyeceğim. Winnie'nin benim çocuğum olduğunu bildiğini anladım."

"Olabilir." St. Just da aynı sonuca varmıştı ama Emmie'nin Bothwell'i kabul etmeme kararını aklına getirmekte zorlanıyordu. "Teyzenizin hastalandığında bunu ona söylediğini tahmin ediyorum."

"Belki de. Hadrian birkaç yıl önce, kısmen Helmsley'e karşı beni güçlendirmek için evlenme teklif etti. Helmsley güçsüz ve fakir olduğumu biliyordu ve bu yüzden Winnie'yle arkadaş olma çabalarımın karışmadı. Yine de bir vikontluğun varisi tarafından iyi düşünülmüş olmamın zararı olmazdı."

"Böyle bir düşünceyi Bothwell'e yakıştıramazdım." St. Just başını salladı, Emmie'nin bu adamı ve unvanını iki kez reddetmiş olduğunu düşünerek cömert davranmaya hazırdı. *Evlenmeyeceği* Bothwell iyi ve anlayışlı bir adamdı.

"Yine de Hadrian'ı Helmsley'in alanına sürükleyecek değildim." Emmie yüzünü buruşturdu. "Helmsley'nin dokunduğu her şeyi cüruf ve hayal kırıklığına dönüştürme gibi bir huyu vardı."

"O gitti, Emmie."

"Senin sayende." Kadın öne doğru eğildi ve adam kadının içinden bir ürperti geçtiğini gördü. "Tahmin bile edemezsin... Çocuğumun babası olarak seçebileceğim tüm erkekler arasında, o hayal edilebilecek en kötü adamdı."

"En kötüsü değil." Onun da vicdanına bu yükü yüklediğini düşünmek kalbini kırdı. "Londra'da sokak köşelerinde genç kızlarını satan adamlar var, Emmie. Erkekler çocuklarını beslemek için ellerindeki az miktardaki parayı da içkiye yatırıyor. Soğukta ağladıkları için çocuklarını döven ya da

açlık ya da son dayağın acısı. Sefil bir örnekle yattın ama Winnie'ye göre o sadece ilgisizdi, şeytan değildi."

"Sanırım." Sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu. "Önemli olan Winnie."

"Öyle." St. Just başını salladı ama zihninin savaşta bir rakiple yüzleşirken bile taktiksel bilgileri işleyen kısmında, Emmie'nin Bothwell'i iki kez geri çevirdiği ve kimseyle nişanlı olmadığı hâlâ kafasına dank ediyordu.

Peki şimdi ne olacak? Çocuk hakkında konuşurlarken bir ömür boyu çay ve elmalı tart mı? Buna izin verir miydi? Eğer öyleyse, onun sevgisini kazanmak için tekrar kampanya yapabilirdi...

Ama onu istemiyordu, her ne kadar zaman zaman onun sevgisinden hoşlansa da. Hiçbir kadın hayatını fırtınalarda zıplayan, anlatamadığı kâbuslarla ter içinde uyanan, insanlardan çok atlarla vakit geçiren ve topluma karşı *hiçbir* şey umursamayan bir adama bağlamak istemezdi.

"Peki ne yapacağız?" Emmie bakışlarını onunkilerden kaçırarak sordu. "Winnie burada rahatça büyüyor ama ben onun annesi ve koruyucusuyum, öyle değil mi?"

"Öylesin ve onun fonlarını kontrol ediyorsun."

"Ama burası onun evi oldu," diye belirtti Emmie. "Siz, Lord Val, hayvanlar. Son birkaç yıldır burada yaşıyor ama burayı onun için bir yuva haline getirdiniz."

"Ayrıca onu sen ve Bothwell ile Cumbria'ya gitmeye ikna etmeye çalıştığımı da bilmelisin. Pek hevesli değildi."

"Bir sebep söyledi mi?" Emmie omuzlarını dikleştirerek sordu.

"Benim bir asker olduğumu ve kaçmayacağımı, eğer Cumbria'da seninle birlikte olsaydı, orada mutsuz olsan bile Cumbria'nın yürümesi için elinden geleni yapacağını söyledi. Evli bir kadın ve bir Vikontes'in mutsuz olduğunda koşa koşa evime, mutfağıma gidebileceği gibi bir düşüncesi vardı."

"Neden böyle düşünsün ki?"

"Çünkü" -St. Just gülümsedi, dudaklarında çarpık, umutsuz, kendisiyle alay eden bir kıvrım vardı- "seni kollarımı açarak karşıladım."

Sessizlik.

Ah, pekala, diye düşündü. Sadece dürüst ve gülünç davranıyordu ama Emmie'nin ne demek istediğini anlaması için saygınlığının bedeli çok yüksek değildi.

onun duygularıydı. Eğer birbirleriyle uğraşmak zorunda kalacaklarsa, Emmie onunla alay edemez, flört edemez ya da oyalanamazdı.

Kalbi buna daha fazla dayanamadı.

"Anlayamadım?" Emmie yavaşça sordu. "Bothwell'le birbirimize uygun olmadığımızı anlasaydık bana burada sığınma mı teklif edecektiniz?"

"Sana sığınma teklif ederdim," dedi St. Just, ama bu incir yaprağının arkasına saklanmak istemiyordu. "Sana zina yatağımı, paramı, evimi, her şeyimi sunabilirdim Emmie. Bunu artık biliyorum."

Bir sessizlik daha... Emmie onun açıklamalarından heyecan duymaktan çok kafası karışmış gibi görüldüğü için, belki de haysiyetini umursamazca terk edişinin yeterince ileri gittiğini düşündü.

"Anlamıyorum, St. Just. Size ve kızıma yalan söyledim. Sahte bahanelerle çatinız altındaydım. Nezaketinizden faydalandım ve yalancılığımın kisvesi altında kızımı neredeyse size kakalamayı başardım. Neden benimle daha fazla iş yapmak isteyesiniz ki?"

"Bir zamanlar sana seni sevdiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" Aziz Just ayağa kalktı ve elleri cebinde tezgâha yaslanarak sordu.

"Biliyorum." Ellerine baktı. "Bu tür açıklamaların soğukkanlılıkla yapıldığı koşullar altında değildi."

"Şu anda mutfaktayız Emmie," dedi çok net bir şekilde. "Öğleden sonra geç oldu, masada bir demlik çay var ve benim aklım gayet yerinde, bedenim de biraz yorgun olsa da sağlam. Ayrıca, üzülerek de olsa, senin gibi giyinik durumdayım: Seni seviyorum."

Bunun saygınlığı feda etmek için bir egzersiz olmadığını fark etti. Doğruluk, dürüstlük ve saygınlığı yeniden kazanma egzersiziydi. Belki ikisi için de. Ne var ki, romantik açıklamalara göre bu hiç de etkileyici değildi.

"Anlıyorum." Mutfak evin en sıcak odası olmasına rağmen Emmie üşümüş gibi kollarını ovuşturarak ayağa kalktı.

"Bana inanmıyorsun," dedi açıkça. "Daha doğrusu bana inanmıyorsun."

"Ben..." Emmie onun gözleriyle kısa bir süre için karşılaştı. "Bugünlerde kendime pek güvenmiyorum, St. Just. Kendi yalan söyleme kapasitemi size atfettiğimi düşünmemelisiniz."

"Aklının nasıl çalıştığını biliyorum," dedi ona doğru ilerleyerek. "Sana aşık olduğuma inanmamın üzücü olduğunu düşünüyorsun, ama yardım edemezsin ama fark edersin

bazı açılardan uyuşacağımızı ve ikimizin de Winnie'yi hayatımızda tutmamızı sağlayacağını düşündüm. Bu yeterince iyi değil, Emmie Farnum."

Çok sert bir şekilde konuşuyordu ve Emmie içindeki tüm çalkantılara rağmen onun sözlerinin anlamlarına zorlukla odaklanabiliyordu. Adam onu seviyordu. *Onu seviyordu ve onu reddediyordu.*

"Yeterince iyi değil mi?" diye sordu kollarını belinin üzerinde kavuşturarak.

"Neredeyse değil," dedi, onun üzerine doğru kayarak. "Ne olduğumu biliyorum. Akıl sağlığımın büyük bir kısmını Fransa ve İspanya'daki savaş meydanlarında bıraktım. Kimin piçi olduğumdan bağımsız olarak ben bir piçim ve burada, toplumun en izole bölgelerinde, at kokabileceğim ve günümün çoğunu dışarıda geçirebileceğim sıradan küçük bir varoluş sürdürürsem en iyisini yaparım. Sizin deyiminizle aksiliklerim var. Bir sesin, bir kelimenin ya da bir anının ne zaman ortaya çıkıp beni eyerimden fırlatacağını asla bilemiyorum. Bazen çok fazla içiyorum ve çoğu zaman çok fazla içmek istiyorum. Ama ben insanım, Emmie. Bana karşı sadece acıma, minnettarlık ve sevgi dolu bir hoşgörü hisseden bir kadına kendimi zincirlemeyeceğim. Yapmayacağım."

"Peki benden ne istiyorsun?" Emmie şaşkınlıkla sordu.

Adam acı bir kahkaha attı.

"Bir peri masalı. Beni sevdiğin, Winnie'nin burada bizimle olduğu ve daha fazla çocuğumuzun olduğu, midillileriyle tüm araziye dolaştıkları, masanın kahkahalar ve şakalaşmalarla gürültülü olduğu ve evin her zaman harika koktuğu bir peri masalı istedim çünkü sen benim karım ve mutfağımızın cinisin. Kötü gecelerde, sevmek ve beni sevmek için yanımdasın ve kötü geceler yavaş yavaş çok sık geliyor. İstiyorum-"

"Ne?" Emmie acıdan boğazı düğümlenerek sordu. "Devlin, ne?" "Sadece bu," dedi yorgun bir sesle. "O küçük, sıradan, pastoral varlığı istiyorum. Bir eş, çocuklar, aşk ve burada, Rosecroft'ta ortak bir hayat. Barışı anlamlı kılan şey benim fikrim. Acıma, kolaylık ya da basit bir sevgi üzerine inşa edilemez, Em. Benimle olmaz. İki yıldan daha kısa bir süre içinde seni kovacağım, ama o zamana kadar bir çocuğumuz olacak, bu yüzden kalacaksın ve bir sonraki şey, ayrı yatak odalarımız olacak ve brendi sürahisi nadiren uzun süre dolu kalacak. Bu şekilde yaşamayacağım ve bunun ne sana ne de eşimize olmasına izin vermeyeceğim.

çocuklar da."

Emmie'nin zihni ne söyleyeceğini düşünürken bir sessizlik daha oldu. "Ama seni seviyorum."

"Elbette biliyorsun." Adam bakışlarını tavana kaldırdı, sabrının son damlasına ulaşmaya çalışan bir adamdı ve Emmie onu *şimdi* buna ikna edemezse konyak sürahilerinin *asla* dolmayacağı ve seveceği ve elde etmek için çok mücadele ettiği huzura anlam katacak tek bir çocuğunun bile olmayacağı korkusunu hissetti. "Başının üstünde bir çatı tutabilmemi ve çocuğuna bağlı olmamı seviyorsun. Yeterli değil Em, ama jestin için teşekkürler." Gitmek için döndü, kadın onu durdurduğunda gözleri şaşkınlık içindeydi.

"Hayır," dedi gömleğinin önünü avucunun içine alarak. Ne demek istediğini vurgulamak için salladı ve ona ters ters baktı.

"Hayır," dedi tekrar. "Böyle kapsamlı beyanlarda bulunup sonra da toparlanmam için bana bir dakika bile vermeden çekip gitmeyeceksin. Burada, bu mutfakta kalacak ve beni dinleyeceksin, Devlin St. Just. Yapacaksın." Adam dikkatle başını salladı ve kadın adamın gömleğini bıraktı, sonra da elinin uygunsuz bir hareketiyle gömleği düzeltti.

"Teşekkür ederim," dedi ve başını sallayarak karşılık verdi. Ne söylemeliydi? Onun kendisine inanmasını sağlamak için ne söylemeliydi?

"Seni seviyorum," dedi yavaşça, eli tekrar göğsünü okşamaya başladı, "çünkü kendini içkiye vermeyi tercih ederken taş duvarlarla güreşiyorsun. Seni seviyorum çünkü tariflerimi ciddiye alıyorsun ve karşılığında hiçbir şey istemeden bana elmalı tart tarifini verdin. Seni seviyorum çünkü ağladığımda ve Winnie korktuğunda, zorlandığında ve kaybolduğunda bu senin için önemli. Seni seviyorum çünkü ölü atlar için dua ediyorsun ve Winnie o kadar yalnız kalmasın diye o berbat, kokuşmuş köpeği aldın. Rose'u görmeye gittin ve anneni affettin ve savaştın, savaştın ve savaştın..."

Kadın adama doğru eğildi, kollarını adamın beline doladı, kolları ise adamın yanlarında kaldı.

"Winnie için savaştın," diye devam etti, sesi kırılarak. "Winnie senin çektiğini çekmesin, ben de annen gibi kırık bir kalpten ölmeyeyim diye benim aptalca, yanlış planlarımla Winnie için savaştın. Seni seviyorum çünkü çok mücadele ettin... Teslim oluyorum, Devlin St. Just. Seni seviyorum ve her zaman için teslim oluyorum."

Kolları yavaşça ona dolandığında ya da çenesi şakağına dayandığında farkına bile varmadan ona doğru ağladı.

"Teslim mi oluyorsun?" diye mırıldandı sessizce, elleri sırtında yavaş daireler çizerken. "Kayıtsız şartsız mı?"

Emmie gözyaşları arasında, "Koşulsuz değil," diye cevap verdi. "Beni esir almanı talep ediyorum."

"Benim için bir zevk olacak," diye yanıtladı St. Just. "Ama, Em? Ben de teslim oluyorum."

Ve böylece, tarihte ilk kez, tüm taraflar savaşı kazanırken, aynı zamanda rakipleri tarafından tüm zamanlar boyunca ayakları, atları, kalpleri ve topları esir alındı.

Teşekkür

Neyin cilalanması gerektiğini fark eden ve sonuç olarak bu hikayenin geri kalanının daha parlak olmasını sağlayan editörüm Deb Werksman'a ve samanı alıp altına dönüştüren Sourcebooks, Inc. ekibine - Kedi, Susie, Skye, çok yetenekli metin editörüm, sanat, pazarlama ve kitap yapım departmanları, Danielle ve elinizde tuttuğunuz kitabın isimsiz kahramanları olan diğerlerine teşekkürler. Özellikle yazar Robin Kaye'e çok teşekkür ederim, kendi manyak programına rağmen (üç genç, bu kadar yeter) ben kararsızken taslağı okudu ve cesaretim sarsılırken (yine) kitabın sonuna aptalca bir şey yapmamı engelledi.

Ve okurlarıma teşekkür ederim. Kitaplarımdan aldığınız zevk, onları beğenmenizin benim için ne kadar önemli olduğunun yanında çok küçük kalıyor.

Yazar Hakkında

Grace Burrowes'un ilk romanı *The Heir*, *Publishers Weekly* tarafından 2010 yılının en iyi beş romanı arasında gösterilmiş, devam kitabı *The Soldier* ise *Publishers Weekly* tarafından 2011 ilkbaharının en iyi on romanı arasında gösterilmiştir. The Duke's Obsession üçlemesinin son kitabı *The Virtuoso* tamamlandıktan sonra Grace, 2011'in sonlarına doğru yayınlanacak olan *Lady Sophie's Christmas Wish* ile başlayarak beş Windham kız kardeşin hikayeleri üzerinde sıkı bir şekilde çalışacak.

Grace, çocuk refahı hukuku alanında uzmanlaşmış bir avukattır. Maryland kırsalında yaşamakta ve çalışmaktadır. Okuyucularından haber almayı çok seviyor ve kendisine graceburrowes.com adresindeki web sitesi, graceburrowes@yahoo.com adresindeki e-postası veya Facebook'taki hayran sayfası aracılığıyla ulaşılabilir.

Be among the first to discover rising star Grace Burrowes,
whose searing debut, *The Heir*, captured awards, rave reviews,
and a crusade of fans who can't stop talking about it.

EVEN IN THE QUIET COUNTRYSIDE,
HE CAN FIND NO PEACE

His idyllic estate is falling down from neglect and
nightmares of war give him no rest.
Then Devlin St. Just meets his new neighbor...

UNTIL HIS BEAUTIFUL NEIGHBOR
IGNITES HIS IMAGINATION...

With her confident manner hiding a devastating
secret, his lovely neighbor commands all of his
attention, and protecting Emmaline becomes
Devlin's most urgent mission.

PRAISE FOR *THE HEIR*:

"BRIMMING WITH PASSION, ROMANCE, AND WIT."

— Sophia Nash, RITA Award-winning author of
Secrets of a Scandalous Bride

"OUTSTANDING DEBUT...A WITTY, SENSUAL,
REGENCY ROMANCE LEAVING READERS SAYING HUZZAH!"

— *Booklist*, starred review

"THE HEROINE IS A WOMAN OF SUCH MYSTERY
THAT BOTH THE HERO AND THE READER
BECOME OBSESSED WITH HER."

— *USA Today*

EBOOK EDITION ALSO AVAILABLE

discover a community of authors and e-readers at
sourcebookscasablanca.com

DISCOVER HOW BOOKS CHANGE LIVES AT SOURCEBOOKS.COM

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.